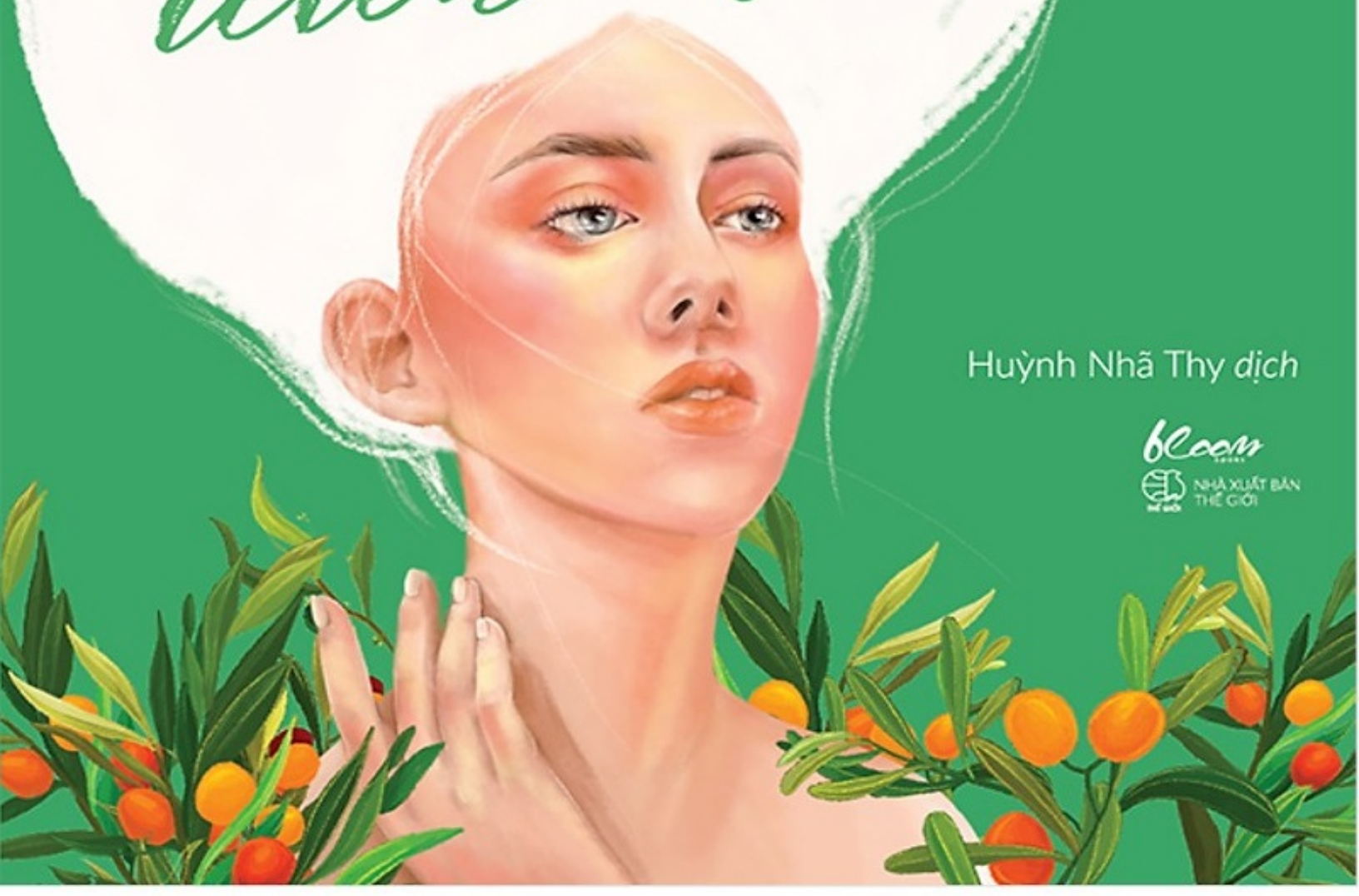

VĂN TÌNH

Lấy
tình thâm
mà đổi
đầu bạc

Huỳnh Nhã Thy dịch

be.com
NHÀ XUẤT BẢN
THẾ GIỚI

LẤY TÌNH THÂM MÀ ĐỔI ĐẦU BẠC

Tác giả: Văn Tình

Dịch giả: Huỳnh Nhã Thy

Thể loại: Tản Văn

Nguồn: truyenhoangdung.xyz

dtv-ebook.com

Chương 1: Lời Tựa

Tôi cứ liên tục viết rất nhiều những câu chuyện về tình yêu và hôn nhân. Mỗi mẫu chuyện tôi viết ra đều là tiếng lòng của bản thân, của bạn bè hay là tôi nghe được từ đâu đó. Đa phần những mẫu chuyện ấy đều được tôi cất bút khi màn đêm tĩnh mịch đã bao phủ khắp không gian, hoặc vào những khi trời mới tờ mờ sáng. Có thể những câu chuyện ấy đã khiến lòng tôi rung động, bui ngủi hay đã chạm được vào sâu thẳm lòng trắc ẩn của tôi, nhưng quan trọng hơn cả, chúng đã khiến cho tâm hồn tôi trở nên tĩnh lặng, an nhiên, và trưởng thành để rồi sau này có lúc nào đó nhìn lại, tôi có thể mỉm cười từ tận trái tim.

Mỗi người chúng ta đều được sinh ra trong những môi trường và hoàn cảnh khác nhau, vận mệnh cũng chẳng ai giống ai cả. Duy chỉ có chuyện tình cảm là tất cả chúng ta đều như nhau. Ai cũng có thể bị tổn thương, ai cũng có thể đạt được hạnh phúc. Chính vì thế, có thể nói rằng số mệnh chẳng ưu ái cho bất cứ ai, chỉ cần bạn không buông bỏ chính mình, luôn giữ vững lập trường thì cơ hội có được hạnh phúc của bạn sẽ lớn hơn bất kể ai khác.

Vậy nhưng có khi nào bạn tự hỏi, rốt cuộc chúng ta phải hạnh phúc như thế nào đây?

Chúng ta luôn khiến bản thân mình bị tổn thương trong những lúc thiếu đề phòng nhất, hay trong những phút giây hồ đồ mà đánh mất nhiều thứ quý giá.

Chúng ta đều xem hạnh phúc quan trọng như từng thớ da thịt của mình, nhưng lại không biết làm sao để giữ gìn nó, thế rồi đôi mắt chỉ biết trân trân nhìn hạnh phúc càng ngày càng trở nên xa vời đến cùng, thứ còn lại chỉ là sự tuyệt vọng từ khi hạnh phúc mới được nhen nhóm.

Tôi hi vọng cuốn sách này sẽ giúp những tâm hồn đang cuồn cuộn loạn trong đau khổ sẽ được tiếp thêm phần nào sức lực để họ có đủ can đảm hướng về phía trước; giúp cho những trái tim đang hạnh phúc biết cách gìn giữ

hạnh phúc bền lâu; giúp cho những cõi lòng hãy còn mê muội sớm tìm lại được tia sáng; giúp những tâm hồn đang trần trọc thao thức hằng đêm sẽ tìm được cho mình chút hơi ấm dịu dàng.

Hãy tin tưởng vào chính mình, rồi cuối cùng mỗi chúng ta đều sẽ tìm được hạnh phúc. Chừng nào còn chưa tìm được hạnh phúc, nghĩa là chừng ấy bạn còn chưa đi đến cuối cùng. Chỉ cần bạn biết tự yêu lấy bản thân, rồi sẽ tới lúc có người mang yêu thương đang đợi tới tìm bạn.

Chương 2: THỨ MÌNH CẦN CUỘC SỐNG ẮT SẼ BAN TẶNG

Một người đồng nghiệp cũ đã nói với tôi rằng:

"Là phụ nữ, tớ thật ngưỡng mộ cuộc sống của cậu. Cậu sẵn sàng nghỉ việc để rồi được làm đúng công việc mình thích, hơn nữa lại còn làm rất tốt, danh lợi đều có, chẳng thiếu thứ gì, chồng thì hết mực yêu thương. Quay lại nhìn bản thân mình, mọi thứ cứ đầu đầu như thế, đi làm rồi lại tan ca, công việc thì làng nhàng, đến một chút cảm giác thành quả cũng không có. Cứ như vậy, mỗi tháng nhận mấy triệu tiền lương. Tớ cũng muốn có một cuộc sống như cậu, nhưng lại không có tài cán, cũng chẳng có sở trường gì, bỏ việc rồi biết làm gì đây. Nghĩ thôi đã thấy phật lòng!"

Không biết bao giờ tôi đã trở thành hình mẫu khiến cho người khác ngưỡng mộ như vậy. Đừng trách vì sao tôi lại ngạc nhiên, bởi trong mắt tôi, cuộc sống của mình thật quá đổi bình thường. Tôi vẫn phản trần trở mỗi ngày nên kiếm tiền thế nào, tiêu tiền ra sao.

Tôi nghĩ rằng, có lẽ mọi người ngưỡng mộ tôi bởi vì thói quen lưu giữ lại những điều tốt đẹp trong cuộc sống nên khi nhìn vào, mọi người sẽ chỉ thấy những điều hạnh phúc, đẹp đẽ ấy. Còn với những chuyện vặt vãnh và tầm phào, tôi biết cách tự mình giải quyết rồi nhanh chóng quên đi. Lâu dần, tôi đã nuôi dưỡng cho mình một thái độ đầy lạc quan và tích cực. Chính vì thế mà tôi có thể cảm nhận được biết bao điều tốt đẹp trong cuộc sống muôn màu này.

Rất nhiều người luôn cho rằng người khác có cuộc sống hạnh phúc hơn mình, nhưng họ không biết rằng, thực tế chúng ta đều như nhau, đều được sinh ra và bắt đầu từ con số 0 tròn trĩnh. Thế nên cuộc đời này, trừ việc ta không thể lựa chọn xuất thân, những việc khác đều là kết quả của sự lựa chọn không ngừng.

Tất cả mọi người đều như nhau, mỗi người đều có quyền được hạnh phúc, mà hạnh phúc thì chẳng liên quan gì tới tiền tài hay địa vị cả.

Chẳng có ai là "con cưng" của Thượng đế, cũng không người nào được thuận buồm xuôi gió suốt cả cuộc đời. Vậy nên, bạn nhất định không được xem thường bản thân. Năng lực và tài cán đều là những thứ phải được vun đắp và bồi dưỡng dần dần. Không ai may mắn hơn ai, có chăng chỉ là ai nỗ lực, kiên cường hơn ai mà thôi.

Về đề tài này có lẽ A Ngạn chính là một minh chứng rõ ràng nhất.

Năm 22 tuổi, A Ngạn có mối tình đầu tiên trong đời. Lúc đó, anh ấy làm việc ở cơ quan Chính phủ. Cuộc sống khi ấy của A Ngạn rất bình lặng với những đồng lương không nhiều lắm. Thế nhưng A Ngạn luôn hài lòng với cuộc sống của mình, mặc dù xung quanh anh cũng có người lặn lội mà kiếm được những khoản tiền lớn, hay có những người ra sức leo cao. Nhưng A Ngạn chẳng bao giờ quan tâm cả.

Thế rồi bạn gái của anh ấy dần dần không còn hài lòng với một A Ngạn như vậy. Kết cục là cô ấy đã nói ra lời chia tay với lý do thật đơn giản:

"Anh chỉ là một nhân viên quèn, không thể cho tôi cuộc sống mà tôi mong muốn được."

Rời khỏi A Ngạn, cô ấy đã kết hôn với con trai của một vị Cục Trưởng. Chuyện ấy đã khiến A Ngạn phải chịu một cú sốc rất lớn. Thế là người đàn ông đang ở độ tuổi tinh thần và trí lực sung mãn nhất ấy đã âm thầm chấp nhận kết cục chia li.

Sau một tháng, anh ấy bất chấp sự phản đối của mọi người, kiên quyết từ bỏ công việc ổn định đang làm để bắt đầu làm lại từ công việc cơ bản nhất.

Tôi không thể tưởng tượng được những vất vả và sai lầm mà anh ấy đã phải trải qua nhiều đến bao nhiêu, chỉ biết rằng lòng anh ấy luôn rực cháy một ngọn sức mạnh bền bỉ, không gục ngã. Cứ như thế dần dần A Ngạn đã mở ra sự nghiệp của riêng mình.

Sau năm 2008, khi mạng Internet xuất hiện, những ngành nghề, mô hình kinh doanh theo hướng truy cập thông tin đã phải hứng chịu sự đả kích lớn. Nhìn thấy doanh số mỗi ngày một giảm, A Ngạn cũng trở nên lao đao.

Hồi ấy A Ngạn cũng gần 40 rồi, ngoài việc sử dụng máy tính để gửi và nhận email, thỉnh thoảng lướt xem vài trang mạng thì đến QQ (phần mềm nhắn tin trò chuyện thông dụng tại TQ) cũng chẳng biết dùng, với một người như vậy, internet là một thứ vô cùng xa lạ, thậm chí anh ấy còn cho rằng cả đời này cũng chẳng cần phải đụng đến.

Nhưng người đàn ông này sau khi rút kinh nghiệm đã bắt đầu lóng ngóng sử dụng QQ. Dưới sự hướng dẫn của tôi, anh ấy đã cài đặt Wangwang(ứng dụng để trò chuyện trực tuyến với các chủ cửa hàng của Trung Quốc) học cách mua hàng trên mạng. Không những thế còn phân tích đặc điểm bán hàng online, tổng kết lại lợi và hại của việc mua sắm online cũng như tâm lý của những người mua hàng trực tuyến.

So với tôi, anh ấy cũng không phải là một người quá thông minh, lại thêm tuổi cũng không còn trẻ nữa nên khả năng ghi nhớ chắc chẳng bao giờ sánh bằng tôi được. Cùng là câu chuyện sử dụng các ứng dụng ấy, tôi đã rất thông thạo rồi, còn anh ấy vẫn chỉ đang ở giai đoạn lóng ngóng học hỏi mà thôi. Thế nhưng anh ấy vẫn không hề bỏ cuộc.

Để đẩy nhanh tốc độ tìm hiểu về mạng internet, A Ngạn thường xuyên mời một số đàn em thế hệ 9x ăn uống, tìm hiểu cách nghĩ và thói quen của họ.

Khoảng thời gian đó, hầu như cuối tuần nào tôi cũng cùng anh ấy tham gia các trang diễn đàn buôn bán trực tuyến. A Ngạn nhẫn nại một cách đầy tâm huyết và khiêm tốn để từng bước, từng bước học hỏi, tích lũy.

Có lần, chúng tôi dùng bữa cùng với một người bạn rất am hiểu về kinh doanh qua mạng của A Ngạn. Sau khi nghe anh ấy thao thao bất tuyệt một hồi, người bạn đó không khỏi ngỡ ngàng mà nói: "Không ngờ anh lại tìm hiểu về kinh doanh online sâu sắc như vậy, anh có những nhận định mà chính tôi cũng phải khâm phục."

Khoảnh khắc ấy, A Ngạn đã phải cố gắng lắm để che giấu sự đắc ý trong đôi mắt. Có lẽ chỉ tôi mới hiểu, đằng sau những hiểu biết đó anh ấy phải bỏ ra bao nhiêu thời gian và sức lực.

Từ A Ngạn, tôi hiểu rằng, thành công thực sự không nằm ở việc một người thông minh, nhạy bén thế nào, khéo léo bao nhiêu hay có chừng nào may mắn, mà chỉ nằm ở việc anh ta có bao nhiêu kiên trì, bao nhiêu nỗ lực. Một người nếu không chịu học hỏi và kiên trì, cho dù có thông minh hơn nữa, may mắn hơn nữa cũng sẽ chẳng thể thành công, và hiển nhiên cũng không thể có được cuộc sống mà bản thân mình mong muốn.

Có thể nói rằng, trong cuộc đời tôi, A Ngạn là một bước ngoặt lớn.

Trước khi quen biết anh ấy, tôi cũng là một nhân viên văn phòng 9 giờ đi làm, 5 giờ tan ca, trong đầu đầy ắp những ước mơ, nhưng vẫn luôn dậm chân tại chỗ.

Tôi cứ do dự mãi về vấn đề có nên xin nghỉ việc hay không.

Chính A Ngạn đã nói với tôi rằng: "Em vẫn còn trẻ, nên theo đuổi ước mơ của mình. Cho dù có thất bại thì chí ít em cũng đã có được trải nghiệm. Khi đã nỗ lực rồi, thì không có gì phải hối tiếc."

Chính từ câu nói ấy của A Ngạn, tôi đã quyết định nghỉ việc một cách nhanh chóng và bắt tay vào công việc tôi yêu thích nhất - viết văn. Sau đó, tôi muốn làm ngọc phỉ thúy nhưng lại sợ sẽ mất hết.

A Ngạn động viên tôi rằng: "Chỉ cần là công việc em thích thì hãy cứ làm đi. Nếu thật sự mất hết, anh sẽ cùng em an rau húp cháo."

Vậy là tôi bắt tay vào làm ngọc phỉ thúy. Cho đến bây giờ, cả làm ngọc và viết văn tôi vẫn đều làm rất tốt. Nghĩ lại khi đó, nếu không phải đã hạ quyết tâm để làm, có lẽ cả đời tôi sẽ sống trong hối tiếc vì sự lỡ dở ấy.

Xuất phát điểm của chúng ta đều bắt đầu từ thuở ấu thơ, luôn có rất nhiều ước mơ và hoài bão. Có người vì hoàn cảnh gia đình mà không thể thực hiện, có người vì vấn đề thời gian nên đành gác lại những giấc mơ đó. Ví dụ như tôi từ nhỏ đã muốn học cổ cầm, nhưng vì chỗ học cách nhà quá xa nên cũng đành bỏ cuộc.

Đến nay chúng ta đều đã trưởng thành, đã có thể theo đuổi cuộc sống của chính mình, nhưng vẫn cứ chọn từ bỏ. Bởi vì việc lựa chọn bắt đầu khiến chúng ta sợ hãi. Ta sợ phải trả giá, nên chỉ có thể bước đi trong sự mâu thuẫn giữa thực tế và lí tưởng. Thế rồi chúng ta cứ vậy mà già đi.

Thứ bạn muốn, cuộc sống ắt sẽ cho bạn, nhưng đấy là khi bạn biết nỗ lực, biết cố gắng. Nếu bạn vẫn còn nhiệt huyết và khao khát theo đuổi cuộc sống, vậy thì tại sao không hoàn thành những giấc mơ đang chờ đợi, tại sao không sống cuộc đời mình mong muốn, để cuộc đời này chẳng có gì phải hối tiếc nữa?

Một thời gian trước, A Ngạn đã nói với tôi: "Anh đã phát hiện ra quy luật của cuộc sống này, chính là không ngừng thực hiện giấc mơ của bản thân. Chỉ có tình yêu và ước mơ mới là những điều mà chúng ta không bao giờ được phụ bạc. Có như vậy thì cuối cùng cuộc sống ắt sẽ mang đến cho chúng ta tất thảy những gì ta cần."

Xin hỏi, các bạn còn giấc mơ nào chưa thực hiện không?

Đã đến lúc phải nắm lấy giấc mơ rồi đó!

Chương 3: CON GÁI LẤY NGƯỜI NHƯ THẾ NÀO MỚI KHÔNG PHẢI HỐI HẬN?

"Rốt cuộc con gái nên kết hôn với người mình yêu hay người yêu mình?"
- Đó là chủ đề mà gần đây tôi cùng hai người bạn thân Lan và Văn nhắc đến và thảo luận rất nhiều.

Lan là một cô gái luôn hướng đến sự lãng mạn và cầu tiến trong cuộc sống. Cũng chính là vì điều đó, tôi và cô ấy đã nhanh chóng trở thành đôi bạn thân.

Có một lần cô ấy nói với tôi rằng: "Mong muốn lớn nhất trong cuộc đời tớ chính là tìm được một người đàn ông thanh lịch và nho nhã, vừa biết cách cư xử lại vừa lãng mạn để kết hôn. Sau đó sẽ cùng anh ấy sinh một đứa con xinh xắn và khỏe mạnh, yêu thích nhau đến đâu bạc răng long. Đó chính là tâm nguyện lớn nhất của tớ."

Năm cô ấy 30 tuổi, cô ấy tỏ ra bình thản nói với tôi rằng: "Tớ đang hẹn hò với một người."

Tôi ngạc nhiên, hỏi lại: "Cậu đã tìm thấy người chồng trong mộng rồi sao?"

Trên gương mặt Lan thoáng hiện lên vẻ tiếc nuối. Nếu như chuyện tình cảm thuận lợi, có lẽ cô ấy đã chẳng giấu giếm tôi như vậy.

Cô tiếp lời: "Thật ra anh ấy hoàn toàn không phải kiểu đàn ông tớ thích. Tớ thích người đàn ông cao to, vạm vỡ, nhưng anh ấy lại hơi thấp, cũng không đẹp trai, tính tình lại hiền như khúc gỗ vậy. So với người đàn ông tớ muốn thì thật sự khác quá xa."

Tôi nhanh chóng có cơ hội được gặp gỡ người đàn ông mà Lan đã kể.

Thâm mĩ của tôi và Lan rất giống nhau, nhìn sơ qua cũng biết ngoại hình của người này thực sự không có gì đặc biệt. Nhưng sự trân trọng, nâng niu mà anh ấy dành cho Lan lại khiến tôi vô cùng cảm động.

Trên đường về tôi hỏi Lan: "Cảm giác của cậu với anh ấy thế nào?"

Lan mơ màng đáp: "Cũng khó nói! Lúc mới bắt đầu, tớ không những không thích anh ấy mà thậm chí còn cảm thấy chán ghét. Đi xem phim hay đi ăn cùng nhau cũng đều rất miễn cưỡng. Nhưng anh ấy lại rất tốt và chi tiêu chuộng tớ nên dần dần lại thấy con người này thực ra cũng không đáng ghét đến vậy. Tớ biết là mình quá đáng, tớ ghét người ta cũng chỉ vì vẻ ngoài chẳng có gì nổi bật kia thôi."

Tôi thành thật: "Nếu như cậu chỉ cần một cuộc tình, tớ nghĩ cậu có thể tìm một người đàn ông dung mạo xuất chúng. Nhưng nếu là muốn tiến tới hôn nhân, thì tớ cho rằng anh ấy rất ổn. Có đi đâu, nếu cậu thực sự không thích anh ấy, tớ cũng không muốn nhìn thấy cậu miễn cưỡng như bây giờ, sau này sẽ khổ sở lắm."

Lan chỉ gật đầu mà chẳng nói lời nào.

Sau đó khoảng một năm, cô ấy nói với tôi rằng cô ấy sắp kết hôn, chồng tương lai chính là người đàn ông khi đó chúng tôi đã nói chuyện.

Giọng điệu Lan quả quyết, dường như không mảy may một chút tiếc nuối nào: "Thật ra tớ cần một người đàn ông có thể che chở cho tớ hơn, nhưng giờ đã 30 tuổi đầu rồi, người đàn ông như vậy vẫn còn chưa xuất hiện, tớ chẳng thể đợi thêm được nữa. Có lẽ đây là cái số rồi cậu à."

Cuối cùng thì Lan cũng đã kết hôn. Người đàn ông đứng bên cạnh Lan thanh lịch và đẹp đẽ kia thực sự cũng có phần mờ nhạt.

Một số chị em đứng bên dưới thì thầm to nhỏ với tôi: "Điều kiện của Lan tốt như vậy, hoàn toàn có thể tìm được người đàn ông xuất sắc hơn nhiều. Nói thật, chồng cô ấy có vẻ không xứng với cô ấy lắm."

Nhìn là vậy, nhưng sau khi kết hôn, Lan lại sống rất hạnh phúc. Anh chồng xem cô ấy như báu vật.

Qua điện thoại, Lan nói với tôi: "Tớ cảm thấy lấy chồng vẫn nên lấy người yêu mình thì hơn, lời của người từng trải lúc nào cũng là chân lí!"

Tôi thì nghĩ rằng, bất kể là lấy ai, chỉ cần Lan hạnh phúc là đủ.

Câu chuyện của Văn lại hoàn toàn khác với Lan. Chồng của Văn là bạn đại học của cô ấy. Bọn họ đều là mối tình đầu của nhau, đã có với nhau tình cảm vô cùng sâu đậm và cũng không ít hoài bão. Trước ngã rẽ tốt nghiệp đại học, nhiều cặp đôi đã chọn chia tay, thì bọn họ vẫn kiên định cùng nhau bước tiếp. Dưới những lời chúc phúc, họ đã nắm tay cùng nhau tiến vào lễ đường. Tôi và A Ngạn đều chứng kiến hôn lễ ngày hôm đó của Văn, một hôn lễ vô cùng ấm áp và xúc động!

Vậy mà kết hôn chưa đầy hai năm, Văn đã cảm thấy tình cảm dành cho chồng ngày càng trở nên nhạt nhòa.

Cô ấy trân trọng thứ tình cảm đó nên cũng rất cố gắng. Nhưng cái vã cũng đã cái đủ rồi mà vẫn chẳng thay đổi được gì. Mỗi lần nhìn thấy chữ kí và Wechat của Văn, lòng tôi đâu gợn lên một nỗi thương cảm, muộn phiền.

Một hôm, cô ấy nói với tôi rằng: "Tớ cứ nghĩ mình là người may mắn nhất vì có thể lấy được người mình yêu và cũng là người yêu mình. Nhưng cuộc đời này dài quá, tớ không biết mình có thể giữ được hạnh phúc này hay không. Hôn nhân thực sự là nắm mồi của tình yêu sao?"

A Ngạn cũng từng hỏi tôi về vấn đề này. Khi đó, tôi đã nói: "Cái này còn phải xem chúng ta nhìn nhận như thứ nào về hôn nhân bà tình yêu. Với em, lúc yêu thì em cần anh phải lãng mạn và đầy say đắm. Em muốn cùng anh làm thật nhiều những điều ngọt ngào. Nhưng khi đã kết hôn, em chỉ mong hai đứa mình có thể sống thật yêu ổn, một lòng một dạ cùng nhau đi qua tháng ngày. Cứ như từa, chúng ta sẽ ở bên nhau tới khi già cả, như vậy là được rồi."

Có quá nhiều cuộc hôn nhân tan vỡ, cũng quá nhiều những mảnh tình rơi rớt, đều do sự cuống si đến điên đảo mà thành.

Yêu thì đòi hỏi người yêu phải giống như một ông chồng. Anh ta phải làm cho mình có cảm giác an toàn, có thể dựa dẫm. Mà tốt nhất là có thể dựa dẫm cả đời, mãi mãi không bao giờ rời xa.

Khi tình sâu đậm, người đàn ông sẵn sàng thề hẹn và làm tất cả mọi thứ. Nhưng đa phần những lời ước hẹn đều chỉ là hư ảo. Người đàn ông bên bạn cả đời, là người chẳng thể thoát gì vẫn mãi mãi bên bạn. Còn với kẻ sẽ bỏ bạn đi, hẹn thề mãi thì cuối cùng những gì còn lại trong tâm trí bạn cũng chỉ là lời nói dối trắng trợn mà thôi.

Lúc yêu đương mà chúng ta chỉ mãi miết rượt đuổi những thề hẹn và trách nhiệm thì sẽ không bao giờ có thể cảm nhận được sự thoải mái và ngọt ngào mà tình yêu mang đến. Đó chính là cái nợ lớn nhất đối với bản thân mình.

Một khi người con gái đã từ người yêu trở thành một người vợ thì thứ mà cô ấy theo đuổi lại chính là trạng thái tình cảm lúc đang yêu. Là mong muốn chồng mình sẽ coi mình như báu vật trên đời, để mãi mãi được nâng niu trong vòng tay. Tới khi người chồng có phần hờ hững, cô ấy sẽ cảm thấy rằng anh ta đã thay lòng đổi dạ, thế rồi không ngừng đem quá khứ ra

so sánh. Càng so sánh lại càng thấy sự khác biệt. Nếu đã như vậy, chi bằng hãy dứt khoát ly hôn có thể sẽ tốt hơn, nếu không thì mãi mãi sẽ phải sống trong sự mất mát và giày vò.

Các cô gái hãy nhớ rằng, chỉ có hiểu rõ sự khác biệt giữa bản chất của tình yêu và hôn nhân mới có thể mang đến cho bản thân một cuộc đời thật hạnh phúc.

Chương 4: ANH CHÍNH LÀ CHỖ DỰA VỮNG CHẮC CỦA EM

Hồi tháng 7, A Ngạn đi cùng tôi đến Quảng Châu nhập hàng. Quảng Châu là đất nổi tiếng về ăn uống. Trước lúc đi tôi đã có nhiều dự định.

Hôm chúng tôi đi, thời tiết nắng nóng vô cùng. A Ngạn thở dài nói với tôi: "Sao lại chọn đúng cái ngày nóng khủng khiếp thế này mà đi nhập hàng cơ chứ? Chẳng quá là hành hạ bản thân!"

Tôi ra vẻ lí lẽ đáp lại: "Lẽ nào làm ăn buôn bán còn phải lựa thời tiết sao? Mình thấy nóng thì người khác cũng vậy. Khi mà người đi nhập hàng giảm xuống, việc lấy hàng sẽ dễ dàng hơn nhiều còn chưa kể ở đó cũng có đi ầu hòa. Anh yên tâm đi!"

A Ngạn đưa ngón tay cái lên ra hiệu khâm phục: "Em quả đúng là con người sinh ra để kinh doanh, đã tính toán hết cả rồi, khâm phục, khâm phục!"

Nghe vậy, tôi nhướn mày đất ý.

Chuyến bay của chúng tôi bắt đầu lúc 11 giờ trưa.

Đúng giờ, chúng tôi lên máy bay. Khi vừa bước chân vào khoang hành khách đã lập tức cảm nhận được luồng hơi nóng đang phả đến. Tôi thấy kì lạ, bèn quay sang hỏi A Ngạn: "Trên máy bay có đi ầu hòa mà, sao lại nóng thế này anh nhỉ?"

A Ngạn ng ẩ yên vị trên ghế, bình thản nói: "Các hãng hàng không bây giờ đi ầu óc kinh tế rất nhạy bén, họ tiết kiệm nhiên liệu đó, đợi một lát là mở đi ầu hòa ngay thôi, em đừng sốt ruột."

Nghe lời A Ngạn, tôi ngoan ngoãn ng ẩ xuống, lấy iPad ra nhưng càng ng ẩ lại càng nóng. Cố nhìn một lúc mà không thể chịu được nữa, tôi quay sang hỏi A Ngạn: "Sao đi ầu hòa vẫn còn chưa mở vậy anh?"

Vài hành khách ng ẩ bên cạnh đã phải lên tiếng: "Sao thế này, định để chúng tôi chết nóng phải không?"

Trên đời này tôi ghét nhất là bị đổ mồ hôi. Lúc này tôi thật sự sốt ruột đến mức giống như những con kiến đang bò trên chảo lửa vậy. Quay sang thấy A Ngạn vẫn bình chân như vại lấy một quyển sách ra đọc. Tôi thúc vào người anh ấy hỏi: "Anh không nóng à?"

A Ngạn đáp: "Nóng chứ! Nhưng em càng sốt sắng thì lại càng thấy nóng. Hãy giữ cho tâm tịnh thì tự nhiên sẽ không còn cảm giác nóng nực nữa."

Tôi thấy chẳng đúng chút nào, đáp lại: "Giờ bên ngoài đang là 40 độ đó, tâm tịnh thế chứ tịnh nữa cũng vẫn nóng thôi."

Lúc ấy, tiếp viên đi tới và thông báo với chúng tôi một thông tin không thể tệ hơn: "Hệ thống đi đầu hòa của máy bay đang gặp sự cố, xin quý khách vui lòng đợi trong ít phút."

Một lát sau trong khoang máy bay như vỡ trận. Có người nói trời nóng thế này không sau nắng mới là lạ. Có người thì đòi rời khỏi khoang hành khách, vậy mà cũng chẳng có ai đáp lại những yêu cầu đó của chúng tôi.

Sau đó, có một người phụ nữ mắt mũi nhễ nhại mồ hôi, tay bế con vừa đi vừa nói: "Con tôi bị say nắng rồi, có ai không? Vứt chúng tôi ở đây thế này mà được à?"

Tôi quay sang nhìn cô ấu với ánh mắt đồng cảm. Rồi đôi mắt đáng thương ấy lại quay sang phía A Ngạn, tôi hỏi: "Anh nói xem, liệu chúng mình có bị chết nóng ở đây không?"

A Ngạn vuốt nhẹ sợi tóc mai đang ướt đẫm mồ hôi của tôi, dịu dàng cười và đáp: "Chẳng phải em bảo nếu được chết cùng nhau sẽ là đi đầu hạnh phúc nhất hay sao?"

Tôi trợn mắt lườm A Ngạn một cái: "Cái chết mà em nói là cái chết tất yếu khi về già chứ không phải là bị chết nóng như thế này."

Khoảng một tiếng sau, một người tiếp viên lại đi tới thông báo: "Thật lòng xin lỗi quý khách. Sự cố vẫn chưa được khắc phục, mong quý khách thông cảm và đợi chờ thêm ít phút."

Những lời trách móc xung quanh càng trở nên dữ dội hơn. Một vài người đàn ông đã lớn tiếng đề nghị để mọi người được xuống máy bay, nhưng khổ nỗi người tiếp viên ấy ngay sau khi thông báo xong đã nhanh chóng rời đi chẳng thấy bóng dáng đâu nữa. Lúc này trên khoang hành khách chỉ còn toàn những lời chửi bới, trách móc mà thôi.

Tôi cũng chẳng thoải mái gì cho cam, hỏi A Ngạn: "Bọn họ thật sự định để mình thành cái lon hấp ở đây hả anh?"

A Ngạn định ôm lấy tôi và bảo tôi rằng ở đây rồi thì cứ an tâm mà đợi thôi, nhưng liền bị tôi đẩy ra. Tôi giận dữ trừng mắt nhìn: "Trời nóng thế này, cả người ướt đầm mồ hôi mà anh vẫn còn tâm trạng ôm với ấp sao?"

Thế là A Ngạn chẳng thèm để tâm đến tôi nữa, quay sang chăm chú đọc sách trên tay.

Người phụ nữ bên cạnh còn nôn nóng hơn cả tôi. Cô ấy trách hăng hàng không thiếu trách nhiệm. Máy bay gặp sự cố mà chẳng có ma nào xuất hiện giải quyết cả. Lúc vèn nhất định cô ấy sẽ khiếu nại chuyến bay này.

Vừa dứt lời thì cô ấy trông thấy A Ngạn vẫn đang bình thản đọc sách. Cô ấy liền quay sang nói với tôi: "Chồng cô bình tĩnh quá, giờ mà vẫn còn đọc sách được."

Tôi ngẩn ngại cười: "Đúng vậy, tôi sắp chết nóng rồi đây."

A Ngạn vẫn không mảy may động tĩnh gì, im lặng ngẩng đầu đọc sách. Đường như tất cả mọi thứ xung quanh đều chẳng ảnh hưởng tới anh ấy. Dáng vẻ đó của A Ngạn thật sự rất kì lạ. Bỗng chốc lòng tôi dịu xuống. Tôi thầm nghĩ: A Ngạn bình thản như vậy, tôi ngồi bên cạnh lại cứ nôn nóng, sốt ruột thì thật là mất mặt.

Thế là lại một tiếng nữa trôi qua, trong khoang hành khách bỗng nhiên tràn tới một luồng khí lạnh, ai cũng cứ như được hồi sinh, giống như hồi nhỏ, cảm giác mát điện rất lâu rồi đột nhiên bùng sáng.

A Ngạn đặt quyển sách xuống, ánh mắt đầy đau lòng, đưa cho tôi một tờ giấy ăn để lau mồ hôi. Tôi nhếch nhếch nhác hỏi anh ấy: "Anh thật sự không nóng à, trong khi anh mập hơn em bao nhiêu như vậy."

Nói xong, tôi đưa tay lên cổ anh đã thấy mồ hôi ướt đầm từ khi nào.

A Ngạn lấy tay lau cổ: "Nhiệt độ cao như thế anh có thể không nóng sao? Nhưng em đã sốt ruột như vậy rồi, anh cũng thế nữa, em sẽ càng mất bình tĩnh hơn. Dù có xảy ra chuyện gì, anh cũng phải thật bình thản, có như vậy em mới không bị hoang mang."1

Nghe anh nói vậy, bỗng chốc tôi thấy sống mũi mình cay cay...

Chương 5: CHÚ CHÓ VÀ TÌNH YÊU

Tôi và ch ồng thường xuyên dùng bữa ở một nhà hàng mang phong cách nông thôn. Nơi ấy dường như đã đem chúng tôi rời xa chốn ồn ào,tấp nập thường ngày và mang lại thứ cảm giác vô cùng mộc mạc,giản dị. Chính vì thế mà tôi và A Ngạn đều rất thích tới đó.

Có một lần, khi đồ ăn vừa mới được mang lên, đúng lúc chúng tôi đang ăn uống và trò chuyện vui vẻ, đột nhiên tôi cảm thấy dưới chân mình chạm phải một thứ gì đó mềm mềm,êm êm. Tôi ngạc nhiên nhìn xuống dưới.Ồ,hóa ra là một chú chó có bộ lông vàng đốm trắng. Đôi mắt nó đang rảo hoảnh nhìn tôi. Cũng vừa hay,bữa ăn hôm nay chúng tôi có gọi một đĩa sườn xào chua ngọt, tôi liền vớt xuống cho chú chó nhỏ hai miếng.

Chú chó ngoạm lấy miếng sườn rồi trốn sang một bên, ung dung thưởng thức. Một lát sau, chắc là ăn hết sườn rồi,nó quay lại bàn chúng tôi, nhướn mắt nhìn tôi như ban nãy. Lúc ấy, lòng tôi cảm thấy vừa đáng yêu và tội nghiệp, nên đã lấy thêm hai miếng sườn nữa cho nó. Vậy là đến cả nửa đĩa sườn chua ngọt đều cho nó cả rồi.

A Ngạn thì cứ nhìn tôi vui vẻ cho chú chó nhỏ ăn.

Sau khi thanh toán, chú chó theo chúng tôi ra tận ngoài cổng, tôi nhẹ nhàng xoa đầu nó và bảo: "Tụi tao phải về rồi, mày cũng về đi."

A Ngạn cười rồi nói: "Em nghĩ rằng nó đang lưu luyến em sao? Là nó đang thăm dò xem liệu em có còn thịt hay không đó."

Tôi liếc nhìn A Ngạn một cái, tỏ vẻ không hài lòng.

Thời gian trôi qua,thoáng chốc tôi đã quên đi câu chuyện hôm đó.

Khoảng một tháng sau, chúng tôi lại tới nhà hàng ấy dùng bữa. Tôi và A Ngạn vừa mới ngồi xuống chú chó nọ đã vội vàng chạy tới. Tôi mừng rỡ nói với A Ngạn: "Anh xem,nó chạy tới rồi kìa,nó vẫn còn nhớ em đó!"

A Ngạn nhìn theo ánh mắt của tôi, rồi lại nhìn ngó những thực khách đang ngồi xung quanh, nói: "Ở đây bao nhiêu người như vậy, sao mà em biết được là nó đến tìm em?"

A Ngạn vừa mới dứt lời, chú chó nhỏ đã chạy đến bên bàn ăn của chúng tôi rồi nằm bò dưới chân tôi. Sau đó thì lắc lắc cái đầu nhìn tôi trân trân. A Ngạn ngạc nhiên nói: "Nó còn nhớ em thật kìa!"

Vậy là hôm đó, trong thực đơn bữa ăn, chúng tôi đã gọi thêm một đĩa sườn xào chua ngọt. Và đương nhiên, quá nửa lại là để phần nó rồi.

Cũng chính vì chú chó nhỏ ấy mà tôi thích đến nhà hàng đó. Mỗi khi chúng tôi đến, nó đầu ngay lập tức xuất hiện. Thậm chí có lần, lúc vừa bước xuống xe, nó đã từ chỗ nào vội vàng chạy tới rồi cứ theo sau bước chân tôi như vậy. Nó vui mừng quẫy quẫy cái đuôi. Còn tôi, lần nào cũng gọi thêm một đĩa sườn xào chua ngọt.

A Ngạn nói rằng lần nào tới nó cũng theo tôi, là bởi vì nó biết tôi sẽ cho nó ăn sườn. Nhưng tôi lại cảm thấy rằng, chính bởi sự yêu mến và nhiệt tình của chú chó nhỏ và dành cho chúng tôi đã khiến tôi muốn lui tới nhà hàng này.

Mỗi khi trông thấy nó hào hứng và hồ hởi chạy ra đón, tâm trạng tôi sẽ trở nên phấn chấn hơn. Vậy nên cũng chẳng biết rốt cuộc là tôi cho ăn thật hay là nó cho tôi tâm trạng thoải mái, hoặc cũng có thể là cả tôi và nó đều cảm kích lẫn nhau chẳng?

Trên đường về, A Ngạn nói với tôi: "Nếu như chúng ta có thể đối xử với người mình yêu thương giống như chú chó ấy, thì có lẽ cuộc hôn nhân nào cũng đều có kết cục tốt đẹp."

Tôi liếc nhìn anh, hỏi: "Vậy ý anh là chúng ta nên học theo sự trung thành của chú chó nhỏ sao?"

A Ngạn nói: "Đó chỉ là một phần thôi. Em thấy đó, mỗi khi chúng ta tới ăn cơm, nó đầu chào đón rất nồng nhiệt. Cũng có thể trước lúc mình đến nó vừa đi đánh nhau với một con chó khác thì sao? Nhưng nó cũng không hề để những cảm xúc tiêu cực ấy trong lòng mà ra đón chúng ta. Giả như tất cả chúng ta đều có thể chào đón người mình yêu thương trở về nhà một cách ân cần và nồng nhiệt như thế, không có trách cứ, cũng chẳng có phàn nàn, anh nghĩ sẽ chẳng có ai là không muốn về nhà cả. Hơn nữa, chú chó cũng thật dễ dàng để cảm thấy thỏa mãn, chỉ cần em cho nó ăn sườn là được rồi. Trong khi chúng ta, có bao nhiêu người khi đối xử với vợ hay chồng mình đầu thích đưa ra thật nhiều yêu cầu mà cái nào cũng rất khắt khe. Bất kể đối phương có cố gắng đến mấy vẫn không đủ. Vậy nên, ở điểm này, chúng ta nên học theo chú chó nhỏ đó."

Tôi mỉm cười nói với A Ngạn: "Được rồi! Vậy từ giờ em sẽ học cách của chú chó ấy để đối đãi với anh."

A Ngạn đưa tay lên xoa đầu tôi, cười đắc ý: "Vậy thì anh cũng hứa sẽ chăm chỉ kiếm tiền, để ngày nào cũng cho em được ăn sườn thỏa thích."

Có rất nhiều cuộc hôn nhân không hạnh phúc. Cũng có không ít những gia đình duy trì cuộc sống hôn nhân một cách đầy vất vả. Có lẽ, cũng chỉ vì đã thiếu đi sự nồng nhiệt và một trái tim bình lặng khi đối đãi với nhau. Tất cả cũng chỉ có vậy mà thôi!

Chương 6: HÃY HỌC CÁCH TRỞ THÀNH MỘT NGƯỜI PHỤ NỮ "TRONG CÙNG NGOÀI MỀM"

A Ngạn là một người hiền lành và rất rộng rãi, có nhiều chuyện anh ấy không bao giờ so đo với tôi, duy chỉ có một thứ ngoại lệ. Đó chính là phải tôn trọng chủ nghĩa đàn ông của anh ấy.

Anh ấy đã từng nói với tôi bằng giọng điệu và thái độ vô cùng nghiêm túc, đó là: Bất kể sau này cả hai có thăng tiến tới đâu, dù cho có một ngày thu nhập của tôi cao hơn anh ấy gấp nhiều lần đi chăng nữa, thì việc nuôi nấng và chăm lo gia đình vẫn phải để anh ấy gánh vác. Tuyệt đối đừng bao giờ thách thức giá trị của người đàn ông trong anh ấy, hơn nữa phải giữ thể diện cho anh ấy.

Nói ngắn gọn là: Chỉ cần tôi giữ thể diện cho anh ấy trước mặt người khác, thì khi ở nhà anh ấy có thể làm trâu làm ngựa cho tôi cũng được.

Tôi nghĩ một lát, cảm thấy rốt cuộc thời gian ở nhà mới nhiều chứ ra ngoài thì bao nhiêu. Mỗi giao kèo coi như đã tính toán xong, tôi vui vẻ chấp nhận yêu cầu của anh ấy.

Một hôm, tôi và A Ngạn cùng nhau đi dạo, anh ấy nói như đang phát biểu một chân lý: "Trong gia đình, hai vợ chồng đi ăn mà lúc nào tiền cũng để vợ trả, xe thì để vợ lái, như vậy hạnh phúc gia đình chắc chắn sẽ chẳng đi đến đâu. Vị trí trụ cột của một người đàn ông không thể để bị lung lay được, nếu không sẽ ảnh hưởng đến hạnh phúc gia đình. Trong hôn nhân, nếu người phụ nữ chiếm thế mạnh nhiều hơn đàn ông, thì đa phần đều không được hạnh phúc."

Lúc ấy cũng là khi tôi mới bắt đầu làm ngọc phỉ thúy, đến một phần của một nữ cường nhân còn chưa làm được.

Tôi nghĩ đó cũng là vì lời nói bóng gió, nhắc nhở của A Ngạn: "Em đừng quên bổn phận của một người phụ nữ đó nhé."

Dù tiếng lòng đang thôi thúc tôi bác bỏ lời nói của anh ấy, nhưng tôi vẫn cố gắng kìm nén lại để lắng nghe và thông hiểu ý đồ của anh.

Cứ ra ngoài cùng nhau là tôi nhất định sẽ để anh lái xe. Cho dù đó là xe của tôi đi chăng nữa, tôi cũng sẽ lấy cớ rằng tay lái của mình chưa được điều luyện như anh và để anh ấy cầm lái; giả như trong lúc lái xe, anh ấy có "lỡ" làm chiếc xe yêu quý mang đầy thương tích thì tôi vẫn sẽ ngồi bên cạnh tươi cười và tiếp chuyện anh như không hề có gì xảy ra; dù biết rõ rằng anh đang lòng vòng trong thành phố vì đi sai đường, cũng nhất quyết không được tỏ ra sốt sắng mà khua chân múa tay chỉ trỏ, trừ khi anh ấy chủ động mở lời hỏi, mới giả vờ như mình cũng không chắc lắm rồi chỉ hướng đi đúng cho anh.

Lúc bình thường khi ở bên A Ngạn, tôi đã quen với việc để anh ấy xử lý nhiều chuyện nên cũng khiến cho khả năng xử lý và phân tích vấn đề của mình đã rơi xuống vực thẳm lúc nào không biết.

Có nhiều khi A Ngạn không giấu được vẻ lo lắng mà hỏi tôi rằng: "Nếu không có anh thì em phải làm sao đây?"

Tôi gật gật đầu đáp: "Đúng vậy đó, thế nên anh không được rời xa em nhé."

Nghe tôi nói vậy nên A Ngạn vênh mặt đắc ý. Khoảnh khắc ấy chắc mắt A Ngạn phải song song với trời rồi.

Sau vài năm những người bạn xung quanh tôi cũng đã có đến mấy cặp ly hôn rồi. A Ngạn hỏi tôi: "Em thấy không, những cặp đôi ly hôn ấy đều có một điểm chung, đó chính là người phụ nữ đã lấn át người đàn ông bất kể trên phương diện kinh tế hay địa vị gia đình. Một gia đình như vậy, không xảy ra chuyện mới lạ!"

Vậy là A Ngạn lại càng kiên quyết và tin tưởng hơn vào cái nguyên tắc đàn ông trụ cột của anh ấy.

Nhưng cũng có một trường hợp ngoại lệ.

Hiếu Văn - người bạn tâm giao của tôi trước kia vốn là giám sát của một công ty thương mại, sau đó đã nghỉ việc để mở công ty riêng. Chỉ trong hai năm ngắn ngủi mà cô ấy đã mua được một tầng nhà văn phòng ở trung tâm thành phố. Hiếu Văn đích thực là một cô gái rất mạnh mẽ.

Còn chồng cô ấy vẫn cứ làm nhân viên cho một công ty nọ. Đi đâu thay đổi duy nhất trong vài năm chính là anh ta từ vị trí Trưởng phòng đã được

thăng chức thành Giám đốc, lương từ mức dưới 30 triệu nay đã lên trên 30 triệu.

Họ đúng là một gia đình điển hình của việc người phụ nữ có thể mạnh hơn người đàn ông. Vậy nhưng tình cảm vợ chồng giữa họ vẫn thật đáng ngưỡng mộ.

Có một lần tôi và Hiếu Văn cùng đi uống trà, tôi hỏi cô ấy, làm thế nào để chồng cô ấy có thể chấp nhận một người phụ nữ mạnh mẽ như vậy trong gia đình.

Cô ấy tỏ vẻ bí hiểm rồi thốt lên hai từ: Giả nghèo!

Nhìn xem, cả người cô ấy đều là những thứ đồ hàng hiệu xa xỉ, tôi chẳng giấu nổi vẻ ngạc nhiên hỏi lại: "Cậu mà giả nghèo giả khổ liệu anh ấy có tin được không đây?"

Nghe tôi hỏi vậy, Hiếu Văn như mở cờ trong bụng: "Sao mà không tin? Giả mà như thật là tin ngay thôi mà!"

Hiếu Văn tỏ ra đắc ý nói với tôi: "Thật ra về kinh tế, người phụ nữ có kiếm được nhiều tiền hơn đàn ông đi chăng nữa thì cũng chẳng ảnh hưởng gì mấy. Nhưng về thái độ thì người phụ nữ nhất định không được tỏ ra có xu hướng mạnh mẽ, lấn át chồng.

Mặc dù thu nhập mỗi năm của tớ gấp mấy chục lần anh ấy, nhưng tớ vẫn cứ than nghèo kể khổ suốt thôi. Nào thì tiền lương của nhân viên mỗi tháng, nào thì văn phòng phải bổ sung thêm trang thiết bị, nào thì mời mọc khách khứa phải tiêu tiền. Đi xe thì phải là xe tốt, để tránh người khác dị nghị về thực lực của công ty. Quần áo thì nhất định không được cầu thả, không thì rất có thể chỉ vì một lần xuề xòa mà mất cả mối làm ăn, cứ như thế thì công ty có thể phá sản bất cứ lúc nào. Nếu như không phải vì có nguồn thu nhập ổn định của anh ấy, thì có lẽ khó khăn sẽ càng chồng chất khó khăn.

Đó, tớ vừa mới than nghèo như vậy thôi, anh ấy liền đưa hết hơn 200 triệu tiền lương hồi cuối năm ngoái cho tớ. Sướng chết đi được! Hơn nữa, làm như vậy anh ấy sẽ có cảm giác thành công. Cậu nói xem có phải là một mũi tên trúng hai đích không?"

Nghe vậy tôi mới nhận ra, vì sao xung quanh mình có rất nhiều những cặp đôi mà người vợ lấn át chồng, cứ từng đôi, từng đôi một ly hôn, nhưng chỉ có họ dù đã kết hôn 10 năm mà vẫn đang cùng nhau bước những bước đi bền chặt, vững chắc trên chặng đường hôn nhân ấy.

Trong xã hội hiện đại bây giờ, khi mà giá nhà cửa leo thang, chi tiêu thì ngày một nhiều, áp lực đè lên vai người đàn ông trong gia đình cũng theo đó mà nặng nề hơn bao giờ hết.

Trước những áp lực đó, nếu một người phụ nữ yếu đuối về mọi mặt, từ nội tâm cho đến biểu hiện bên ngoài thì không những sẽ không được chồng cảm thông, che chở mà còn khiến anh ta cảm thấy mệt mỏi hơn. Từ sâu trong tâm khảm đàn ông sẽ coi đó là một người phụ nữ không có khả năng tự chủ cá nhân, phải dựa vào anh ta mà sống.

Nếu một người phụ nữ quá mạnh mẽ, lấn át chồng ở mọi phương diện thì lại khiến anh ta cảm thấy mình không có giá trị gì cả. Lâu dần như vậy anh ta sẽ rất dễ phải lòng một cô gái khác biết ngưỡng mộ và sùng bái mình. Và sau cùng chỉ còn là lời phủ tay như một lẽ hiển nhiên sẽ đến: "Em mạnh mẽ như vậy rồi, đâu cần phải có anh!"

Muốn trở thành một người phụ nữ hạnh phúc, nhất định phải học cách "trong cứng, ngoài mềm". Phụ nữ hiện đại muốn cuộc sống của mình trở nên thú vị và nhiều màu sắc thì trước hết phải có một trái tim kiên cường. Hãy tạo dựng sự nghiệp của riêng mình, trở thành người bạn tâm giao của chính mình để biết lắng nghe và thấu hiểu bản thân cần gì, thiếu gì.

Nói trắng ra, lỡ như một ngày không có chồng bên cạnh nữa, phụ nữ chúng ta cũng sẽ không vì thế mà trở nên hoang mang, bấp bênh. Những người phụ nữ kiên cường như vậy sẽ khiến cho bản thân mình trở nên đầy sức sống.

Nhưng nếu muốn có được hạnh phúc thì người phụ nữ lại phải biết "ngoài mềm". Dù trong gia đình bạn thật sự là người có vị trí đến thế nào đi nữa, nhất định không được quên phải giữ thể diện cho chồng mình để anh ấy có cơ hội thể hiện vai trò củ người đàn ông.

Những lúc bị tổn thương đừng cố tỏ ra mạnh mẽ, muốn khóc thì hãy khóc cho đã. Và cũng đừng bao giờ quên dành những lời khen ngợi chân thành cho chồng mình.

Đàn bà càng mạnh mẽ thì càng cần phải có bí kíp để không khiến cho chồng mình bị kìm kẹp tới mức không thở nổi.

Điều khiến cho người đàn ông sợ hãi không phải là sự giỏi giang của bạn, mà chính là sợ sự giỏi giang đó khiến bạn trở thành người phụ nữ coi nhẹ vị trí trụ cột của anh ấy trong gia đình.

Chương 7: SUY NGẪM LẠI VỀ TÌNH YÊU

Mấy ngày hôm nay tôi và A Ngạn đang "chiến tranh lạnh", nói đúng hơn là anh ấy đang "chiến tranh lạnh" với tôi. Cũng chỉ vì dăm ba câu nói mà tôi đã khiến anh ấy nổi giận, có đi đâu tôi lại chẳng thấy mình có gì sai. Có chăng chỉ là tôi đã nói quá thẳng, quá thật, mà cái thật ấy lại nói chẳng đúng lúc, vậy là đã làm anh ấy bực mình.

Nguyên nhân cũng chẳng có gì.

Tối hôm đó, A Ngạn kéo tôi lên giường cùng xem một bộ phim tình cảm. Anh ấy vốn là một người rất dễ xúc động, xem đến cảnh nam nữ chính đối diện với cái chết, anh ấy mềm nhũn người quay sang hỏi tôi: "Em à, em có muốn cùng anh đi đến hết cuộc đời, mãi mãi không bao giờ rời xa không?"

Thật ra, tâm nguyện lớn nhất của tôi chính là được ở bên anh ấy cho tới khi đầu bạc răng long. Tôi vốn là người suy nghĩ nhiều, nhưng trong vấn đề tình yêu và hôn nhân lại khá bảo thủ. Vậy nên người mà tôi đã chọn để kết hôn thì sẽ hi vọng có thể cùng anh ấy đi đến cuối đời. Với tôi mà nói, việc được đi cùng ai đó đến cuối đời là đi đầu lãng mạn nhất.

Theo kịch bản thông thường, lẽ ra tôi nên bám vào cánh tay của A Ngạn và nói: "Đương sự rồi, cả đời này em sẽ ở bên cạnh anh, mãi mãi không bao giờ rời xa."

Nếu như tôi nói như vậy, có lẽ chúng tôi đã không có cãi vã và giận hờn thế này, A Ngạn chắc chắn cũng sẽ mừng thầm trong lòng.

Nhưng tôi lại không nói thế. Ngược lại, tôi nói thế này: "Tất nhiên là em mong rằng cả đời này sẽ ở bên anh, nhưng còn phải xem biểu hiện của anh đã. Nếu như anh yêu em, thương em, chăm sóc tốt cho em, em nhất định sẽ đi cùng anh đến già. Nhưng chỉ cần anh không tốt với em, lơ là em, lạnh lùng với em, thậm chí làm những việc khiến em tổn thương, em chắc chắn sẽ bỏ anh đi. Tới lúc đó, cho dù trong lòng em không nỡ, em cũng sẽ rời đi, anh quá hiểu tính em rồi còn gì."

A Ngạn buồn bực nói: "Anh vẫn chưa đủ tốt với em sao? Tất nhiên anh sẽ yêu thương và che chở cho em, lẽ nào em không tin anh à?"

Lúc đó, đáng ra tôi nên nhận thức được tình hình mà thuận theo A Ngạn nói vài lời. Thế nhưng tôi lại không làm vậy.

"Em biết bây giờ anh vẫn đang rất tốt với em, nếu không sao em lại sống cùng anh cơ chứ. Nhưng cuộc đời nói dài không dài, nói ngắn chẳng ngắn, ai mà biết sau này sẽ có những chuyện gì xảy ra. Lỡ như sau này anh lại thích một người khác, không còn yêu em nữa, thì cho dù khi ấy em còn đang phải đèo bồng con nhỏ hay đã quá tuổi trung niên đi nữa, em cũng sẽ không do dự mà rời bỏ anh. Anh cũng biết em không phải một người dễ dàng thỏa hiệp, em sẽ không vì bất kể chuyện gì mà ép mình phải nhượng bộ. Đi đâu đâu mà em nghĩ đến không phải là tuổi tác hay con nhỏ mà chính là đời sống tâm hồn của mình. Vậy nên, bản thân em mới là số một. Nếu anh muốn em sẽ ở bên anh cả đời, trước hết anh phải cho em thấy cả đời này em được yêu thương."

A Ngạn nghe xong chẳng hề vui vẻ gì, anh nói: "Sao anh thấy giống như em đang uy hiếp anh thế nhỉ? Anh không thích em nói như vậy, nghe rất khó chịu. Em phải biết rằng, một thằng đàn ông phải cực kỳ yêu thương người phụ nữ của mình mới hỏi cô ấy có nguyện bên mình cả đời hay không."

"Nhưng em cũng nói thật lòng mà. Nếu em trả lời anh rằng dù anh có không tốt với em đi chăng nữa, em vẫn sẽ sống chết ở bên anh, yêu thương chăm sóc cho anh thì anh có tin không? Hơn nữa, tương lai lúc nào cũng đầy ắp những biến số, ai mà lường trước được cơ chứ. Ở bên nhau trọn đời trọn kiếp hay không cũng không thể chỉ dùng lời mà nói được, còn phải để thực tế chứng minh. Huống hồ, anh cũng biết tuy em thích những lời lẽ ngọt ngào, nhưng bản chất em vẫn là một người phụ nữ sống lí trí. Em rất để ý đến việc đàn ông nói gì, nhưng em càng để ý hơn đến việc đàn ông làm gì." - Tôi đáp.

A Ngạn nghe xong liếc với tay lấy chiếc Ipad trên đầu giường rồi một mình xem phim, điệu bộ tỏ ra vô cùng bất mãn.

Sáng hôm nay, có lẽ A Ngạn đã nghĩ ngợi thông suốt, anh vòng tay ôm lấy tôi rồi nhẹ nhàng hôn lên trán tỏ ý mình đã biết lỗi rồi bảo: "Thật ra em nói không sai. Nếu anh đối xử với em không tốt mà em vẫn bất chấp ở bên anh cả đời thì chẳng phải là quá thiệt thòi cho em hay sao. Con người mà, ai chẳng thích có một người yêu thương và chiều chuộng mình. Những lời

em nói chứng tỏ em là một người con gái rất thật thà. Nhưng anh nói em nghe, có những lúc, có những đi đâu không nhất thiết cứ phải nói thẳng đuột như vậy. Lời nói thật vừa khó nghe lại dễ làm tổn thương người khác. Mặc dù đúng là đã có nhiều cặp ly hôn, nhưng trong hôn nhân, ai lại nói với đối phương rằng em có thể sẽ ly hôn với anh cơ chứ?"

Tôi nghĩ A Ngạn nói cũng có lí. Dù sao anh ấy cũng đã hạ mình xuống nước, nếu tôi vẫn cứ làm mình làm mẩy thì thật chẳng ra sao.

Đáp lại anh, tôi chỉ biết vòng tay ôm lấy anh thật chặt rồi cuộn tròn trong lòng anh, ý là "Em đã hiểu rồi".

Thấy tôi như vậy, A Ngạn đưa tay vỗ nhẹ lên má tôi, thế là chiến tranh lạnh kết thúc.

Mặc dù từ đầu tới cuối tôi chẳng thấy mình đã sai ở đâu cả, nhưng vẫn suy nghĩ lại chuyện này một cách sâu sắc.

Là một người phụ nữ điển hình về cái tôi cá nhân, tôi có thể có bất cứ suy nghĩ và quyết định độc lập nào. Nhưng không nên để những suy nghĩ ấy làm tổn thương đến chính mình. Có lẽ chính sự độc lập và cách nghĩ của tôi đã thu hút được A Ngạn hồi mới quen nhau, nhưng cái gì quá cũng không tốt. Có lẽ tôi nên học cách để trở thành một người phụ nữ mềm mỏng hơn. Muốn A Ngạn ở bên mình cả đời, tôi nhất định phải học cách nói năng ôn tồn, luôn luôn là một cô vợ dịu dàng đầy yêu thương trong lòng anh ấy. Bởi lẽ, tấm lòng đàn ông một khi đã nguội lạnh, thì dù có cố gắng bao nhiêu đi nữa cũng sẽ rất khó để kéo anh ta quay về.

Vài ngày sau, A Ngạn bỗng dừng nghĩ lại rồi nói: "Em là một người nói lời nhưng chẳng bao giờ để bụng hay suy nghĩ, lẽ ra anh không nên tính toán mấy lời em nói mà phải nhìn vào việc em đã ở bên anh như thế nào trong suốt những năm tháng qua."

Từng lời nói của A Ngạn bỗng chốc khiến tôi cảm thấy đôi mắt mình nhòa đi. Tôi tự nhủ với lòng mình: Yêu thương bản thân mình không sai, yêu thương người khác mà vẫn giữ được chính mình cũng thế. Nhưng việc khiến cho người mình yêu thương cảm thấy được vui vẻ, hạnh phúc thì lại càng là đi đâu đúng đắn.

Hai người yêu thương nhau, ở bên nhau chính là duyên phận và sự cố gắng. Phải biết trân quý duyên phận, để cho cuộc sống mỗi ngày đều trôi qua trong sự ngọt ngào và hòa hợp. Đó mới chính là đi đâu tốt đẹp nhất dành cho bản thân mình.

Chương 8: RỐT CUỘC, AI MỚI LÀ NGƯỜI THAY ĐỔI?

Hôm cuối tuần, bỗng nhiên Lý Đan - một người bạn rất thân của tôi ghé thăm nhà.

A Ngạn vốn rất tôn trọng bạn bè của tôi nên khi thấy tôi và Lý Đan có vẻ sẽ nói chuyện lâu, anh ấy đã chủ động ra ngoài với bạn, để lại không gian riêng tư cho hai chúng tôi.

A Ngạn vừa đi khỏi, Lý Đan bắt đầu tuôn một tràng: "Cậu à, thật ra tớ rất hối hận vì đã kết hôn. Nếu không phải vì áp lực xã hội, vì sự thúc giục của gia đình, thì có lẽ yêu đương cả đời mà không cần kết hôn mới là đi đầu tuyệt vời nhất."

Tôi vừa nghe vừa rót cho cô ấy một cốc nước ép dưa hấu. Rồi hỏi: "Sao thế, có chuyện gì lại khiến cậu suy nghĩ như vậy?"

Lý Đan nheo mắt nhìn tôi: "Lẽ nào cậu không cảm thấy như vậy sao?"

Tôi nghĩ một lúc rồi nói: "Đúng là lúc yêu đương thì lãng mạn kiểu đang yêu, nhưng cuộc sống hôn nhân cũng có cái hay của nó. Cậu nghĩ xem, nếu không phải vậy thì sao lại có nhiều người vẫn cứ lao vào hôn nhân chứ."

Lý Đan khịt mũi rồi tiếp lời: "Những người vẫn muốn lao đầu vào hôn nhân đều là những cô gái chưa trưởng thành, chưa từng trải qua những điếu vụn vặt, tàn thương của hôn nhân nên mới vậy. Chẳng nói đâu xa, nhìn ngay thái độ của hội đàn ông trước và sau khi kết hôn mà xem. Khi yêu, lúc cậu cười trong mắt anh ta chẳng khác nào kiều nữ, cậu khóc cũng đẹp như hoa rơi, anh ta yêu thương, chiều chuộng cậu. Nhưng sau khi kết hôn thì sao? Cái gì của cậu cũng trở nên chướng mắt. Cậu cười thì trong mắt anh ta là cậu đang tính toán gì đó, cậu khóc thì anh ta chê cậu phiền. Tóm lại, cậu làm gì cũng sai, ngay như sự tồn tại của cậu cũng đã là một sai lầm rồi. Thật ra ai chẳng biết cái bản tính 'có mới nới cũ' của đàn ông."

Tôi tỏ vẻ hoài nghi: "Không đến mức như vậy chứ?"

Lý Đan trả lời chắc nịch: "Cái gì mà không đến mức? Đàn ông đâu 'đức hạnh' như vậy đó. Bạn hiên à, đừng có trách tớ không sớm nhắc nhở cậu. A Ngạn nhà cậu cũng không phải ngoại lệ đâu, chỉ là anh ấy lớn hơn cậu mười mấy tuổi, nên việc anh ấy chán ngán cậu đến chậm hơn so với người khác một chút thôi. Đàn ông ấy à, chỉ có duy nhất một điểm nhất quán hơn phụ nữ, đó là luôn luôn thích những cô gái tuổi 24, dung mạo xinh đẹp, cơ thể bốc lửa."

Tôi nghe xong có chút không hài lòng. Tôi nghĩ rằng chẳng có cô gái nào thích nghe bạn của mình nói: "Đàn ông ai rồi cũng sẽ đổ đốn, chông mày là vì chưa tới lúc thôi. Nói không chừng giờ anh ta đã bắt đầu như vậy rồi, chỉ là mày không biết!"

Nghĩ vậy nhưng tôi cũng không buồn tranh luận với cô ấy.

Thế rồi câu chuyện của chúng tôi bắt đầu trở nên tẻ nhạt và vô vị. Phần lớn là Lý Đan nói xấu chông mình, lại còn vuốt cả năm, đánh đống chông mình với tất cả những người đàn ông khác.

Sau khi kích bác bản tính của đàn ông thì cô ấy chuyển sang những thói quen và tính nết của họ. Cứ thao thao bất tuyệt cho đến lúc A Ngạn trở về, Lý Đan mới đành phải dừng lại.

Lúc sắp rời đi, cô ấy vẫn cố nói với lại: "Lần sau có thời gian lại hẹn hò nhé!"

Lý Đan vừa đi khỏi, A Ngạn đã nói: "Chắc hẳn chông cô ấy đối xử không tốt với cô ấy, đúng không?"

Tôi ngạc nhiên nhìn A Ngạn: "Sao anh biết? Có phải anh đã nghe lén bọn em nói chuyện đúng không?"

A Ngạn quắc mắt nhìn tôi với một biểu cảm "ai thèm nghe trộm bọn em nói chuyện", anh giải thích: "Là bởi vì trông cô ấy rất khó coi."

Lý Đan là một cô gái đẹp đúng chuẩn. Mặc dù sau khi kết hôn cô ấy không còn trang điểm nhiều như trước, nhưng dù ở đâu thì người đẹp vẫn là người đẹp. Nói thật tôi rất không thích ra đường cùng cô ấy. Vì khi đó, tôi cứ như đang làm nể cho cô ấy vậy.

Tôi vĩnh viễn hỏi lại A Ngạn: "Cô ấy mà còn khó coi thì chắc trong mắt anh em là thể loại xấu hoắc à."

A Ngạn lên giọng phản bác: "Em cho rằng đàn ông bọn anh chỉ nhìn vào đường nét gương mặt thôi sao? Đương nhiên là anh biết cô ấy xinh đẹp, nhưng em không thấy chân mày, khóe mắt cô ấy đều toát lên dáng vẻ cộc cằn, khó tính, ánh mắt thì sắc bén, gương mặt thì lãnh đạm hay sao? Nhưng

cô gái như vậy, dù đường nét có tính tế hơn nữa thì đàn ông cũng không thấy cô ấy đẹp đâu. Anh nghĩ là ở nhà cô ấy chắc hay nổi khùng nổi đóa, dữ dằn lắm đây. Vậy thì làm sao có thể được chồng yêu thương? Không khéo tránh còn chẳng kịp ấy chứ!"

Tôi nghĩ lại và phát hiện ra, quả nhiên đúng như những gì A Ngạn nói.

Tôi lập tức thu lại ánh mắt đang đối đầu với A Ngạn rồi xuống giọng hỏi: "Vậy anh nói xem, trong mắt đàn ông các anh, như thế nào mới là một người phụ nữ đẹp?"

A Ngạn nói: "Thật ra trong cuộc sống hôn nhân, nếu người vợ xinh đẹp một chút thì người chồng đương nhiên sẽ rất hài lòng. Nhưng phụ nữ các em cũng đừng vì thế mà coi bọn anh giống như một loài động vật chỉ biết nhìn bằng mắt. Hai người có thể đi cùng nhau được bao xa, ở bên nhau như thế nào, tính cách mới là đi đầu cốt lõi. Em đã bao giờ thấy cuộc hôn nhân nào được duy trì mà chỉ dựa vào ngoại hình chưa? Phụ nữ các em lúc nào cũng oán trách đàn ông kết hôn xong là thay đổi. Nhưng tại em không thấy rằng chính bản thân mình cũng đã thay đổi hay sao? Chẳng phải tại em từ một cô gái dịu dàng, thùy mị lúc ban đầu đã biến thành một bà mẹ hống hách, chỉ biết trách móc chồng đấy à? Tại sao chẳng bao giờ chịu nhìn nhận lại để thấy rằng mình cũng đã khác xưa cơ chứ?"

Những lời A Ngạn nói khiến tôi lặng người sửng sốt.

Đàn bà con gái chúng ta đầu đã quen với việc trách móc chồng mình thay đổi, rồi cho rằng đó là xu hướng tất yếu của hôn nhân. Thực ra, chỉ vì đàn ông không ưa phàn nàn, trách móc, vậy nên phụ nữ không thể nhìn ra chính mình mới là người đã thay đổi trước.

Ngẫm lại mới thấy làm phụ nữ thật chẳng dễ dàng gì. Vừa phải biết làm đẹp cho vừa mắt người khác, vừa phải nhanh nhẹn, hoạt bát, chu toàn mọi việc, lại còn phải biết chiều chuộng đàn ông.

Đàn ông ai cũng thích những cô gái xinh đẹp và yêu kiều, hơn nữa còn phải vì anh ta mà trở thành một người thực nữ đoan trang. Chẳng trách câu "làm phụ nữ thật khó" đã gọi ra sự đồng cảm giữa những người phụ nữ với nhau.

Những nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, làm đàn ông cũng không hề dễ dàng. Không tạo dựng được sự nghiệp thì đàn bà không coi trọng. Làm việc bạt mạng để có được thành công thì lại khiến cho đàn bà nghĩ rằng họ đang bị ngó lơ, bỏ mặc.

Suy cho cùng như vậy cũng coi là công bằng rồi. Vậy nên, hãy trở thành một người phụ nữ lạc quan và khoáng đạt, luôn giữ cho mình một tâm hồn thật an nhiên. Dù có chuyện gì xảy ra vẫn phải giữ lại những lời lẽ khéo léo. Hãy nhìn cuộc đời này bằng nụ cười ấm áp và ánh mắt hiền hòa.

Và quan trọng nhất là mỗi ngày đừng quên dành cho anh ấy một nụ cười cùng một lời hỏi thăm.

Chương 9: TÔI VẪN CÒN XINH ĐẸP HAY SAO?

Tôi nhận được điện thoại của A Ngạn trước lúc tan làm. Anh ấy nói bữa tối hôm nay sẽ ra ngoài ăn, bảo tôi cứ về nhà trang điểm cho xinh đẹp rồi đợi tan làm anh ấy về đón.

Nghĩ đến việc tối nay không phải đau đầu nghĩ xem ăn gì, tôi khoái chí mở máy tính và tán gẫu với hội bạn cho đến tận lúc A Ngạn về, tôi mới tiếc nuối mà rời khỏi cuộc trò chuyện.

A Ngạn trông thấy tôi vẫn đang mặc đồng phục liền vội vã giục tôi thay đồ, trang điểm.

Tôi tiện tay lấy chiếc áo lông vũ mặc lên người, rồi vội vàng xỏ đại một đôi giày. Xong xuôi, tôi còn đặc ý quay sang A Ngạn nói: "Anh thấy em nhanh không? Người khác ra đường chắc phải mất đến hai tiếng trang điểm còn em thì mất chưa đến 10 phút! Anh cũng chẳng cần phải đợi đến dài cổ như những người đàn ông khác. Anh thấy có hạnh phúc không?"

A Ngạn chau mày, nhìn tôi rồi trách cứ: "Em định cả mùa đông đều mặc như này sao? Anh mua cho em nhiều quần áo, giày dép như vậy, em tính chỉ để trưng bày thôi à?"

Tôi cúi đầu nhìn lại mình rồi nghĩ, đúng là cả tuần nay cứ lúc nào anh ấy bảo tôi ra ngoài cùng là y như rằng tôi sẽ mặc như vậy, vừa tiện vừa ấm nên cũng chẳng buồn thay đi thay lại, chỉ thêm phiền phức. Những bộ đồ anh ấy mua cho tôi hầu hết vẫn đang được treo trong phòng thay đồ. Tôi nghĩ có lẽ A Ngạn muốn tôi thay đồ khác và trang điểm, nhưng đến giờ thì tôi thật sự quá lười cho việc ấy rồi.

Tôi nói: "Dù sao cũng chỉ là ra ngoài ăn bữa cơm, cũng có phải dịp gì quan trọng đâu cơ chứ?"

A Ngạn đáp lại: "Bảo sao bao nhiêu người phụ nữ sau khi kết hôn đều đã biến thành bà thím sơ sài. Thật ra chẳng phải là do quá bận rộn trong công việc nhà cửa, mà là do người phụ nữ đã tự hạ thấp đi yêu cầu của bản thân."

Xem như A Ngạn đã 'đánh rắn động cỏ' thành công. Tôi nhanh chóng cởi chiếc áo lông vũ ra, chọn một chiếc váy liền màu hồng đào, kết hợp với chiếc áo khoác lông cừu màu trắng. Sau đó ngồi lại trước bàn trang điểm, lột vài đường trang điểm nhẹ nhàng, tinh tế. Đôi giày bệt cũng đã được đổi thành đôi giày cao gót lót lông cừu.

A Ngạn ở bên cạnh đợi tôi hơn nửa tiếng đồng hồ. Sau khi thay đồ trang điểm xong, tôi quay sang hỏi anh: "Như thế này có được không?"

A Ngạn gật đầu đầy mãn nguyện, kéo tôi ra trước gương: "Em tự ngắm mình xem, có khác lúc nãy không?"

Tôi nhướn miệng cười: "Quả nhiên là khác biệt, từ một cô gái nghèo khó đã biến thành quý phu nhân rồi."

A Ngạn bấu môi nói: "Hôm nay anh muốn đưa em đi ăn buffet hải sản ở một nhà hàng năm sao. Với dáng vẻ ban nãy của em, anh thật chẳng muốn đưa em đi chút nào."

Tôi mắng thầm trong lòng: "Dáng vẻ khi nãy của em thì làm sao chứ? Như thế người ta gọi là giản dị, một đức tính khó mà có được, anh không có con mắt thẩm mỹ lại còn nói em. Anh đúng là đồ chuộng vẻ hào nhoáng!"

Thế nhưng cả buổi tối hôm đó A Ngạn tỏ ra rất vui vẻ. Anh ân cần dắt tay tôi bước vào nhà hàng, không những thế còn bung đờ rót rượu cho tôi nữa, cử chỉ vô cùng lịch thiệp. Tôi không khỏi thầm nghĩ: Nếu như tôi vẫn cứ ăn vận xuề xòa như ban nãy, liệu A Ngạn có ân cần, niềm nở với tôi như vậy không?

Sau chuyện đó, tôi đã đặt mình vào vị trí ngược lại để suy xét. Nếu như A Ngạn ăn mặc xuề xòa, lôi thôi, lệch thếch, râu ria xồm xoàm cùng với tôi đến tham dự các buổi gặp mặt, liệu tôi có chấp nhận hay không?

Chúng ta mong muốn chính mình phải phong độ ngời ngời, khí chất cao sang, vậy thì có lý do gì để mình từ chối đáp ứng con mắt thẩm mỹ của anh ấy? Nếu chuộng hư vinh là thứ tội lỗi duy nhất của người phụ nữ được Thượng đế tha thứ, vậy thì tại sao chúng ta lại trách móc khi người đàn ông cũng vậy?

Kể từ sau hôm đó, tôi đã trở nên chăm chút hơn hình ảnh của mình. Dù là trong những buổi gặp mặt đơn giản, tôi cũng sẽ trang điểm nhẹ nhàng cho mình trông ấn tượng hơn.

Những người con gái có nhan sắc trời cho vốn chỉ là số ít. Trên thế giới này không có người phụ nữ xấu, chỉ có người phụ nữ lười nhác mà thôi.

Câu nói đó quả đúng là chân lí.

Mấy hôm trước lúc A Ngạn trở về, tôi đã ra sân bay đón anh ấy.

Trông thấy tôi, A Ngạn cười và bảo: "Anh thích em trang điểm như thế này. Không ngờ ở bên nhau 10 năm rồi, giờ mới nhận ra em còn biết trang điểm có tâm như vậy đấy."

Tôi nhướn miệng cười đáp: "Làm đẹp là tự mang lại niềm vui cho chính mình."

Trên đường về, tôi thay A Ngạn lái xe. Tự nhìn mình trong gương chiếu hậu, tôi thầm nhủ: Cho dù đến lúc 60 tuổi đi nữa, mà vẫn phải chăm chỉ trang điểm và luôn luôn khiến cho bản thân trở nên lộng lẫy, biết chưa?

Chương 10: MỘT ĐÁM CƯỚI RẤT "TROLL"

Năm nay là một năm đẹp để kết hôn, nghe đâu là năm đầy tháng nhuận, vậy nên lúc đi trên đường, thỉnh thoảng thôi lại bắt gặp một đoàn hôn lễ đi qua.

Còn tôi với A Ngạn thì bận chết đi được. Trong một tháng có đến 10 cái đám cưới r ấi.

Tôi bàn với A Ngạn: "Nhiều đám cưới thế này đi hết sao nổi? Ngoài những đám cưới có quen hệ thân thiết ra, những đám khác em chẳng muốn đi chút nào. Đến mặt mũi em thay đổi thế nào khéo họ cũng chẳng biết ấy chứ."

A Ngạn gật gù đáp: "Nói đến đám cưới thời bây giờ thật quá nhàm chán. Đám nào cũng có mấy ông MC làm mấy trò mua vui. Cô dâu, chú rể thì cứng đờ như gỗ, luân phiên mời rượu, sau r ấi ai lại về chỗ nấy. Anh còn nhớ mười mấy năm trước, đến dự đám cưới làm khoảng 10 mâm là đã long trọng lắm r ấi. Sau này tất cả đều làm trên 20 mâm. Bây giờ mấy đám anh đi, chẳng đám nào dưới 20 mâm cả. Thậm chí có những đám còn làm hơn trăm mâm, chắc cô dâu và chú rể chỉ có thể nâng ly với đại diện từng bàn, những người còn lại xem như góp mặt mà thôi."

Tiểu Mẫn - cô gái ở cửa hàng phở thúy của tôi dạo gần đây lúc nào cũng than ngắn thở dài. Thấy vậy nên tôi hỏi thăm xem có chuyện gì. Cô ấy do dự một lúc r ấi cũng ngại ngần kể cho tôi nghe.

Chẳng là tháng này có đến ba người chị em chơi cùng cô ấy kết hôn, riêng tiền mừng thôi cũng đã đi tong cả nửa tháng lương r ấi, cứ nghĩ đến chuyện ấy mà cô lại thấy đau lòng.

Tôi nhìn cô ấy với ánh mắt đầy cảm thông, cũng muốn nói vài lời động viên an ủi, nhưng r ấi lại chẳng biết phải nói gì.

Vừa dứt lời than thở, vẻ mặt chán chường ấy đột nhiên thay đổi, dường như cô ấy mới nghĩ ra điều gì đó: "Dù sao thì em cũng chưa kết hôn. Đợi đến lúc em kết hôn, em sẽ mời tất cả mọi người đến."

Tôi lặng nhìn cô ấy, bỗng nhiên trong lòng gợn lên một cảm giác xót xa mơ hồ.

Tôi nghĩ là cô dâu, chú rể thì đi đâu quan trọng nhất lẽ ra phải là những lời chúc phúc thành tâm của tất cả mọi người, thế nhưng nếu trong từng lời mời ẩn chứa một ý nghĩa sâu xa khác như vậy thì thử hỏi, trong tất cả những lời chúc phúc kia, còn được mấy ai là thành tâm cầu chúc cho cô dâu, chú rể bên nhau đến trọn đời?

Tôi nhớ lại lễ cưới của tôi và A Ngạn năm đó. Không có khách khứa đông đúc, cũng chẳng có MC, càng không có hoa tươi kết cổng vòm. Trong mắt mọi người, đó là một đám cưới có đôi phần giản dị.

Đám cưới của chúng tôi khi đó tổng cộng chỉ có 3 mâm. Một mâm là người nhà, một mâm là chị em thân thiết của tôi, mâm còn lại là bạn bè của A Ngạn.

Cũng chính vì thế mà mẹ tôi đã giận tôi rất lâu, chẳng thêm ngó mặt.

Chuyện là khi đó, mẹ đã chuẩn bị mấy trang danh sách khách mời, tính ra cũng đến cả chục mâm cỗ. Tôi xem qua danh sách của mẹ thì thấy ngoài những người nhà thân thiết ra, còn lại tôi chẳng quen ai cả.

Tôi nghĩ một hồi rồi bảo mẹ: "Mẹ, kết hôn là chuyện của con và A Ngạn, cùng lắm thì cũng là chuyện của hai gia đình. Mẹ mời tất cả bạn bè gần xa ở khắp nơi thế này, mẹ không thấy như vậy là làm khó mình và làm khó người ta hay sao?"

Mẹ không đồng tình chút nào, cất lời phản bác: "Kết hôn là chuyện đại sự cả đời. Có người mẹ nào lại không muốn nhìn thấy con gái của mình được quang minh chính đại gả đi chứ? Tổ chức một đám cưới long trọng sẽ thể hiện sự coi trọng của A Ngạn dành cho con. Con chính là người vợ mà nó quang minh chính đại rước về. Có nhà nào là không làm như thế? Có đứa con gái nào lại không mong muốn một đám cưới như vậy? Người thân trong nhà thì con không cần quan tâm, việc của con là sắp xếp xem con muốn mời những ai, bạn bè, đồng nghiệp... Khách hàng nhiều thì càng hãnh diện."

Tôi lại càng không đồng ý với những gì mẹ nói: "Con nghĩ kết hôn là chuyện của hai người. Đi đâu quan trọng nhất là cuộc sống sau khi kết hôn sẽ như thế nào. Hôn lễ dù có long trọng hơn nữa cũng không thể chứng minh được tương lai của tụi con sẽ hạnh phúc. Mẹ xem ở các nước phương tây, chỉ có bạn bè thân thiết và người nhà hợp mặt rồi tổ chức nghi lễ, nào có hao tài tốn của như thế này."

Mẹ nghe xong cũng chẳng buồn đòi co với tôi thêm nữa, chỉ nói một câu: "Giờ con đang ở Trung Quốc, và người Trung Quốc thì đâu làm như vậy. Nhập gia phải tùy tục. Mẹ là mẹ của con, chắc chắn sẽ không hại con đâu."

Sau cùng tôi vẫn không thể "tùy tục". Tôi khẳng khái tổ chức một đám cưới đơn giản như ý mình. Mẹ không còn cách nào khác, chỉ ném cho tôi đúngm một câu: "Con lớn rồi, không còn nghe lời mẹ nữa. Đợi sau này khi con có tuổi rồi, nghĩ lại sớm muộn rồi cũng sẽ thấy hối hận."

Nhiều năm đã trôi qua, bây giờ cứ nghĩ lại đám cưới giản dị ngày đó, trong lòng tôi lại tràn đầy ấm áp.

Nhĩ lại đám cưới giản dị hồi đó của mình, ai ai cũng thành tâm chúc phúc cho tôi, chẳng có ai chỉ đến để góp mặt cả. Những lời chúc phúc và tình cảm ấy không hề bị đi đâu gì khác xen vào. Đó chính là một đám cưới mà tôi mong muốn.

Đã nhiều hơn một lần A Ngạn hỏi tôi: "Đám cưới của chúng mình đơn giản như vậy, có khi nào em cảm thấy tủi thân không?"

Tôi nghĩ bụng, nếu là lúc mười mấy tuổi, chắc chắn tôi sẽ thấy tuổi thân lắm. Nhưng theo thời gian, tuổi ngày một nhiều, những thứ bên ngoài như vậy, tôi dần dần đã không còn để ý đến nữa rồi. Tôi bắt đầu để ý đến tâm trạng của đối phương, đến tình cảm chứa đựng bên trong, đến cuộc sống sau này. Những đi đâu mà trước kia tôi đã từng cảm thấy quan trọng, dần dần đã được thay thế bởi những đi đâu như vậy đấy.

Bên cạnh đó, tôi cũng hiểu được suy nghĩ về chuyện cưới xin của rất nhiều những cô gái trẻ khác. Vậy nên, tốt hay không tốt chỉ là vấn đề suy nghĩ của mỗi người mà thôi.

Hôm nay đúng là ngày để "troll"!

Chương 11: TIÊU TIẾT GIẾT CHẾT TÌNH YÊU

A Ngạn kể với tôi Giám đốc Vương muốn ly hôn. Trong phút chốc tôi cảm thấy kinh ngạc, không dám tin vào tai mình.

Câu chuyện tình yêu của Giám đốc Vương và vợ ông ấy chúng tôi đều biết. Họ là bạn bè từ thời đại học.

Hồi ấy, Giám đốc Vương chính là hình mẫu của một nam tử tài cao. Bà Vương lại là một cô gái yêu kiều, diễm lệ. Hai người vốn không cùng quê, cả hai đều phải vượt qua muôn vàn trở ngại để đến được với nhau. Điều đáng trân trọng chính là sau khi kết hôn, hai người họ có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia, cuộc sống cứ thế ngày một tốt lên.

Vài năm trước, ông Vương đã đón nhận hai chuyện vui to lớn nhất trong cuộc đời. Đó là sau khi kết hôn được 6-7 năm, cuối cùng bà Vương cũng đã mang thai và sinh hạ một cậu nhóc kháukhinh. Cùng thời điểm ấy, ở công ty có một ông sếp nghỉ hưu, vậy là ông Vương đã được tiến cử lên thay vị trí. Thời gian đó quả thực ông Vương đã thăng quan tiến chức một cách đầy thuận lợi.

Trong mắt chúng tôi, cuộc sống của hai người bọn họ quá đổi viên mãn. Vậy có gì mà giờ lại đi đến bước đường ly hôn?

Vừa nghe A Ngạn nói, tôi đã nghĩ ngay đến căn bệnh chung của những người đàn ông sau khi thăng quan tiến chức.

"Có lẽ nào ông Vương đã thay tính đổi nết, phải lòng một cô gái trẻ trung, xinh đẹp nào đó mà trở nên ngán ngẫm người vợ đã qua thời xuân xanh của mình?" - Tôi hỏi A Ngạn.

A Ngạn ngay lập tức gạt phăng suy nghĩ vớ vẩn ấy của tôi.

Thì ra, lí do khiến ông Vương muốn ly hôn lại chính là vì câu chuyện: Ai sẽ làm việc nhà.

Tôi thật không thể hiểu được sự tình, quay sang hỏi A Ngạn: "Với điều kiện gia đình của họ thì kể cả thuê hai người giúp việc về cũng có gì khó khăn đâu. Mà em nhớ là nhà ông ấy đã có người giúp việc rồi mà."

A Ngạn nói với tôi rằng vấn đề cũng chính từ những bà giúp việc ấy mà ra.

Bà Vương vốn là một người hay bới móc, bắt bẻ, tính tình cằn toàn. Chính vì thế, bà ấy đặt ra những yêu cầu rất nghiêm khắc đối với người giúp việc. Người ở nông thôn đến thì sợ không quen với cuộc sống ở đây. Người ở thành phố thì sợ bị đòi lương cao. Hơn nữa, yêu cầu trong công việc nhà cũng vô cùng khắt khe. Đồ ăn nấu mặn một chút không được, nhạt một chút cũng không xong. Sàn nhà thì phải quét dọn sạch bóng. Trong nhà tắm không được phép có một sợi tóc nào vương lại. Rất nhiều người giúp việc đến được vài ngày, nhưng rồi không chịu nổi tính tình của bà Vương nên đã phải bỏ việc.

Cứ mỗi lần như vậy, ông Vương đành biết gọi điện tới trung tâm môi giới, đề nghị bên họ giới thiệu một người mới tới thay. Nhưng cho dù phía công ty môi giới có chọn lựa người kĩ càng đến đâu thì cũng không thể làm lâu được. Người làm lâu nhất cũng chưa tới nửa năm. Có người ăn nói dễ nghe một chút thì mượn cớ ở quê có chuyện phải về. Còn những người bộc trực thì nói thẳng với ông Vương rằng: "Kiếm được tí tiền mà phải khổ sở thế này, tôi không thể chịu nổi tính tình của bà chủ, không làm nữa!"

Trong vòng có mấy năm mà gia đình ông Vương đã thay gần 50 người giúp việc, đến nỗi vài trung tâm môi giới giúp việc đã không nhận giới thiệu người cho nhà ông ấy nữa.

Ông Vương cũng lực bất tòng tâm, đành phải về nhà đưa mẹ đến, giúp đỡ việc nhà và trông nom cháu. Nhưng kết quả lại còn tệ hơn.

Mối quan hệ mẹ chồng, nàng dâu những ngày đầu vẫn còn ổn thỏa. Không lâu sau, mâu thuẫn bắt đầu nảy sinh. Con dâu thì trách mẹ chồng làm gì cũng sơ sài, qua quýt. Mẹ chồng thì trách con dâu hay bắt bẻ. Hai người hẳn có vấn đề gì là y như rằng sẽ tìm đến ông Vương.

Hôm nay, mẹ chồng đến tìm con trai để kể tội, muốn con trai đứng ra phân định đúng sai. Ngày mai vợ lại đến tìm chồng để nói chuyện, muốn chồng đứng ra giúp mình làm chủ. Những ngày đó, đầu óc ông Vương như muốn nổ tung vậy, cả ngày chỉ biết đi giảng hòa câu chuyện giữa hai người phụ nữ. Cuối cùng, mẹ chồng không thể chịu đựng được gương mặt lạnh lùng của con dâu nên đã bỏ về quê. Vậy là việc trong nhà lại chẳng có ai lo, ông Vương đành phải mang quà đến nhờ mẹ vợ ra tay với hi vọng mẹ đẻ và con gái thì chắc hẳn mọi chuyện đều sẽ dễ dàng.

Nhưng thật không thể ngờ hai mẹ con lại cực kì mâu thuẫn trong việc nuôi dạy trẻ nhỏ, thế là mẹ vợ cũng chẳng chịu nổi cô con gái của mình nên đã bỏ về.

Sau khi mẹ vợ bỏ về, nhìn đi nhìn lại cũng chẳng thấy có ai để nhờ vả được nữa. Thế là việc nhà bà Vương đầu để ông Vương làm. Bình thường công ty ông Vương hay phải đi tiếp đãi khách vào buổi tối, nhưng bây giờ ông ấy toàn đi được đến nửa buổi tiếp khách thì vợ đã gọi về.

Ông Vương khổ sở nói với vợ rằng: "Em có biết vị trí của anh khi ở bên ngoài không? Em có biết anh đàm phán thành công được một hợp đồng là đã tạo ra được bao nhiêu giá trị không? Em để cho anh làm thay người giúp việc mà không cảm thấy uống phí một nhân tài sao?"

Nghे ông Vương nói vậy, bà Vương cũng phân trần lí lẽ đáp lại: "Trong nhà chỉ có một mình em, nhà lại rộng như vậy. Em chăm sóc được con thì không thể lo hết được việc nhà, làm được việc nhà thì lại không có thời gian chăm sóc con nữa. Em phải làm thế nào đây? Anh là chồng em, anh không giúp em thì ai giúp em nữa?"

Bởi vì thường xuyên cãi nhau về mấy chuyện vặt vãnh như thế khiến cho ông Vương cảm thấy chán nản, muốn ly hôn.

Nghе xong tôi chỉ còn biết im lặng. Trước nay tôi vẫn hiểu rằng, một gia đình hạnh phúc vẫn luôn tồn tại những mâu thuẫn không để cho người ngoài biết. May thay tôi và A Ngạn lại không có những vấn đề như vậy.

Tính cách của tôi khá thoải mái. Cô giúp việc cho nhà chúng tôi đã làm việc kể từ khi quen A Ngạn cho đến tận bây giờ. Thời gian cô ấy làm việc còn dài hơn cả tình sử của chúng tôi nữa. Trong nhà có hơi bừa bộn một chút, tôi cũng không coi đó là vấn đề.

Hơn hết, tôi hiểu rõ A Ngạn là người như thế nào, cũng chẳng muốn làm gì để thay đổi hay miễn cưỡng anh. Rất nhiều thói hư tật xấu nhỏ nhặt của A Ngạn tôi đâu có thể chấp nhận và bỏ qua.

Nghĩ mới thấy chúng tôi mới về chung một nhà, công việc của A Ngạn vô cùng bận rộn. Khi ấy, tôi đã trân trọng từng giây từng phút khi được ở bên anh. Thậm chí, lúc anh ngủ nhà vệ sinh, tôi cũng ngủ ở bên tắm cách đó không xa cùng anh trò chuyện. Lúc đầu A Ngạn còn ngại ngùng, cứ bảo tôi đi ra chỗ khác. Nhưng rồi lâu dần thành quen, thậm chí anh ấy còn cảm thấy vô cùng đặc ý vì nghĩ rằng tôi rất yêu anh ấy nên đã không còn tránh né nữa.

Bây giờ anh ấy thường xuyên vừa ng ửi nhà vệ sinh, vừa gọi với ra ngoài: "Em yêu, qua đây nói chuyện với anh."

Hay vừa ng ửi trên giường cạy móng chân, vừa tán gẫu với tôi những câu chuyện trên trời dưới biển.

Và đương nhiên, anh ấy cũng đã bỏ qua rất nhiều khuyết điểm của tôi. Có những lúc chúng tôi vẫn đùa nhau rằng chẳng hiểu sao lại có thể yêu được đối phương cơ chứ.

Có một người bạn là luật sư đã kể với tôi về một vụ ly hôn. Lí do là vì người chồng đã xì hơi không đúng lúc. Khi đó, tôi vô cùng ngạc nhiên. Con người ăn hàng bao nhiêu thứ như vậy, ai lại có thể không xì hơi cơ chứ? Nhưng nghĩ kĩ lại, có thể chính là câu nói: Những vụn vặt sẽ giết chết tình yêu. Có lẽ từ trước, trong mắt người vợ, chồng cô chính là một người bạn đời hoàn mĩ không khuyết điểm. Vậy nên, việc đó đã khiến cô ấy thất vọng và không còn cảm thấy yêu thương chồng nữa.

A Ngạn nghe xong đã nói với tôi, đó là vì bọn họ chưa đủ yêu thương cho nên một chút khuyết điểm của đối phương cũng không thể chấp nhận được. Anh nghĩ câu này cũng rất có lí.

Nhưng tôi vẫn cho rằng: Đừng bao giờ đánh giá thấp hay đề cao quá nhiều sức mạnh của tình yêu. Thứ đánh bại được tình yêu chính là cuộc sống, là hiện thực. Thậm chí, chính là từ những đi ều nhỏ nhặt chẳng đâu vào đâu.

Chương 12: VUN ĐẮP CHO MÌNH MỘT KHOẢNG TRỜI TƯƠI XANH

Khi viết cuốn sách này, lòng tôi chỉ thuần một suy nghĩ, đó là có thể mang đến cho những chị em đang đắm chìm trong tình yêu một chút tinh thần và những cái nhìn thật đúng đắn.

Tôi và Hương Thảo quen biết nhau một cách rất tình cờ.

Chiều hôm đó tôi nói chuyện với cô bạn thân những hai tiếng rưỡi. Chẳng là chồng cô ấy nhất quyết đưa ra đề nghị ly hôn. Trong thời gian hơn hai tháng, cô ấy đã cố gắng dùng đủ mọi cách, nhưng lòng anh chồng đã quyết, không thể thay đổi được gì. Cô ấy vô cùng chán nản, tâm trạng tôi cũng vì thế mà trở nên buồn rầu.

Vào buổi trưa, tôi không ngủ được nên đã lang thang trên một diễn đàn và đọc được câu chuyện của Hương Thảo. Nói một cách đơn giản thì chuyện tình của cô ấy chính là vở kịch "*Tình yêu lay động*" của Quỳnh Dao (Nữ nhà văn, biên kịch, nhà sản xuất người ĐÀI LOAN chuyên về tiểu thuyết lãng mạn dành cho độc giả nữ) phiên bản hiện đại.

Trước giờ tôi vẫn rất quan tâm tới chuyện tình yêu của tất cả mọi người, vậy nên đọc được câu chuyện của Hương Thảo, tôi đã không hề do dự mà gửi cho cô ấy một lời mời kết bạn.

Khi đó tôi cứ nghĩ cô ấy là một người kín tiếng, chắc sẽ không muốn kết bạn với người lạ. Nhưng thật không ngờ lời mời kết bạn của tôi đã được cô ấy chấp nhận một cách nhanh chóng. Và thế là liên tục hai tiếng sau đó là câu chuyện giải bày của Hương Thảo.

Năm đó Hương Thảo 23 tuổi, vừa mới tốt nghiệp đại học đã vào làm thực tập ở một công ty.

Ngày Hương Thảo vào công ty, cô ấy gặp được Tổng Giám đốc - một người đàn ông lớn hơn cô 20 tuổi. Kể từ khoảnh khắc đó, cô đã đem lòng yêu thương người đàn ông ấy - một thứ tình cảm yêu thương, mến mộ

giống như câu chuyện nổi tiếng về sự say mê của cô gái trẻ dành cho thần tượng Lưu Đức Hoa của mình.

Hương Thảo cứ mê đắm anh ta mà quên mất rằng người đàn ông đó đã có gia đình, và quên luôn cả khoảng cách giữa hai người. Khi ấy, trong mắt cô chỉ có tình yêu cuồng nhiệt đang cháy bỏng. Mỗi ngày đi làm cô cũng chẳng có mục đích gì hơn ngoài việc được trông thấy anh ta.

Vốn dĩ Hương Thảo nghĩ rằng mình chỉ có thể ngắm nhìn anh ấy từ xa, nhưng không ngờ, cơ hội bỗng nhiên tìm tới. Một ngày nọ, cô được sắp xếp làm việc trong văn phòng của Tổng Giám đốc. Cả phòng không chỉ có mình Hương Thảo mà có đến hơn 10 người cả nam lẫn nữ.

Vì muốn rút ngắn khoảng cách với anh ta nên Hương Thảo xung phong đảm nhận rất nhiều việc vốn dĩ là của thư ký nam làm. Cô cố gắng ghi nhớ tất cả những sở thích của anh chàng và yêu anh ta một cách rất cẩn trọng. Nhưng người đàn ông vốn không hề gốc gác nghề, anh ta hoàn toàn có thể cảm nhận được tình cảm của Hương Thảo. Hơn nữa, xung quanh anh ta không thiếu những cô gái yêu mến và ngưỡng mộ, còn Hương Thảo chẳng có gì nổi bật cả về ngoại hình lẫn tính cách. Vậy nên, anh ta cứ giả vờ như không biết.

Hai năm cứ thế trôi đi. Đến một ngày, vụ làm ăn lớn của anh chàng bị đổ bể, anh ta buồn rầu ngồi trong phòng làm việc và hút rất nhiều thuốc.

Khi đó mọi người đều đã rời đi, chỉ còn Hương Thảo đứng ở bên ngoài. Cô không biết tại sao mình phải làm như vậy, chỉ là, cô ấy muốn được ở bên anh mà thôi.

Câu chuyện sau đó thì có phần cũ rích rồi. Họ đã lên giường với nhau. Đó là lần đầu tiên của Hương Thảo. Khi ấy anh ta cảm thấy vô cùng sung sướng, nhưng không nói dù chỉ một lời.

Thế nhưng trái lại, Hương Thảo lại cảm thấy mình chính là cô gái hạnh phúc nhất trên đời này. Bởi lẽ cô ấy chưa bao giờ được tiếp xúc thân mật đến vậy với "nam thần" trong mộng của mình.

Hương Thảo vẫn cứ lặng lẽ yêu anh ta như thế. Cô không vì những gì đã xảy ra mà đòi hỏi, tất cả đều được cô cẩn trọng giữ trong lòng. Hạnh phúc lớn nhất của cô ấy chính là mỗi ngày đều được nhìn thấy anh ta.

Mặc dù biết vậy nhưng anh ta cũng không vì những gì Hương Thảo đã làm mà đáp trả lại tình cảm của cô.

Anh ta chưa từng chấp nhận cô, cũng chưa từng cho cô thứ vật chất gì.

Nhưng một tuần sẽ tới tìm gặp Hương Thảo một, hai lần. Mỗi khi anh ta

chuẩn bị đến, Hương Thảo đầu làm sẵn mấy món ăn nhẹ lặt lể cùng anh ta ăn một bữa cơm.

Sau hai năm, Hương Thảo phát hiện mình mang thai. Cô ấy vô cùng sợ hãi, không biết phải làm thế nào. Suy nghĩ đầu tiên chính là thông báo cho anh chàng. Nhưng hơn ai hết cô hiểu rằng chàng trai đã có gia đình nên chắc nói ra cũng chẳng để làm gì. Hơn nữa, cô không muốn nghe từ miệng anh ta nói lời "bỏ đứa bé". Mặc dù cô vẫn yêu anh ta một cách ngu ngốc như vậy nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng đau đớn.

Thế là Hương Thảo đã bí mật đi cùng một người bạn đến bệnh viện phá thai.

Chuyện sinh đẻ thật khó để giấu giếm. Không lâu sau đó chàng trai biết tin. Anh ta hỏi Hương Thảo tại sao không nói cho anh ta biết. Hương Thảo yếu ớt mỉm cười đáp lại: "Em chỉ muốn yêu anh chứ không muốn mang đến phiền phức gì cho anh cả."

Nghe xong những gì cô ấy nói, chàng trai chẳng nói được lời nào. Lúc chuẩn bị rời đi, anh ta để trên đầu giường Hương Thảo một chiếc thẻ ngân hàng. Chiếc thẻ đó Hương Thảo không bao giờ động đến, nhưng vẫn giữ lại vì cô biết, chỉ có làm như vậy, chàng trai mới không cảm thấy tội lỗi. Nhưng cũng kể từ đó, thái độ của anh chàng đối với Hương Thảo cũng dần dần đổi khác. Anh ta bắt đầu đưa cô đi nghỉ dưỡng rồi mua đồ cho cô. Khi ấy Hương Thảo vừa mừng lại vừa lo sợ. Cũng kể từ đó, tất cả những ngày thơ, hồn nhiên của một người con gái ẩn sâu trong con người cô đều được bộc lộ. Vì thế mà anh chàng mới biết đến một Hương Thảo khác rất nhiệt tình và cởi mở.

Hai năm tiếp theo trôi qua, Hương Thảo lại một lần nữa dính bầu. Lần này cô ấy không còn lo sợ nữa mà đã thẳng thắn nói với anh chàng là mình đã hẹn gặp bác sĩ rồi. Cô sẽ tự đi xử lý.

Chàng trai nghe xong, lặng lẽ châm điếu thuốc mà chẳng nói lời nào.

Một lúc lâu sau, anh ta cất lời: "Em cho anh chút thời gian, đừng vội đi phá thai."

Nửa tháng sau, anh ta cần đơn ly hôn đến tìm Hương Thảo và nói: "Em sinh đứa bé ra đi."

Lúc Hương Thảo vẫn còn đang đắm chìm trong lời nói ấy, thì vợ cũ của anh chàng hẹn gặp cô. Hương Thảo cảm thấy sợ hãi vì suy cho cùng, cũng bởi vì sự hiện diện của cô ấy mà dẫn đến việc hai người họ ly hôn.

Hai người hẹn gặp nhau trong một quán cà phê. Người vợ cũ nhìn bộ dạng khấp nép của Hương Thảo nói: "Nếu cuộc hẹn này xảy ra lúc tôi và anh ta chưa ly hôn thì cô nên có thái độ như này. Còn bây giờ tôi và anh ấy đã không còn là vợ chồng nữa, chúng ta đều như nhau, cô không cần phải sợ tôi đến thế."

Hương Thảo thấy cô ấy không có ý đến hỏi tội mình nên cũng yên tâm hơn.

Cô vợ cũ mở lời trước: "Tôi không biết tại sao hôm nay lại đến gặp cô, nhưng thâm tâm tôi mách bảo ít nhất phải gặp và nói chuyện với cô một lần nên tôi đã hẹn cô ra đây. Giờ tôi phải giao người đàn ông đã cùng mình chung sống suốt 20 năm cho cô, nên phải gặp mặt thì tôi mới yên tâm được."

Hương Thảo gật đầu, mấp máy đôi môi. Hai từ "xin lỗi" được thốt lên thật khẽ khàng.

Người vợ cũ lặng lẽ nhìn Hương Thảo: "Nói thật tôi đã sớm biết đến sự tồn tại của cô, lòng cũng từng rối ren, thậm chí còn nghĩ hay cứ mặc kệ, xem như chẳng có chuyện gì để cố gắng duy trì cuộc hôn nhân này. Dù sao tôi cũng có con cái, có nhà cửa, có tiền bạc, cuộc sống sẽ cứ như vậy mà trôi đi. Nhưng sau đó tôi đã suy xét lại. Nếu làm như vậy thì chẳng khác nào tự xem mình như cái giá phải trả để khiến cho hai người không thể sống một cách thoải mái. Chính vì thế tôi đã quyết định buông tay. Khoảnh khắc anh ấy không còn yêu tôi cũng là lúc tình cảm trong tôi sẽ cạn. Nhưng dù sao, đó cũng là bố của con tôi, nên tôi vẫn hi vọng anh ấy có thể sống thật tốt. Chúng tôi đã sống cùng nhau suốt 20 năm trời, nhưng bây giờ, anh ấy lại muốn cùng cô xây dựng một tổ ấm khác. Với một người đàn ông mà trái tim đã không còn thuộc về mình, tôi cũng chẳng muốn miễn cưỡng níu kéo."

Người vợ cũ nói xong thì đứng dậy và rời đi một cách đầy lịch thiệp.

Hương Thảo chăm chú nhìn theo bóng dáng cô ấy, trong lòng không rõ mình đang nghĩ gì.

Kể từ dạo đó, niềm hạnh phúc trước kia của cô vợ cũ đã trở thành một nỗi đau của Hương Thảo. Ngày ngày, cô ấy vẫn cần mong hạnh phúc một lần nữa sẽ tới tìm người phụ nữ thông minh, lịch thiệp ấy.

Khoảng một năm rưỡi sau đó, cô vợ cũ gọi điện cho anh chàng, nói rằng muốn gửi con trai qua sống cùng bố một năm. Vì một năm nữa, con trai tốt

nghiệp rồi sẽ đi Canada. Trong thời gian này, cô vợ cũ đã gặp và quen biết một người luật sư và họ quyết định sẽ kết hôn.

Sau khi Hương Thảo biết tin, ngay sáng sớm hôm sau đã đích thân lái xe đến đón con của chồng. Cô ấy nói với người vợ cũ rằng: "Nếu chị tin em, thì hãy giao con cho em, em nhất định sẽ chăm sóc nó như chăm sóc con đẻ của mình."

Hương Thảo thật ra cũng chỉ lớn hơn cậu chàng kia mười mấy tuổi, nhưng cô ấy đối xử với cậu đúng như trách nhiệm của một người mẹ thực thụ. Thậm chí còn đối xử nhiệt tình hơn cả đối với con gái của mình. Hương Thảo làm tất cả một cách đầy vui vẻ. Cô ấy cảm thấy, cuối cùng mình cũng có thể làm điều gì đó cho người phụ nữ ấy.

Một năm sau, chàng trai và Hương Thảo cùng với vợ chồng người vợ cũ cùng ra sân bay tiễn cậu con trai đi Canada. Tại đây, người vợ cũ đã nói lời cảm ơn với Hương Thảo.

Hương Thảo ngại ngần nói: "Đầu là việc nên làm mà chị. Người phải nói cảm ơn là em mới đúng. Cảm ơn sự tác thành năm đó của chị."

Người vợ cũ lãnh đạm nói: "Thứ mà năm đó tôi tác thành không phải cô, mà chính là tôi đang vun vén cho một khoảng trời khác của chính mình - một khoảng trời đẹp đẽ hơn, hạnh phúc hơn."

Nghe xong câu chuyện ấy tôi cứ thổn thức không yên. Rất nhiều người đã đem đúng sai ra để phân định một mối tình. Cũng rất nhiều người mang đạo đức ra để định nghĩa tình yêu. Nhưng trên tất cả, đối với người trong cuộc mà nói đâu chẳng có tác dụng gì cả.

Tôi không muốn chỉ trích Hương Thảo đã yêu một người đàn ông đã có gia đình. Bởi lẽ, khi chúng ta đối diện với tình yêu, thật sự sẽ mất đi rất nhiều lí trí.

Tôi cũng không muốn chỉ trích chàng trai kia đã phản bội gia đình. Ai trong chúng ta cũng đều không phải loài động vật máu lạnh. Đứng trước một người con gái hi sinh vì anh ta bao nhiêu năm như vậy, anh ta không thể không động lòng.

Nhưng người khiến tôi khâm phục nhất lại chính là vợ cũ của anh ta.

Cô ấy đã dùng một trái tim đầy lí trí, khiến cho tất cả đều được như ý.

Điều quan trọng nhất là cô ấy đã khiến bản thân mình có được sự viên mãn.

Lúc tình yêu bắt đầu nảy sinh những tổn thương, nếu chúng ta đều có thể hiểu được đạo lí đúng lúc thì có lẽ tổn thương đã vơi đi ít nhiều.

Có đôi khi, chúng ta đã rất cố chấp và gượng ép, nhưng người tổn thương không phải ai khác ngoài bản thân mình. Sự rộng lượng và buông tay của chúng ta, không phải là đang dễ dàng cho người khác, mà chính là tự vun vén cho mình một khoảng trời riêng.

Một lần buông tay, một đời tự tại. Cầu mong cho tôi, cho bạn thông qua câu chuyện này sẽ học được sự lí trí.

Chương 13: HÃY LÀM MỘT NGƯỜI CON GÁI "HU"

Tối hôm đó, tôi và A Ngạn vừa ăn hoa quả vừa xem một bộ phim truyền hình. Trong phim, cô gái số 2 hỏi cô gái số 1: Cô muốn trở thành một người con gái như thế nào? Nghe đến đây A Ngạn cũng thuận miệng hỏi tôi: "Em muốn trở thành một người phụ nữ như thế nào?"

Tôi ngập ngừng rồi đáp: "Em muốn làm một cô gái 'hu'!"

A Ngạn nghe xong lập tức chỉnh đốn lại tướng của tôi: "Em làm người phụ nữ của gia đình thật tốt là được rồi, đừng có nghĩ đến việc trở thành một người phụ nữ hư hỏng."

Tôi vẫn kiên quyết: "Không, em muốn làm một người phụ nữ hư hỏng, nhất định phải thế."

A Ngạn nhướn mày hỏi tôi làm một người phụ nữ hư hỏng thì có gì tốt?

Tôi nghĩ rồi trả lời: "Bởi vì là phụ nữ 'hu' thì càng hạnh phúc."

Xung quanh chúng ta không thiếu những câu chuyện như thế này: Rất nhiều cô gái lương thiện, hiền lành, vì đàn ông mà âm thầm hi sinh, cho đi không tiếc thứ gì nhưng vẫn chẳng có được sự coi trọng và yêu thương từ họ.

Thế nhưng, cũng có những cô gái đã không hiền lành gì cho cam lại chẳng có chút phẩm hạnh truyền thống, vậy mà rất cuốn hút đối với đàn ông. Họ luôn được yêu thương, coi trọng như bảo bối. Chính vì thế mà họ có một cái biệt danh mới, đó là: Những cô gái "hu"!

A Ngạn đưa tay xoa xoa đầu tôi và bảo: "Em hãy cứ là một người phụ nữ ngoan đi, anh đảm bảo sẽ khiến em được hạnh phúc."

Tôi ngoan ngoãn gật đầu tỏ vẻ chấp thuận nhưng ngay ngày hôm sau đã giấu A Ngạn viết một bài văn: "*Làm thế nào để trở thành một người con gái 'hu'?*"

1. Con gái "hu" rất tự tin

Đầu tiên, con gái "hư" không phải là một người con gái hung dữ, độc địa giống như quan niệm truyền thống, mà là một người biết cách làm thế nào để nắm giữ trái tim đàn ông. Vậy nên kiểu con gái như thế này có lúc sẽ khiến cho cánh đàn ông không làm được gì khác ngoài việc cam tâm tình nguyện mà kiên trì cố gắng vì cô ấy.

Đó là bởi vì, những người con gái 'hư' biết cách đặt mình lên vị trí đầu tiên. Cô ấy nhận thức rất rõ rằng khi hai người ở bên nhau thì phải giữ một khoảng cách như thế nào. Cô ấy sẽ không quấn lấy người đàn ông của mình suốt cả ngày, càng không để cho họ có thể hoàn toàn kiểm soát mình.

Ví dụ với một người con gái khi mới yêu, hãy đứng trước mặt người con trai mình thích là y như rằng chẳng suy nghĩ được gì cả, vì khi ấy chỉ số IQ(Intelligent Quotient chỉ số thông minh - chỉ số đo lường năng lực trí tuệ con người) đã hạ xuống mức âm r ấ. Nhưng những người con gái 'hư' thì không như vậy. Cô ấy sẽ không vì một cuộc điện thoại mà lặn lội đường xa chỉ để tới gặp anh ta một lát. Càng sẽ không vì lời lẽ ngọt ngào của ai đó mà mê mẩn đến mức đánh mất cả bản thân. Những người con gái như thế sẽ biết cách sắp xếp cuộc sống của chính mình.

Vậy có phải là cô ấy không yêu người ta?

Không, cô ấy yêu! Chỉ là cô ấy biết cách giữ cho mối tình được dài lâu mà thôi.

Chính vì biết cách 'hư' như vậy nên họ sẽ không để cho bản thân mình trở nên tì ều tụy, hốc hác khi người yêu không còn ở bên cạnh. Thay vào đó, cô ấy sẽ chọn cách đi dạo một mình, mua một vài món đồ yêu thích, đi xem một bộ phim để tự chi ều chuộng bản thân.

Cô gái như vậy cũng sẽ không vì một lần hủy hẹn mà cả ngày ng ấ đó đoán già đoán non: Anh ấy không còn yêu mình nữa sao? Anh ấy làm gì r ấ?

Cô ấy cũng sẽ không bao giờ đặt người yêu lên trên hết theo kiểu cho dù mình đang có biết bao nhiêu việc quan trọng ch ờng ch ất, nhưng chỉ cần một cú điện thoại là sẵn sàng gạt bỏ tất cả mọi thứ sang một bên. Những cô gái như vậy chắc chắn sẽ chẳng hề do dự mà nói "**KHÔNG**" với một cuộc hẹn nếu như đang có một việc khác quan trọng và gấp rút hơn. Thậm chí, có khi chỉ là một cái cớ để cố ý từ chối lời hẹn hò, bởi lẽ cô ấy đã có thừa sự tự tin để làm việc này.

Vậy làm như thế có gì tốt?

Phân tích từ góc độ tâm lý học, dù đàn ông hay đàn bà thì đều có ham muốn chinh phục. Chỉ là biểu hiện ở đàn ông rõ ràng và mạnh mẽ hơn một chút.

Khi một cô gái 'hư' cố tình không đến buổi hẹn, người đàn ông ngay lập tức sẽ cảm thấy thất vọng, thậm chí là thất bại. Vậy nhưng, cô gái ấy hiểu rằng, người chỉ vì một chút thất bại mà từ bỏ, sẽ mãi mãi không bao giờ là người đàn ông mà cô cần.

Một cô gái 'hư' sẽ biết rằng cảm giác thất bại vì bị từ chối một cuộc hẹn của đối phương sẽ không lưu lại mãi mãi. Đợi đến khi nó tan biến, ham muốn chinh phục cô ấy của anh ta sẽ càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Thế rồi trong quá trình chinh phục và bị chinh phục ấy, không biết từ bao giờ người đàn ông càng lấn càng sâu, đến mức khó lòng dứt ra được.

Vì hiểu được những điều này mà trong chuyện tình cảm, người con gái 'hư' cũng trở nên rất thuần phục, điều luyện. Cho dù cô ấy yêu một chàng trai thiếu tận tâm can, cũng vẫn sẽ giữ lại cho mình lý trí sau cùng. Bởi vì những cô gái đó biết tình yêu giống như nắm cát trong lòng bàn tay, nắm càng chắc thì cát chảy càng nhanh!

2.Con gái 'hư' luôn biết yêu thương bản thân mình.

Những cô gái 'hư' có một câu châm ngôn: Muốn được đàn ông yêu thương, nhất định phải biết tự yêu lấy mình trước. Vậy nên họ luôn đối xử với bản thân thật hào phóng.

Những nàng dâu hiền vợ đảm sau khi kết hôn đều đặt chồng con lên vị trí đầu tiên, quan trọng hơn bất kỳ thứ gì khác. Sẵn sàng gom góp hết của cải thời thanh xuân có được để lo cho gia đình. Vậy nhưng đổi lại, thứ mà cô ấy nhận được lại chỉ là sự đổi thay của người chồng. Họ không hiểu tại sao mình hi sinh như vậy rồi mà với đàn ông vẫn là không đủ, rốt cuộc cánh đàn ông có còn lương tâm hay không?

Nhưng những cô gái 'hư', họ không bao giờ cuống quýt lên như thế. Dù họ đã kết hôn, nhưng nhất định vẫn sẽ giữ gìn những mối quan hệ xã hội của mình. Họ cũng biết cách dành thời gian để đến các tiệm chăm sóc sắc đẹp, để ra ngoài mua sắm hay trang điểm cho mình trông thật bắt mắt. Bởi lẽ những cô gái 'hư' biết rất rõ vị trí của mình trong gia đình. Tôi là vợ của anh chứ không phải là một người giúp việc!

3.Con gái 'hư' khiến cho đàn ông không thể nhìn thấu.

Đàn ông sợ nhất là khi đàn bà cứ quẩn lấy mình vì họ đều rất cần tự do. Vậy nên nếu đàn bà cứ xoắn xuýt bên cạnh, họ sẽ nghĩ đủ mọi cách để trốn

tránh khỏi sự quẫn thúc ấy. Thế nhưng tới khi đàn bà không còn dính lấy mình nữa mà bắt đầu có những mối quan tâm riêng, anh ta sẽ có cảm giác mông lung rồi tìm mọi biện pháp để cho họ lại quấn lấy mình như trước.

Đôi khi đàn ông cần sự quẫn quýt ấy từ người phụ nữ chỉ là để chứng minh cho việc cô ấy có yêu mình hay không. Do vậy, khi người phụ nữ không còn cả ngày kè kè bên anh ta nữa, sự tự tin trong lòng anh ta cũng sẽ mất đi. Lúc đó anh ta sẽ cố gắng dùng mọi phương thức để chứng minh rằng cô ấy vẫn còn yêu mình. Cũng chính tại lúc đó, anh ta sẽ dần dần mất đi vị thế làm chủ đầy cao ngạo của mình.

Nói một cách đơn giản, những cô gái 'hu' có một phong cách rất riêng, không giống với ai cả. Ví dụ như, đàn ông rất ghét bị điện thoại của vợ hay bạn gái quấy rầy mãi không thôi khi anh ta tới quán karaoke để giải khuây. Vậy nhưng chỉ cần không có cuộc gọi nào từ bạn, anh ta sẽ bắt đầu đứng ngẩn không yên. Đó là vì cách mà bạn để cho anh ta có đủ không gian riêng sẽ khiến cho anh ta thấy cảm kích, từ đó sẽ không dám tùy ý làm càn.

4. Con gái 'hu' thường rất hiểu đàn ông

Khi một cô gái đem lòng yêu thương ai đó, cô ấy sẽ sẵn sàng hi sinh mọi thứ, nhưng sau tất cả, đổi lại không phải là tình yêu ngày một sâu sắc của đối phương, mà lại là những vết thương khắc lên chính mình.

Để không khiến bản thân vướng phải những trường hợp như vậy thì phụ nữ phải hiểu được tâm lý của đàn ông.

Người ta vẫn thường nói: Những thứ không có được sẽ mãi mãi là những thứ tốt đẹp nhất! Câu nói này quả thật không sai. Nhưng đừng hiểu lầm! Không phải tôi đang bảo bạn hãy cứ yên vị chứ đừng có thuộc về ai.

Bạn nhất định không được tin đàn ông sẽ biết cảm kích sự hi sinh của mình. Nếu như bạn mang đến cho anh ta mọi thứ một cách quá dễ dàng, anh ta sẽ nghĩ: Có phải đối với những người đàn ông khác cô ấy cũng như vậy không? Một khi anh ta đã suy nghĩ như vậy từ thì tình cảm của bạn sẽ chẳng bao giờ được hồi đáp đúng nghĩa đâu.

Đối với những người con gái 'hu' mà nói, nguyên tắc này đều được họ nắm chắc trong lòng bàn tay. Họ chỉ cho phép đàn ông được nhìn mình từ xa, chứ nhất định không được phép chơi đùa hay bốn cợt. Một khi gặp phải kiểu đàn ông chỉ muốn vui chơi qua đường, con gái 'hu' sẽ biết cách gây khó khăn khiến hắn ta nhanh chóng bỏ cuộc.

Cũng có những trường hợp qua một thời gian theo đuổi, anh chàng đã đưa được cô nàng lên giường. Lúc đó, anh ta sẽ tự mình đắc ý với suy nghĩ

cuối cùng thì mình đã chinh phục được con mèo hoang dại này rồi, từ nay cô ấy sẽ phải ngoan ngoãn dựa vào mình, mong được dỗ dành, được chịu trách nhiệm.

Nếu vậy thì những tính toán của anh ta đã sai, thật sự sai hoàn toàn!

Trong hoàn cảnh đó, người con gái 'hư' sẽ làm gì? Cô ấy vẫn sẽ sống cuộc đời của mình như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Việc cần làm thì vẫn làm, cần ăn thì vẫn cứ ăn! Và khi đó, người đàn ông kia sẽ chỉ càng cảm thấy trong lòng mình trở nên rối bời, sau cùng để cảm thấy an tâm hơn, anh ta sẽ lựa chọn việc kết hôn để khiến cô gái ấy mãi mãi thuộc về mình.

Thế nhưng kết hôn xong, những cô gái đó sẽ trở nên ngoan ngoãn sao? Không! Họ vẫn sẽ 'ngựa quen đường cũ', vẫn tiếp tục là một người đàn bà 'hư' như vậy thôi.

Sau tất cả, tôi chỉ mong cho mình, cho các bạn, cho tất cả chúng ta được trở thành một người phụ nữ 'hư' đầy hạnh phúc như thế!

Chương 14: TỪ MỘT NÀNG CÔNG CHÚA HÓA THÀNH LỌ LEM

Có lần tôi nhận được mẫu tin nhắn từ một chị gái trên mạng. Nội dung tin nhắn như sau: "Chào em, Văn Tình. Chị nghĩ rằng mình lớn hơn nên cứ gọi em là em nhé. Theo dõi em, chị thật sự thấy ngưỡng mộ vì em có một người chồng thương yêu mình hết mực như vậy. Thật ra lúc bắt đầu, chồng chị cũng ân cần, chu đáo với chị lắm. Trong mắt anh ấy, chị như một nàng công chúa vậy. Chỉ cần một cái chau mày của chị thôi cũng đủ khiến anh ấy đứng ngẩn không yên vì lo lắng. Cũng vì thấy anh ấy tốt như vậy nên chị mới đồng ý kết hôn. Nhưng từ khi kết hôn đến bây giờ, tình cảm giữa bọn chị cứ ngày một vơi đi.

Đơn cử thế này thôi: Hồi yêu nhau, cứ đến ngày lễ Tình nhân là anh ấy sẽ tặng chị 99 bông hồng. Vậy mà sau khi kết hôn, bó hoa 99 bông hoa ấy đã trở thành bó hoa 11 bông. Sau khi có con thì ngay cả cái lá cũng không có. Còn nữa, ngày trước chị nói gì anh ấy cũng để tâm ghi nhớ, thế mà bây giờ cái gì cũng quên. Có vẻ như anh ấy đã không còn yêu chị nữa rồi. Vậy nên chị gửi tin nhắn này cho em là muốn nghe em nói xem liệu có cách nào để chồng chị mãi yêu thương mình như thuở ban đầu hay không? "

Tôi nghĩ có rất nhiều chị em khác cũng đang cảnh ngộ như vậy trong hôn nhân. Lúc nào trong lòng cũng cảm thấy bất mãn vô cùng đối với cuộc sống hôn nhân của mình, suốt ngày hoài niệm về câu chuyện tình yêu thuở ban đầu, thế là nảy sinh ra cái suy nghĩ "giá mà tình cứ như hồi đầu tiên".

Không ít người đổ thừa nguyên nhân của sự thay đổi ấy chính là do hôn nhân. Họ nghĩ rằng vì kết hôn rồi nên mới thành ra như vậy. Nhưng thực chất đâu phải thế! Nếu bạn yêu một ai đó đến cả chục năm, ắt cũng sẽ cảm thấy thân thuộc như người trong nhà. Mà thân thuộc rồi, ổn định rồi, tự nhiên sẽ trở nên buông thả. Thực ra, nó chẳng liên quan gì đến chuyện yêu hay không yêu cả.

Giống như khi bạn bắt đầu một công việc mới, lúc đầu thì cảm thấy đi đâu cũng mới mẻ, khí thế hừng hực, nhưng vài năm sau, việc đi làm lại trở nên vô hồn cứ như được thiết lập một cách tự động vậy. Đó chính là quy luật mà tôi hay bạn đâu không thể tránh khỏi.

Nhớ lại mới đây không lâu, tôi đã hỏi A Ngạn: "Em vẫn còn là nàng Công chúa của anh chứ?"

A Ngạn véo mũi tôi rồi nói: "Giờ em là Lọ Lem của anh rồi."

Mặc dù giọng điệu của A Ngạn như đùa bỡn, nhưng tôi vẫn cho đó là lời nói thật lòng.

Từ trước tới giờ tôi vẫn thấy A Ngạn rất tốt với mình. Nhưng nếu nhìn theo góc độ của chị gái kia thì sau khi kết hôn thì A Ngạn cũng đã ít nhiều thay đổi.

Ví dụ như lúc yêu, anh ấy có thể đi một quãng đường xa chỉ để gặp tôi một lát. Dù có bao nhiêu vất vả, cũng chẳng một lời oán than. Để có việc gì tôi bảo anh làm, anh đâu ưu tiên làm trước vì sợ sẽ quên mất. Hay trong những buổi hẹn hò của chúng tôi, dù có chuyện gì phát sinh anh ấy cũng sẽ gác lại để xử lý sau vì sợ sẽ khiến tôi không thoải mái. Điện thoại và cả tin nhắn của tôi, lúc nào anh cũng trả lời rất nhanh. Thời điểm mà chúng tôi yêu đương điên cuồng nhất, anh có thể nói chuyện với tôi thâu đêm, vậy mà hôm sau đi làm vẫn tràn đầy năng lượng.

Có đi đâu, những ngày tháng ấy sớm đã rời đi không bao giờ trở lại. Bây giờ lúc tôi cần anh làm gì đó, nhất định anh ấy sẽ cân nhắc cái gì quan trọng thì làm trước, không thì để sau. Tuyệt nhiên sẽ không vì tôi thèm ăn hạt dẻ tầm đường mà không màng cơm nước gì để đưa tôi đi ăn nữa. Dù tôi đã hẹn trước với anh ấy rồi nhưng nếu đúng lúc có việc quan trọng, anh ấy sẽ tới và hỏi xem có thể rời buổi hẹn của chúng tôi lại hay không.

Mặc dù sau khi kết hôn, chưa bao giờ A Ngạn không trả lời tin nhắn hay điện thoại của tôi, nhưng không còn trả lời đúng lúc như trước nữa. Nếu tôi gọi điện hay nhắn tin đúng lúc anh đang họp hay đang tập huấn thì đến cả nửa ngày sau mới hồi âm cũng là chuyện thường.

Tôi không thể không thừa nhận trong lòng mình có chút hụt hẫng, nhưng cũng chỉ biết quen dần với sự thay đổi ấy thôi.

A Ngạn đã giải thích cho những thay đổi ấy là: "Trước kia ít được gặp nên tất nhiên dù ở chỗ nào đi nữa cũng sẽ phải bay tới ngay. Còn bây giờ đã ở chung với nhau rồi, nếu không phải có chuyện gì quá gấp, đi qua đi lại như vậy chẳng phải là rất ngớ ngẩn sao? Nếu như hai bên có chuyện gì

khúc mắc, khi đó em cũng đã là người nhà rồi cũng dễ nói chuyện hơn, hơn nữa cũng sẽ không vì mấy chuyện như thế mà để bụng hay tính toán với nhau, thế nên anh nghĩ chỉ cần nói với nhau vài ba câu, chỉ theo ý nhau một chút là được rồi. Còn về điện thoại hay tin nhắn, nếu như cả hai lúc nào cũng chỉ biết nói mấy chuyện yêu đương bất kể lúc nào, bất cứ hoàn cảnh nào thì thật không hiểu sự nghiệp của anh sẽ đi về đâu nữa? Mà không có sự nghiệp thì sao có thể mang lại cuộc sống tốt đẹp cho em? Lúc yêu thì chỉ biết nhớ nhung sớm tối, nhưng khi đã kết hôn rồi thì sẽ có nhiều thứ thiết thực hơn phải nghĩ. Bởi vì cuộc sống chính là hiện thực."

Hiểu được tất cả những điều đó nên bị mắc kẹt trong cái vòng luẩn quẩn đổi thay hay không đổi thay chẳng có lối thoát ấy. Tôi không nghĩ rằng A Ngạn không còn đối xử với tôi giống như trước nghĩa là anh ấy chẳng còn yêu tôi mà tôi tin rằng, chỉ là A Ngạn đang yêu thương tôi theo một cách thoải mái hơn mà thôi.

Đối với một người đàn ông mà nói, sau những tháng năm tuổi trẻ, nếu tình yêu anh ta dành cho bạn vẫn ngày càng sâu sắc, có nghĩa là anh ta đặt bạn vào tận cùng sâu thẳm của yêu thương. Nhưng bạn cũng không thể vì thế mà đòi hỏi người đàn ông ấy lúc nào cũng yêu bạn theo cách cuồng nhiệt như thuở ban đầu được.

Có thể anh ta không còn mua hoa tặng bạn nữa nhưng lại đưa hết số tiền kiếm được cho bạn. Cũng có thể anh ta không nói những lời ngọt ngào lãng mạn nữa, nhưng thực tế lại luôn luôn cố gắng để bạn có cuộc sống ngày một tốt hơn. Cũng có thể anh ta không còn coi bạn như một nàng công chúa nữa, bởi vì khi đó bạn đã là người vợ không gì thay thế được của anh ta rồi.

Chương 15: LẤY MỘT NGƯỜI ĐÀN ÔNG GIÀU CÓ GÌ SAI?

A Ngạn vừa mới đi công tác tôi đã thấy cả một bầu trời tự do, thế là tôi hẹn NONO đi shopping một chuyến cho đã đời.

Chúng tôi lượn lờ những sáu tiếng đồng hồ cho tới khi đưa nào đưa nấy tay xách nách mang 7-8 túi đồ mới thấy thỏa mãn mà dừng lại để đi ăn tối.

Đột nhiên như vậy, chúng tôi sợ bị kẻ gian xách mất nên đã vào một nhà hàng có phòng ăn riêng. Chỗ đồ mà hai đứa chúng tôi đã mua vừa hay chất đầy được một góc phòng.

NONO nhìn thành quả của hai đứa rồi thở dài: "Có phải chúng mình đã hơi quá đà rồi không?"

Tôi không hiểu lắm nên hỏi lại: "Chúng ta thì làm sao?"

NONO bỗng nhiên trở nên rất nghiêm túc hỏi tôi: "Cậu thấy tớ có phải một đứa ham tiền không?"

Bỗng chốc tôi lặng cả người vì trước nay tôi chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này.

Tôi hỏi lại: "Sao tự nhiên cậu lại hỏi vậy?"

NONO giọng điệu đầy ảm ức nói với tôi, rất nhiều người đã bàn tán sau lưng cô ấy là một kẻ ham tiền, đi đâu đó khiến NONO cảm thấy vừa buồn lại vừa giận.

Nghe xong thì tôi đã hiểu ra vấn đề.

Chồng cô ấy là chủ một công ty, tài sản gia đình họ ít cũng phải tới vài chục tỉ, hơn nữa anh ấy lại lớn hơn NONO những 10 tuổi. Bảo sao lại có những lời dị nghị như vậy sau lưng NONO.

Tôi mỉm cười rồi đáp lại: "Khoan nói tới việc cậu có phải người ham tiền hay không, mà ham tiền thì có gì là sai? Tớ nói thẳng cho cậu biết nhé, tớ đích thị là một đứa ham tiền chính hiệu. Ngày trước tớ đã nói với A Ngạn rằng mình là một người vô cùng thích tiền, anh phải kiểm thật nhiều tiền

về cho em. Tớ thích cái cảm giác được đếm tiêng đến tê liệt cánh tay. Để tớ kể cho cậu nghe một câu chuyện cười nhé. Ngày trước cũng có người nói tớ ham tiền, tớ bảo rằng, nếu cậu không thích tiền thì đưa hết tiền của cậu đây tôi tiêu hộ cho. Được như vậy, tôi sẽ vô cùng biết ơn đó. Người đó chẳng kịp nghĩ gì mà phản kháng lại ngay tức khắc: Dựa vào cái gì tôi phải đưa tiền cho cô!"

NONO nghe xong cũng phá lên cười, cảm thấy như đã tìm được một đồng minh là tôi vậy. Cô ấy nói: "Đúng vậy đó! Trên thế giới này, có được mấy người phụ nữ không ham tiền? Nếu có người phụ nữ nào không mê tiền, thì chắc đó chính là ngày thế giới chẳng ai cần đến tiền nữa."

Trên đường về, câu chuyện ấy cứ quẩn quanh trong đầu khiến tôi không thể không nghĩ đến.

Có rất nhiều người lên án, chỉ trích lòng ham mê tiền bạc của người khác, nhưng thực ra đa phần đều là đang nhắm đến những người con gái lấy được chồng giàu. Vậy lấy được chồng giàu thì có gì là sai?

Chúng ta vẫn thường nghe thấy những lời dị nghị, gièm pha khi một cô gái nào đó lấy được người đàn ông giàu có, hay một cô Thạc sĩ lấy được một ông chủ. Trong những lời dị nghị đó dù là vô tình hay cố ý thì đều mang chút sắc thái xem thường. Dường như phụ nữ mà không lấy một người đàn ông nghèo khó là đều không thể chứng minh được phẩm chất, nhân phẩm của mình.

Trước những lời gièm pha như vậy, nhiều cô gái có muốn lấy được chồng giàu cũng chẳng dám nói ra, nói chuyện lúc nào cũng phải giả vờ như mình chẳng quan tâm gì tới vấn đề tiền bạc cả, thậm chí có lúc còn cùng với người khác châm biếm, bình phẩm về mấy cô gái muốn lấy chồng giàu.

Thật ra chúng ta cũng chẳng cần phải để tâm đến việc người khác nghĩ gì đến mức ấy. Làm sao để trở thành một người phụ nữ có suy nghĩ và nội tâm vững vàng mới là điều quan trọng nhất.

Tôi nghĩ rằng, thật sự cũng có những người phụ nữ coi tiền bạc hơn tất cả mọi thứ. Vì tiền mà họ có thể không buồn suy nghĩ tới nhân phẩm hay con người. Nhưng đại đa số những cô gái muốn lấy chồng giàu đều chỉ vì hi vọng sau này mình sẽ có được một cuộc sống tốt hơn. Suy nghĩ này cũng chẳng có gì là không đúng hay đáng trách cả. Trong cuộc sống thường ngày, chúng ta sẽ nhận ra rằng cái gì cũng cần đến tiền.

Bên cạnh đó cũng có những người có một tâm thế sống vững vàng. Dù cuộc sống có khó khăn, thiếu thốn đủ đường, họ vẫn có thể an vui mà trải

qua những ngày tháng ấy. Nhưng tới khi tai họa, bệnh tật ập tới thì những trái tim vững vàng ấy cũng sẽ phải than trách sao tiền chẳng đủ mà thôi!

Cái thứ lí lẽ lấy chồng giàu là vì tiền, lấy chồng nghèo mới là vì yêu hoàn toàn chẳng có căn cứ. Những suy nghĩ như thế càng trở nên không có chỗ đứng trong thời buổi hiện nay.

Ví dụ như chính bản thân tôi đây, tôi vẫn thẳng thắn thừa nhận mình thích những người đàn ông thành đạt. Bởi lẽ thành đạt không chỉ là vấn đề tiền bạc, hơn cả thế nó bao hàm rất nhiều những thứ khác như nhân cách sống, tác phong, vị thế, khí chất và sự giáo dục của một người đàn ông. Vậy nên tôi cho rằng, nếu phụ nữ chúng ta có cơ hội, thì nên lấy một người đàn ông thành đạt. Chỉ khi cuộc sống khấm khá, chúng ta mới có thể mở rộng tầm nhìn để học hỏi từ nhau những điều tốt đẹp.

Tôi cũng đã từng liệt kê những điểm tốt khi lấy một người thành đạt với A Ngạn.

Thứ nhất, một người đàn ông thành đạt là vì anh ta có những điểm mạnh hơn người. Một người phụ nữ khi lấy anh ta sẽ "gần đèn thì rạng". Lâu dần, thế giới quan cũng sẽ được bồi dưỡng và nâng cao.

Thứ hai, phụ nữ khi lấy một người đàn ông thành đạt, thông thường họ sẽ không phải phí tiền muôn vì cuộc sống, trái lại còn được sống một cách khá thoải mái và tự do. Như vậy có thể giúp họ giữ được những vẻ đẹp vốn có cả về ngoại hình lẫn tâm hồn. Họ sẽ không vì vài đồng bạc mà phải kì kèo mặc cả ở chợ đến nỗi tức nổ đom đóm mắt.

Thứ ba, những người đàn ông thành đạt đa phần đều có trải nghiệm phong phú, kiến thức mở rộng, anh ta chắc chắn sẽ biết cách biến những lời ba hoa trở nên thật hài hước. Hoặc khiến cho những lời lẽ mà chúng ta vẫn gọi là chua ngoa trở thành những lời lí giải sắc bén. Sống cùng một người đàn ông như vậy cuộc sống sẽ trở nên thật thú vị.

Thứ tư, đàn ông thành đạt thường để ý tới việc chăm chút ngoại hình. Nhất định sẽ không xuất hiện trong bộ dạng quần áo lôi thôi, đầu tóc bù xù. Ở với họ lúc nào chúng ta cũng sẽ thấy thỏa mãn con mắt.

Cuối cùng đàn ông thành đạt đã trải qua biết bao nhiêu thăng trầm của cuộc sống, do vậy mà tính tình sẽ trở nên điềm đạm. Điều đó hẳn sẽ làm cho phụ nữ có cảm giác an toàn, đáng tin hơn trong cuộc sống.

Vậy nên tôi tin rằng, phụ nữ muốn lấy chồng giàu hoàn toàn không có gì sai. Chỉ cần chúng ta không làm tổn hại đến ai, hay vì điều đó mà bất chấp thủ đoạn, thì việc lấy một người đàn ông như thế nào hoàn toàn chỉ là vấn

đề lựa chọn của mỗi người mà thôi. Và đương nhiên những lựa chọn ấy cũng không đáng để bị chỉ trích. Có đi đâu, chúng ta nào có thể kiểm soát được miệng lưỡi thế gian, đi đâu duy nhất có thể làm đó là sống thật tốt cuộc đời của mình và bỏ ngoài tai tất cả những sự gièm pha, dòm ngó của thiên hạ.

Nếu tôi có con gái, tôi nhất định sẽ nói với nó rằng: Con à, mẹ hi vọng rằng sau này con sẽ lấy được một người chồng thành đạt. Bởi vì mẹ không muốn nhìn thấy tương lai đầy vất vả của con.

Chương 16: HỒI ĐÓ CHÚNG MÌNH ĐÃ TỪNG CÃI VÃ NHƯ VẬY

Tối hôm đó, một cô gái rất thành thật hỏi tôi: "Chị Văn Tình, có phải chị và anh Ngạn chưa bao giờ cãi nhau không? Chị nói xem, khi hai người ở bên nhau, làm thế nào để không bao giờ xảy ra cãi vã? Tranh cãi thực sự khiến cho tình yêu bị tổn thương rất nhiều."

Trên đời này liệu có cặp đôi nào không bao giờ tranh cãi, trọn một đời bên nhau êm ấm hay không? Tôi chẳng biết nữa. Nhưng tôi và A Ngạn thì tuyệt đối không phải như vậy. Nghĩ lại, những cuộc đôi co giữa tôi và A Ngạn chẳng thể đếm nổi trên đầu ngón tay nữa rồi. Nhưng may mắn rằng sau tất cả chúng tôi vẫn ở bên nhau.

Còn nhớ lần đầu tiên tôi và anh cãi nhau là lúc hai đứa mới yêu nhau được một tháng. Hôm đó không biết vì sao A Ngạn lại nói với tôi thế này: "Em là một người tự do, em có quyền trao tình yêu cho bất cứ ai. Nếu em yêu một người khác, anh nhất định sẽ lựa chọn buông tay và chúc phúc cho em."

Giờ nghĩ lại, lời nói của anh ấy hoàn toàn có ý tốt. Vậy mà năm đó, tôi chẳng nghĩ được như vậy, thậm chí còn cho rằng A Ngạn là một chàng trai đào hoa. Có phải anh ấy đã muốn chia tay, nhưng vì chúng tôi mới yêu nhau được một tháng nên không tiện chủ động nói ra và rồi đã thoái thác sang tôi như thế?

Hôm ấy, tôi đã tranh luận với anh suốt hai giờ đồng hồ rồi khóc lóc ầm ĩ. Anh ấy đã ôm và hôn tôi, dỗ dành tôi không ngừng, cuối cùng mới khiến tôi tin rằng anh ấy không hề thay đổi.

Lần thứ hai cãi nhau là khi chúng tôi đã yêu nhau được năm tháng. Hồi này rơi đúng vào đợt mừng Quốc Khánh. Trước đó A Ngạn vẫn đi công tác chưa về.

Sáng hôm ấy bỗng A Ngạn gọi điện cho tôi bảo rằng sẽ về thật nhanh để cùng tôi đón ngày Quốc Khánh. Nhận được điện thoại, tôi vô cùng sung sướng, đợi anh về trong niềm hạnh phúc vô bờ.

Nhưng hôm đó không biết có sự cố gì mà A Ngạn bị kẹt xe trên đường đến sân bay, máy bay thì bị trễ mấy giờ đồng hồ. Cho tới khi anh ấy hồi hả bước xuống khỏi máy bay thì đã 8 giờ tối rồi. Tôi ở nhà đợi tới nỗi bụng đói cồn cào. Tôi gọi điện và trách anh ấy: "Sao anh về muộn vậy?"

"Anh cũng đâu muốn như vậy. Hay em thấy hôm nay muộn quá rồi thì ngày mai mình gặp đi." - A Ngạn nói.

Tôi vừa nghe xong đã nhảy dựng lên: "Anh có biết là em đã đợi anh cả ngày rồi không? Thế mà còn nói là nhớ em, nhớ không chịu nổi. Anh xem đây là nói dối cả."

A Ngạn lập tức giải thích: "Chỉ là anh sợ em không muốn ra ngoài quá muộn. Đừng giận nữa. Giờ anh tới đón em nhé."

Cơn tức giận của tôi khi đó đã tràn trề đến cổ họng rồi, tôi nói: "Em không thích những người miến cưỡng. Anh không muốn gặp em, em cũng không thèm khát gì cả."

Có vẻ như A Ngạn không hiểu được căn bệnh miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo của phụ nữ.

"không phải anh không muốn gặp em. Nếu em muốn hôm nay gặp thì giờ anh đến đón em, được không?" - A Ngạn vẫn rất kiên nhẫn hỏi lại tôi.

Tôi nghe anh nói vậy lại càng trở nên tức giận hơn: "Ai nói là hôm nay muốn gặp anh? Em không thèm!"

A Ngạn an ủi: "Vậy mai anh tới đón em nhé."

Cuối cùng tôi gần như đã hét lên trong điện thoại: "Được cái gì mà được, anh đừng bao giờ tới gặp em nữa."

Hồi đó là lúc tình yêu của chúng tôi đang ở giai đoạn nóng nhiệt nhất, A Ngạn xem tôi như báu vật vậy. Tôi chính là nàng công chúa mà anh ấy trân trọng nhất. Chỉ cần một cái cau mày của tôi thôi cũng đủ khiến anh ấy đứng ngẩn không yên rồi. Không cần biết tôi đòi hỏi đi đâu gì, anh ấy đều nghĩ mọi cách để làm tôi thỏa mãn. Cho dù tôi muốn có sao trên trời chắc anh ấy cũng sẽ chẳng do dự mà đi hái cho tôi.

Có một lần khiến tôi nhớ mãi chính là khi A Ngạn đã dỗ dành tôi suốt chín tiếng đồng hồ. Giờ nghĩ lại mới thấy thật không thể tin nổi. Người ta vẫn nói, trong tình yêu, lí trí của người phụ nữ là con số không. Còn tôi nói, trong tình yêu, lí trí của người đàn ông là con số âm.

Hai năm sau, tôi đã từ một nàng công chúa trở thành một người dân thường. Tôi và A Ngạn vẫn thường xảy ra cãi vã, nhưng anh ấy đã không còn cố gắng quýt dỗi dành tôi nữa. Đôi lại, anh chỉ ngồi yên một chỗ, nghe tôi trút giận mà không nói lời nào. Cứ như vậy cho tới khi tôi mệt không thể nói được nữa mới vào nhà vệ sinh lấy khăn giấy đưa cho tôi rồi nói: "Em lau mặt đi. Thật ra khi em cười mới là lúc đẹp nhất."

Tôi đáp lại anh ấy bằng một ánh mắt hình viên đạn. Đã là phụ nữ, chắc hẳn ai cũng biết cảm giác này. Đó là thà rằng cãi nhau một trận long trời lở đất, còn hơn là đàn ông cứ giả câm giả điếc khi cô ấy nổi giận. Cảm giác đó thật sự như muốn phát điên.

Chỉ vì muốn A Ngạn thôi ngồi lặng yên như tờ, tôi đành phải buông những lời khích bác. Quả nhiên, A Ngạn đã bị tôi chọc tức. Chúng tôi đã cãi nhau những hai trận. Giờ nghĩ lại vẫn còn thấy ngày đó mình thật đáng sợ.

Sau này A Ngạn đã quy ước với tôi là chúng tôi có thể cãi nhau, nhưng nhất định phải tuân thủ một số nguyên tắc sau.

Thứ nhất là bất luận cãi nhau vì lý do gì, trong lúc cãi vã không được khiến cho đối phương bị tổn thương. Chẳng hạn như nói: Em thật đúng là mù rồi mới lấy anh!

Thứ hai là chúng tôi có thể cãi nhau nhưng không được "chiến tranh lạnh". Ai sai thì phải biết đường xin lỗi. Đồng thời người kia cũng không được làm mình làm mẩy, phải biết chấp nhận và bỏ qua.

Thứ ba là chuyện gì ra chuyện nấy, không nói đi nói lại.

Thứ tư cũng chính là điều kiện quan trọng nhất: Bất kể lúc tranh cãi có căng thẳng đến đâu, cũng tuyệt đối không được nói ra hai từ 'chia tay', trừ phi thật sự đã muốn kết thúc.

Vậy là chúng tôi cứ cãi nhau và tuân thủ theo những quy tắc như vậy suốt bao nhiêu năm qua.

Khi tình yêu đã bước sang năm thứ bảy, về cơ bản thì rất ít khi cãi nhau. Sau nhiều năm chung sống, tính khí tôi đã bớt đi phần nào phóng túng, còn A Ngạn cũng đã học cách quen dần và thích nghi với tính cách của vợ. Qua mỗi lần cãi nhau, chúng tôi dần dần học được cách làm người kia đau lòng, và cũng học được cách bao dung, nhường nhịn lẫn nhau. Nhưng trên tất cả, điều quan trọng nhất là cuối cùng chúng tôi vẫn ở bên nhau cho đến tận bây giờ.

Dòng sông cuộc đời cứ trôi qua một cách yên ả và đầy bình dị. Bỗng một lúc nào đó nhìn lại ta sẽ thấy những đau khổ ấy cứ như vừa mới xảy ra ngày hôm qua.

Khoảng thời gian 10 năm trôi qua nhanh như một cái chớp mắt, trong tôi có biết bao hồi ức vừa rõ nét vừa mơ hồ. Chúng tôi đều đã thay đổi. Chỉ có tình cảm giữa tôi và A Ngạn là đứng vững giữa dòng đời vẫn đang trôi. A Ngạn vô cùng đặc ý nói với tôi rằng cuộc sống hôn nhân của chúng tôi đã đạt đến cảnh giới của sự tuyệt vời rồi. Nhưng tôi thì lại cho rằng, sự tuyệt vời ấy chính là nguyên nhân dẫn tới một cuộc sống tẻ nhạt. Vậy là tôi lại đi kiếm mấy thứ chuyện vụn vặt để gây sự với anh ấy.

Cách đây không lâu, bỗng nhiên A Ngạn tỏ ra ân cần, anh vuốt tóc tôi rồi nói: "Anh với em đã sống với nhau suốt bao nhiêu năm, có một điều anh rất muốn nói, đó là cãi nhau thật sự vô cùng hao tâm tổn sức. Sau này em đừng có đôi có với chồng nữa, để chồng em được sống lâu hơn một chút, kiếm cho em nhiều tiền hơn một chút và được ở bên em lâu hơn một chút."

Khoảnh khắc đó, tôi cảm thấy lòng mình vô cùng bức bối vì tôi đã hứa với chính mình rằng từ nay về sau sẽ không bao giờ tranh cãi với anh ấy nữa, nhưng sâu thẳm trong lòng tôi biết rất rõ, đó là điều không thể.

Chương 17: MỘT CÁI TẾT NỮA LẠI VỀ

Tết năm nào cũng vậy, theo đúng lịch trình thì trưa ngày 30 Tết tôi và A Ngạn sẽ về nhà bố mẹ vợ trước rồi buổi tối sẽ ăn cơm ở nhà bố mẹ chồng.

Sáng hôm đó, lúc mà chúng tôi vẫn đang cuộn mình trong chăn, mẹ tôi rồi bố tôi thay nhau gọi điện đến.

Mẹ tôi hỏi: "Hai đứa đã dậy chưa? Máy giờ thì về nhà?"

Tôi biết tổng, chắc mẹ đang hi vọng rằng chúng tôi đã ở cửa để chuẩn bị xuất phát rồi.

Bố thì gọi tới dặn dò hôm nay là ngày cuối năm nên phải chú ý an toàn.

Gần tới nhà, tôi đã thấy bóng dáng mẹ đang đứng quét sân, bố thì dắt Tuyết Sơn (tên chú chó của bố Văn Tình) đi tiểu.

Vừa trông thấy chúng tôi, Tuyết Sơn đã vội vã lao tới khiến bố tôi cũng bất ngờ bị giật dây mà chạy theo mấy bước, chật vật mãi bố mới giữ lại được dây xích.

Bố cười và mắng Tuyết Sơn vài câu rồi quay sang chúng tôi nói: "Tuyết Sơn giờ khỏe lắm rồi, đàn bà con gái chắc chắn là không kéo nổi nó, chỉ có bố mới trị được nó thôi."

Trông thấy cảnh tượng ấy tôi mới thấy bố mình đã già thật rồi. Ngày trước lúc bố dắt Tuyết Sơn sẽ không bao giờ bị rơi vào thế bị động như thế, vậy mà bây giờ đến Tuyết Sơn cũng có thể kéo được bố đi rồi.

Nhìn kĩ mới thấy, so với năm ngoái bố đã già đi rất nhiều. Nếp nhăn trên gương mặt thì nhau xô tới, những sợi tóc trắng thì ngày một nhiều hơn. Bố hút thuốc đã lâu, nên cứ chốc chốc lại thấy ho lên một tiếng. Cứ mỗi lúc như vậy, lòng tôi lại cảm thấy vô cùng khó chịu vì thỉnh thoảng vẫn mua thuốc cho bố hút, dù rất mong bố có thể cai thuốc. Cũng chỉ vì tôi nghĩ, bố giờ có tuổi, không nên miễn cưỡng ông cai thuốc làm gì, đến A Ngạn cũng nói tôi thật là mâu thuẫn.

Tôi đưa cho bố mẹ quà Tết mình đã chuẩn bị và không quên nhét vào một phong bao lì xì thể hiện thành ý.

Mẹ tôi trước nay vẫn thế, cần túi quà mẹ bảo: "Các con về là mẹ vui rồi, quà cáp làm gì chứ? Người nhà không cần phải câu nệ như vậy."

Ăn cơm trưa xong, tôi ngồi lại nói chuyện với bố mẹ. Có vẻ như cả hai người đã có một buổi sáng bận rộn, vậy nên tôi đề nghị cả nhà cùng đi mát xa chân để thư giãn.

A Ngạn đưa chúng tôi tới một spa tốt nhất. Đây là lần đầu tiên bố mẹ tôi đi mát xa chân nên có cảm giác hơi gượng gạo, không thoải mái. Lúc nhân viên mát xa vừa mới chạm vào, nếu không phải là sợ buồn thì cũng là bị bóp vào chân đau đến nổi há hốc miệng. Mẹ tôi kêu lên: "Trời ạ, đây đúng là mất tiền oan mà."

Tuy nói vậy nhưng tôi vẫn thấy được niềm vui đang tràn đầy trên gương mặt của bố mẹ mình.

Chiều hôm ấy, tôi và A Ngạn đưa bố mẹ về

Bố mẹ tôi nói: "Tôi còn phải qua nhà bố mẹ chồng con ăn cơm đây. Chắc họ cũng nhớ hai đứa lắm rồi. Hai đứa đi sớm đi."

Tuy là nói vậy nhưng tôi có thể nhìn thấu tận sâu trong đôi mắt hai người chính là sự luyến tiếc, chẳng nỡ để chúng tôi rời đi. Khoảnh khắc ấy, tôi thấy lòng mình trở nên nặng trĩu.

Nghĩ cho cùng, điều hạnh phúc nhất đêm giao thừa đó chính là cả gia đình được quây quần bên nhau. Khi chúng tôi rời đi, cũng là lúc bố mẹ tôi lại lặng lẽ đón xuân một mình. Mới nghĩ đến đây thôi tôi đã thấy lòng mình dấy lên một nỗi buồn khôn tả.

A Ngạn rất hiểu tôi, ngay lập tức anh đã nhìn ra nỗi lòng chôn chứa ấy. Anh nắm lấy tay tôi, chúng tôi nhìn nhau chỉ biết gượng cười.

Lái xe được hai tiếng, cuối cùng tôi cũng đã thoát ra khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn về bố mẹ mình.

Nghĩ tới bố mẹ chồng đầu đã đến tuổi xế chiều nhưng lại chỉ biết nương tựa, chăm sóc lẫn nhau thật chẳng dễ dàng gì. Mặc dù con trai đã có được sự nghiệp riêng, nhưng thử hỏi cả năm về thăm bố mẹ được mấy lần. Những lúc nhớ con còn biết làm gì ngoài việc gọi một cuộc điện thoại để nghe giọng con một lát. Còn chúng tôi thì sao? Lúc nào cũng bị bủa vây bởi những bận bịu, lo toan của cuộc sống.

Vẫn là món quà và phong bao lì xì như vậy, bố mẹ chồng tôi đều rất vui

về đón nhận. Hai người cười để lộ rõ những nếp nhăn hằn sâu trên khóe mắt. Nhưng tôi biết, đi đâu mà bố mẹ chẳng mình mòng chờ nhất chính là ngày nào cũng có thể quây quần bên nhau, cả gia đình cùng nhau dùng bữa.

Bữa ăn hôm đó của nhà tôi, nguyên một bàn toàn là đồ ăn. Bố mẹ cứ nhắc chúng tôi phải ăn thật nhiều trong khi mình thì cần nguyên bát cháo với hai đĩa đồ ăn nhẹ. Tôi biết, khi người ta có tuổi rồi thì hàng trăm thứ bệnh không tên sẽ kéo đến hỏi thăm. Đi kèm với đó là phải kiêng khem rất nhiều loại thực phẩm. Răng cũng ngày một yếu hơn rồi rụng dần. Vậy nên, rất nhiều những món đang được bày trên bàn kia, bố mẹ chẳng thể ăn được nữa.

Bố mẹ cả một đời vất vả, có mấy khi được đi đây đi đó nhìn ngắm cuộc đời. Vậy nên khi đã về già tôi rất muốn được đưa họ ra ngoài thăm thú. Nhưng tất cả kế hoạch đều bị vấn đề sức khỏe làm cho tan thành mây khói.

Bố mẹ chẳng tôi thật sự đã già rồi. Nhìn hai người bỗng chốc thấy khóe mắt mình rưng rưng. Rồi sẽ có một ngày tôi và A Ngạn cũng già đi như thế.

Trên đường về, tôi nói với A Ngạn: "Sau này mỗi dịp xuân về, hay là hai nhà mình cùng nhau đón Tết đi. Như vậy không khí trong nhà sẽ trở nên rộn ràng hơn, mình cũng có thể ở bên bố mẹ nhiều hơn, anh thấy thế có được không?"

A Ngạn chẳng nghĩ ngợi gì mà gạt đầu, anh nói: "Nhưng nếu đón Tết chung như vậy thì bố mẹ hai bên sẽ phải chạy đi chạy lại rất vất vả."

Tôi chẳng biết nói gì nữa, cả hai đều cảm thấy một nỗi niềm xót xa đang xâm chiếm. Chúng tôi cứ im lặng như vậy hồi lâu, mỗi người đều đang cố đuổi theo suy nghĩ của riêng mình.

A Ngạn hỏi tôi: "Nếu anh chết, em sẽ làm thế nào?"

"Vậy nếu em chết thì sao?" - tôi hỏi lại.

A Ngạn chẳng đáp, chúng tôi lại tiếp tục lặng im như thế.

Thấy không khí trong xe có phần ảm đạm, A Ngạn cố khơi lại tinh thần, đưa tay lên xoa đầu tôi. Anh cười và nói: "Chúng ta phải suy nghĩ tích cực. Mỗi ngày trôi qua mình hãy cố gắng sống thật tốt. Đó mới chính là đi đầu mình cần làm."

Tôi thầm nghĩ về ngày trước, có bao nhiêu đi đâu mà tôi muốn có. Còn bây giờ lại chỉ muốn bố mẹ hai bên sống thật khỏe mạnh, tôi và A Ngạn thì được bình an. bấy nhiêu thôi cũng đủ rồi.

Lại một cái Tết nữa đến, tôi chỉ biết nguyện chúc cho gia đình mình, cho những người mà tôi thương yêu thọ lâu trăm tuổi, hạnh phúc, bình an!

Chương 18: ĐỀU TẠI PHIM TRUYỀN HÌNH

Có một lần lúc đang xem phim, trong phim xuất hiện một cảnh tượng khiến tôi vô cùng cảm động.

Một cô gái mặc chiếc váy dài thướt tha đang ở trên bãi cỏ cùng với người đàn ông mà cô yêu, thả những chú chim bồ câu bay đi.

Thảm cỏ xanh mướt, bầu trời cao vời vợi, chiếc váy trắng bồng bênh cùng những cánh chim bay đi. Cảnh tượng ấy đã khơi lại những cảm xúc thời thiếu nữ sớm đã bị cuộc sống cuốn đi của tôi.

Tôi nhấp một ngụm nước nhỏ, ánh mắt mê mẩn nói với A Ngạn: "Lúc mười mấy tuổi em đã từng rất mong đợi một cảnh tượng như thế này diễn ra, bình yên và ấm áp. Còn đi đâu gì có thể lãng mạn hơn được nữa!"

A Ngạn chẳng thèm quay lại nhìn tôi, vừa chơi điện thoại vừa nói: "Em bị những lời lẽ ngôn tình trong tiểu thuyết đầu đọc rồi đúng không?"

"Đáng ghét!" - Nói xong tôi tiện tay ném chiếc gối về phía anh ấy.

Lúc này, có lẽ A Ngạn đã nhận ra không nên làm hỏng dòng cảm xúc của tôi như vậy nên quay sang bào chữa: "Hay cuối tuần anh đưa em đi thả bồ câu nhé. Anh sẽ giúp em thực hiện giấc mộng thiếu nữ còn dang dở đó."

Tôi vô cùng sung sướng nhào người về phía A Ngạn, hôn anh ấy thắm thiết, rồi nói: "Anh thật là tốt!"

Cuối tuần đến rất nhanh. Ông trời cũng thật biết chiều lòng người. Đó là một ngày trời xanh trong vắt, giống hệt cảnh tượng tôi đã xem trong phim. Mặc dù khi ấy đã vào đầu hạ, nhưng trời vẫn còn vương chút se lạnh. Tôi nhất quyết mặc một bộ váy dài màu trắng. A Ngạn nhìn tôi chăm chú rồi buông một câu: "Đợi lát nữa thôi em sẽ thấy hối hận."

Tôi thẫn thờ, có gì mà phải hối hận chứ.

Đến công viên, hai người nhân viên xách tới cho chúng tôi bốn chiếc lồng, chiếc nào cũng đã đầy ắp chim bồ câu. Tôi biết chỉ một lát nữa thôi những chú chim này sẽ phải bay về tổ, nhưng dù sao được thả cho chúng bay lượn một chút thôi cũng khiến tôi cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.

Chiếc lồng vừa mới được mở ra, tôi đã ngửi thấy một thứ mùi gì đó xộc lên mũi. Tôi nhăn mặt hỏi A Ngạn: "Mùi gì vậy anh, sao mà thối thê?"

A Ngạn quay sang nhìn tôi với vẻ mặt hết sức thản nhiên: "Em xem bao nhiêu phân chim thế này sao không thối được? Em mà đến chuồng chim thì đảm bảo sẽ chết ngạt luôn."

Tâm trạng háo hức chờ đợi được thả bồng câu của tôi đã bị thứ mùi ấy làm cho tiêu tan một nửa rồi. Vậy nhưng tôi không muốn để A Ngạn đắc ý nên vẫn theo kế hoạch đã định mà mở hết những lồng chim ấy. Kết quả là, đi đâu kinh khủng nhất đã xuất hiện...

Ngay sau khi chiếc lồng được mở ra những chú bồng câu thi nhau sổ lồng. Cảnh tượng ấy trông thật đã mắt. Tôi vừa mới định quay sang A Ngạn đắc ý thì một trong số chúng đã tặng tôi một bãi phân trên chiếc váy trắng một cách thật thản nhiên. Nó khiến tôi buồn nôn tới mức phải nhảy cẫng lên.

Vậy là chuyến thả bồng câu đã thất bại, nhưng A Ngạn cũng không vì thế mà cười cợt tôi. Xem như anh ấy vẫn còn tình người.

Câu chuyện cuối tuần ấy đã khiến tôi phiền não mất mấy ngày. Giận cá chém thớt, tôi oán trách thành phố quá ồn ào và phức tạp. Vậy là tôi nảy ra ý định về một trang trại nông thôn ở vài hôm để rời xa chốn đô thị tấp nập và cảm nhận đôi chút bình yên của làng quê, trải nghiệm cảm giác được ngủ cho tới khi tự mình tỉnh giấc, và được đi bộ trên những con đường nhỏ.

A Ngạn nghe xong không nói lời nào, chỉ lặng lẽ đưa tôi về một vùng quê nhỏ. Có lẽ vì đã quen với tiếng xa cộ tấp nập chốn đô thị nên không khí yên bình của thôn quê ngay lập tức khiến cho tinh thần tôi trở nên vô cùng sảng khoái. Tôi cảm nhận được dưới da mình là một luồng không khí trong lành đang len lỏi khắp cơ thể, khiến cho mọi tế bào như được bừng tỉnh.

Tôi dang rộng cánh tay giống như đang ôm trọn lấy bầu không khí ấy rồi nói với A Ngạn: "Ở đây sông núi đều rất trong lành, sau này già rồi chúng mình sẽ về những nơi như thế này để dưỡng lão nhé."

A Ngạn cười rồi bảo: "Anh thì không vấn đề gì, chỉ sợ em không quen thôi."

Nghe qua thôi tôi cũng hiểu được hàm ý trong câu nói của anh.

Ngày hôm sau, khi trời vừa rạng sáng, tôi đã bị tiếng gà gáy làm tỉnh giấc. Tôi mơ hồ hỏi A Ngạn: "Tiếng gà gáy ở đâu vậy? Anh đặt báo thức à? Mau tắt đi, ồn ào quá."

A Ngạn lơ mơ trả lời: "Đây là nông thôn, buổi sáng tất nhiên có gà gáy r ã."

Tôi khó chịu kéo chăn trùm qua đầu. Không lâu sau tiếng gà gáy dừng hẳn. Vậy là tôi lại sung sướng tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Nhưng khổ nỗi vừa vào giấc được một lát, bỗng nhiên ở đâu đó tiếng chó sủa một tràng dài. Giấc ngủ của tôi một lần nữa bị quấy r ã. Tôi còn chưa kịp lên tiếng thì những con chó khác đã lập tức sủa theo ầm ĩ. Cả không gian bỗng chốc vô cùng náo loạn. Giờ thì làm sao mà ngủ lại được nữa đây?

Tôi cứ nằm im như thế trên giường, đôi mắt chăm chú nhìn lên trần nhà.

A Ngạn thức dậy, thấy tôi đang nằm im bất động, anh nhoẻn miệng cười r ã nhào về phía tôi.

"Đây chính là cuộc sống chốn quê nhà mà em vẫn mơ tới đấy, thấy thế nào? - A Ngạn hỏi.

Tôi quay sang lườm anh một cái. Cái ông này, giờ còn cười trên nỗi đau khổ của người khác được nữa.

Tôi vốn định ở lại một tuần, nhưng kết quả là chưa tới hai ngày đã vội vã cuốn gói về lại thành phố.

Trên đường về tôi không ngừng suy ngẫm. Trước giờ tôi vẫn nghĩ rằng việc thả b ò câu thật lãng mạn, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy phân chim đầy dưới đất. Tôi cho rằng cuộc sống ở nông thôn vô cùng bình yên và hiên hòa, nhưng lại bỏ qua mất tiếng gà gáy, chó sủa mỗi buổi sáng.

Những thứ mà chúng ta vẫn hằng mơ mộng, nó thật sự đẹp đẽ như vậy hay là do chúng ta đầu đã lí tưởng hóa quá mức? Có rất nhiều người khi đã chạm được tay vào những giấc mơ sẽ nhận thức được rằng, thì ra nó cũng chẳng đẹp đến vậy.

Mặc dù việc đi thả b ò câu hay sống ở vùng nông thôn không có được những kết quả như mong đợi, nhưng sau tất cả tôi đã đúc kết ra một sự thật:

Nhiều khi chúng ta cứ mãi mê nhìn theo người khác, ngưỡng mộ họ vì thấy cuộc sống của họ đẹp đẽ biết bao. Nhưng chúng ta không biết rằng đó chỉ là những đi đầu hiện diện bên ngoài, biết đâu khi lột bỏ vỏ bọc ấy, chúng ta sẽ phát hiện tất cả những đẹp đẽ đó là do chính mình tưởng tượng ra mà thôi. Nói không chừng, cuộc sống mà chúng ta cảm thấy chán ghét lại có ai đó đang ngưỡng mộ cũng nên.

Lúc ấy tôi đã hiểu ra, hiện thực mới là những đi đầu tươi đẹp nhất.

Chương 19: SỢI DÂY CHUYỀN "BẢO TÁP"

Tối hôm ấy có một bữa tiệc khá long trọng. A Ngạn gọi điện về bảo tôi hãy mặc sườn xám, vấn tóc, đeo dây chuyền ngọc trai và vòng tay ngọc bích, nhất định phải xuất hiện bên cạnh anh ấy thật long lẫy.

Trước nay A Ngạn đâu rất để tâm tới vấn đề diện mạo. Chỉ vì muốn tôi xuất hiện cùng anh ấy tại các buổi tiệc hay sự kiện một cách ấn tượng nhất mà A Ngạn có thể tiêu tiền không xót tay, cứ thỉnh thoảng lại tặng tôi quần áo và đồ trang sức. Cũng chính vì thế mà trong mắt hội chị em của tôi, A Ngạn chính là 'chồng người ta' trong truyền thuyết.

Tôi hiểu rất rõ một điều, là đàn bà con gái chỉ cần biết cách giúp chồng mình được nở mày nở mặt thì lúc nào cũng sẽ được yêu thương, cưng chiều.

Vì thế ngay sau khi nhận được điện thoại của A Ngạn, tôi đã tất bật chuẩn bị từ rất sớm. Tắm rửa sạch sẽ, vận đồ sang trọng, trang điểm chu đáo để thêm trang sức. Chỉ có điều, tôi không thể nào tìm thấy sợi dây chuyền ngọc trai.

Chợt nghĩ hay mình đã để không đúng chỗ nên đã lật tung căn phòng để tìm kiếm. Kết quả là sau một hồi bới tung căn phòng vẫn chẳng thấy bóng dáng sợi dây chuyền đâu.

Lúc này, tôi bắt đầu cảm thấy hoang mang, vội vàng lấy máy gọi cho A Ngạn. Trước giờ anh ấy đã nhắc rất nhiều lần về tôi hay để đồ bữa bãi mà tôi vẫn không sao sửa được.

Nghe xong, A Ngạn chỉ bình thản nói: "Không cần phải cuống lên như vậy, em thử tìm kĩ lại xem."

Tôi lại lật tung căn phòng lên một lần nữa, tìm kiếm đủ mọi góc ngách mà vẫn không thấy chiếc vòng ngọc trai đâu. Trục giác mách bảo tôi rằng, mình đã làm mất nó rồi.

Tôi cố gắng giữ bình tĩnh, ngồi xuống và suy nghĩ lại, hình như lần cuối cùng tôi đeo nó là khi ở Bắc Kinh. Nhưng rốt cuộc tôi có đeo về hay không

thì kí ức giờ chỉ còn là những mảnh vụn mờ hồ. Hình như có mà cũng hình như không. Chuyện đã qua từ mấy tháng trước, tôi không tài nào nhớ nổi nữa.

Thế rồi tôi lại lơ mờ nhớ ra rằng, nửa tháng trước lúc đi gặp một người bạn cũng đã đeo chiếc vòng này thì phải. Nghĩ đến đây tôi lập tức nhấc điện thoại gọi cho cô ấy, hỏi xem hôm đó có thấy tôi đeo nó hay không.

Nghe xong cô ấy trả lời rất nghiêm túc: "Tớ mà là chồng cậu thì chắc chắn sẽ không bao giờ mua mấy món đồ trang sức đắt tiền cho cậu đâu. Để tớ đến Nghĩa Ô (khu chợ lớn nhất thế giới, nằm ở tỉnh Chiết Giang, TQ) mua cho cậu sợi dây giả, rồi cậu muốn vứt đâu cũng được nhé. Cậu giỏi quá rồi đấy."

Cho dù chẳng biết hôm đó tôi có đeo dây chuyền hay không, nhưng có một điều chắc chắn rằng tôi đã đánh mất nó. Lúc đó trong đầu tôi hoàn toàn trống rỗng, cảm giác tội lỗi dâng lên. Tôi chỉ mong thời gian có thể quay ngược trở lại.

Đó là sợi dây mà tôi thích nhất, cũng là món quà hẹn ước mà A Ngạn tặng cho tôi, là sợi dây mà anh ấy đã lựa chọn rất kĩ càng. Từng hạt ngọc trai đó đều bóng và tròn, giá cũng không hề rẻ. Mỗi lần mặc sườn xám thêu tay, kết hợp cùng sợi dây ấy thì quả đúng là không còn gì có thể hợp hơn. A Ngạn cũng thích nhất lúc tôi vận đồ và trang điểm như vậy.

Sợi dây ấy đã ở bên tôi lâu như thế, là món quà mà A Ngạn đã dành cả trái tim và tình cảm để tặng cho tôi, vậy mà tôi lại làm mất. Thế nên tôi thấy đau lòng là điều đương nhiên. Nhưng giờ có khóc cũng chẳng ích gì. Mặt khác tôi cũng sợ A Ngạn sẽ buồn, nên chỉ biết nhấc máy gọi cho anh với giọng nghẹn ngào.

A Ngạn nghe xong vẫn hết sức bình tĩnh an ủi tôi: "Em đừng khóc nữa, chẳng lẽ anh còn chưa đủ hiểu em sao? Chỉ cần em không để quên mình ở ngoài đường là tốt lắm rồi. Sợi dây chuyền thôi mà, mất rồi anh sẽ mua cho em cái khác."

Tôi vẫn nức nở trong điện thoại: "Mua cái khác thì cũng không phải cái ban đầu. Em đã đeo nó lâu như vậy, có biết bao nhiêu tình cảm dành cho nó!"

A Ngạn nói: "Dù sao cũng mất rồi thì còn làm gì được nữa. Em có đau lòng thì nó cũng không trở về được. Thôi, ngoan nào! Đợi anh họp xong anh sẽ về với em nhé."

Tôi chẳng định khóc đâu, vậy mà nghe xong những lời đó, tôi không kìm được lòng, nước mắt cứ thế rơi lã chã trên má. Tôi thật sự đã làm mất món quà hẹn ước của anh rồi.

Hôm đó, A Ngạn có cuộc họp ở một thành phố lân cận. Từ đó về nhà phải lái xe mất một giờ đồng hồ. Lúc đi trên đường, anh ấy đã gọi điện cho tôi, anh nói: "Thôi, dây chuyền cũng mất rồi, em đừng suy nghĩ nhiều nữa. Xem như nó đã hết duyên với mình rồi."

Dù nói vậy, nhưng sau khi trở về nhà, A Ngạn vẫn cùng tôi tìm thêm một lần nữa. Kết quả là vẫn chẳng tìm thấy sợi dây đâu. Anh ấy đưa tôi giấy ăn rồi bảo: "Em lau mặt đi, trang điểm lại cho xinh đẹp rồi anh đưa em đi mua dây chuyền mới."

Tôi lắc đầu lia lịa. A Ngạn không nổi giận là tôi đã thấy biết ơn lắm rồi. Tính tình tôi cầu thả, làm mất sợi dây ý nghĩa và quý giá như vậy lẽ ra tôi phải chịu phạt chứ không phải là nhận một sợi dây chuyền mới.

A Ngạn vẫn kiên quyết đưa tôi đi mua.

Trên đường đi, lòng tôi bứt rứt không yên. Tôi quay sang hỏi A Ngạn: "Chồng à, em làm mất món đồ quan trọng như vậy, anh nên trách mắng em để lần sau em chừa mới phải. Anh thế này là đang làm hư em rồi, em sẽ cho rằng cứ phạm lỗi thì sẽ có được thứ tốt hơn. Sau này cứ ỷ lại rồi phạm sai lần thì sao?"

A Ngạn nhanh nhẩu đáp: "Em yên tâm, nhất định sẽ không như vậy đâu. Anh mua sợi dây mới cho em là để em nhớ mãi. Mỗi lần nhìn thấy nó, em sẽ cảm thấy ăn năn, hối lỗi, như vậy mới có thể giúp em sửa cái tật để đồ bừa bãi của mình được."

Đồ cáo già! Tôi nghĩ biểu cảm lúc đó của mình hẳn là rất kỳ dị.

Tối hôm đó, lúc cuộn mình trong vòng tay của A Ngạn, tôi hỏi anh: "Em làm mất món đồ hẹn ước của chúng mình, anh thật sự không giận sao?"

A Ngạn thở hắt một tiếng rồi trả lời: "Có tức giận cũng không giải quyết được gì. Mất sợi dây chuyền em còn buồn hơn anh. Nếu anh còn nổi nóng với em nữa thì chẳng phải chúng ta lại cãi vã một trận rồi khiến em càng trở nên bức bối, khó chịu hơn hay sao?"

Vẫn chưa dừng lại ở đó, tôi hỏi tiếp: "Thế nếu sau này em làm mất con của chúng mình, anh có giận không?"

A Ngạn chau mày rồi nói: "Vậy thì anh sẽ trói em lại mà đánh cho một trận."

Một lát sau, anh tiếp lời: "Nếu như thật sự có chuyện ấy xảy ra, thì đó cũng là cái số của chúng mình rồi."

Nghe xong, tôi chỉ còn biết ôm siết lấy anh ấy.

Cảm ơn vì những tháng ngày bên nhau anh vẫn luôn rộng lượng với em như vậy, chẳng bao giờ tính toán với em đi đâu gì. Em thật sự, thật sự biết lỗi rồi.

A Ngạn thật biết nhìn xa trông rộng. Sức mạnh của sự khoan dung lớn hơn nhiều so với những lời trách cứ.

Tôi nhất định sẽ sửa được tật xấu của mình!

Chương 20: LÒNG NGƯỜI

Trong hội bạn của mình, tôi không phải người chạy theo xu thế, Na Na - một người bạn với gu thời trang sành điệu, đã đặt cho tôi biệt danh - *Ultraman*(tên một nhân vật siêu anh hùng của Nhật)

Vì vậy, khi mọi người đang sử dụng Weibo thì tôi nói chuyện bằng QQ, đến khi tôi biết đến Weibo, mọi người đã chuyển sang Wechat. Và rồi, A Ngạn không chịu được tôi nữa, đành cầm điện thoại tải Wechat xuống cho tôi.

Lúc đầu tôi thấy Wechat có cũng được, không có cũng chẳng sao, nhưng sau này mới thấy thực ra nó cũng có cái lợi, tôi thường thích đọc những bài viết truyền cảm hứng, và Wechat lại là nơi chứa đựng những đoạn văn như vậy. Bạn bè ai cũng biết tôi có sở thích đó nên hẳn gặp bài viết nào mang tính triết lý là y như rằng sẽ gửi cho tôi.

Một hôm, trong lúc tôi và một người bạn đang dùng bữa, bỗng nhiên nhận được một bài viết với tiêu đề "*Những điều chồng bạn nên biết*."

Tôi nhanh chóng đọc lướt qua đoạn văn, đại khái bài viết muốn nói người đàn ông nhất định phải đối xử tốt với vợ của mình. Bởi vì cô ấy đã vì bạn mà rời xa gia đình, rời xa bố mẹ để đến một ngôi nhà hoàn toàn mới. Cũng vì bạn mà giặt giũ, nấu nướng mỗi ngày, rồi còn sinh con đẻ cái, cần mẫn chăm lo công việc nhà. Với một người phụ nữ như vậy, có lý do gì để bạn không đối tốt với cô ấy cơ chứ?

Vì sợ đọc một mình không được lịch sự, tôi chuyển tiếp cho người bạn đang ngồi cùng: "Ông cũng xem đi này, cái này người chồng nào cũng nên đọc. Đọc rồi thì hãy nhớ phải đối tốt với vợ mình một chút."

Bạn tôi chỉ lướt qua tầm một phút rồi đặt ngay điện thoại xuống. Cậu ta nói: "Bà cảm thấy mấy bài văn này có lý sao?"

Tôi gật đầu.

Cậu ta nói tiếp: "Tôi đề nghị bà bớt xem mấy kiểu như vậy đi, đàn bà con gái ai càng ủng hộ những lý lẽ dạng này thì càng không hạnh phúc. Bà cũng

đừng có gửi cho A Ngạn nữa."

Tôi tỏ ra khó hiểu hỏi lại cậu ta: "Tại sao vậy? Ông không thấy đúng sao?"

"Không, đương nhiên là tôi thấy đúng rồi!" - Cậu ta đáp.

Tôi nhú mào: "Thấy đúng thế tại sao lại không cho tôi gửi?"

Cậu ta vẫn rất kiên nhẫn trả lời tôi: "Thực ra trong đám bạn của tôi cũng có mấy đứa hay xem những bài viết kiểu này. Tôi rất muốn nói với tụi nó rằng, đừng chia sẻ những bài văn tương tự nữa. Tôi cho rằng những người phụ nữ hay đăng những bài viết như vậy chỉ với mục đích muốn nhắc nhở chồng mình là vì chồng, vì gia đình mà họ đã phải bỏ ra những gì, vì thế ông chồng phải biết trân trọng yêu thương họ. Ý nghĩa này cũng không hề đáng trách, nhưng ẩn sau đó dường như là sự cầu xin, đòi hỏi, yêu cầu, thậm chí giống như một sự trao đổi. Nếu người chồng không đối xử tốt với họ thì sẽ khiến họ hết mục tiêu thân, cuối cùng dẫn đến oán trách rồi tệ hơn là cãi nhau, thậm chí còn đến mức chia ly, mỗi người một ngả."

Tôi ngẫm nghĩ một lúc rồi thấy cậu ta phân tích rất hợp lý. Có những chuyện người phụ nữ cho là đương nhiên phải thế, thì đối với đàn ông dường như lại không phải vậy.

Cậu ta làm ra vẻ bí hiểm lắm: "Thật ra do phụ nữ quá thực tế, miệng lúc nào cũng phải ca cẩm điệp khúc 'hi sinh'. Nhưng thực tế không phải cứ nói nhiều thì đàn ông sẽ ghi nhớ công lao đó. Ngược lại, càng kể lể thì anh ta sẽ càng không để tâm. Nói thật, để nắm được trái tim đàn ông không khó, tôi nghĩ chắc bà cũng hiểu rồi đấy."

Nghe cậu ấy nói vậy tôi chỉ cười mà chẳng đáp lại.

Tối hôm ấy sau khi A Ngạn chơi mệt chợp về, tôi đã chủ động bám lấy anh ấy, mát xa cho anh: "Đánh cả buổi tối, chắc anh mỏi lắm rồi nhỉ?"

A Ngạn nhắm hờ mắt thư giãn, giọng điệu đầy đắc ý, anh bảo: "Lão Chư đi chơi về đảm bảo bị mẹ vợ quạt cho một trận, đằng này anh vừa không bị vợ yêu mắng, lại còn được mát xa nữa chứ. Nếu có kiếp sau, anh vẫn muốn được cưới em làm vợ."

Tôi cảm động vươn tay ôm lấy cổ anh: "Chồng em vì gia đình mình, vì em mà ban ngày thì làm việc vất vả, tối đến lại phải tiệc tùng tiếp khách, em không tốt với anh thì còn tốt với ai được nữa?"

Anh khẽ kéo tôi vào lòng, chẳng nói lời nào, tay nhẹ nhàng đưa lên mân mê cổ tôi. Giây phút đó, tôi cảm thấy tình cảm của chúng tôi như bước sang một trang mới vậy.

Khoảnh khắc ấy, khi nghĩ lại những gì mà cậu bạn đã nói, tôi thấy sao mà đúng đắn quá. Không phải cứ tỏ ra mình yếu đuối, hay là ca cẩm điệp khúc mình đã hi sinh như thế nào là sẽ được chàng yêu thương, chỉ ầu chuộng. Đôi khi chit cần nói với chàng: "Anh vất vả rồi, em thương anh nhiều lắm, em nhất định sẽ đối xử thật tốt với anh." Vậy thôi là đủ!

Nhà văn Trương Ái Linh (nhà văn TQ, nổi tiếng với những tác phẩm nói về sự căng thẳng giữa đàn ông và phụ nữ trong tình yêu) đã từng nói: "Ta thường thích những người đàn ông có thể hi sinh vì mình và ghét những người chỉ biết đòi hỏi, yêu cầu mình phải thế này thế kia. Thật ra đàn ông hay đàn bà đều như nhau, đều thích những người biết thông cảm và hi sinh vì mình."

Sau này, có bà chị hỏi tôi: "Khi chị đã thật lòng thông cảm và thấu hiểu cho một người đàn ông, nhưng vẫn không thể có được sự đối đãi ân cần của anh ấy thì có phải chị đã bỏ công vô ích rồi không?"

Tôi nghĩ rằng khi người phụ nữ đã đủ yêu thương và thấu hiểu cho một người đàn ông mà anh ta vẫn cứ lãnh đạm, đối xử không tốt với mình thì liệu những lời nhắc nhở có làm anh ta thay đổi không, hay chỉ làm anh ta khó chịu thêm.

Nếu đã vậy thì có lẽ chúng ta nên nghĩ đến việc tìm một người đàn ông khác phù hợp hơn.

Chương 21: MỘT CHỮ "YÊU"

Một người bạn thân của tôi gọi điện đến nói rằng, một người bạn của cô ấy đã đọc sách của tôi viết và rất muốn được nói chuyện với tôi.

Thế là chúng tôi đã gặp nhau tại một quán cà phê. Cô ấy chắc khoảng hơn 30 tuổi, trang điểm gọn gàng, giống phong cách của một nhân viên văn phòng.

Sau màn chào hỏi, cô ấy bắt đầu đi thẳng vào vấn đề "Chào chị Văn Tình. Hôm nay hẹn chị ra đây là muốn hỏi chị vài câu về việc khi hai người chung sống với nhau. Tôi mong chị có thể cho tôi biết suy nghĩ thật sự của chị."

Tôi mỉm cười khẽ gật đầu.

Độc giả này có vẻ khá đặc biệt, tuy giọng điệu có phần hung dữ, nhưng có lẽ là một người thẳng thắn.

Câu hỏi đầu tiên của cô ấy: "Tôi đã đọc hầu hết sách của chị, những ý kiến và triết lý trong đó thật sự rất khôn ngoan và có khả năng truyền cảm hứng. Nhưng tôi muốn biết, trong chính cuộc sống của mình, chị có tư duy và xử lý các vấn đề như vậy hay không?"

Tôi tiếp tục gật đầu.

Dường như cô ấy có chút hoài nghi: "Tôi nghĩ nếu có người làm được y như những gì chị viết trong sách, vậy thì đó không phải người mà là thần mất rồi, quá khôn ngoan."

"Sao lại thế được, đâu phải tất cả những gì viết trong sách đều là tôi, cũng có lúc tôi mất kiểm soát, có lúc cãi nhau, thực ra tôi cũng là người tính khí hay nóng nảy." - Tôi đáp.

Câu hỏi thứ hai của cô ấy: "Theo chị, chọn đúng người đàn ông của mình quan trọng, hay khả năng kiểm soát của người phụ nữ quan trọng. Chỉ chọn một trong hai thôi nhé."

"Từng có nhiều người đã hỏi tôi câu này và tôi cũng suy nghĩ khá nhiều. Câu trả lời khi đó của tôi là cả hai đều quan trọng. Đàn ông thì giống như

một miếng ngọc, còn khả năng kiếm tiền của đàn bà lại giống như trình độ điêu khắc. Nếu người đàn ông giống như một hòn đá, thì trình độ điêu khắc của đàn bà có cao siêu đến đâu cũng không thể biến đá thành ngọc được. Ngược lại, nếu đàn ông đã là một viên ngọc tốt, nhưng trình độ điêu khắc của người phụ nữ lại quá kém cỏi thì cuối cùng cũng chỉ làm ra một thứ sản phẩm thất bại mà thôi. Vậy nên cả hai thứ này đều không thể thiếu được. Nhưng nếu thật sự phải chọn một trong hai thì tôi vẫn cho rằng chọn đúng người đàn ông của mình quan trọng hơn khả năng kiếm tiền. Bạn đời mà chọn đúng thì càng hạnh phúc. Cho dù cô không giỏi kiếm tiền lắm, nhưng nếu cô chọn đúng người, thì người đàn ông đó sẽ biết cách để giúp cô bĩ dưỡng từ từ. Còn nếu chọn sai thì kể cả người phụ nữ kiếm tiền giỏi đến đâu ắt cũng sẽ gặp khó khăn, cuối cùng chẳng biết sẽ đi về đâu nữa."

Cô ấy có vẻ hài lòng với câu trả lời thứ hai của tôi, và tiếp tục hỏi câu thứ ba: "Tôi tin khi chị đã viết ra được cuốn sách như vậy, chứng tỏ bình thường chị cũng sẽ làm như thế. Nhưng tôi cảm thấy để làm được những gì chị viết trong sách, đi đâu đó là không tưởng. Để làm được như những gì mình viết chị có cảm thấy mệt mỏi không? Ví dụ như thay vì ngày nào cũng suy nghĩ phải nói gì để đối phương vui lòng thì tôi thích gì nói nấy. Hoặc giả như hai người sống với nhau thoải mái một chút chẳng phải sẽ tốt hơn sao, đâu nhất thiết phải vắt óc suy nghĩ để lấy lòng đối phương như vậy?"

Tôi lắc đầu: "Không những không mệt mỏi chút nào mà còn rất hạnh phúc. Có lẽ khi nhìn vào, cô sẽ thấy tôi đang phải cố gắng để làm hài lòng chồng mình mỗi ngày, thậm chí có nhiều khi tôi thực sự không hề thoải mái nhưng vẫn phải cố gắng kiểm soát sự nóng nảy của mình."

"Đúng vậy, chị không cảm thấy rất mệt mỏi sao?" - Cô ấy gật đầu lia lịa.

Tôi nói tiếp: "Chưa bao giờ tôi nghĩ đến chuyện có khổ sở hay không khi làm vậy, cũng không cảm thấy bản thân mình bị gượng ép. Khi đã yêu một người, tôi luôn nghĩ làm sao để anh ấy được hạnh phúc. Khi tôi định nổi giận, tôi sẽ nghĩ xem làm vậy có ảnh hưởng đến tình cảm giữa hai người hay không? Khi anh ấy làm gì khiến tôi không hài lòng và muốn khiển trách, tôi sẽ nghĩ làm vậy liệu có làm tổn thương anh ấy không. Vậy nên ngay cả khi tôi thật sự không kiểm soát được bản thân, tôi cũng phải tự nhắc nhở chính mình: Một vừa hai phải thôi, đừng có kích động quá. Lấy một ví dụ thế này, mỗi ngày cô đều phải nấu cơm, nếu cô coi đó là việc

nhà, là việc phải làm, ngày nào cũng thế, cô sẽ thấy rất nhàm chán và thật phiền phức. Nhưng nếu cô làm vì tình yêu thương, cô mượn người nhà mình có được những bữa ăn ngon mỗi ngày thì khi đó cô sẽ không cảm thấy mệt mỏi nữa, ngược lại sẽ rất vui vẻ. Sở dĩ có sự khác biệt lớn như vậy, tất cả cũng chỉ là vì một chữ - 'Yêu'."

Cô ấy suy nghĩ một lúc rồi nói: "Cảm ơn chị! Tôi đã hiểu tại sao tôi hay phiền muộn còn chị thì không rồi."

Chúng ta nghĩ mọi cách làm đối phương vui vẻ, chính là vì chúng ta có tình yêu, mong người ấy có thể vui vẻ, hạnh phúc. Và đó cũng chính là hạnh phúc lớn nhất của bản thân mình.

Mong rằng mỗi chúng ta đều có một người để hết lòng yêu thương như thế trong tim.

Chương 22: MAY MẮN ĐƯỢC LÀ NGƯỜI MỘT NHÀ

Đạo này thời tiết thay đổi, tôi không cẩn thận bị cảm lạnh nên phải đến bệnh viện tiêm mất mấy ngày.

Bố mẹ gọi điện thấy giọng tôi là lạ, chẳng giấu được các cụ đi đâu gì, vậy là ngày nào bố mẹ cũng gọi vài cuộc điện thoại hỏi thăm, dặn dò tôi phải chú ý sức khỏe, đồng thời nhắc đi nhắc lại A Ngạn cũng phải chăm sóc cho tôi thật tốt.

Để cho bố mẹ yên tâm, ngay sau khi khỏe lại, tôi đã kéo chồng về nhà ăn cơm.

Bữa cơm nhà hôm đó thì khỏi phải nói, bố mẹ cứ như đang muốn bù lại cho tôi tất cả những gì đã hao tổn trong trận ốm vừa rồi vậy.

Chúng tôi vừa ăn xong, mẹ đã mang một đĩa hoa quả lên, nào nho, nào mận, nào cherry, toàn là loại quả tôi yêu thích.

"Sáng sớm mẹ đã đi chọn cho con đấy, tươi ngon lắm, ăn nhiều vào nhé."
- Bố tôi nói.

Tôi cũng thật thà quá, chẳng nề nang gì ăn sạch cả đĩa. Thấy vậy mẹ tôi cười rồi bảo: "Ăn được vậy chắc là khỏi ốm rồi."

Tôi lập tức thể hiện rằng A Ngạn chăm sóc rất chu đáo nên mới khỏi nhanh vậy.

Ăn cơm xong, A Ngạn ngẩng nói chuyện với bố ở ngoài phòng khách còn tôi thì vào bếp làm bộ làm tịch giúp mẹ mấy thứ linh tinh. Thấy vậy mẹ tôi khua tay: "Thôi thôi, đi lên cho tôi nhờ, chị ở đây chỉ tổ vướng chân mẹ."

Tôi lùi ra phía sau, dựa người vào khung cửa nói chuyện với mẹ, tự nhiên thấy hai túi hoa quả treo ở góc bếp, một túi cam, một túi táo, có vẻ không được tươi lắm. Nhìn qua là biết loại hoa quả giá rẻ ở chợ, chắc không quá 13 nghìn/cân. Không biết héo quắt là do để lâu hay lúc mua đã như vậy rồi mà mẹ vẫn treo ở góc bếp.

Nghĩ lại đĩa nho, mận, cherry vừa nãy bố mẹ mới đưa cho tôi, thật sự là khác xa. Ít nhất nho cũng phải hơn 100 nghìn/cân, cherry chắc cũng phải đến hơn 300 nghìn/cân, mận thì 130 nghìn.

Tôi nhớ lại hồi còn nhỏ, tôi đòi học đàn tranh bằng được. Khi đó, mặc dù đã hút thuốc quá nửa đời người nhưng bố vẫn cai thuốc để dành dụm tiền mua cho tôi một cây đàn tranh trên phố. Cứ như thế tôi học đến nay đã mười mấy năm rồi...

Lúc đi học, mẹ nói con gái thích ăn mặc đẹp, hãy trang điểm giống như một nàng công chúa. Thế là mẹ đã nhờ một người họ hàng ở Thượng Hải mua cho tôi rất nhiều quần áo kiểu Tây, còn bà chỉ mặc mấy bộ đồ mua ở cửa tiệm gần nhà, tôi nhớ là mẹ có rất ít quần áo đắt hơn 160 nghìn.

Cuối cùng tôi cũng tốt nghiệp, cầm tháng lương đầu tiên trong tay, tôi muốn đưa cho mẹ chút ít, gọi là tiền sinh hoạt. Thấy vậy mẹ tỏ vẻ không vui, nói: "Con chưa lấy chồng chưa được gọi là thành gia, nhà bố mẹ là nhà của con, ở nhà của con ăn cơm mà còn phải đưa tiền sao? Thanh niên nhiều thứ phải tiêu, con cứ cầm lấy đi!"

Sau khi kết hôn, cuối cùng cũng có thể báo đáp bố mẹ, mỗi dịp lễ Tết đầu cho ông bà tiền mừng tuổi, vậy mà bằng cách này hay cách nọ, bố mẹ đầu dùng chỗ tiền đó để tiêu cho tôi...

Trong ký ức của tôi, bố mẹ đã vì mình mà hi sinh rất nhiều thứ, cứ như vậy âm thầm và lặng lẽ suốt mười mấy năm qua. Thử hỏi thứ tình yêu nào có thể so sánh được với tình cảm mà bố mẹ đã dành cho mình hay không? Liệu còn có sự hi sinh nào cao cả đến nhường này?

Mẹ thấy tôi cứ nhìn chằm chằm vào hai túi quả, ngượng ngùng nói: "Mẹ mua mấy ngày rồi, nghĩ có khách đem ra ăn, mà mấy nay cũng không ai đến, mẹ mới treo ở đó."

Tôi biết bà đang nói dối để tôi yên lòng.

Tôi sụt sịt nói: "Mẹ, bố mẹ phải đối tốt với bản thân chút, bình thường bố mẹ cho con ăn gì thì bố mẹ cũng phải ăn thứ đó. Con kiếm được đủ tiền rồi, bố mẹ không cần để dành tiền cho con nữa đâu."

Mẹ tôi vừa cười vừa nói: "Làm gì có cái phúc đấy con, ăn nhiều thì huyết áp tăng, tuổi già lại ghê lạnh, đến cả hoa quả cũng chẳng buồn ăn nữa."

Tim tôi phút chốc cảm thấy chua xót. Trên đường về, tôi đã kể chuyện này cho A Ngạn nghe.

Tôi khẽ thở dài: "Ai cũng bảo bố mẹ là những người vĩ đại nhất, lúc nào cũng chỉ có con cái chứ chẳng bao giờ để tâm đến mình. Họ sẵn sàng làm

bất cứ việc gì vì con, nhưng lại tiếc lòng không chịu đối tốt với chính mình. Phải lấy gì báo đáp bố mẹ cho được đây?"

A Ngạn nắm tay tôi: "Bố mẹ làm tất cả cũng chỉ hi vọng những điều tốt nhất cho con cái, em sống cho hạnh phúc chính là sự báo đáp xứng đáng nhất đối với cha mẹ."

Một câu nói của anh dường như khiến tôi nhận ra nhiều điều, tôi cười: "Chờ em giải thật đó."

Bố mẹ ngốc nghếch của con à, con mong rằng bố mẹ sẽ chăm sóc mình tốt một chút, vì bố mẹ cũng chính là một phần hạnh phúc của con

Chương 23: MAY MẮN ĐƯỢC LÀM BẠN ĐỜI CỦA NHAU

Sắp phải chuyển nhà nên tôi và A Ngạn đã dành ra một ngày để thu dọn đồ đạc.

Đến lúc dọn dẹp nhà cửa thì tôi mới nhận ra, chắc mình sắp khuynh gia bại sản đến nơi rồi. Nhìn đi nhìn lại, có biết bao nhiêu món đồ vứt thì không đành, giữ lại cũng chẳng dùng tới. Giả dụ như chiếc đèn bàn kiểu Âu cao hơn một mét chỉ để ngắm chứ chưa dùng đến. Rồi còn biết bao nhiêu đồ trang sức và những bốn tủ quần áo đầy, trong đó rất nhiều cái vừa mua về đã chán nên có khi tôi còn chưa mặc lần nào.

A Ngạn trông thấy vậy, chẳng nói chẳng rằng chạy ra ngoài mua thêm hai cái thùng to nữa.

Vốn dĩ tôi chẳng thích việc thu dọn đồ đạc chút nào, nhưng không ngờ dần dần cũng bắt đầu tìm được thú vui trong công việc ấy.

Có rất nhiều thứ mang đến kỷ niệm của cả hai chúng tôi. Đây cũng là cơ hội tuyệt vời để tôi có thể hiểu chồng mình hơn. Kể từ nào tôi động vào mà thấy anh ấy tỏ ý không thoải mái, thật nhanh tay cho đồ vào trong vali là tôi biết những thứ đó mình không nên xem xét.

Cái ông này thật không biết đang giấu mình bao nhiêu bí mật nữa.

Không kiềm chế được sự tò mò, nhân lúc anh không để ý tôi lấy tập album ảnh ra xem.

Thấy vậy, nét mặt A Ngạn tỏ vẻ hơi căng thẳng, anh nhẹ nhàng nói: "Em xem đi, xem anh đang cất giấu ảnh của bao nhiêu người con gái."

Tôi lờm anh một cái, nghĩ bụng: Anh cứ tiếp tục giả vờ đi!

Quả nhiên, trong đó tôi nhìn thấy ảnh mỗi tình đầu của anh, lòng tôi chua xót nói: "Không ngờ, người yêu đầu của anh xinh đẹp thật đấy."

Anh không nói gì lật luôn sang trang sau, anh chỉ vào bức ảnh hộp lớp năm ngoái nói: "Đây chính là cô ấy của hiện tại."

Tôi ngẩn ngơ nhìn hai bức ảnh, lẩm bẫm: "Thay đổi nhiều quá, thời gian thật tàn khốc!"

Xem thêm một lúc, tôi chỉ vào cậu con trai cao cao, gầy gầy hỏi anh: "Anh chàng tí nạn Châu Phi này là ai vậy?"

Anh cau mặt: "Chính là chồng của em đấy!"

Tôi cần bức ảnh xem đi xem lại rồi thốt lên: "Trời ơi! Sao không giống một chút nào vậy? Nhà anh có đến nỗi nào đâu mà để anh đói ăn thành ra thế này? May mà em quen anh của bây giờ, nếu không em nhất định sẽ không lấy anh, không có cảm giác an toàn gì cả, gió thổi cái là bay."

Nghe tôi nói vậy A Ngạn tủi thân đến mức chỉ muốn lao đầu vào tường cho xong.

Vậy là tôi nổi hứng lên bảo anh lôi hết đồng ảnh từ bé đến lớn cho tôi xem. Anh nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng đồng ý với điều kiện tôi cũng phải cho anh xem tất cả ảnh từ bé đến lớn của tôi.

Buổi chiều hôm đó, tôi và A Ngạn ngồi bệt dưới đất trong phòng sách xem ảnh. Những bức ảnh đen trắng hồi anh mới ra đời trông thật kháu khỉnh. Hồi anh được một tuổi, A Ngạn trông thật bụ bẫm, hai cái má như muốn rơi cả xuống. Trong một bức ảnh khác, A Ngạn đã là một cậu bé ba tuổi trong chiếc áo ba lỗ chạy lon ton, đáng yêu quá đỗi. Đến lúc vào tiểu học, nhìn anh đeo chiếc khăn quàng đỏ trên vai trông thật ra dáng. Năm 16 tuổi, A Ngạn đã phải đeo thêm một chiếc kính. Hồi ấy trông anh gầy gò, yếu ớt, chẳng khác gì mấy người dân tí nạn Châu Phi cả. Cho tới năm 30 tuổi, A Ngạn đã khắc hẳn trong bộ vest điển trai, phong độ ngời ngời, tự tin bước trên sân khấu diễn thuyết...

Mỗi bức ảnh dường như đều gắn với một câu chuyện của anh và cả của tôi nữa. Chúng tôi xem đến lúc Mặt Trời đã xuống núi, tôi vẫn không nỡ gấp lại cuốn album:

"Mặt dù em không có mặt trong quá khứ của anh, nhưng em vẫn nhìn thấy sự phát triển của anh qua những bức ảnh này, thật đẹp! Dù sau này chúng ta có phải chuyển nhà bao nhiêu lần, nhất định cũng không được làm mất một tấm ảnh nào trong này."

Đôi mắt anh trở nên đắm đuối, anh nói: "Thật không ngờ, cô gái búp bê mang chiếc váy màu hồng kia, sau này lại là vợ của anh."

Tôi cũng không ngờ cậu chàng đang tung bay trong gió kia sau này lại trở thành chồng mình. Khi mà tôi dần trưởng thành trong vòng tay của bố mẹ, thì A Ngạn lại sống trong một môi trường hoàn toàn khác. Nhưng cũng

thật kì lạ là sau đó hai người ở hai thế giới lại gặp được nhau, rồi yêu nhau. Định mệnh thật quá diệu kì. Có lẽ "duyên phận" là hai từ thích hợp nhất để lí giải.

Ai đó đã từng nói: "Hai người đã được định sẵn thuộc về nhau thì mỗi bước đi đều là để tiến lại gần đối phương hơn."

Cảm ơn định mệnh đã cho chúng tôi gặp được nhau và được trở thành bạn đời của nhau.

A Ngạn nói với tôi rằng: "Được làm chồng của em, anh hạnh phúc lắm."

"Em cũng vậy!" - Tôi nhẹ nhàng nhìn anh.

Sau đó, anh bảo sẽ để tất cả ảnh từ nhỏ đến lớn của hai vợ chồng ở cùng một chỗ và đặt tên cho chúng là: "May mắn được làm bạn đời của nhau!"

Chương 24: NHỮNG KHOẢNH KHẮC YÊU THƯƠNG

1. Nửa đêm, tôi đang ngủ ngon giấc, bỗng nhiên bị ôm đến ngạt thở. Giấc mơ đẹp đang dang dở bị quấy rầy, tôi có chút khó chịu. Tôi vật lộn một hồi mà A Ngân vẫn không chịu bỏ tay ra.

Cảm thấy anh có chút kỳ lạ, tôi thì thầm: "Anh sao vậy?"

Anh dụi đầu vào tóc tôi: "Anh vừa gặp ác mộng. Anh mơ thấy rất nhiều người đến cướp em đi, anh muốn giành lại em, nhưng rồi lại bị đánh cho ngã gục xuống sàn nhà. Anh tuyệt vọng gọi tên em nhưng không sao giành lại được. May mà chỉ là giấc mơ. Đúng là hú vía!"

Tim tôi như thất lạc, nhưng vẫn cố bông đùa: "Anh mơ gì linh tinh vậy, người ta muốn giành cũng giành những cô gái 20 tuổi, em đã đâu ba rồi, ai thèm chứ?"

Anh không nói gì, chỉ ôm ghì lấy tôi. Nỗi sợ hãi của anh dường như lan tỏa sang cả tôi, tôi cảm nhận được nó rất rõ ràng qua từng nhịp thở của anh.

Tôi vòng tay ôm lấy A Ngân rồi bảo: "Anh yên tâm đi, kể cả có bị cướp đi, em nhất định sẽ nghĩ cách quay trở về, đời này em sẽ bám chặt lấy anh không rời."

Anh mơ hồ nói: "Nhất định nhé, em phải bám anh cả đời, không được bám một nửa rồi thôi đâu đấy."

Tôi quen anh ngót nghét cũng cả chục năm rồi. Trước giờ anh vẫn luôn là một người đàn ông đội trời đạp đất, rất ít khi thể hiện phần tâm hồn yếu đuối như vậy. Thế mà trong đêm đầu xuân này, lại ôm ghì lấy tôi một cách đầy lo lắng.

Giây phút ấy tim tôi như hóa thành giọt nước mong manh, cơn buồn ngủ khi này đã kéo nhau đi hết.

Quen nhau cũng gần 10 năm, tình yêu có nồng nhiệt đến đâu cũng sẽ dần trở nên bình lặng. Tôi vẫn thường nghĩ phải làm thế nào để thứ tình cảm mãnh liệt giữa hai chúng tôi chẳng bao giờ tắt. Nhưng khoảnh khắc ấy, nhìn lại những đi đầu A Ngạn đã làm, thật sự anh ấy đã quá tốt, quá tốt với tôi rồi, tự nhiên tôi cảm thấy cứ bình yên cùng anh sống qua ngày như vậy đã là đi đầu hạnh phúc nhất đối với tôi.

2. A Ngạn mới đổi xe nên rất hào hứng đưa tôi đi lòng vòng mấy khu vực xung quanh nghỉ dưỡng.

Trên đường về, xe chúng tôi bị một chiếc xe đi đằng sau húc vào. Tôi vô cùng hoảng hốt nhưng rồi phát hiện trước mặt mình là khuôn ngực của anh, anh cũng đang hoảng hốt không kém, nhìn tôi lo lắng hỏi: "Em có bị thương ở đâu không?"

Anh nhìn khắp người tôi, hỏi đi hỏi lại mấy lần, thấy không vấn đề gì mới thở phào một cái. Khi ấy, cánh tay anh đã sưng vù lên, đau đớn vô cùng nhưng vẫn cố gượng cười bảo tôi gặp nạn mà không chết, chắc chắn là phúc lớn lắm.

Chiếc xe mới của A Ngạn phải mang đi sửa. Nhìn chiếc xe yêu quý, A Ngạn buồn rầu nói: "Xe vừa mới mua, đã phải vào viện rồi."

Tôi còn chưa kịp cất lời động viên anh đã tiếp lời: "Cũng may là em không sao, cái xe này coi như cũng đáng. Xe là thứ tài nguyên có thể thay thế khi bị hỏng, còn em là thứ tài nguyên không gì có thể thay thế được."

"Cái ông này, chắc chỉ có anh là em vợ mình như tài nguyên thôi." - Tôi thàn nhủ.

Tôi chợt nghĩ lại mấy năm qua, chúng tôi đã ra ngoài cùng nhau không biết bao nhiêu lần. Lần nào anh cũng nhắc nhở tôi phải thắt dây an toàn. Lúc nào cũng vậy, anh luôn đi bên ngoài che chắn tôi khỏi dòng xe đang tấp nập qua lại để tôi được an toàn.

Giây phút ấy, tôi cảm nhận được, anh yêu tôi còn nhiều hơn chính bản thân mình.

3. Vào một ngày mưa, tôi đã nổi giận với A Ngạn trên đường phố. Chẳng nhớ là vì lý do gì, chỉ nhớ rằng hình như đó là lỗi của tôi.

A Ngạn đã quát tôi một trận, tôi tức đến nổi chạy đi dầm mưa. Lúc ấy anh như hét lên ở phía sau tôi trong cơn tức giận khôn tả: "Sức khỏe đã không tốt rồi, dầm mưa rồi bị ốm anh lại phải chăm em."

Tôi lại càng điên tiết hơn: "Không cần phiền đến anh."

Anh lườm tôi một cái rồi đuổi theo để che ô cho tôi: "Tức thì cãi nhau với anh chứ đừng lấy bản thân ra để trút giận như vậy, cô gái ngốc này."

Tôi vẫn giận dữ lấy tay làm bộ gạt ô ra, còn anh thì cứ chìa ô tới. Con đường về nhà bỗng chốc trở nên ngọt ngào, cả hai chúng tôi cứ vùng vằng như thế để rồi đầu ướt như chuột lột.

Anh trừng mắt nhìn tôi: "Em mà ốm thì tự mà lo đi nhé."

Vừa nói xong, tôi quay sang lườm anh một cái.

Ngày hôm sau, quả nhiên tôi sốt cao, A Ngạn bưng bưng nổi giận. Vừa giận vừa rót nước nóng lấy thuốc cho tôi, nấu cháo cho tôi, miệng cần nhai y như mấy bà mẹ: "Em xem bản thân ngày hôm qua đi, đây chính là bài học cho em, lần sau mà còn tùy tiện thế nữa là anh kệ em đấy."

Lúc này cơn tức giận trong lòng tôi đã hoàn toàn tan biến, tôi nhận ra một điều rằng, khi đã yêu một người thì dù có giận dỗi thế nào vẫn không thể ngừng quan tâm và ân cần với cô ấy.

Bỗng chốc khóe môi tôi vẽ nên một nụ cười ngọt ngào, tôi thủ thỉ: "Em sai rồi."

Thế là A Ngạn đành chịu thua, chẳng còn nổi đóa như ban nãy nữa. Khoảnh khắc đó khiến tôi cảm nhận được tình yêu thương dạt dào từ trái tim A Ngạn.

4. Tết năm đó tôi và A Ngạn đi nghỉ lễ ở Vân Nam.

Chúng tôi vừa xuống máy bay là bắt xe đến khách sạn Dali. Lúc đi qua ga tàu, A Ngạn bảo để anh mua vé tàu đi Lệ Giang trước. Thế là tôi ngồi trên tàu trông hành lý, còn anh thì xuống đi mua vé.

Đột nhiên một tiếng 'tạch' vang lên, tôi quay đầu lại thấy anh đang chụp biển số xe. Anh lái xe lúc đó cũng nhìn thấy, có vẻ không hài lòng. Anh ta nói: "Anh cũng cẩn thận quá đấy?! Vợ anh vẫn đang trông đợi trên xe, tôi không chạy được đâu."

A Ngạn cười cười, rồi hùng hồn đáp: "Cũng chính vì vợ tôi đang trên xe, nên tôi mới chụp lại. Vợ tôi ở đâu là ở đó tôi không thể lơ là cảnh giác được, anh thông cảm nhé!"

Tôi nghĩ bụng chắc anh lái xe đang tức phát điên lên rồi đó. A Ngạn nói vậy có khác nào bảo người ta là dân buôn người không cơ chứ.

Anh lái xe vừa nhìn theo bóng dáng A Ngạn vừa nói với tôi: "Cô lấy được một anh chồng tốt thật đấy."

Khoảnh khắc ấy, tôi thấy một niềm hạnh phúc đang dâng trào.

5. Đang rảnh rồi, tôi ng ồi xếp lại mấy món đồ trang sức và phát hiện ra trang sức của mình cũng để đầy đến vài cái hộp.

Nhớ lại bao nhiêu năm qua, bất kể lúc làm ăn phát đạt hay thời điểm khó khăn, chỉ cần tôi thích cái gì A Ngạn cũng đều cố gắng mua cho tôi.

Còn nhớ một lần, tôi rất thích một chiếc nhẫn kim cương ở tiệm T, A Ngạn không hề do dự mà mua luôn cho tôi. Sau đó vô tình qua vài người bạn tôi mới biết thời điểm đó anh có một hợp đồng đang gặp rắc rối, tài chính tương đối khó khăn. Tôi biết dùng tiền để làm thuốc đo tình cảm là khá quê mùa, nhưng với A Ngạn thì đó là một việc làm rất thật lòng.

Tôi cần mấy hộp đầy trang sức cho anh xem, anh thản nhiên nói: "Đã sinh ra là nam nhi thì nên cố gắng đáp ứng những nhu cầu của phụ nữ." Khoảnh khắc ấy sao tôi thấy chính mình đàn ông quá đổi!

6. Từ lúc mới lấy nhau chúng tôi đã giao kèo rằng mỗi ngày trước khi rời khỏi nhà đều phải hôn tạm biệt.

Có một lần anh đi làm mà quên mất, tôi cũng chẳng nhắc, cứ thế nhìn anh bước ra khỏi cửa.

Một phút sau chuông cửa reo, tôi chạy nhanh ra mở.

Vừa mở cửa, anh đã cau mày nói: "Sao em chẳng hỏi han gì đã mở cửa rồi thế, nhớ là bọn còn đồ thì sao? Chẳng biết đề phòng gì cả."

Tôi phụng phịu đứng nghe anh trách móc, anh li ền cúi đầu hôn tôi một cái rồi cười cười bảo: "Vừa nãy anh quên hôn vợ, nên quay lại để hôn bù."

Tôi ngơ ngác nhìn anh, trên môi khe khẽ nở một nụ cười th ầm nghĩ: anh này, thật là biết quan tâm đến vợ mà.

7. Một dịp nọ tôi đi nghỉ mát cùng mấy người bạn thân, mãi chơi đến nỗi chẳng để ý điện thoại hết pin từ lúc nào.

Lúc về đến khách sạn cũng đã khá muộn. Tôi cảm sặc, vừa bật máy lên thì một loạt tin nhắn và thông báo cuộc gọi nhớ của anh đã ngay lập tức hiện ra trên màn hình. Tôi còn chưa kịp trả lời thì A Ngạn đã gọi tới.

Tôi ngạc nhiên hỏi: "Muộn thế rồi anh vẫn chưa ngủ à?"

Ở đầu dây bên kia, giọng anh tỏ ra vô cùng lo lắng: "Em không sao chứ? Sao điện thoại anh gọi mãi không được vậy?"

"Điện thoại không gọi được chỉ có thể là hết pin. Em lớn dùng thế này rồi còn rơi đi đâu được nữa. Mà kể cả có bị bắt cóc thì người ta cũng đã tìm anh đòi tiền chuộc rồi, anh yên tâm đi." - Tôi nói.

A Ngạn tỏ vẻ buồn bực: "Em thật là ngốc nghếch, biết thế anh chẳng thèm quan tâm."

Tuy bị tắt điện thoại giữa chừng, trái tim tôi vẫn thấy ấm áp vì lúc nào anh cũng lo lắng cho tôi như vậy.

Sau này cứ khi đi đâu đó, tôi lại thấy trong túi có thêm một chiếc sạc dự phòng.

8. Trong một kỳ nghỉ tôi có quen một cặp vợ chồng. Chúng tôi nói chuyện rất ăn ý nên đã trao đổi khá lâu.

Ngày hôm sau, chúng tôi hẹn nhau ra ngoài ăn sáng, chị vợ kia đột nhiên hỏi nhỏ tôi: "Anh chị mới cưới phải không?"

Tôi ngạc nhiên hỏi: "Sao em lại hỏi vậy?"

Cô ấy thản nhiên: "Từ những cử chỉ rất nhỏ mà hai người dành cho nhau là có thể nhìn ra. Em để ý thấy hai ngày nay đi đâu chồng chị cũng nắm tay chị không rời. Nếu cưới lâu rồi, chắc chẳng ai còn hứng thú mà cần với nắm như vậy nữa đâu. Chị nhìn chồng em xem, có bị đánh chết anh ấy cũng không nắm tay em."

Tôi nói chúng tôi đã kết hôn lâu rồi, cô ấy vẫn không tin, còn cho rằng tôi đang nói đùa.

Chồng tôi nghe lỏm được câu chuyện, ra vẻ đắc ý: "Anh là một anh chồng tốt mà, ít nhất cũng phải vượt qua 98% đàn ông Trung Quốc rồi."

Tôi véo má anh nói: "Chồng em khiêm tốn quá nhỉ, anh chắc chắn vượt qua tất cả đàn ông Trung Quốc đó."

Bỗng chốc tôi nhớ lại suốt bao nhiêu năm nay, dù là đi tới đâu chẳng nữa, anh cũng không quên nắm tay tôi, tôi có hỏi tại sao làm vậy, anh nói: "Anh sợ nếu buông tay ra rồi, sẽ không có cơ hội nắm lại nữa. Chừng nào còn có thể, chừng đó anh còn nắm tay em."

Nghe anh nói vậy, nước mắt tôi chỉ trực trào ra. Năm tháng thanh xuân tôi luôn theo đuổi một tình yêu sống chết có nhau. Cứ mỗi lần thấy những cảnh sinh ly tử biệt trong phim tôi lại khóc nức nở. Còn bây giờ lại dễ xúc động bởi những phân cảnh bi thương nhưng đầy ấm áp, chỉ muốn được sống mãi trong hạnh phúc nhỏ bé của mình.

Mong rằng năm tháng ấm áp, cả đời bình yên.

Chương 25: MỖI LẦN ĐI XA ĐỪNG QUÊN NÓI LỜI TẠM BIỆT

Hôm ấy là ngày Quốc tế Phụ nữ mừng 8 tháng 3. Sáng hôm đó, ngay khi mới thức dậy, A Ngạn đã đọc được một tin tức vô cùng giật gân trên báo: Hãng hàng không chở khách của Malaysia bị mất liên lạc. A Ngạn nói, khả năng cao là bị rơi hoặc gặp sự cố không tặc.

Từ lúc nghe A Ngạn nói vậy, cả ngày hôm đó, cứ chốc chốc là tôi lại cập nhật bản tin để xem có tin tức gì mới hay không, đến tận 11 giờ đêm vẫn phải đọc xong thông tin mới nhất rồi mới đi ngủ.

Bình thường chỉ có A Ngạn đọc báo, phần tôi chưa bao giờ có hứng thú với những tin tức mới hay thông tin chính trị. Lần này thấy tôi khác hẳn mọi khi, A Ngạn ngạc nhiên hỏi: "Sao em lại quan tâm tới chuyến bay này vậy?"

Tôi vừa lướt lướt cập nhật bản tin, vừa trả lời A Ngạn: "Vì em muốn biết rốt cuộc tại sao chuyến bay này lại mất dấu."

A Ngạn lắc đầu nói: "Thật không ngờ bệnh tò mò của em lại nặng đến thế."

Tôi quay sang nhìn A Ngạn, nói với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: "Không phải em tò mò, mà vì anh cũng hay phải đi máy bay nên em hi vọng chuyến bay này có thể bình an vô sự. Ước gì không bao giờ có tai nạn máy bay xảy ra."

A Ngạn nghe xong chỉ lặng im, một lúc sau mới nhẹ nhàng đưa tay xoa đầu tôi, anh bảo: "Em yên tâm đi, chắc chắn mọi người trên chuyến bay sẽ bình an vô sự."

Đêm hôm ấy tôi không tài nào ngủ được, cứ nằm thao thức rồi nghĩ lung tung. Nếu như A Ngạn là một trong những người ngồi trên chuyến bay đó, thì có lẽ khi biết tin này, lòng tôi đã vỡ vụn từ lâu!

Tôi sẽ cảm thấy hối hận vì trước kia đã cãi nhau với anh ấy, đã khiến anh ấy phải bận lòng. Thậm chí tôi sẽ còn hối hận vì mình đã chẳng nói được lời tạm biệt cho tử tế, không ôm anh thật chặt cũng chẳng thể kịp hôn anh được.

Thế rồi tôi lại nghĩ, đổi lại nếu chính tôi là người đang ngồi trên chuyến bay ấy, liệu có phải tôi đang vô cùng sợ hãi hay không? Giả như số mệnh của tôi thực sự đã đi tới tận cùng thì điều khiến tôi hối hận nhất chính là đã không cố gắng hơn nữa, dành nhiều tâm sức hơn nữa để đối xử thật tốt với chồng và những người thân luôn ở bên cạnh mình. Còn nếu như may mắn vẫn được sự sống cưu mang, chắc chắn tôi sẽ thay đổi bản thân mình để nhìn ngắm cuộc đời với một thái độ đầy khoan dung và sẽ luôn đối xử tốt với tất cả mọi người.

A Ngạn đã chìm vào giấc ngủ từ lúc nào. Tôi nhào người về phía anh, nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy anh từ phía sau. Trong lòng cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm vì A Ngạn vẫn đang nằm ngủ ngay bên cạnh tôi. Thật biết ơn ông trời vì chúng tôi vẫn còn cơ hội để được đối xử tốt với nhau.

Suy nghĩ cứ trôi, thế rồi tôi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Sáng sớm hôm sau tôi gọi A Ngạn thức dậy rồi kể cho anh nghe về giấc mơ của mình: "Anh biết không, em vừa mơ thấy chuyến bay hôm qua đã hạ cánh ở sân bay Thẩm Dương, tất cả mọi người trên chuyến bay đều an toàn."

A Ngạn mỉm cười đưa tay vỗ nhẹ lên má tôi: "Em cũng nhọc lòng gói ghém, còn nằm mơ thấy cả chuyến bay nữa."

Thấm thoát một tuần đã trôi qua. Chuyến bay ấy vẫn biệt vô âm tín. Bao nhiêu lời đồn thổi rồi phỏng đoán cứ thế nổi lên. A Ngạn nói lâu như vậy rồi, e rằng lành ít dữ nhiều. Bỗng chốc, lòng tôi cảm thấy thật nặng nề.

Ngày 16 tháng 3, A Ngạn phải đi Quảng Châu công tác. Lòng tôi cứ như ngồi trên đống lửa.

Anh thừa biết tôi đang nghĩ gì nên mỉm cười động viên: "Thật ra máy bay là phương tiện giao thông an toàn nhất rồi. Hơn nữa, chẳng bao giờ có tới hai tai nạn liên tiếp xảy ra đâu. Em yên tâm!"

Tôi đáp lại: "Để em tiễn anh ra sân bay nhé."

A Ngạn do dự một lát rồi cũng gật đầu đồng ý.

Trên đường đi tôi cứ trấn trở mãi, sau này có lúc nào một trong hai người phải đi xa, nhất định sẽ phải nói được với nhau lời tạm biệt thật tử tế. Bởi

vì rất có sẽ có lúc đến cơ hội được nói ra hai chữ 'tạm biệt' cũng chẳng còn nữa.

Không ai trong chúng ta biết được khi nào mới là lần cuối cùng, vậy nên hãy luôn trân trọng nhau như thể đó là lần cuối. Hãy biết ơn mỗi lần được gặp lại nhau, giống như cách chúng ta đã từng biết ơn duyên phận đã tác thành cho mỗi lương duyên ấy.

Bởi lẽ cuộc đời luôn luôn là những biến số, không ai đoán định được giây tiếp theo chuyện gì sẽ xảy tới. Vậy nên chúng ta hãy luôn luôn yêu thương và trân trọng người ở bên cạnh mình. Từng giây, từng phút hãy cố gắng để dù có chuyện gì xảy ra, chúng ta cũng không cảm thấy hối tiếc.

Tới sân bay, tôi quàng tay ôm A Ngạn thật chặt, mãi chẳng muốn buông, môi thì thào ba từ quen thuộc: "Em yêu anh!"

A Ngạn đặt một nụ hôn lên trán tôi rồi nói: "Anh đến Quảng Châu sẽ gọi điện về cho em."

Tôi gật đầu rồi từ từ buông tay khỏi anh. Tôi nhìn theo bóng anh đi vào khu vực soát vé cho tới khi hòa vào dòng người và chẳng còn thấy đâu nữa, lòng thì thầm nghĩ: "Em sẽ đợi anh trở về. Sau này mỗi lần gặp lại, nhất định em sẽ chào đón anh giống như lần đầu tiên chúng mình gặp nhau."

Cuộc sống vẫn luôn tràn đầy những điều ngoài ý muốn. Chẳng ai biết được ngày mai và những điều ngoài ý muốn ấy, cái nào sẽ tới trước. Lúc chúng ta còn đang mải trách cứ chồng hay vợ mình đã khiến mình tức giận, hay cứ không làm theo ý mình, thì ở ngoài kia, cơ những người đến cơ hội để nổi nóng cũng chẳng còn nữa. Thậm chí, đến ngay cả lời tạm biệt tử tế cũng đã trở thành một giấc mộng xa vời.

Cuối cùng cũng chỉ biết cầu mong cho tất cả chúng ta đều có được bình an và hạnh phúc.

Chương 26: CHUYỆN GÌ RỒI CŨNG SẼ ĐẾN

Gần đây có một chuyện xảy ra khiến tôi cảm thấy vô cùng buồn bã. Đó là em gái của bạn tôi vì đau buồn chuyện tình yêu đã quyết định tìm đến cái chết khi chỉ mới 23 tuổi.

Tôi từng gặp em ấy một vài lần. Đó là một cô gái xinh đẹp,giỏi giang. Mỗi lúc em cười là hai chiếc má lúm lại hiện lên rõ nét.

Tuổi 23, cái tuổi đẹp đẽ nhất. Độ tuổi đang cháy bỏng những mong đợi và tưởng tượng về cuộc đời. Hơn ai hết, chúng tôi - những người đã bước qua độ tuổi rực rỡ ấy để giờ chỉ còn biết hoài niệm và luyến tiếc lại càng cảm thấy xót xa.

Vài ngày sau tôi đã gặp người bạn đó. Hiện hiện ngay trên gương mặt cô ấy là sự đau lòng khôn tả.

Cô ấy kể với tôi rằng, em gái mình đem lòng yêu một người đàn ông đã kết hôn. Anh ta thề non hẹn biển với em rằng sẽ ly dị và đường đường chính chính rước em về nhà. Nhưng khi tình yêu của hai người bị bại lộ, người đàn ông ấy lại lựa chọn quay trở về bên gia đình, nhất quyết đòi chấm dứt với em.

Em đã đau khổ tột cùng, thậm chí còn lấy cái chết ra để níu kéo mối tình ấy. Vậy nhưng đến cuối cùng anh ta vẫn quyết định bỏ em mà đi, chẳng ngoái lại dù chỉ một lần.

Em càng nghĩ càng thấy lòng mình như thất lại. Thế rồi, em đã để lại một bức di thư và tìm đến cái chết. Bức thư ngắn ngủi chỉ vắn vắn có vài ba câu.

Em không thể chấp nhận được sự thật và nỗi đau đớn này. Nỗi đau vẫn đang giày xéo em từng giây từng phút khiến em như ngạt thở và chẳng còn thiết sống nữa. Cuộc tình ấy đổ vỡ đã khiến em mất hết niềm tin vào đàn ông và cuộc đời. Em đã lựa chọn bỏ cả mạng sống của mình để khiến cho người đàn ông đó phải sống trong dằn vặt, đau khổ suốt phần đời còn lại.

Bạn tôi với đôi mắt đỏ hoe hỏi tôi rằng: "Cậu nói xem có phải nó đã quá đại dột không? Trên đời này có chuyện gì là không thể vượt qua được cơ chứ?"

Tôi lo lắng hỏi: "Cậu vẫn ổn đấy chứ?"

Cùng với sự đau đớn tràn ngập, cô bạn lắc đầu: "Tớ vẫn chịu đựng được. Người buồn nhất chính là bố mẹ tớ. Cái cảnh kẻ đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, mẹ tớ không chịu đựng nổi cú sốc này đã phải nhập viện rồi. Tớ đau xót cho em gái, nhưng cũng hận nó vô cùng. Không lẽ, bao nhiêu tình thân cũng không đủ để đổi lấy một thằng đàn ông hay sao? Sao nó lại nỡ đối xử với cả gia đình như vậy."

Chuyện gia đình người bạn đó đã khiến tôi buồn bã suốt mấy ngày liền. Nó khiến tôi nhớ tới Gia Gia - một người bạn khác của mình.

Duyên cớ đưa tôi và Gia Gia quen nhau cũng có đôi chút đặc biệt. Cô ấy cũng từng tìm đến cái chết nhưng cả hai lần đầu bị gia đình phát hiện nên không thành. Sau đó tôi đã tư vấn tâm lý cho cô ấy suốt một khoảng thời gian.

Gia Gia của ba năm trước đã bị người bạn trai hẹn hò suốt sáu năm nói lời chia tay. Anh ta rời đi và mang theo tất cả những gì hai người đã cùng nhau xây đắp.

Gia Gia không thể chịu được cú sốc đó. Khoảng thời gian ấy, công việc của cô thường xuyên xảy ra sai sót, cuối cùng đã bị sếp buộc thôi việc. Đó là những ngày vô cùng đen tối với cô. Cô cảm thấy cuộc sống này chẳng còn gì đáng để nuối tiếc, sau cùng đã tìm đến thuốc ngủ để tự vẫn.

Vậy mà Gia Gia của hiện tại đã có một người chồng yêu thương cô ấy hết lòng và một đứa con vừa mới tròn sáu tháng tuổi. Cô có một cửa hàng bánh ngọt của riêng mình, cuộc sống cứ thế trôi đi thật tươi sáng.

Lúc tới thăm Gia Gia, tôi đã hỏi cô rằng: "Giờ nhìn lại lúc em muốn tự vẫn, em thấy sao?"

Cô ấy ngượng ngịu đáp: "Khi đó thật sự em cảm thấy sống vô cùng khổ sở, chỉ bằng chết đi cho xong. Nhưng bây giờ em chỉ muốn nói rằng thật may mắn vì khi đó đã chết không thành. Em thấy việc tìm đến cái chết là đi đầu ngu ngốc nhất, không có gì là không thể vượt qua. Nhưng một khi mạng sống không còn thì cũng chẳng còn cơ hội nào để thay đổi nữa."

Lúc rời đi, cô ấy nói: "Cả đời này đi đầu mà em hối hận nhất chính là năm đó đã để mình tìm đến cái chết một cách dễ dàng. Nếu như khi ấy thật sự

em chết đi rồi, thì sao có thể thấy được hạnh phúc của ngày hôm nay chứ. Vậy nên, được sống tiếp chính là đi đầu may mắn nhất của em."

Không chuyện gì là không thể vượt qua. Rồi thời gian sẽ chữa lành tất cả.

Việc lấy tính mạng của mình ra để báo thù một ai đó là đi đầu vô cùng, vô cùng ngu dốt. Tôi đã từng chứng kiến tận mắt một trường hợp, đó là một cô gái Bắc Kinh. Cô ấy cũng đã chọn cách thức vô cùng cực đoan ấy để trả thù một người đàn ông đã vứt bỏ mình. Cô muốn cả đời này anh ta sẽ phải sống trong đau khổ, đau khổ.

Nhưng rốt cuộc, kết quả thì sao? Đúng là người đàn ông đó đã ân hận suốt hai năm trời. Nhưng đi đầu gì đến cũng đã đến. Anh ta vẫn kết hôn rồi sinh con, chuyện quá khứ cứ thế mà trôi vào quên lãng.

Tuy vậy, những người đau khổ thật sự không ai khác chính là gia đình, người thân của cô gái ấy. Cứ mỗi đêm 30 Tết, vẫn là chiếc bát, đôi đũa bố mẹ cô sắp cho chỗ trống trước kia cô vẫn ngồi, dòng lệ rưng rưng, tiếc thương con gái.

Nhiều người không hiểu được rằng, trong chuyện tình cảm, người mà bạn có thể trả thù chỉ có thể là người yêu bạn thật lòng mà thôi. Còn đối với những kẻ đã không còn quan tâm đến bạn nữa, cho dù có làm gì cũng chẳng bận lòng chứ đừng nói đến việc trả thù. Đi đầu duy nhất bạn có thể làm chính là phải sống thật tốt.

Bởi lẽ, chuyện gì rồi cũng sẽ ổn. Nếu cuộc sống hiện tại quá bế tắc, chứng tỏ bạn vẫn chưa đi tới tận cùng.

Chương 27: BẠN CÓ BIẾT BẢN THÂN MÌNH CẦN GÌ KHÔNG?

Một người bạn rất thân của tôi nhờ giới thiệu bạn gái cho cậu ta. Mẫu con gái cậu ta thích là những người trong sáng, ngây thơ, nhỏ nhẹ và đáng yêu, lúc nào cũng nhìn cậu ta bằng đôi mắt đầy ngây ngô. Mỗi khi chịu uất ức sẽ sà vào lòng cậu ta mà khóc nức nở. Trong thế giới của cô ấy, cậu ta phải luôn là trung tâm. Mà tốt nhất là một người chỉ cần thiếu cậu ta là không thể sống nổi. Với cậu ta, đó mới là một người con gái tiêu chuẩn, người như vậy mới khiến cánh đàn ông yêu thương và chiều chuộng hết mực.

Người bạn này của tôi năm nay đã 35 tuổi mà vẫn chưa kết hôn. Nói theo cách của cậu ta là vì để tìm được một người con gái mình thích thật sự nan giải. Con gái thời nay hầu như đều đánh mất bản chất mà một cô gái nên có. Dường như họ không cần đến đàn ông mà vẫn có thể làm được tất cả mọi việc.

Cậu ta còn cười và nói với tôi rằng lúc mới quen biết, cậu ta cũng đã từng có cảm tình với tôi vì nhận thấy tôi là một người rất phù hợp với tiêu chí mà cậu ta đặt ra. Với cậu ta, tôi là một đứa con gái mềm yếu, dường như lúc nào cũng cần có người chở che, bảo vệ. Nhưng chẳng ngờ sau ba tháng quen nhau, tất cả những suy nghĩ ấy đã quay ngoắt 180 độ.

Theo như cậu ta nói thì tôi là một người phụ nữ mạnh mẽ quá mức cần thiết. Tính cách đó của tôi khiến cho bản tính đàn ông của cậu ấy không còn đất dụng võ.

Nhưng tôi thấy điều quan trọng là cậu ấy cũng không phải tuýp đàn ông mà tôi thấy. Cuối cùng, chẳng biết từ khi nào và bằng cách nào mà chúng tôi lại trở thành đôi bạn thân thiết như vậy.

Chỉ vì muốn tìm được người con gái trong mộng mà từ lúc 28 tuổi đến tận bây giờ cậu ta vẫn cứ một mình. Người đàn ông cô đơn ấy tỏ ra vô

cùng khổ tâm hỏi tôi: "Cậu nói xem có phải tớ quá khờ khạo không? Đến mẹ tớ cũng bảo rằng tìm một người con gái mạnh mẽ thì dễ, chứ người như tớ cần thì có lên mặt trăng cũng chẳng tìm được."

Quen cậu ta lâu như vậy rồi, tôi tin rằng cậu ấy thật sự thích một người con gái yếu ớt nên cứ mãi tìm kiếm mà chưa chịu kết hôn. Nhưng, liệu cậu ta có thật sự hiểu bản thân mình muốn gì?

Để tôi kể bạn nghe về câu chuyện của chính mình như sau.

Lúc tôi và A Ngạn quen nhau là khi tôi mới tốt nghiệp đại học. Nói như A Ngạn thì đó là khoảng thời gian thuần khiết đến mức hỗn độn.

Anh bảo rằng hồi mới đầu tuy không theo đuổi tôi một cách điên cuồng, nhưng đó lại chính là "tiếng sét ái tình" của anh.

Anh kể, ngày chúng tôi gặp nhau lần đầu tiên là lúc A Ngạn vừa mới đi công tác trở về. Hôm đó, tôi vận chiếc váy liền màu trắng từ phía xa bước lại. Tôi vừa đi vừa nói cười rạng rỡ với một người bạn. Khoảnh khắc ấy, xung quanh tôi như đang được bao phủ bởi những ánh hào quang rực rỡ, nó khiến cho A Ngạn cảm giác như đang được chứng kiến một nàng tiên giáng trần. (Đương nhiên, bây giờ với anh ấy tôi vẫn là một nữ thần, chỉ là thi thoảng lại giống như một nữ thần..kinh mà thôi.)

Lúc A Ngạn và tôi chính thức hẹn hò, anh ấy mới phát hiện ra rằng ngoại hình chính là sự lừa dối kinh khủng nhất. Có nhiều cô gái bên ngoài trông có vẻ dịu dàng, nhưng thực ra tâm hồn lại êm dịu như dòng nước mùa thu. Nhưng cũng có những người con gái nhìn qua thì yếu điệu thực nữ vô cùng, ấy vậy mà ngoảnh đi ngoảnh lại đã biến thành một bà chằn với ánh mắt sắc lẹm.

A Ngạn của khi ấy cũng giống y hệt người bạn tâm giao kia của tôi. Đầu muốn rằng con gái thì phải mềm mại, uyển chuyển như dòng nước. Tuy A Ngạn chưa tới mức quá cứng nhắc như cậu ta, nhưng anh vẫn thường xuyên nhắc nhở tôi rằng con gái thì phải cho ra dáng con gái.

Khi đó, xung quanh tôi chẳng thiếu những người theo đuổi nên cũng vinh vào, kiêu căng. Chính vì thế mà đến tận bây giờ A Ngạn vẫn thường ầm ức mà nói với tôi rằng: "Lúc đó đúng là anh đã bị ngoại hình của em làm cho mờ mắt rồi."

A Ngạn hơn tôi mười mấy tuổi, nên lúc chúng tôi mới quen nhau, anh đã có sự nghiệp thành công rồi. Dù là về học vấn, thu nhập hay địa vị xã hội thì giữa chúng tôi đều là một khoảng trống rất lớn.

Hồi đó, lương tháng của tôi còn chẳng đủ một bữa ăn của A Ngạn. Mặc dù anh hết mực yêu thương, chi tiêu chuộng nhưng cũng quản thúc tôi khá nghiêm ngặt.

Anh luôn nghĩ rằng người vừa mới rời khỏi cánh cổng nhà trường như tôi vẫn còn quá trẻ nên anh vẫn lo lắng khi ra ngoài tôi sẽ bị người đời lừa gạt. Lấy lý do để bảo vệ và vì nghĩ cho tôi nên anh muốn tất cả mọi việc tôi đều phải nghe theo.

A Ngạn của năm đó đã có sự nghiệp thành công và tôn sùng chủ nghĩa đàn ông. Anh luôn nghĩ rằng mình hoàn toàn có đủ khả năng để cho tôi có một cuộc sống sung túc và chăm sóc cho tôi suốt cả cuộc đời.

Anh vẫn thường nói với tôi rằng: "Con gái không cần quá giỏi giang làm gì. Chỉ cần tìm được một người chồng hết mực yêu thương mình là đủ. Những lúc không làm gì thì sẽ chăm sóc bản thân, ra đường dạo phố. Việc kiếm tiền là của đàn ông. Cho dù cả đời này em chẳng kiếm ra được một đồng tiền nào, anh vẫn sẽ cam tâm tình nguyện chăm sóc em cả đời."

A Ngạn hi vọng rằng tôi sẽ làm theo chủ nghĩa của anh ấy, sẽ trở thành một cô gái mềm yếu, yếu đuối và ngoan ngoãn ở bên cạnh, để anh có thể dốc lòng dốc sức trở thành chỗ dựa vững chắc cho tôi.

Tôi thì lại hoàn toàn không đồng ý, bởi lẽ tôi cũng chưa từng mong muốn được sống một cuộc đời như vậy. Khi ấy, trong tôi vẫn đang tràn đầy những tò mò và mơ tưởng về cuộc đời, tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ chấp nhận cảnh bị kìm kẹp trong ngôi nhà nhỏ bé.

Tôi đã tưởng tượng ra trăm ngàn kiểu cuộc sống mà mình có thể sẽ trải qua, nhưng tuyệt nhiên chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ sống cuộc đời của một người phụ nữ bị chôn chân giữa những bức tường nhà như thế.

Tôi không muốn sống phụ thuộc vào đàn ông. Cuộc sống mà tôi hướng đến là cuộc sống với những mối quan hệ rộng mở, có sở thích và những điều tôi khao khát để tự mình theo đuổi. Tôi cũng hi vọng mình có thể làm được điều gì đó, dù là nhỏ bé với lĩnh vực mà mình đam mê.

A Ngạn tỏ ra không mấy hài lòng với những suy nghĩ thiếu chín chắn ấy của tôi. Phải cố gắng lắm anh mới kìm nén được sự tức giận trong suy nghĩ của mình, anh nói: "Vì anh yêu thương em nên mới không muốn để em phải lao tâm khổ tứ bên ngoài. Em có biết lòng người đáng sợ ra sao không?"

Về chuyện này thì tôi cũng vô cùng kiên quyết. Hơn nữa, tôi cũng đã nhanh chóng gạt hái được chút thành tựu.

Lúc này, A Ngạn bắt đầu cảm thấy lo lắng. Anh ấy không thể chấp nhận được sự thật là tôi lại trưởng thành nhanh đến vậy. Anh cho rằng tôi thay đổi quá nhiều. Từ khi nào đã không còn là cô gái nhỏ cần anh che chở ngày trước nữa.

Anh thì luôn hi vọng tôi có thể an phận ở nhà để làm một người phụ nữ của gia đình, còn tôi lại luôn hướng tới một cuộc sống tự do. Cũng vì sự khác nhau trong suy nghĩ ấy mà giữa chúng tôi đã nảy sinh rất nhiều mâu thuẫn. Khoảng thời gian đó, chúng tôi liên tục cãi vã. Nhưng đó cũng là khoảng thời gian mà tôi ngày một trưởng thành và chấp cho mình đôi cánh vững chắc.

Không riêng gì A Ngạn hay người bạn thân kia của tôi, rất nhiều đàn ông đều hướng tới mẫu người phụ nữ có trái tim mềm yếu, nói năng nhỏ nhẹ, cư xử dịu dàng và không bon chen với xã hội đầy cám dỗ. Những người phụ nữ yếu đuối, trong sáng và vô cùng lương thiện, lúc nào cũng đợi một chàng trai tới để dang cánh tay chờ che, bảo vệ.

Nhưng nếu phụ nữ tin rằng đó thật sự là những gì đàn ông muốn, để rồi cam tâm tình nguyện sống một cuộc đời như thế thì sẽ có lúc phải sống trong hối tiếc mà thôi.

Nói đúng hơn, không phải đàn ông lừa dối phụ nữ, mà vì chính anh ta cũng không hiểu bản thân mình thật sự muốn gì.

Cuộc sống là một chuỗi những ngày vô cùng thực tế mà không ai có thể thuận buồm xuôi gió suốt cả cuộc đời. Dù một người đàn ông mạnh mẽ đến đâu cũng không thể khẳng định cuộc đời sau này của anh ta sẽ mãi mãi xuôi buồm mát mái như ngày hôm nay.

Khi cuộc sống vấp phải những sai lầm, bạn không thể phân tích cho anh ta hiểu, lại càng không thể đưa ra những ý kiến, suy nghĩ hay ho. Lúc đó, lời động viên ngọt ngào của bạn trong mắt anh ta sẽ chỉ như lời của một kẻ "đầu chỉ để mọc tóc", nó càng khiến anh ta cảm thấy phiền hà.

Rồi khi những bất trắc ập tới, sự hốt hoảng và sợ hãi, hay tiếng kêu khóc của bạn càng làm cho người đàn ông trở nên tuyệt vọng hơn mà thôi.

Lúc anh ta đi vào bước đường cùng, đi đâu mà anh ta cần khi ấy là một người phụ nữ kiên cường, nhạy bén, có thể trợ lực cánh sinh cho mình.

Phải tới những khoảnh khắc như vậy, người đàn ông mới nhận ra rằng, người phụ nữ mình cần không phải là một chú chim yếu ớt, được bọc

trong lòng mà là người phụ nữ mạnh mẽ, có thể cùng anh ta suy nghĩ và nói về những điều lớn lao.

Tôi vẫn thường xuyên nghe được câu chuyện của những cô gái khóc lóc ân hận, trách cứ đàn ông: "Ngày đó, ai là người bảo sẽ yêu em cả đời này? Ai là người nói thích em như thế này nhất? Toàn là nói dối cả."

Thật sự thì đàn ông không nói dối. Chỉ là cách nhìn nhận sự việc và đòi hỏi của anh ta đã thay đổi mà thôi. Xã hội chuyển mình ngày một phức tạp, suy nghĩ của đàn ông cũng dần thay đổi, nhưng phụ nữ lại luôn luôn bỏ qua điều này.

Nếu như một người phụ nữ từ bỏ việc tích lũy kiến thức lẫn tư tưởng, không chịu làm phong phú thêm vốn sống cho mình, rồi đặt hết mọi thứ vào tay người đàn ông, xem anh ta như cả thế giới, thì đa phần kết cục đều rất bi thương. Không phải do đàn ông đã bỏ rơi cô ấy, mà là xã hội này đã bỏ rơi cô ấy.

Bạn tôi, rất nhiều anh chàng đã kết hôn, nhiều hơn một lần đã than vãn với tôi rằng: "Vợ tôi là một người phụ nữ rất tuyệt. Cô ấy tận tảo chăm nom cho gia đình. Nhà cửa lúc nào cũng được dọn dẹp gọn gàng, sạch sẽ. Con cái rồi đến bố mẹ đều một tay vợ tôi chăm sóc chu đáo. Đối với tôi mà nói, như vậy thật tốt, nhưng sao tôi vẫn thấy cuộc sống hôn nhân của nhà mình cứ như một dòng nước lạnh vậy. Bao nhiêu năm nay, cô ấy gần như chẳng còn quan tâm gì tới xã hội ngoài kia nữa. Dòng đời đổi khác từng ngày, vậy mà câu chuyện của hai vợ chồng tôi vẫn cứ mãi là con cái rồi bố mẹ mà thôi. Có lúc muốn nói với cô ấy những thứ khác, nhưng cứ thấy mặt cô ấy tỉnh bơ, chẳng biết gì, tôi lại chỉ biết thở dài. Hết nghĩ đến việc cả đời này sẽ mãi như vậy, tôi cảm thấy cuộc sống thật là nghèo nàn, thật là đáng sợ."

Nhiều cô gái khi nghe thấy những lời này sẽ cho rằng, đó chỉ là cái cớ để biện minh cho ham muốn 'hái hoa bắt bướm' đang lớn dần trong tâm trí người đàn ông. Thậm chí còn có người nghĩ rằng, mình đã chăm con cho anh ấy, đã bỏ ra biết bao nhiêu công sức như vậy, chồng mình nghĩ thế đúng là không có lương tâm.

Trong những cuộc hôn nhân như vậy, không phải người đàn ông nào cũng sẽ thay lòng đổi dạ. Nhưng cho dù không ra ngoài ong bướm thì anh ta cũng không còn giữ được ngọn lửa hôn nhân như thuở ban đầu.

Còn nhớ, đợt khủng hoảng kinh tế năm 2008 khiến cho rất nhiều những doanh nghiệp nhỏ phải đóng cửa, những doanh nghiệp lớn cũng phải chật

vật lăm mới có thể duy trì. Thời điểm đó, ngày nào A Ngạn cũng lao tâm khổ tứ nghĩ cách để khởi nghiệp.

Đến năm 2013 lại tới cuộc khủng hoảng thiếu lao động. Con đường làm ăn thì có, nhưng sản phẩm lại chẳng kịp sản xuất để cung ứng.

Một hôm, sau khi A Ngạn đi đãi khách trở về, anh vô cùng phấn khích mà ôm chầm lấy tôi: "Ngày xưa anh luôn muốn em sẽ là một người phụ nữ yếu đuối, lúc nào cũng cần anh chở che, nhưng sau này anh mới phát hiện ra rằng, mình càng thích em là một người phụ nữ kiên cường, mạnh mẽ hơn. Lúc sự nghiệp của anh gặp nguy hiểm, chính sự đi kèm đam mê của em đã khiến anh bình tâm trở lại, cũng chính em là người phân tích cho anh một cách đầy tự tin về tình hình bên ngoài. Chính em là người đã giúp anh gạt bỏ được hết những nỗi lo sau này. Từ khi đó, anh biết rằng, chỉ cần còn có em, cuộc sống của chúng mình nhất định sẽ tốt đẹp."

Khoảnh khắc ấy, tôi xúc động đến nỗi nước mắt cứ thế rơi lã chã trên má. Tôi hạnh phúc vì A Ngạn đã hiểu và yêu mến con người thật của mình.

Bạn bè tôi, nhiều người cười và bảo rằng tôi là phận long đong. Rõ ràng đã có người đàn ông cam tâm tình nguyện cho tôi một cuộc sống sung sướng, đủ đầy, vậy tại sao tôi cứ phải tự làm mình vất vả như thế?

Thế nhưng cho dù họ nói gì đi chăng nữa thì tới tận bây giờ, tôi chưa bao giờ hối hận về sự lựa chọn của mình.

Thử hỏi có người đàn ông nào đảm bảo được rằng cả đời này sẽ luôn luôn dang rộng vòng tay để che chở, bao bọc cho một người phụ nữ mà không cần quan tâm đến kiến thức của cô ấy sâu rộng bao nhiêu, việc tự chủ cuộc sống của cô ấy như thế nào, nhan sắc ngày một tàn ra sao. Tôi nghĩ có lẽ cũng có, nhưng chỉ là một số ít ỏi vô cùng mà thôi. Hơn nữa, có mấy người phụ nữ có được điểm phúc ấy?

Bên cạnh những lời cười chê ấy, cũng có những người bạn ngợi ca sự tự lập và tận hiểu biết sâu rộng của tôi. Thật ra lúc đó, suy nghĩ của tôi cũng vô cùng đơn giản: Giờ mình mới 24 tuổi, tình yêu mà A Ngạn dành cho mình vẫn đang sục sôi, vậy nên trong mắt anh ấy, tất cả những gì tôi làm, những điều tôi nghĩ dù có ấu trĩ đến đâu cũng sẽ trở thành sự ngây thơ, đơn thuần của tuổi trẻ, thậm chí còn khiến người ta càng thêm yêu mến.

Vậy nhưng khi tuổi 40 tìm đến thì sao? Lúc đó, nếu tôi vẫn cứ không hiểu chuyện gì, ngô nghê, ngờ nghệch, liệu A Ngạn có còn nghĩ đó là vì tôi ngây thơ, đơn thuần, không bon chen nữa không? Và việc bản thân mình chỉ biết trách cứ anh ấy tại sao lại càng chán ghét mình liệu có tác dụng gì

không? Nếu thật sự có một ngày, kịch bản ấy xảy ra, thì không phải là A Ngạn đã vứt bỏ tôi, mà là vì anh ấy đã không còn thích con người như vậy của tôi nữa. Lúc đó, hẳn anh cũng không thể nào ép buộc bản thân mình cùng tôi đi tiếp những tháng ngày còn lại.

Mối quan hệ vợ chồng tốt đẹp và bền chặt nhất, không phải là ai sẽ phải chăm sóc cho ai cả đời, mà là câu chuyện cả hai người đã cùng nhau trưởng thành, cùng nhau học hỏi như thế nào. Đã quan tâm, thấu hiểu tâm tư tình cảm và nhu cầu của nhau ra sao.

Chương 28: RÚT DÂY ĐỘNG RỪNG

Một ngày cuối tuần nọ, lúc tôi và A Ngạn vẫn còn đang chìm trong giấc ngủ thì bỗng nhiên tiếng gõ cửa như hồi thúc khiến cả hai bừng tỉnh. Cửa vừa mở ra thì một cô gái tóc tai rối bời xông thẳng vào nhà tôi, miệng không ngừng nói: Tôi không muốn sống nữa.

Suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu tôi đó chính là A Ngạn đã gây ra việc gì hay ho ở bên ngoài mà tôi không biết chẳng. Nhìn kĩ lại mới nhận ra, cô ấy chính là vợ của anh Lý nhà bên. Vừa trông thấy tôi, cô ấy đã khóc nức nở.

Vợ anh Lý ng ẫi thụp xuống ghế sofa, nước mắt vẫn cứ thế rơi lã chã. Cho tới khi dùng g ần hộp khăn giấy tôi đưa, cô ấy mới bắt đầu nức nở kể tôi nghe chuyện gì đã xảy ra.

Thì ra anh Lý đi vụng trộm bên ngoài đã bị cô ấy phát hiện. Tôi nhìn cô với ánh mắt đ ồng cảm. Đối với một người phụ nữ mà nói, thà rằng nghe được kiểu thông tin như ch ồng mình bị phá sản hay đánh mất sự nghiệp, còn hơn là phát hiện ra những chuyện vụng trộm sau lưng thế này.

Đúng lúc tôi đang nghĩ cách an ủi cô ấy thì anh Lý cũng vội vàng chạy lại.

Vừa nhìn thấy ch ồng mình, cô ấy lại càng khóc lóc dữ dội hơn. Gương mặt anh Lý khi đó hiện lên rõ ràng hai chữ 'tội lỗi'.

Anh Lý nói: "Anh biết chuyện này là anh không đúng, nhưng thật sự anh và cô ta chẳng có gì cả, chỉ là một l ần hôm đó mà thôi. Hơn nữa cũng không phải anh tự nguyện, là do bị ép buộc."

Tôi ng ẫi bên cạnh nghe xong mà tròn mắt cứng họng, vô cùng ngạc nhiên. Vợ anh Lý rõ ràng cũng chẳng tin những gì anh nói, đôi mắt vẫn còn đỏ hoe, cô đáp: "Một khi anh đã không muốn thì ai có thể ép được? Hơn nữa anh là đàn ông chứ không phải là phụ nữ thì càng chẳng ai làm gì được cả."

Tôi chỉ lặng im lắng nghe và hoàn toàn đồng ý. Còn A Ngạn thì tỏ ra khá lí trí: "Anh Lý này, anh giải thích với vợ anh đi, rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì vậy."

Và ngay sau đó, chính là bản tường trình bằng lời của anh Lý:

Anh Lý làm việc cho một trung tâm đào tạo, cô gái kia là một trong những học viên của anh ấy. Nghe nói, sau khi học ở lớp anh Lý, cô ta luôn tỏ ra ngưỡng mộ anh, lúc nào cũng gửi tin nhắn cho anh để hỏi bài vở.

Sau đó một thời gian, trung tâm tổ chức buổi gặp mặt với những học viên cũ, và những học viên khác đang theo học cũng cùng tham gia. Cô ta hẹn trước với anh Lý rằng, sau khi hoạt động này kết thúc, vẫn còn rất nhiều vấn đề cần hỏi và nhờ anh giải đáp. Đương nhiên, anh Lý cũng sẽ không từ chối một học viên nữ lúc nào cũng tỏ ra ngưỡng mộ, sùng bái mình như vậy nữa.

Ban đầu hai người tới một quán cà phê nói chuyện, sau đó anh Lý đưa cô ta về khách sạn. Lúc đứng dưới sảnh, cô ta bảo vừa nhớ ra còn vài câu hỏi nữa nên đề nghị lên phòng để tiếp tục câu chuyện khi này. Vậy là anh Lý đồng ý. Sau khi thảo luận xong, cô ta bỗng nhiên ôm chầm lấy anh, không để anh đi. Và diễn biến sau đó, chẳng cần nói thì ai cũng quá rõ rồi.

Anh Lý kể xong thì không ngừng xin lỗi vợ. Anh cũng không quên khẳng định rằng chuyện ấy xảy ra, hoàn toàn không phải do mình tự nguyện.

A Ngạn quay sang nói đỡ lời: "Chỉ vì anh Lý chưa chuẩn bị vững tinh thần, cũng không phải anh ấy chủ động ra ngoài 'hái hoa bắt bướm'. Thôi, xem như cô bỏ qua cho anh ấy lần này, tôi nghĩ rằng lần sau nhất định anh Lý sẽ không dám làm bậy nữa đâu."

Vợ anh Lý tức giận: "Vẫn còn lần sau nữa sao? Anh dám à!"

Anh Lý tỏ ra vô cùng ngoan ngoãn: "Không dám, anh không bao giờ dám nữa. Lần sau anh chắc sẽ không để mình dễ bị mắc lừa như vậy nữa."

A Ngạn huých nhẹ vào cánh tay tôi, ra hiệu em hãy nói gì đó đỡ lời đi.

Thế rồi, tôi cũng lên tiếng, nói thêm vài câu: "Em tin là anh Lý thật sự biết sai rồi. Hơn nữa, bình thường anh ấy đối với chị và các con đều rất tốt, cũng xem như là một người đàn ông có trách nhiệm. Em nghĩ đó chỉ là anh ấy nhất thời hồ đồ mà thôi. Nếu giờ chị tha thứ cho anh ấy, thì sau này nhất định anh ấy sẽ còn đối tốt với chị hơn gấp nhiều lần để báo đáp."

Anh Lý gật đầu lia lịa đồng tình.

Thật ra, chị vợ cũng không hề muốn hai người phải đi tới bước ly hôn, nên sau bao nhiêu lời xin lỗi và thề thốt của chồng, cuối cùng đã xuôi lòng mà theo anh ấy về lại nhà.

Tiền bọn họ xong, A Ngạn nói: "Cuộc đời thật nhiều cám dỗ, cũng có lúc muốn mà chẳng phòng nổi."

Tôi nói: "Em không quan tâm đàn ông có bao nhiêu cám dỗ, mê hoặc bên ngoài, nếu chuyện như này xảy ra với anh, em nhất định sẽ không bao giờ tha thứ."

A Ngạn tỏ ra tiu nghỉu: "Không phải lúc này em còn khuyên vợ anh Lý tha thứ cho anh ấy hay sao? Anh Lý cũng là vì bị ép thôi mà."

Tôi cười lạnh tanh đáp lại: "Đó là em khuyên chị ấy vậy thôi. Nếu như không phải anh Lý mà là anh, anh giải thích với em kiểu đó, em lại càng không bao giờ tha thứ. Đầu tiên, nếu đàn ông đã không muốn thì phụ nữ có thể ép anh ta được sao? Em không tin là cô gái nào có thể làm được như vậy. Thứ hai, nếu một cô gái dụ dỗ đàn ông thì phải có hoàn cảnh thích hợp chứ? Lẽ nào cô ta sẽ ở giữa chốn thanh thiên bạch nhật mà cời hết đờra sao? Một người đàn ông mà không biết việc theo một cô gái độc thân lên phòng riêng là sẽ có chuyện gì xảy ra à? Một khi đã đồng ý đi theo người ta, nghĩa là trong lòng đã buông thả, thậm chí còn đang hi vọng một điều gì đó sắp diễn ra nữa."

Thứ ba, nếu đàn ông đã nhất quyết từ chối mà người phụ nữ kia vẫn không từ bỏ, thì anh ta hoàn toàn có thể chọn cách bỏ đi. Vậy là do anh ta sợ người phụ nữ kia sẽ giết mình hay là cô ta sẽ tự sát mà phải ở lại?"

A Ngạn cất giọng nịnh nọt tôi: "Bảo bối nhà mình quả đúng là cái gì cũng biết."

Tôi nghiêm túc nói với anh: "Mọi người đều nói, muốn trở thành một người phụ nữ hạnh phúc thì tốt nhất là cứ hờ hững một chút, không cần phải quá nỗ lực làm gì. Nhưng đối với em mà nói, những việc khác em có thể không tính toán hay để tâm, nhưng một khi đã động tới những nguyên tắc hay những việc tối kỵ, em nhất định sẽ không bao giờ giả vờ như không biết."

Mặc dù đó không phải câu chuyện của A Ngạn, nhưng lòng tôi vẫn bấp bênh biết bao suy nghĩ. Tôi không biết vợ anh Lý thật sự tin những lời giải thích đó, hay là không còn cách nào khác mà đành phải chấp nhận sự thật. Có lẽ trong cái xã hội đầy những cám dỗ và bẫy bả này, việc tìm được một người đàn ông trong sạch hoàn toàn là vô cùng, vô cùng khó khăn.

Có người đã từng nói với tôi rằng: Người đàn ông lãng nhãng bên ngoài, vợ luôn là người biết cuối cùng. Nếu A Ngạn cũng như vậy, thì chỉ có tôi là người không biết mà thôi.

Tôi cũng không muốn suy nghĩ quá nhiều về những tình huống như vậy. Đó rõ ràng là đang tự mua dây buộc mình. Nhưng trong thế giới rộng lớn ngoài kia, đâu đâu cũng có những cô nàng xinh đẹp, tôi không thể chắc chắn rằng giữa cả một rừng hoa ấy, A Ngạn sẽ chỉ ngắm mãi một bông là tôi, còn những bông hoa đang khoe sắc khác thì coi như vô hình.¹

Cũng may là đến tận bây giờ tôi vẫn chưa thấy bất cứ một dấu hiệu đáng ngờ nào ở A Ngạn. Những lời tôi nói với anh xem như là đứt dây động rừng', để nhắc nhở anh những tháng ngày về sau mà thôi!

Chương 29: TRƯỜNG HỌC MANG TÊN "A NGẠN"

Trong bữa tiệc sinh nhật của một người bạn, tôi đã gặp lại người đồng nghiệp và cũng là một người chị em tốt ngày xưa - Tiểu Đường.

Câu đầu tiên mà cô ấy thốt lên khi gặp lại tôi chính là: "Chị khác quá!"

Tôi pha trò hỏi lại cô ấy: "Khác là xinh lên hay xấu đi rồi?"

Tiểu Đường nhìn tôi một hồi rồi nói: "Chị đã trở nên dịu dàng và trầm mặc hơn ngày trước rồi."

Có lẽ đúng là như vậy.

Hồi đó, tôi còn chưa kết hôn, cô ấy cũng chưa bị đi đầu đi công tác, thế là chúng tôi vẫn thường xuyên qua nhà nhau ngủ chung. Hai cô gái đồng trang lứa ở cùng nhau, ắt sẽ là những tràng cười to nhỏ, rồi thủ thỉ với nhau đủ thứ chuyện trên đời.

Nhưng rồi sau đó tôi thì xin nghỉ việc, còn Tiểu Đường bị đi đầu ra nước ngoài công tác. Kể từ đó, chúng tôi gần như đã không còn gặp lại nhau nữa.

Tôi nghĩ rằng chắc hẳn con gái ai cũng thích được nghe người khác khen mình dịu dàng, đảm thắm. Ít ra họ sẽ không thích nghe những lời kiêu như: Trông cô ấy càng ngày càng giống như một bà chằn vậy. Chính vì thế mà lời khen ngợi của Tiểu Đường đã khiến cho lòng tôi cứ lâng lâng vui sướng.

Cũng trong bữa tiệc ấy, tôi bắt gặp một người đàn ông, không biết anh ta đã nói gì mà khiến cho cô gái bên cạnh lập tức phản ứng lại: "Trời ơi, anh xem anh có ngốc không? Anh nghĩ rằng sếp là bố anh à? Làm gì thì cũng phải khéo léo, nhạy bén một chút, đừng có lúc nào cũng thật thà như vậy. Đừng trách em không nhắc nhở anh, anh phải học hỏi thêm nữa đi. Hiểu chứ?"

Chàng trai ấy chỉ còn biết cười ngượng ngùng rồi im lặng, chẳng nói thêm câu nào nữa.

Còn nhớ lúc tôi đi thăm bạn cũng gặp cô gái này mấy lần. Mặc dù chưa lần nào tiếp xúc một cách tử tế, nhưng cũng đủ để lưu lại một chút ấn tượng.

Trong mắt tôi, đó là một cô gái thẳng thắn nhưng tốt bụng, cách nói chuyện thì vô cùng bộc trực.

Nghe bạn tôi bảo, làm đống nghiệp với cô ấy thì chẳng bao giờ phải dè chừng hay để ý lời ăn tiếng nói. Tính cô ấy là vậy. Chuyện làm cho người khác bề mặt tới mức không còn lỗ nào để chui xuống là quá thường xuyên với cô gái đó rồi. Cũng vì cái tính cách này nên mặc dù trong công việc cô là một người vô cùng có trách nhiệm, nhưng chẳng bao giờ được cấp trên thích chứ đừng nói đến ưu ái. Thử hỏi có vị sếp nào thích thú khi một ngày đẹp trời nào đó lại bị cấp dưới của mình nói cho một trận bề mặt cơ chứ?

Gặp cô gái này khiến tôi không khỏi nhớ về chính mình của ngày xưa.

Ngày ấy tôi theo học chuyên ngành Pháp luật. Ngành học này đòi hỏi ăn nói phải thật khéo léo, còn suy nghĩ phải thật linh hoạt, nhạy bén.

Thế nhưng con người tôi không như vậy. Khi nói chuyện, tôi thẳng tính vô cùng, có gì nói nấy, chẳng nề nang ai. Tôi vẫn cho rằng đó chính là thành thật.

Cho tới khi quen A Ngạn.

Đến tận bây giờ, đi đâu khiến tôi khâm phục A Ngạn nhất đó chính là cái duyên của anh ấy. Hồi đó, tôi và A Ngạn còn chưa yêu nhau, dường như mọi người xung quanh ai cũng ca ngợi anh hết lời. Sau này, khi đã yêu nhau rồi, tôi mới hỏi làm sao mà anh có thể làm được như vậy.

A Ngạn trông bộ dạng khao khát muốn học hỏi của tôi đã động lòng, thế rồi từ đó trở thành một người thầy vô cùng tâm huyết.

Anh nói với tôi rằng, sự giao tiếp giữa người với người trước hết nằm ở biểu cảm và lời nói. Chỉ cần làm tốt hai điều này thì không cần phải lo rằng mình có duyên hay không nữa.

Tôi đã tổng hợp lại một số lời chỉ bảo của anh như sau:

1. Một vài người nghĩ rằng, nói chuyện mà cứ phải để ý, giữ kẽ từng chút một thật quá vất vả. Vậy nên, khi bắt chuyện với người khác, họ đều tỏ rất nể nham, thậm chí trở nên vồn vã. Đi đâu đó vô tình đã làm mất đi giá trị của bản thân mình.

Nguyên tắc của A Ngạn là: Cứ trông thấy người quen sẽ chủ động tiến lại chào hỏi. Còn đối với những người xa lạ, chỉ cần mỉm cười thay lời chào. Đặc biệt là đối với những người có địa vị cao thì càng không nên vồ vập. Cứ như thế mỗi ngày, cái duyên nó sẽ tự nhiên mà đến.

2. Khi giao tiếp với người khác đừng tỏ ra quá hấp tấp. Hãy nói với tốc độ vừa phải, giọng điệu nhẹ nhàng, uyển chuyển một chút. Điềm này sẽ khiến cho đối phương có thời gian để tiếp nhận và hiểu được những thông tin mình mang lại. Có như thế, người đối diện mới dễ dàng đón nhận những gì mình nói. Giao tiếp theo cách đó sẽ tốt hơn nhiều so với việc cứ ra sức nói liên thoảng một hồi không ngừng nghỉ.

3. Trong giao tiếp, quá vòng vo hay quá thẳng thắn đều không tốt. Vòng vo khiến câu chuyện trở nên khó hiểu. Thẳng thắn quá lại khiến cho đối phương rơi vào thế khó xử, như vậy lại càng không đáng. Ai mà muốn giao lưu với một người cứ một chốc lại khiến mình rơi vào trạng thái ngượng chín mặt cơ chứ?

4. Chúng ta hãy học cách lắng nghe. Đừng chỉ biết quan tâm tới câu chuyện của mình, cũng đừng cố gắng ngắt lời khi người khác đang nói. Nhưng nếu đã thật sự không muốn nghe nữa, thì cũng đừng nên cố gắng gượng ép bản thân mình. Khi đó, hãy tìm một cái cớ thật thỏa đáng để rời đi!

5. Việc bắt đầu quan điểm trong giao tiếp là điều không thể tránh khỏi. Khi đó, bạn không cần phải cố gắng tranh cãi, phân định đúng sai. Cũng đừng thẳng thắn bác bỏ ý kiến của đối phương đến cùng để chứng minh rằng mình đúng. Thật ra, khi làm như vậy, đối phương không những không phục, mà chỉ khiến cho họ càng ác cảm với mình hơn mà thôi.

6. Cho dù bạn có là cấp trên của ai đó đi nữa thì cũng đừng nói chuyện với họ bằng thứ giọng điệu trách móc, hách dịch. Làm như vậy chỉ càng chứng tỏ việc rèn luyện và học hỏi của bạn chưa đến nơi đến chốn mà thôi.

7. Khi gặp gỡ ai đó còn thua kém mình, hãy chủ động hạ thấp cái tôi của bản thân xuống. Đừng mãi miết khoe khoang về thành công của mình trước mặt người khác, và cũng không nên tỏ ra đắc thắng.

8. Khi bạn bè, người thân của bạn gặp chuyện không vui và tìm đến bạn để được an ủi, xin đừng mang hết những hạnh phúc mà mình đang có bày ra trước mặt họ. Hãy học cách đặt mình vào vị trí của người khác để suy nghĩ. Thứ họ cần khi ấy là những lời động viên, an ủi chân thành, chứ không phải là tới để chia sẻ niềm hạnh phúc với bạn.

9. Cho dù bạn thật sự là một người có hiểu biết sâu rộng thì cũng đừng tỏ vẻ ta đây. Nếu bạn chỉ chăm chăm nói về những vấn đề mà người khác không hiểu hay không hứng thú, thứ mà bạn có được không phải là sự khâm phục hay kính nể, mà trái lại sẽ chỉ là những cái ngáp ngáp dài mà thôi.

10. Những người mà bạn có thể làm tổn thương lại chính là những người thân thiết, gần gũi nhất bên cạnh bạn. Hãy thôi suốt ngày chỉ biết trách mắng, chì chiết. Thay vào đó, hãy gửi đến họ những lời biết ơn và ca ngợi nhiều hơn. Lòng người mềm yếu, lúc nào cũng cần được chúng ta nâng niu và trân trọng.

Ở bên cạnh A Ngạn suốt bao nhiêu năm, tôi đã tận mắt chứng kiến và học hỏi được từ anh rất nhiều. Giờ đây, tôi đã phần nào hạn chế được sự gai góc của mình, đã học được cách khiến cho người khác cảm thấy vui vẻ hơn, và rồi chính mình cũng cảm thấy được thoải mái hơn. Cứ như thế tôi đã có thêm rất nhiều những người bạn hiểu mình.

Tôi rất thích câu nói này: "Thấy thế này nhưng lại nói thế khác. Đó chính là dấu ấn của sự trưởng thành."

Cùng một câu nói nhưng có rất nhiều cách để diễn đạt.

Trong xã hội, giao tiếp lịch thiệp cũng chính là cách thể hiện học vấn. Chúng ta hà tất phải vì một mẫu chuyện không đâu mà khiến cho đối phương cảm thấy bẽ mặt?

Đừng bao giờ nghĩ rằng, thái độ đúng mực hay khiêm nhường của ai đó là giả tạo. Và cũng đừng tưởng rằng, cứ bộc trực, thẳng thắn, nói mà không quan tâm tới suy nghĩ và cảm nhận của người khác thì mới là chân thật. Thực chất đó chính là biểu hiện của sự thô lỗ.

Bạn thử nghĩ mà xem, cái gì cũng nói thẳng nói thật, rồi khiến cho người khác tổn thương, thì còn ai muốn làm bạn với mình nữa?

Mọi người đều nói rằng, đàn ông cũng chính là 'trường đời' của người phụ nữ. Tôi thật muốn nói với A Ngạn rằng: "Cảm ơn anh, em rất thích ngôi trường mang tên 'A Ngạn'! "

Chương 30: HÃY THÔI OÁN TRÁCH

Tôi có một người bạn ngày nào cũng than thở, oán trách rằng mình đã gả cho nhầm người.

Cô ấy kêu rằng chồng mình ngày càng không muốn về nhà nữa. Tính tình từ lúc nào cũng trở nên tệ hơn, hoàn toàn là một con người ích kỷ. Nhưng đi đâu khiến cô ấy không thể chịu đựng nổi chính là anh ta đã trở nên lười nhác. Cuộc sống của cô ấy trôi qua mỗi ngày đều tẻ nhạt và vô vị cứ như đang sống cùng với một cái xác không hồn. Cô ấy cảm thấy cứ thế này có lẽ mình sẽ phát điên mất.

Cuộc sống của họ là chuỗi những ngày cãi vã đến mệt mỏi. Cứ ba ngày một trận nhỏ, năm ngày một trận lớn.

Cuối cùng thì ngày đó cũng đến, cô ấy nói với tôi rằng: "Tớ không thể chịu đựng cuộc sống như thế này thêm nữa. Cũng may còn chưa có con. Tớ nhất định phải tự giải thoát mình khỏi cái cuộc sống hôn nhân đáng sợ này."

Cô ấy kiên quyết đòi ly hôn. Anh chồng cũng đã cảm thấy sức cùng lực kiệt vì một cuộc hôn nhân như vậy rồi. Thế nên rất nhanh chóng, hai người đã đồng ý giải thoát cho nhau.

Cô nói với tôi bằng giọng điệu vô cùng cứng cỏi và chắc chắn, cuộc hôn nhân này sẽ là một bài học nhớ đời, để sau này nhất định phải lấy được một người đàn ông tốt thật sự.

Quả đúng như vậy, không lâu sau cô ấy đã tái hôn. Cuộc sống của họ đang là những tháng ngày đầy ắp ngọt ngào.

Nhưng ngọt ngào cũng chẳng mấy chốc rủ nhau kéo đi, quay trở lại chính là một cuộc sống bình thường có phần tẻ nhạt.

Cô ấy ngạc nhiên rồi nhận ra một điều, anh chồng hiện tại cũng đang dần dần giống với người chồng cũ. Cũng bắt đầu không còn thích về nhà nữa, tính tình ngày càng trở nên khó chịu, lười nhác, ích kỷ.

Thế là cuộc hôn nhân của cô ấy cũng bắt đầu có những trận cãi vã. Người chồng mới của cô mỗi lần mâu thuẫn, cãi nhau nhất định không bao giờ nhường bộ. Thậm chí khi cô ấy nhắc tới bố mẹ của anh ta một cách không mấy tích cực, anh ta còn thẳng tay tát cô một cái.

Khi đó, cô chỉ còn biết khóc nức lên, rồi gọi điện cho tôi và nói: "Sao cái số tớ nó khổ vậy chứ. Chồng với con, chẳng ông nào kém ông nào cả. Hay là đàn ông cứ bước vào cuộc sống hôn nhân đầu trở nên như vậy?"

Để giúp cô ấy có thể bình tâm lại, chúng tôi cùng nhau đi dạo phố.

Nhưng thật không may, cô ấy đã gặp phải người mà mình không muốn gặp nhất. Đó chính là người chồng cũ. Nghe nói khoảng thời gian cô tái hôn, anh cũng đã đi bước nữa.

Bắt gặp chúng tôi, anh mỉm cười rồi chủ động tiến lại chào hỏi. Vậy nhưng cô ấy vẫn một biểu cảm lạnh tanh, chẳng thèm để ý tới anh.

Chồng cũ của bạn tôi chính là bạn của A Ngạn. Tôi không thể cư xử bất lịch sự được, vậy là cũng thuận miệng hỏi xem dạo này anh ấy thế nào.

Trên gương mặt chàng trai lúc đó là một nụ cười vô cùng thoải mái. Anh ấy nói cuộc sống của mình đang rất hạnh phúc.

Tôi cũng cười đáp lại: "Hạnh phúc là tốt rồi, hãy cố gắng mà gìn giữ nó."

Sau khi tạm biệt, cô bạn tôi cười khẩy một cái rồi cất lời: "Anh ta á, ngày trước chỉ là một tên lừa nhác, ích kỷ. Giờ còn biết học cách đóng kịch nữa. Cô gái nào vợ phải anh ta quả đúng là đen đủi, còn kêu hạnh phúc cái gì chứ? Anh ta chẳng phải đang cố tình công kích, khích bác tớ hay sao? Có quỷ mới tin anh ta đang hạnh phúc."

Tôi nhìn theo bóng dáng ngày càng khuất đi của người đàn ông ấy, lòng đầy suy nghĩ.

Không lâu sau, A Ngạn tổ chức một bữa tiệc mừng sách mới của tôi xuất bản thành công. Cả bạn tôi và chồng cũ của cô ấy đều có trong danh sách khách mời. Cuối cùng tôi cũng đã có cơ hội gặp được người vợ hiện tại của anh ta. Thật trùng hợp, chúng tôi lại ngồi cùng bàn.

Tôi không khỏi tò mò nhìn cô ấy một lượt. Sau cùng rút ra kết luận, đúng là họ đang sống với nhau vô cùng hạnh phúc.

Giọng điệu dịu dàng và ánh mắt ấm áp, ấy là những cử chỉ không thể nào giả tạo được. Tôi quay sang bắt chuyện với cô ấy. Tôi nói: "Nhìn cô vui vẻ như vậy, tôi cũng thấy được hạnh phúc lây."

Cô gái nhìn tôi mỉm cười đáp lại: "Tất cả cũng là vì tôi đã lấy được một người chồng tuyệt vời. Anh ấy ân cần, chu đáo, lại nhanh nhẹn, tháo vát,

lo cho tôi chẳng tiếc đi đâu gì, yêu thương tôi hết lòng. Chẳng mình như vậy, tôi nghĩ muốn không hạnh phúc cũng khó."

Tôi lặng người rồi nhớ lại những lời nhận xét, trách than của bạn mình ngày trước. Theo như lời bạn tôi thì anh ấy hoàn toàn chẳng có ưu điểm gì. Hoàn toàn là một người ích kỷ, lười nhác, không biết yêu thương, quan tâm vợ và cũng chẳng biết chia sẻ cuộc sống thường ngày. Tại sao cùng là một người đàn ông mà lời nhận xét của hai người phụ nữ lại khác nhau đến vậy.

Anh chàng rồi bên cạnh trông thấy biểu cảm của tôi thừa hiểu tôi đang nghĩ gì. Thế rồi anh ta cười và bảo tôi rằng: "Chắc vợ cũ của tôi lúc nào cũng nói rằng tôi rất tệ, giờ cô nghe những đi đâu này nên đang cảm thấy vô cùng kì lạ, tại sao hai người lại nói khác nhau đến vậy đúng không? Đơn giản chỉ vì vợ cũ của tôi chẳng bao giờ hài lòng dù tôi có làm bất cứ việc gì. Mà cứ không vừa mắt cô ấy là y như rằng lại là cái vẻ mặt cau mày có. Nói chuyện thì không bao giờ cả nể hay chú ý đến việc giữ thể diện, danh dự cho tôi. Cả ngày cô ấy chỉ biết trách cứ tôi, oán trách rằng tôi làm thế này không được, làm thế kia cũng không xong. Cứ như vậy, cô ấy khiến tôi cảm thấy mình không hơn gì một kẻ thất bại, thế là nhà đã chẳng còn là nơi tôi muốn trở về nữa. Vậy nhưng vợ tôi bây giờ thì sao? Lúc nào cô ấy cũng dịu dàng với tôi. Cô ấy luôn biết trân trọng mọi thứ tôi làm dù là nhỏ nhặt. Lúc nào cũng thế, cô ấy đánh giá cao mọi thứ ở tôi, luôn tỏ lòng biết ơn một cách đầy thành ý. Chỉ vậy thôi đã đủ khiến cho tôi có cảm giác rằng, mọi đi đâu mình làm đi đâu có giá trị. Cô ấy cũng vô cùng rộng lượng. Có đi đâu gì tôi làm chưa tốt, thay vì trách móc cô ấy chỉ cùng tôi rút kinh nghiệm. Cuộc sống của tôi cứ như vậy trôi qua thật êm đềm. Chính vì thế mà tôi lúc nào cũng muốn được ở nhà."

Hai cuộc hôn nhân của anh chàng đã khiến tôi phải ngẫm nghĩ. Không biết là khi bạn tôi biết được cuộc sống hiện tại của chàng cũ đang hạnh phúc như vậy, cô ấy sẽ cảm thấy thế nào. Chắc hẳn sẽ có nhiều cảm xúc hỗn độn lắm đây.

Việc tìm cho mình một người đàn ông tốt đối với bất kể người phụ nữ nào vẫn luôn là chuyện vô cùng quan trọng. Vậy nhưng, hôn nhân không phải cứ tìm được người tốt là đủ. Chẳng phải chúng ta vẫn chứng kiến rất nhiều những cuộc hôn nhân mà cả hai đều là những người sống rất tốt, thế nhưng cuối cùng vẫn không đi đến đâu đó sao.

Có những người so sánh hôn nhân giống như một chiếc gương phản chiếu. Tôi nghĩ rằng, nó hoàn toàn đúng đắn. Khi bạn cười, chiếc gương cười. Và khi bạn tức giận thì tấm gương đó ắt sẽ u ám như bị bao phủ bởi một màn sương dày đặc.

Nhiều người phụ nữ tỏ ra bất mãn với chồng mình sau khi kết hôn. Họ luôn cảm thấy rằng chồng mình đã thay đổi quá nhanh và có cảm giác bản thân đã bị lừa dối. Thế nhưng có được mấy người phụ nữ tự biết nhìn lại mình để thấy rằng trước và sau khi kết hôn, bản thân mình đã thay đổi như thế nào.

Còn nhớ hồi nhỏ, có một lần tôi chứng kiến bố mẹ mình cãi nhau. Khi đó, bố tôi vô cùng thất vọng nói: "Em hãy nhìn lại mình đi, cả ngày chỉ biết cau mày rồi lườm nguýt, có khác nào một người đàn bà chua ngoa không?"

Mẹ tôi cũng không nhượng bộ đáp trả: "Đúng, em thừa nhận là giờ mình không khác gì sư tử Hà Đông, nhưng có bao giờ anh nghĩ xem là ai đã khiến em trở nên như vậy? Nếu anh biết nhường nhịn và nhẹ nhàng hơn, thì liệu em có trở nên đanh đá như thế không?"

Bố tôi chẳng nói lại được, chỉ biết lắc đầu ngao ngán rồi ngồi xuống một góc châm điếu thuốc.

Chứng kiến cảnh đó, đến một đứa trẻ như tôi cũng cảm thấy rằng lí lẽ của mẹ tôi không sai. Phải tới khi tôi trở thành người phụ nữ có gia đình, tôi mới có cách nhìn nhận khác.

Phụ nữ luôn cho rằng, chỉ cần người chồng đối với mình biết chịu đựng một chút, nhẫn nại một chút thì bản thân nhất định sẽ trở thành một người vợ đảm đang, một người mẹ hiền lành. Còn nếu cô ấy không còn đáng yêu, không còn nhỏ nhẹ như ngày xưa, thì tất cả đều là do cuộc sống gia đình, do đàn bà mà ra. Nói tóm lại, phụ nữ luôn cho rằng mình chỉ là người bị hại.

Chính vì tư tưởng và suy nghĩ như vậy mới tạo ra những cuộc hôn nhân không hạnh phúc. Tôi đã chứng kiến nhiều người phụ nữ, vì gia đình, vì chồng con mà đánh đổi rất nhiều thứ: thời gian, sức lực, tinh thần, tuổi trẻ... Vậy nên, họ cũng đòi hỏi ở người chồng và cuộc hôn nhân của mình rất nhiều điều. Thế nhưng, duy nhất một điều mà họ đã quên đó chính là khẳng định và ngợi khen.

Khi một người đàn ông đã cam tâm tình nguyện để tiến đến hôn nhân, thì chắc chắn trong lòng anh ta cũng mong muốn rằng có thể duy trì cuộc sống

hôn nhân đó đến suốt đời, và cũng sẽ sẵn sàng bỏ công sức, tâm huyết vì nó.

Phụ nữ thì cho rằng, khi kết hôn với một người đàn ông, việc chăm sóc chồng con, lo toan gia đình đã là hi sinh quá nhiều rồi. Nhưng họ không nghĩ rằng, thật ra đàn ông cũng không kém gì họ.

Một khi đã kết hôn, đàn ông sẽ phải lo lắng cho cả gia đình chứ không chỉ riêng bản thân mình. Anh ta sẽ không thể một tí là tụ tập bạn bè, chơi bời thỏa thích như ngày xưa. Đã vậy đến lúc về nhà, vợ lại không ngừng cầu nhàu, oán trách thì anh ta hoặc là sẽ chọn cách ra ngoài giải khuây, hoặc là sẽ sống như khúc gỗ trong nhà.

Với đàn ông, họ chỉ cần vợ mình dịu dàng và thấu hiểu. Được như vậy thì cho dù cô ấy không làm gì, anh ta cũng chấp nhận. Ngược lại, cho dù phụ nữ có vì anh ta mà làm tất cả mọi thứ, nhưng suốt ngày chỉ biết cau mày cau mặt, trách móc, oán than thì có hi sinh nhiều hơn nữa cũng không khiến anh ta cảm động.

Đàn ông dù lớn thế nào vẫn chỉ là những đứa trẻ. Vẫn luôn muốn được chiều chuộng. Chỉ cần bạn nói với anh ấy rằng: "Anh thật sự là một người chồng tốt, lấy được anh, em đúng là người phụ nữ hạnh phúc", chắc chắn anh ta sẽ vì những lời ngợi khen và động viên ấy mà cố gắng trở thành hình mẫu đúng như bạn nói.

Vậy nên, nếu bạn muốn có được một người chồng tốt, trước tiên hãy coi anh ấy là một người chồng thật sự tốt đã. Bởi lẽ tận sâu trong tâm can của mỗi người đàn ông là mong muốn được trở thành người chồng mẫu mực của vợ mình. Thái độ và những lời lẽ tích cực của bạn thật sự có thể tạo ra một người chồng chuẩn mực mà ai cũng ngưỡng mộ.

Lúc viết tới đây, A Ngạn tiến lại gần và nói một cách rất chân thành: "Em thật sự là một người vợ không còn gì có thể tốt hơn. Thông minh, dịu dàng, linh hoạt, cái gì em cũng có."

Tôi tỏ vẻ kiêu ngạo rồi mỉm cười gật đầu: "Đương nhiên rồi."

A Ngạn hỏi tôi một cách bí hiểm: "Ngày trước em là một người đánh đá và ngang ngược. Em có biết tại sao giờ mình lại trở thành một người vợ tốt như vậy không?"

Tôi chưa kịp đáp lời, anh ấy đã tiếp tục: "Vì anh đã xem em là một người vợ tốt trước. Anh cổ vũ em, động viên em, khen ngợi em, thế rồi em đã thật sự trở thành một người như vậy đó."

Thật tình...

A Ngạn nói chúng tôi đã và đang trải qua một cuộc hôn nhân vô cùng mỹ mãn. Tôi và A Ngạn đến với nhau, rồi cùng chinh phục và gọt giũa tính cách của đối phương. Quan trọng hơn, chúng tôi đã học được ở người kia rất nhiều điều. Tôi đã từng nói, một cuộc hôn nhân tốt đẹp cũng chính là một ngôi trường quý giá, người đồng hành tốt cũng chính là người thầy tốt.

Đem sự ví von này rồi nhìn vào cuộc hôn nhân của tôi và A Ngạn, đúng là chẳng sai chút nào!

Chương 31: CHỌN BẠN

Một cô gái đã để lại tin nhắn trên Weibo cho tôi: "Chị Văn Tình, đọc sách chị viết em nhận ra chị có rất nhiều bạn bè. Giữa bao nhiêu người bạn như vậy, có ai tệ bạc với chị không, hay có người bạn nào đâm sau lưng chị không? Đạo gầy đây có chuyện tương tự đang khiến em phiền lòng chị ạ. Một người bạn mà trước giờ quan hệ giữa chúng em đều rất tốt, hóa ra vẫn cứ lợi dụng em, lừa dối em. Nhưng trước mặt em, cô ấy lúc nào cũng cười nói ngọt ngào, ra vẻ đối tốt với em rất chân thành. Em cảm thấy vô cùng tổn thương. Tại sao em đối xử thật lòng với cô ấy, cô ấy lại làm vậy với em? Chà, hãy nói cho em biết, giờ phải làm sao để có thể học cách nhìn người đây chị?"

Trong cuộc đời tôi đã gặp phải hai trường hợp như thế này.

Câu chuyện thứ nhất xảy ra hồi tôi học cấp ba, tôi chơi rất thân với một bạn trong phòng. Chúng tôi vẫn thường xuyên ăn cơm với nhau, cùng nhau học buổi tối, cùng nhau đi dạo. Quan hệ giữa tôi và cô ấy chẳng khác gì chị em ruột thịt. Cho đến tận bây giờ, mỗi khi nghĩ lại về khoảng thời gian đó, lòng tôi vẫn không khỏi lưu luyến.

Vậy nhưng mọi chuyện đã đổi khác lúc chúng tôi chuẩn bị tốt nghiệp. Khi đó, không biết vì lý do gì mà bỗng nhiên cô ấy trở nên vô cùng lạnh nhạt với tôi.

Tôi vắt óc suy nghĩ lại xem rốt cuộc mình đã làm gì sai, nhưng nghĩ mãi, nghĩ hoài cũng không ra. Và rồi, tôi đã lấy hết dũng khí để hỏi thẳng cô ấy. Đáp lại tôi là một cái liếc mắt.

Cô ấy bảo: "Thật ra tớ đã chịu đựng cậu lâu lắm rồi. Cậu chơi với tớ tốt như vậy, không phải là vì muốn tìm một người làm nể cho cậu thôi sao? Giờ cũng sắp tốt nghiệp rồi. Tớ sẽ không nhắm mắt làm ngơ nữa đâu."

Nghe cô bạn nói vậy, tôi vô cùng kinh ngạc. Suốt ba năm cấp ba, chúng tôi vẫn luôn rất thân thiết với nhau, tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện để

cô ấy làm nê n cho mình. Tôi cũng chưa bao giờ nghĩ rằng tấm chân tình mà cô ấy dành cho tôi suốt khoảng thời gian qua chỉ là giả tạo.

Sau này, các bạn khác trong lớp thấy chúng tôi đã cách mặt nhau mới nói với tôi một vài chuyện mà trước giờ tôi không biết.

Thì ra trong suốt ba năm đó, cô ấy đã gièm pha sau lưng tôi với những người khác rằng tôi khinh người và không tôn trọng cô ấy. Nghe được những lời nói đó, lòng tôi cảm thấy vô cùng ấ m ức và tổn thương.

Thành tích học tập của tôi tốt hơn cô ấy, vậy nên chỉ cần có tài liệu gì hay, tôi đều chuẩn bị thêm cho cô ấy một bộ. Có vấn đề gì cô ấy không hiểu, tôi cũng kiên nhẫn giải thích đến cùng. Vậy mà kết quả lại bị chính người bạn ấy chỉ thích và bôi xấu.

Đêm trước hôm thi đại học, tâm trạng của tôi đã bị ảnh hưởng rất nhiều bởi chuyện này. Chứng kiến người bạn thân tình bấy lâu bỗng chốc trở thành người dung qua đường, trái tim tôi không khỏi cảm thấy hụt hẫng và rối bời.

Hai năm sau, chúng tôi gặp lại trong dịp họp lớp, cô ấy đã nói với tôi rằng: "Ngày trước là vì tớ không hiểu đúng sai nên đã nói những lời không nên nói. Giờ nghĩ lại, vẫn chỉ có cậu là người bạn tốt nhất với tớ. Mong cậu sẽ tha thứ cho những ấ u trĩ ngày đó của tớ."

Lời xin lỗi chân thành sao tôi có thể không rộng lượng đón nhận. Vậy là chúng tôi lại bắt tay nhau làm lành. Mặc dù trong lòng tôi hiểu rất rõ, tôi và cô ấy sẽ không thể nào trở lại như xưa được nữa. Có những thứ đã vỡ r ấ sẽ không bao giờ có thể hàn gắn được. Bỗng dưng, trong lòng lại dâng lên một nỗi buồn man mác.

Đến nay, thời gian đã qua đi được bao lâu r ấ, cảm giác ấ t ức và tổn thương ngày ấy cũng không còn nữa. Tôi đã có đủ thời gian để bình tĩnh và nhìn lại chính mình. Tôi tin rằng, trên đời này không có yêu thương nào vô duyên vô cớ tự dưng tìm tới. Và hận thù thì lại càng không.

Nghĩ lại, h ầ i đó tôi là người trong cuộc nên có nhiều đi ầ u nhìn nhận không thấu đáo. Ngày đó tôi đã quá tự tin, lúc nào cũng muốn được thể hiện mình, không hiểu thế nào là 'cây càng cao, càng dễ bị gió quật'. H ầ i đó, trong mắt mọi người, chắc hẳn tôi là một kẻ cậy tài kiêu căng và đáng ghét.

Khi các bạn gặp phải vấn đề gì đó muốn thao khảo ý kiến của tôi là y như rằng tôi sẽ bắt đầu phô diễn hết mọi kiến thức mình có để giảng giải một

cách đây khoe mẽ. Làm như vậy tôi đã vô tình biến họ trở thành những kẻ ngốc nghếch. Vậy là kết quả mọi nỗ lực đều trở thành công cốc.

Tôi còn rất thích được làm chuyên gia tâm lý cho người khác. Mỗi khi ai đó gặp khó khăn hay khúc mắc tình cảm, tôi thường không để tâm đến cảm nhận của họ mà chỉ chăm chăm nói về suy nghĩ của bản thân. Tôi không hiểu được rằng, thật ra đạo lý là thứ mà ai cũng hiểu, chỉ là không làm được như vậy mà thôi.

Giờ đây nghĩ lại mọi thứ, có rất nhiều lúc chúng ta hỏi ý kiến người khác nhưng thật ra trong lòng sớm đã có câu trả lời, cái chúng ta cần khi đó không phải là những lời giảng giải mà chỉ đơn giản là sự đồng cảm mà thôi. Cho dù quan điểm của họ có hoàn toàn đúng nhưng chỉ cần trái với suy nghĩ trong lòng là ta đã không muốn nghe nữa rồi.

Cách đây không lâu, một người bạn kể cho tôi câu chuyện này.

Cô ấy có một người bạn yêu phải một tên rác rưởi. Trong mắt cô ấy thì anh ta chắc chắn không bao giờ có thể mang lại hạnh phúc cho người bạn của mình. Và thật sự thì người bạn đó cũng đã không ít lần phải chịu ấm ức, tổn thương và tới tìm cô ấy để giải bày.

Cô ấy tức giận thay bạn mình, tuôn ra một tràng những tệ bạc của người đàn ông kia và bảo bạn mình hãy dứt khoát chấm dứt mối quan hệ này, tìm cho mình một người đàn ông khác tốt đẹp hơn. Vậy nhưng khi người bạn gái kia nghe được những lời nói không hay về bạn trai mình, lại tỏ ra vô cùng tức giận. Thậm chí còn 'chiến tranh lạnh' với cô ấy.

Cô ấy buồn bã nói với tôi: "Tớ chỉ muốn tốt cho cô ấy mà thôi. Cậu nói xem tớ sai ở đâu? Tớ thật sự không muốn trông thấy cô ấy tiếp tục chịu đựng những tổn thương như vậy nữa."

Nghe đến đây, tôi hiểu rất rõ cảm nhận của cô ấy. Nhưng có nhiều khi, không phải cứ thành thật đã là tốt. Có những chuyện khi đã thành công chưa chắc người ta đã cảm kích bạn. Nhưng một khi thất bại, thì tất cả lại là trách nhiệm của bạn. Khi đó, bạn sẽ trở thành một người đàn bà có lòng dạ hẹp hòi, ghen ghét, đố kỵ với người khác nên không nhìn ra được điểm tốt của họ.

Từ xưa tới nay, không phải ai cũng có thể chấp nhận được những lời phân tích thật đến tận tâm can, cũng không phải tất cả mọi người đều có một tấm lòng bao dung rộng lớn để chấp nhận hết tất cả lời bình phẩm của người khác, hơn nữa, không phải ai cũng có được cho mình những phán

đoán đầy lí trí. Suy cho cùng thì cũng đúng, bạn là ai cơ chứ? Sao cô ấy lại phải nghe theo bạn?

Câu chuyện thứ hai xảy ra sau khi tôi đã đi làm. Lúc tôi mới đi làm được một năm, công ty tiếp tục tuyển một nhân viên vừa mới tốt nghiệp. Thời điểm ấy, cấp bậc của tôi cao hơn cô ấy, hơn nữa lại luôn được sếp coi trọng.

Đó là một cô gái rất ham học hỏi. Tôi thì không bao giờ giấu nghề cái gì tôi biết cũng sẽ chia sẻ và hướng dẫn cho cô ấy. Cô ấy cũng thông minh, nhanh nhẹn, vậy nên đã nhanh chóng đứng vững được trên chính đôi chân của mình.

Vậy mà, trong một lần công ty hợp thay đổi chức vụ, cô ta đã đâm tôi một nhát. Nói rằng tôi vì ghen ghét mà hãm hại cô ta. Thậm chí còn nể nang gì, bôi nhọ tôi trước mặt lãnh đạo.

Thực tế thì khi đó tôi đã có A Ngạn rồi, nên cũng chẳng bận tâm gì với chức vụ ấy cả, do vậy tuyệt đối không bao giờ có chuyện tôi tranh giành gì với cô ta. Thế nhưng rốt cuộc thì mình chẳng làm mà lại bị vu khống như vậy.

Cuối cùng thì cô ta đã đạt được mục đích, không những thế, còn nói với người khác rằng tôi đã thất bại một cách thảm hại.

Tôi nhắm mắt nghĩ rằng, quân tử trả thù 10 năm chưa muộn.

Về nhà, tôi đã kể cho A Ngạn nghe chuyện đó. Anh ấy không những không an ủi tôi, lại còn nói tôi một cách rất nặng nề "Công ty là nơi làm việc, ắt sẽ có những chuyện như tranh giành chức vụ hay so đo với nhau từng đồng lương một, vốn không phải là nơi để giao lưu kết bạn. Cho dù em chẳng có tham vọng hay đòi hỏi gì thì kẻ khác cũng sẽ không tin em đâu. Em càng cố gắng vươn lên một cách đàng hoàng bao nhiêu, càng có nhiều hơn nữa những kẻ ghen ghét, đố kỵ, và muốn hãm hại em bấy nhiêu. Đi đâu duy nhất mà em có thể làm được trong môi trường ấy, chính là giữ cho lòng mình trong sạch, bởi vì kẻ khác nghĩ hay làm gì thì em cũng không thể nào kiểm soát được người ta. Em cũng không cần phải kết thân với đồng nghiệp làm gì cả, càng không nên kết bạn với cấp trên. Chỉ khi giữa hai người không có mối quan hệ lợi ích thì mới có thể trở thành những người bạn chân tình thật sự mà thôi."

Về điểm này thì tôi không hoàn toàn đồng ý với A Ngạn. Cho đến nay, tôi có khá nhiều bạn bè là đồng nghiệp cũ. Thi thoảng gặp mặt, ai cũng

niềm nở và cảm thấy vô cùng thoải mái, tuyệt nhiên chưa có ai trở nên xa cách cả.

Từ hồi đó đến giờ, tôi không còn gặp phải những chuyện như vậy nữa. Không phải vì số tôi đỏ, mà là vì thái độ và nhận thức của tôi đã thay đổi.

Ngày xưa tôi cứ nghĩ rằng chỉ cần mình đối xử tốt với người khác thì người ta cũng sẽ tốt lại với mình, nếu không được như vậy thì sẽ cảm thấy vô cùng tổn thương. Còn bây giờ tôi lại nghĩ, trên đời này không phải việc gì mình làm cũng sẽ được đáp trả xứng đáng. Đừng nghĩ rằng mình vì người khác bỏ ra bao nhiêu, thì người ta cũng sẽ trả lại mình bấy nhiêu.

Chính vì vậy, hãy nhìn mọi thứ nhẹ nhàng hơn. Nếu bạn cứ mãi suy nghĩ về việc cho đi và nhận lại chỉ càng khiến mình thêm đau đầu mà thôi.

Thế nhưng, khi bạn nhận tấm chân tình và sự giúp đỡ thật lòng của bạn bè, thì hãy làm tất cả mọi thứ xuất phát từ trái tim và lòng biết ơn của mình để báo đáp họ, và đừng chỉ dừng lại ở những lời nói đầu môi. Có như vậy thì dù bạn chẳng nói ra, họ cũng sẽ mãi mãi ghi nhớ. Ngược lại, khi bạn đã không hiểu được hai chữ 'biết ơn' mà chỉ quen nói vài lời qua quýt thì dù có nói bao nhiêu đi chăng nữa, người ta cũng chỉ coi đó như gió thoảng qua tai mà thôi.

Khi bản thân mình không chịu bỏ công để làm gì cho xứng đáng mà cứ mong đợi người khác cảm kích, thì chỉ càng khiến cho đối phương thêm phần bất mãn với bạn mà thôi.

Hãy nhớ, cái gì cũng rất công bằng. Phải biết lấy cái này để bù cái kia! Đã là những người bạn thật sự thì chẳng cần mở lời vẫn có thể thấu hiểu mọi điếu của nhau.

Xin hỏi, bạn có một người bạn như thế ở bên cạnh mình chứ?

Chương 32: CUỘC SỐNG VÔ TẬN

Gần đây, tôi gặp phải một chuyện thế này:

Tuần trước, tôi tới tham dự bữa tiệc của một bạn học cũ. Mọi người ai cũng nói về cuộc sống gần đây của mình. Người thì kêu than rằng tiền không đủ tiêu, người thì lại nói thời gian không đủ dùng, còn có người bảo thiếu cả hai thứ ấy. Đường như ai cũng đang cảm thấy bất mãn với cuộc sống hiện tại của mình.

Cho đến khi hỏi tới tôi, tôi cười và nói: "Tớ thì rất hài lòng với cuộc sống hiện tại. Tiền nhiều thì tiêu nhiều, tiền ít thì tiêu ít. Cuộc sống mà, làm sao có thể trọn vẹn. Biết đủ là được rồi."

Những gì tôi nói lại hoàn toàn lệch nhịp với câu chuyện than trách của mọi người. Một bạn gái đã hỏi ngược lại tôi bằng giọng điệu đầy sắc lạnh: "Cậu có thể nói vậy vì vốn dĩ cuộc sống của cậu đã quá đủ đầy. Mong muốn lớn nhất của tớ là cho con đi du học nước ngoài, làm cho nó được ngẩng cao đầu, chính vì thế tớ đã phải vất vả làm việc mỗi ngày, nỗ lực hơn bao giờ hết. Vậy mà số tiền tớ gom góp được vẫn còn cách quá xa mới đủ chi phí cho nó. Trong khi đó, cậu lại có thể thoải mái, vui vẻ đi du lịch khắp thế giới. Nếu tớ là cậu, không bị nổi ám ảnh về chi phí du học nước ngoài ấy làm cho phát điên, có khi tớ còn sống nhàn nhã hơn cậu. Cậu nói xem, có phải không?"

Rồi tôi đã đáp lại cô ấy thế này: "Nếu như cậu cảm thấy việc cố gắng đưa con ra nước ngoài học tập khiến cậu quá khổ sở, vậy tại sao cậu vẫn nhất định phải cho nó đi? Đúng là nền giáo dục Trung Quốc còn nhiều thiếu sót, nhưng giáo dục nước cũng đâu phải không có hạn chế. Chỉ cần đứa trẻ có năng lực, ham học hỏi, thì dù ở đâu cũng có thể ngẩng cao đầu được. Cậu nghĩ xem, giả sử cậu thật sự đưa được nó ra nước ngoài học thì sẽ không có bất cứ chuyện gì xảy ra hay sao? Thứ mà chúng ta học không phải chỉ là kiến thức, mà còn là học khả năng tư duy độc lập, học cách làm người và kỹ năng xử lý vấn đề. Đó là những thứ mình phải học cả đời, quan

trọng hơn đó là phải có một thái độ sống không ngừng vươn lên. Nếu cậu cho rằng chỉ cần con cậu có cái danh đi du học thì tương lai sẽ rộng mở, vậy thì cậu đã suy nghĩ quá phiến diện rồi. Thực tế chỉ cần đứa trẻ ấy có phẩm chất và những thói quen tốt thì nó muốn học cái gì, học ở đâu đâu không quan trọng. Suy nghĩ của cậu đã bị đảo lộn. Trong những người có thành tựu và đóng góp to lớn, không phải ai cũng đã từng đi du học. "

Cô ấy tỏ vẻ không phục với những gì tôi nói: "Vấn đề của bọn trẻ chúng ta không bàn nữa. Tớ hỏi cậu, cậu có cảm thấy cuộc sống hạnh phúc của mình được gây dựng nên từ vật chất hay không?"

Tôi thoáng nghĩ rồi trả lời: "Tớ cho rằng cảm giác hạnh phúc cốt lõi vẫn nằm ở thái độ của mỗi người."

Cô ấy vô cùng bất mãn với câu trả lời của tôi: "Có thể cậu không thừa nhận, nhưng tớ vẫn cảm thấy hạnh phúc của cậu xuất phát từ vật chất. Khi thấy ai đó dùng chiếc túi hàng hiệu, cậu không phải nhìn họ bằng ánh mắt ngưỡng mộ mà có thể lập tức đi mua một chiếc. Nhà cậu có giúp việc, vậy nên thỉnh thoảng có làm việc nhà cũng chỉ mang tính chất vận động một chút. Cậu không mấy khi phải vào bếp, nếu có thì cũng chỉ là để thay đổi tâm trạng. Cuộc sống đủ đầy mới có thể mang đến cho cậu một thái độ sống tích cực như thế. Giả sử, nếu một ngày cậu thấy người khác đều sống trong những căn biệt thự rộng lớn, còn hai vợ chồng cậu vẫn chỉ ở trong căn nhà nhỏ như chuồng bồ câu, vền vền có mấy chục mét vuông. Rồi lúc cậu đang chạy con xe Cherry QQ đi làm, ai đó thì đang lái chiếc BMW vút qua trước mặt cậu, lúc ấy cậu sẽ thấy thế nào? Hiện giờ cậu biết đủ là bởi vì cậu đã có. Nếu như bây giờ cậu đánh mất tất cả những thứ mình đang có thì cậu vẫn sẽ nói với tớ như thế này chứ?"

Tôi gật đầu chắc nịch: "Đúng vậy, tớ vẫn sẽ nói như thế. Thật ra thì những lời cậu vừa nói đến bây giờ vẫn đang tồn tại trong cuộc sống của tớ mà. Lúc bọn tớ lái chiếc BMW mà cậu bảo rất tuyệt ấy, cũng vẫn có những chiếc Ferrari hay Bentley vút qua. Hay lúc đi gặp mặt bạn bè, tớ vẫn nghe được những tin như ai đó vừa mua một căn biệt thự trị giá cả trăm tỉ ở Tam Á. Tất cả những thứ ấy đều nằm ngoài tầm với của tụi tớ. Nói thật thì trong lòng cũng có phần ngưỡng mộ. Nhưng cái tớ nghĩ đến nhiều hơn là so với những người vẫn đang phải chen chúc trên xe buýt để đi làm mỗi ngày thì tớ đã quá may mắn rồi. Còn nhà cửa có lộng lẫy hay không, chỉ cần sống mà cảm thấy thoải mái là được. Cậu đã từng nghĩ rằng, có lẽ những người đang sống trong căn biệt thự xa xỉ ngoài kia cũng đang cảm

thấy căn nhà quá trống trải, không có hơi người, thật chẳng giống nhà gì cả hay không? Có những lúc tốt hay xấu phụ thuộc vào cách nhìn nhận của chính mình. Không phải chỉ vì một chiếc túi xách hàng hiệu mà người khác sẽ tôn trọng cậu hơn. Cũng không phải vì mặc một bộ đồ hàng trăm triệu mà có được yêu thương nhiều hơn. Không có ai nói với cậu rằng đã yêu cậu bởi vì cậu mặc một bộ đồ thật đắt đỏ. Có thể những lời đó nghe thật giáo điều, nhưng thực tế là vậy. Tớ tin rằng khi chúng ta qua lại với ai đó, nhất định sẽ không vì người đó giàu có mà lại càng chân thành. Ngược lại cũng vậy, khi ai đó đã là bạn của mình cũng sẽ chẳng để tâm tới việc mình có bao nhiêu tiền của. Tớ tin rằng ngoại trừ một số ít những người có mục đích khác, đa số chúng ta đều đang theo đuổi một giá trị tích cực như vậy."

Cô ấy tỏ ra xem thường những gì tôi nói.

Cô đáp lại: "Nếu nói theo logic của cậu nghĩa là khi mọi người đều an vị với cuộc sống của mình sống trong cái chuồng chim bồ câu cả đời, rồi lái con xe QQ cả đời, đó mới là một cuộc đời thanh đạm nhất, như vậy mới gọi là biết đủ nhất, đúng không?"

Tôi nói: "Tớ không nói rằng cả đời này cậu đừng phấn đấu, ý tớ là trước tiên cậu hãy có một tâm thế thật vững vàng. Chỉ khi tâm bình ổn, cậu mới có thể cảm nhận được những điều tốt đẹp hơn mà cuộc sống mang lại."

Cơ rất nhiều người khi đã sở hữu cho mình những chiếc xe hơi đắt giá hay căn biệt thự sang trọng, nhưng họ vẫn đạp xe đi làm để rèn luyện sức khỏe. Lúc bạn đang ngưỡng mộ ai đó vì họ có tiền có của, có lẽ ai kia cũng đang thầm khao khát có được một cơ thể khỏe mạnh như bạn. Hay lúc mà bạn thèm muốn căn hộ lớn giống ai kia, rất có thể một người khác cũng đang ước ao có được một bữa cơm gia đình đoàn tụ như nhà bạn. Cuộc sống này là của chúng ta, vì sao cứ phải đi so sánh với ai khác?

Hãy thử nghĩ xem, nếu không có một tâm thế vững vàng, một thái độ sống tích cực, thì dù cuộc sống có tốt đẹp đến đâu cũng không đủ để lòng người thỏa mãn. Khi đã có được chiếc Rolls-Royce đắt tiền, hẳn chúng ta lại đố kị với những người có cả trực thăng riêng. Hay đến lúc ta thật sự chạm tay được vào ngôi biệt thự sang trọng, lộng lẫy, cũng chính là lúc ta lại ghen với những người mua được cả một hòn đảo.

Nếu không có một thái độ sống rộng mở và tích cực, thì dù có trở thành người giàu nhất Trung Quốc đi chăng nữa, ta lại thêm khát vị trí đứng đầu Châu Á trong bảng vàng xếp hạng tài sản.

Cuộc đời này không có cái gì là nhất!

Trong cuộc sống, có khát khao và tham vọng là đi đầu tốt. Nhưng đừng đánh đồng giữa lòng ham hư vinh và thái độ cầu tiến. Ham hư vinh và luôn cầu tiến nghe có vẻ giống nhau, nhưng thật ra lại vô cùng khác biệt.

Nếu ham hư vinh là khát khao những đi đầu ngoài tầm với thì thái độ cầu tiến lại chính là có ý chí, quyết tâm làm đến cùng. Một bên là sự kết hợp giữa ngưỡng mộ và đố kị. Một bên lại là nỗ lực phấn đấu.

Cuộc sống không có điểm dừng nhưng cuộc đời thì có. Lấy cuộc đời hữu hạn để theo đuổi cuộc sống vô hạn, cuối cùng sẽ nắm chắc phần thua trong tay. Thay vì mãi miết đuổi theo những đi đầu xa vời, chẳng bằng cố gắng kiếm tìm trong cuộc sống hiện tại cội nguồn của hạnh phúc.

Chương 33: BA CÁCH SUY NGHĨ VỀ HÔN NHÂN

Một đàn chị khóc than với tôi rằng, vợ chồng chị ấy lấy nhau cũng đã ngót nghét 12 năm, con cũng đã được 10 tuổi. Vậy mà giờ đây, chồng chị lại đang đòi ly hôn. Chị ấy vừa buồn tủi vừa thấy uất ức.

Lật giở lại kí ức, chị kể với tôi là ngày kết hôn, anh ấy đã thề thốt rằng sẽ bên chị cả đời không chia xa. Vậy mà bây giờ lại phản bội lời thề, phản bội chị. Anh ta thật là một tên bịp bợm.

Trong tiếng khóc ảm ức của chị, tôi hỏi chị ba câu:

Một là, trên đời này liệu có người đàn ông nào sống vì chị hay không?

Hai là, có người đàn ông nào sống mà bắt buộc phải yêu thương chị cả đời hay không?

Ba là, có người đàn ông nào tuyệt đối không được bỏ chị mà đi hay không?

Chị ấy vẫn đang nước mắt ngấn dài, nhìn tôi chăm chú một hồi rồi lí nhí trả lời: "Dù sao thì vẫn cần có trách nhiệm và nghĩa vụ chứ. Lẽ nào những điều ấy không quan trọng hay sao?"

Trong thực tế, trách nhiệm được sinh ra trên cơ sở tình yêu. Khi một người đàn ông đã yêu thương một người phụ nữ thì chẳng cần nhắc anh ta cũng sẽ có trách nhiệm và thực hiện nghĩa vụ một cách tận tâm. Nhưng khi tình đã cạn, việc nói tới trách nhiệm hay nghĩa vụ sẽ chỉ như trò cười mà thôi. Cho dù khi đó anh ta có vì những lời dị nghị, gièm pha mà cố gắng ép mình sống sao cho có trách nhiệm thì cuộc sống của anh ta cũng sẽ mất hết niềm vui. Và tất nhiên càng không thể mang lại cho vợ niềm hạnh phúc mà mọi người phụ nữ đều mong muốn.

Bởi lẽ một người không cam tâm tình nguyện và không có hạnh phúc thì sao có thể mang lại hạnh phúc cho người khác được.

Trong một buổi tư vấn tâm lý cho mọi người, tôi cũng đã đưa ra ba câu hỏi đó.

Lúc tôi hỏi câu đầu tiên, hầu như mọi người đều nói rằng không có. Tôi hỏi thêm: "Vậy thì đàn ông sống là vì ai vậy?" Hầu như mọi người đều đáp rằng, anh ta sống vì chính bản thân mình.

Câu hỏi này đã kéo theo một câu hỏi khác: "Nếu anh ta đã sống vì bản thân anh ta, thì chứng tỏ anh ta không thuộc về bạn rồi. Vậy sao có thể nói là anh ta phản bội?"

Lúc tôi hỏi đến đây, nhiều người đã im lặng và trở nên suy tư.

Sau đó, tôi tiếp tục hỏi câu thứ hai: "Có người đàn ông nào sống mà bắt buộc phải yêu thương bạn cả đời hay không?"

Mọi người lại lần lượt lắc đầu. Nếu anh ta đã không có trách nhiệm phải yêu bạn cả đời, chứng tỏ rằng anh ta hoàn toàn có thể trao trái tim mình cho một người khác. Vậy nên không cần tại việc ai phản đối ai trong mối quan hệ yêu đương nam nữ, ai cũng có quyền được chọn lựa lại người mình muốn trao gửi tình yêu.

Rồi đến câu hỏi thứ ba: "Anh ta có thể rời xa bạn hay không?"

Hầu như mọi người đều gật đầu, mặc dù cũng có một số người vẫn còn hơi miễn cưỡng.

Ai cũng có quyền rời xa ai đó, nghĩa là ai cũng có quyền tự do ly hôn. Đây là chuyện đến pháp luật cũng cho phép, vậy thì bạn dựa vào cái gì để không cho phép anh ta làm vậy?

Tôi nghĩ rằng những người không đồng tình với tôi, chắc hẳn đều sẽ nghĩ đến vấn đề trách nhiệm và đạo đức. Nhưng khi một ai đó đã quyết định lựa chọn cuộc sống mới thì trách nhiệm và đạo đức là những thứ không thể trói buộc được họ. Huống hồ, đó đều là những khái niệm mơ hồ, mỗi người một quan điểm.

Có người cho rằng ly hôn là một hành động vô cùng thiếu trách nhiệm, nhưng cũng có người cho rằng cố gắng duy trì một cuộc sống hôn nhân không có tình yêu mới là thiếu trách nhiệm với bản thân và đối phương. Sống như vậy là đang lãng phí cuộc đời của đôi bên.

Có một câu chuyện mà tôi thấy rất đáng để chia sẻ với mọi người.

Bạn A ngày nào cũng có một quả trứng gà. Vì mối quan hệ giữa A và B đầu rất tốt nên A đều mang trứng gà của mình cho B ăn. Lúc mới đầu, B vô cùng cảm kích hành động đó của A. Nhưng lâu dần nó đã trở thành thói quen. Mà quen rồi thì người ta sẽ cho rằng đây là lẽ dĩ nhiên phải thế. Cho

tới một ngày, A mang trứng gà cho C, B đã tỏ ra rất khó chịu. Cậu ta hậm hực đến tìm A để nói lí. Hai người họ đã cãi nhau một trận và từ đó trở mặt quay lưng, mối quan hệ tốt đẹp ấy tan vỡ. Trong chuyện này, B đã quên mất rằng, vốn dĩ trứng gà là của A, cậu ta muốn cho ai đó là quyên của cậu ta.

Tình yêu của một người đàn ông cũng giống như quả trứng gà trong câu chuyện này. Vốn dĩ anh ta muốn trao nó cho ai đó là quyên mà anh ta lựa chọn. Vậy nên, việc anh ta đem tình yêu của mình trao cho ai, tờ giấy kết hôn vốn chẳng thể quyết định, mà quyết định hoàn toàn nằm ở anh ta.

Một cô gái trẻ hỏi tôi rằng: "Chị Văn Tình, em không cần tiề, cũng không cần thứ của cải vật chất gì của anh ấy. Thứ duy nhất em cần là trái tim, là tình yêu của anh ấy. Chị nói xem, em phải làm thế nào bây giờ?"

Tôi đáp lại: "Rút tiề ra khỏi ví của đàn ông còn dễ hơn là lấy được trái tim và tình yêu của anh ta. Bởi vì khi một người đàn ông đã yêu thương em thì tiề bạc, tài sản của anh ta sẽ tự nhiên về tay em. Thậm chí, anh ta có thể sẵn sàng cho em tất cả mọi thứ vật chất mà anh ta có."

Câu chuyện trên cũng làm rõ một điề: Khi tình yêu anh ta đã trao tặng cho bạn, thì quả trứng gà ấ cũng sẽ dành cho bạn. Bởi vì yêu, nên anh ta cho bạn quả trứng. Cũng vì cho quả trứng nên chứng tỏ anh ta đang yêu.

Thật ra phụ nữ không cần phải phí công vô ích tìm kiếm câu trả lời xem tại sao đàn ông lại phản bội cuộc hôn nhân giữa hai người. Mà đơn giản chỉ cần hỏi lại chính mình, rốt cuộc tình yêu của anh ta đối với bạn có còn nữa hay không? Muốn duy trì một cuộc hôn nhân dài lâu, thì nhất định không được để mất trái tim và tình yêu của đối phương dành cho mình.

Có một điề đáng tiếc là, nhiều phụ nữ lại suy nghĩ theo chiều hướng: Đã kết hôn rồi thì tất nhiên tình yêu của người đàn ông sẽ thuộc về mình. Thật lòng mà nói, suy nghĩ ấy không hề sai. Nhưng sai ở chỗ, nhiều người quên mất rằng: Bất cứ lúc nào người đàn ông cũng có thể rời đi.

Hôn nhân chính là mối giao kèo tế nhị giữa hai người. Lúc đặt bút kí tên thì cần cả hai bên tình nguyện. Nhưng kết thúc thì chỉ cần một trong hai người muốn là được. "Yêu em suốt cuộc đời" có thể là mong muốn, nhưng mong muốn ấy chắc chắn không thể trở thành yêu cầu mang tính ép buộc.

Trên đời này, chẳng ai là người nợ ai cả.

Những lí lẽ này không phải là tôi đang đứng ở lập trường của một người đàn ông để giúp anh ta tìm những lời giải biện, mà tôi hi vọng có thể mang

đến một cái nhìn thực tế hơn cho nhiều chị em chúng ta. Hãy đứng ở một góc độ khác để nhìn nhận vấn đề

Trong xã hội hiện nay, trách nhiệm hay dư luận đâu không thể giữ chân một người đàn ông khi mà anh ta đã muốn rời đi. Phụ nữ nếu không suy nghĩ thông suốt vấn đề này sẽ chỉ tự làm khổ mình mà thôi.

Xung quanh tôi có mấy hội nhóm của chị em phụ nữ. Trong đó một hội thì cổ vũ cho quyền tự do lựa chọn của đàn ông sau hôn nhân. Cũng có hội thì đề cao vấn đề trách nhiệm và nghĩa vụ của người đàn ông.

Đến nay đã 10 năm trôi qua, chưa một cuộc hôn nhân nào trong hội cổ vũ quyền tự do lựa chọn của đàn ông sau hôn nhân tan vỡ. Vậy nhưng những người đang cường điệu hóa vấn đề trách nhiệm hay nghĩa vụ của đàn ông thì đã ly tan đến gần một nửa.

Vậy thực tế ấy có nói lên được điều gì hay không?

Phụ nữ chúng ta đừng chỉ biết mãi mê trách cứ vì sao chồng mình đã lừa dối và phản bội mình. Như vậy chỉ càng khiến cho lòng mình thêm đau đớn, khổ sở mà thôi. Trong khi những oán hận ấy của chúng ta cũng chẳng hề hấn gì tới người đàn ông khi họ đã cạn tình. Tất cả chỉ càng chứng tỏ rằng ta đang cố gắng vứt bỏ đi hạnh phúc của chính mình.

Trong cơn phẫn nộ và oán hận ấy, bạn đang đánh mất thời gian sức lực, và cả vẻ đẹp của chính mình. Vậy có đáng không, khi mà tất cả những thứ ấy còn đắt giá hơn một người đàn ông đã không còn yêu bạn gấp vạn lần?

Chương 34: CHUYỆN TÌNH CHỊ EM

Mấy ngày gần đây thời tiết đang nóng trở lại. Tôi thay chiếc áo mùa xuân để ra ngoài. Khắp nơi đều là cảnh tượng cây cối đâm chồi, đua nhau khoe sắc. Thật tràn đầy ý xuân!

Có lẽ do ảnh hưởng của tiết xuân đẹp đẽ ấy mà mệnh đào hoa của tôi cũng được thơm lây, trở dậy hơn bao giờ hết.

Khi ấy, tôi cùng một người chị em thân thiết đến tham gia một buổi gặp gỡ tại nhà khách.

Hôm ấy, có đến ba người đàn ông đã tỏ tình với tôi. Trong đó có một cậu mới 20 tuổi đầu, còn kém tôi những 8 tuổi. Tuy còn ít tuổi nhưng lại vô cùng đẹp trai. (Hồi những cô gái trẻ còn chưa kết hôn, tin này có phải kích lệ các bạn rất nhiều không? Đến một bà cô ngoài 30 như tôi còn có người đến hỏi thăm, vậy thì các cô gái trẻ lo gì không tìm được một người đàn ông tốt để lập gia đình cơ chứ.)

Nhìn gương mặt bừng ra sữa của cậu ấy, tôi không thể nhịn được cười. Tôi nói: "Chị hơn em 8 tuổi đó, em có biết không?"

Ai ngờ cậu ta đáp lại tôi ngay lập tức: "Giờ đã là thời đại nào rồi. Chỉ cần cao không còn là khoảng cách. Tuổi tác cũng không thành vấn đề. Chỉ cần em không để ý là được rồi. Mà chị không biết bây giờ đang một mối tình chị em à? Chị hơi lạc hậu rồi đó!"

Có thể cậu ta không quan tâm, nhưng tôi thì có.

Còn nhớ một lần lúc hỏi chuyện về nam diễn viên mà tôi thích nhất. Mọi người hầu như đều thích những chàng trai trẻ idol Hàn Quốc. Rồi hỏi đến lượt tôi, tôi nói mình thích diễn viên kiểu như Trần Đạo Minh. Hơn nữa, A Ngạn cũng hơn tôi cả chục tuổi, đi đâu này chứng tỏ tôi thuộc tuýp thích những người đàn ông lớn tuổi chứ không phải tuýp người thích trai trẻ.

Quay lại, tôi tiếp tục nói với cậu nhóc kém mình 8 tuổi kia: "Kể cả tuổi tác không phải vấn đề, nhưng chị đã kết hôn rồi."

Tôi bấm bụng nghĩ, nói đến đây chắc lòng cậu ta chết lặng rồi.

Thế mà chàng trai trẻ không hề tỏ ra bối rối, trái lại còn vô cùng đắc chí. Cậu ta đáp: "Không phải kết hôn rồi vẫn có thể ly hôn hay sao? Hơn nữa, em còn chưa lấy vợ, em có quyền tự do theo đuổi hạnh phúc của mình. Em tin, chị nhất định sẽ bị em làm cho xiêu lòng."

Không biết có phải giới trẻ bây giờ đều ngang ngạnh như vậy không. Dù tôi đã nói và thể hiện rất rõ quan điểm của mình với cậu ta rằng chuyện này là không thể, vậy mà cậu ta vẫn cứ vô duyên vô cớ gửi tin nhắn cho tôi, lời lẽ thì vô cùng ám muội. Không những thế, thi thoảng lại mang đến cho tôi những đòn tấn công bất ngờ, như hoa tươi rồi cả sô cô la nữa. Như thế giới trẻ bây giờ đều là những cao thủ tình trường vậy.

Còn nhớ năm đó lúc tôi và A Ngạn yêu nhau, tôi nào có được hưởng những đặc ân lớn như thế này.

Cô bạn thân của tôi sau khi biết chuyện đã kể cho tôi nghe mẩu chuyện cười.

Có cô gái nọ phải lòng một chàng trai nên đã tỏ tình với anh ta. Chàng trai nói: "Xin lỗi em, anh đã kết hôn rồi."

Cô gái mặc kệ, vẫn tiếp tục: "Em chẳng quan tâm. Em vẫn cứ yêu anh như thế."

Kết luận: Một ả đàn bà vô liêm sỉ giật chùng người khác!

Ở một diễn biến khác...

Có chàng trai nọ phải lòng một cô gái nên đã tỏ tình với cô ấy. Cô gái nói: "Xin lỗi anh, em đã kết hôn rồi."

Chàng trai cũng không từ bỏ, vẫn tiếp tục: "Anh chẳng quan tâm. Anh vẫn cứ yêu em như thế."

Kết luận: Một gã đàn ông si tình!

Chuyện cười thì cũng chỉ là chuyện cười. Nhưng đó lại chính là thứ hiện thực rõ ràng nhất. Tiêu chuẩn về đạo đức đối với người đàn ông và phụ nữ trong xã hội này là không giống nhau, thật quá phũ phàng!

Có rất nhiều sự việc vốn đã không tồn tại hai chữ "công bằng". Vậy nên ta đừng phí công tìm kiếm.

Chưa hết, cô bạn còn cảnh cáo tôi: "Cậu đừng có để bị mê hoặc rồi đi ngoại tình đó nhé. Cần thận không A Ngạn giết chết cậu."

Tôi không sợ có ngày A Ngạn sẽ giết mình như cô bạn tôi nói, vì trước khi kết hôn chúng tôi đã giao ước: Cả hai sẽ không ngoại tình. Đó là lời cam kết chung thủy dành cho tình yêu của chúng tôi. Nhưng tới một lúc nào đó, nếu một bên đã không còn yêu người kia nữa thì hãy nói với nhau

thật thẳng thắn, nhất định không được lừa dối nhau. Tuyệt đối không lấy hôn nhân ra để trói buộc nhau. Kết hôn là vì tình yêu của cả hai đã đủ lớn và muốn được cùng nhau đi đến hết cuộc đời.

Vậy nên khi nghe bạn mình nhắc nhở, tôi đã cười: "Cậu yên tâm, A Ngạn nhất định sẽ không giết tớ đâu. Tớ một lòng một dạ với anh ấy, không bao giờ có chuyện hai lòng."

Cô ấy liếc nhìn tôi bằng ánh mắt dí dỏm rồi đùa rằng: "Nói trước bước không qua. Nhỡ đâu cậu lại bị đòn tấn công nhiệt tình của chàng trai trẻ kia làm lay động thì sao? Thời bây giờ phụ nữ cũng không chung thủy hơn đàn ông là bao đâu."

Không phải tôi đang nói những lời tự đắc quá sớm, mà vì tôi là người hiểu bản thân mình nhất. Tình yêu của tôi chỉ dành cho người yêu tôi nhất và cũng là người tôi yêu nhất mà thôi.

Cái gọi là sự chung thủy không chỉ thể hiện ở một câu nói, mà còn bởi có một ai đó đã vì bạn mà bỏ ra rất nhiều thứ, vì thế bạn cũng sẽ xót xa khi nhìn thấy anh ấy bị tổn thương hay buồn khổ.

Không ai dám chắc chắn về lòng chung thủy của mình, nhưng chỉ vì trái tim đã có một người chiếm ngự, chúng ta sẽ một lòng một dạ, không đổi thay để yêu người đó một cách chân thành.

Cuối cùng, tôi đã hẹn chàng trai trẻ ấy để nói chuyện. Tôi hỏi cậu ta: "Em thích chị ở điểm gì?"

Cậu ta đáp: "Em thích chị vì chị là một người phụ nữ thực thụ. Chị rất hiểu biết và khôn khéo."

Tôi thật lòng nói lời cảm ơn với tình cảm mà cậu ta đã dành cho mình. Dường như cậu ấy đã bị tổn thương. Cậu hỏi lại tôi: "Tại sao chị không thích em, vì em chưa đủ đẹp trai à?"

Tôi cười rồi nói: "Không, em rất đẹp trai, nhưng chị đã qua cái tuổi thích ai đó vì vẻ bề ngoài rồi."

Nói một cách công bằng, cậu ấy đẹp trai và trẻ hơn A Ngạn nhiều. Nhưng với A Ngạn, mỗi lúc ở bên nhau, anh ấy đều biết cách thấp lùn ngọn lửa trong tôi, khiến tôi luôn luôn cảm thấy bị khuất phục. Còn với chàng trai trẻ này, ngoài vẻ đẹp trai ra thì cậu ta chẳng còn đi đâu gì khác có thể làm tôi lay động. Có lẽ cũng vì cậu ta chưa có đủ trải nghiệm cuộc sống.

Sau này, khi A Ngạn biết được chuyện đó, anh ấy đã hỏi tôi tại sao lại từ chối cậu ta. Tôi đã nói với A Ngạn đúng như vậy. Thế rồi anh ấy bán tính

bán nghi nói: "Đẹp trai thì có gì không tốt, ít nhất có thể thỏa mãn con mắt!"

Tôi biết A Ngạn nói thật. Sau chuyện đó cuối cùng tôi cũng hiểu ra tại sao đàn ông lại thích những cô gái trẻ. Bởi vì một gương mặt tràn đầy sức trẻ có thể làm thỏa mãn con mắt. Nhưng đàn ông cũng sẽ không vì sự trẻ trung lấp đầy đôi mắt ấy mà để mình lao vào quá sâu. Bởi lẽ, những cô gái như vậy ngoài kia chẳng thiếu gì, nhưng không phải ai cũng giành được sự trân trọng của đàn ông.

Hỡi những cô gái của tôi, các bạn hãy thử nghĩ xem, ngoài vẻ trẻ trung, xinh đẹp bên ngoài có thể khiến ánh mắt đàn ông dừng lại nhất thời, thì bạn còn sức hút gì khác khiến anh ta phải động lòng, nguyện ý ở lại bên bạn mãi mãi hay không?

Chương 35: TRƯỚC VÀ SAU HÔN NHÂN

Một người bạn hẹn tôi ra ngoài uống trà. Cô ấy ghen ngào và đôi phần bối rối nói với tôi: "Văn Tình, có lẽ tớ không thể tìm được người đàn ông nào đối xử tốt với mình hơn anh ấy nữa. Mọi người ai cũng nói, anh ấy nuông chiều tớ quá."

Tôi nhấp một ngụm trà rồi quay sang cười và nói: "Vậy là tốt rồi. Đàn bà con gái nên tìm một người đàn ông đối xử tốt với mình."

Cô ấy vẫn cứ rối bời như vậy tiếp lời: "Để từ từ tớ kể cho mà nghe."

Tiếp sau đó là câu chuyện tình yêu được cô ấy kể một cách vô cùng chi tiết.

Chẳng là cô ấy rất thích ăn tôm, nên lần nào đi ăn bạn trai cô cũng gọi ra một đĩa tôm. Không những thế còn bóc vỏ từng con một đặt vào đĩa của cô ấy. Biết bạn gái mình sợ lạnh, nên dù cô ấy ở đâu cũng đều được anh chuẩn bị sẵn dụng cụ sưởi ấm. Mỗi lần cô ấy gọi đầu xong, anh đầu mang máy sấy ra trước, đợi để sấy tóc cho cô. Sáng nào cũng vậy, anh đầu pha sẵn một ly nước mật ong, chiên hai quả trứng gà và bóc sẵn cam cho cô. Tối thì pha sữa, chuẩn bị nước tắm...

Không chỉ vậy, anh còn làm rất nhiều điều khiến người khác cảm động nữa.

Nghe xong tôi liền hỏi ngay: "Anh ấy chu đáo như vậy, cậu còn đi đâu gì chưa hài lòng sao? Thật sự thì những thứ cậu vừa kể, không phải người đàn ông nào cũng làm được đâu."

Cô ấy nói: "Tớ biết. Nhưng có quá nhiều người nói với tớ, đàn ông ai cũng đều giống nhau, lúc tán tỉnh thì vô cùng nâng niu chiều chuộng, nhưng sau khi kết hôn thì sẽ không còn như vậy nữa. Cậu nói xem, liệu anh ấy có như thế không?"

Đó là câu hỏi mà tôi cũng chẳng thể trả lời. Bởi vì tôi không phải cô ấy, không phải bạn gái anh ta thì sao có thể biết được.

Xét về những cuộc hôn nhân thời nay, khả năng anh ta sẽ thay đổi là rất lớn. Đây cũng là nguyên nhân khiến cho người phụ nữ cảm thấy bất mãn với cuộc hôn nhân của chính mình. Khi ấy, người phụ nữ sẽ không tránh khỏi việc mang hôn nhân ra để so sánh với thời còn yêu đương, và nhận thấy rằng có sự khác biệt quá lớn. Nhiều người đàn ông đã gọi thực tế này là "không nuôi cá đã cắn câu", họ cho rằng một khi cá đã cắn câu mà vẫn cho mồi là không biết suy tính.

Thấy tôi vẫn im lặng, cô ấy lại hỏi: "Sau khi kết hôn với A Ngạn, cậu thấy trước hay sau khi cưới anh ấy tốt với cậu hơn?"

Tôi nghĩ một lát rồi chọn một câu trả lời thành thật nhất: "Trước lúc cưới, những gì tốt đẹp mà A Ngạn dành cho tôi đa phần đều là hình thức. Anh ấy cũng chu đáo, cẩn thận không ai bằng, lúc nào cũng ân cần hỏi han, nhưng hầu hết đều chỉ dừng lại ở lời nói. Còn sau khi cưới thì những cái tốt ấy lại được thể hiện qua hành động. Anh ấy không còn nói nhớ tôi mỗi ngày như xưa nữa, nhưng cả phần đời còn lại của anh ấy đã dành cho tôi."

Cô ấy nói: "Vậy thì coi như cậu may mắn. Có người nói hôn nhân cũng giống như một canh bạc. Quả đúng như vậy. Giờ tôi không biết mình đang thua hay thắng nữa."

Tôi tiếp lời cô ấy: "Nhưng nếu không cược thì cậu lại không cam tâm."

Cô ấy gật đầu không chút do dự. Tôi khuyên cô ấy hãy để cho trái tim mình được rộng mở. Ai cũng vậy, suy nghĩ ban đầu khi tiến tới hôn nhân cũng là vì muốn có được hạnh phúc, không ai vì những ngày tháng càng ngày càng tồi tệ phía sau mà kết hôn cả.

Tối hôm đó, trước lúc đi ngủ tôi đã kể câu chuyện của bạn mình cho A Ngạn nghe. Anh ấy cười rồi véo má tôi nói: "Trên đời này ngoài những người đàn ông 'không nuôi cá đã cắn câu' thì vẫn còn những người đàn ông 'nước trong không để chảy vào ruộng nhà người'. Bỏ công sức vào người phụ nữ không phải của mình mới là không biết tính toán. Hà có gì phải đi chăm vợ kẻ khác chứ? Anh chỉ chăm vợ của mình thôi."

Tôi tin từng câu từng chữ A Ngạn nói. Lúc còn yêu nhau, anh ấy đối với tôi rất tốt, nhưng không bỏ ra quá nhiều thời gian hay sức lực. Tất cả mọi việc luôn luôn được anh ấy sắp xếp một cách vô cùng chu đáo.

Ví dụ như lúc yêu nhau, A Ngạn sẽ không mua cho tôi món đồ gì quá đắt đỏ, nhưng sau khi cưới, cho dù tôi thích món đồ đắt tiền cỡ nào, chỉ cần anh có thể mua thì nhất định sẽ mua.

Tôi nhìn thẳng vào anh ấy và nói: "Anh là kiểu hành sự rất cẩn trọng, thật là quá gian xảo!"

Bỗng nhiên A Ngạn nắm lấy tay tôi, nói với tôi một cách đầy chân thật: "Lúc còn yêu nhau, anh biết có rất nhiều người muốn theo đuổi em. Anh hi vọng rằng em sẽ không vì một ai đó nhất thời đối xử tốt với mình mà đi nhầm đường. Khi đó không hề thiếu những chàng trai đối xử rất tốt với em. Nhưng giờ em đã kết hôn, người ta biết em là gái đã có chồng, hẳn sẽ không còn đối tốt với em như ngày xưa nữa. Vậy nên, anh sẽ phải làm tốt hơn gấp nhiều lần, vì anh sợ sẽ có một ngày em bỏ đi mất."

Lòng tôi tràn đầy xúc động, nhưng miệng lại nói: "Anh moi từ quyển sách nào ra vậy? Thật là sến sẩm!"

A Ngạn thừa nhận: "Đúng là lấy ở trong sách ra, nhưng đó cũng là những lời từ tận đáy lòng anh đó."

Tôi thích cách mà A Ngạn đối xử với mình. Ở bên A Ngạn, trái tim tôi không bao giờ cảm thấy trống rỗng. Giá như tất cả đàn ông trên thế giới này đều trọng tình trọng nghĩa, biết trân trọng người con gái đã vì mình mà từ bỏ hết những người theo đuổi xung quanh thì thật tốt biết bao.

Hãy nhớ rằng, thế giới của cô ấy chỉ có mình anh, nếu đến anh cũng không đối xử thật tốt với cô ấy, thì chắc hẳn cô ấy sẽ vô cùng đau khổ.

Chương 36: DẤU HIỆU NGOẠI TÌNH

Cô gái nọ đã để lại lời nhắn cho tôi trong sự tổn thương tột cùng: "Văn Tình, tôi và chồng đầu là mối tình đầu của nhau. Chúng tôi đã ở bên nhau từ hồi cấp ba và cùng thi đỗ vào đại học Hàng Châu. Gia cảnh của cả hai đứa đều không khá giả gì. Anh vừa học đại học vừa đi làm, tôi thì dạy gia sư. Cuộc sống trôi qua tuy có phần vất vả, nhưng chúng tôi đều cảm thấy hài lòng.

Sau khi tốt nghiệp, nhiều cặp đôi bởi vì hoàn cảnh, vì công việc mà chia tay nhau, nhưng chúng tôi vẫn ở bên nhau như thế. Cả hai đứa đều ở lại Hàng Châu và ra sức làm việc.

Thời gian đó cũng có nhiều người đàn ông đi đầu kiện tốt hơn nghĩ ý theo đuổi nhưng tôi chẳng bao giờ bận tâm. Một thời gian sau đó, chúng tôi quyết định tiến tới hôn nhân. Vì không mua nổi một căn hộ nên hai đứa đã thuê phòng trọ. Cuộc sống hôn nhân của tôi và anh ấy khá giản đơn.

Sau này, cơ hội tìm đến, tôi được cử đi nơi khác làm Giám đốc, thu nhập gấp bốn, năm lần hiện tại. Vậy là chúng tôi bàn tới bàn lui rồi quyết định tạm thời xa nhau một thời gian vì tương lai của cả hai.

Khi tôi trở thành Giám đốc, cuộc sống đã phần nào được cải thiện, những tưởng tháng ngày tươi đẹp đang lấp ló đâu đây. Nhưng cũng chính khoảng thời gian ấy, tôi phát hiện ra anh ấy ngoại tình. Tôi thật không dám tin vào điều đó, chúng tôi yêu thương nhau đến vậy cơ mà. Có chết tôi cũng không tin anh ấy lại làm ra những chuyện như vậy.

Thế nhưng sự thật phơi bày trước mắt, tôi không thể không tin được.

Lúc biết chuyện ấy, tôi chỉ nằm trên giường, không ăn không uống suốt ba ngày liền, trong lòng cảm thấy xót xa và luyến tiếc cho câu chuyện tình của chúng tôi. Chỉ cần anh ấy thành tâm nhận lỗi và hứa sẽ thay đổi, làm lại từ đầu, chắc chắn tôi sẽ không màng những gì đã xảy ra mà tha thứ cho

anh, chúng tôi vẫn sẽ tiếp tục những tháng ngày chung sống hạnh phúc như trước kia.

Mặc dù vậy, anh ấy không những không nhận lỗi mà còn kiên quyết đòi ly hôn với tôi. Tôi đã gặp kẻ thứ ba kia, thật sự không xinh đẹp và cũng chẳng giỏi giang bằng tôi, vậy mà chồng tôi vẫn nhất định đòi ly hôn.

Trong mắt tất cả mọi người, anh ấy là một người thật thà đáng tin. Nhưng từ khi chuyện này xảy ra, dường như anh ấy đã biến thành một con người hoàn toàn khác. Anh trở nên lãnh đạm và lạnh lùng. Mỗi thâm tình 10 năm của chúng tôi, nói dứt là dứt được sao, vì có gì anh ấy có thể đối xử với tôi như vậy?

Gần đây, anh ấy liên tục đòi ly hôn, nhưng tôi nhất quyết không đồng ý. Cho dù bị ép phải chết thì tôi cũng kéo anh ấy chết cùng.

Nửa năm trôi qua, tôi đã hoàn toàn suy sụp, người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm. Văn Tình, cô nói xem, giờ tôi nên làm thế nào?"

Đọc xong bức thư này, nỗi buồn như xâm chiếm lòng tôi. Dường như tôi đã nhìn thấy toàn bộ tâm can của một người phụ nữ bị mắc kẹt giữa yêu và hận đang ngổn ngang viết ra những dòng chữ này.

Tôi đã suy nghĩ nguyên buổi hôm đó, đến tối mới ngổn ngang trước máy tính và trả lời cô ấy: "Tôi đã gặp những chuyện như vậy rất nhiều rồi. Những chị em ở hoàn cảnh đó, ai cũng khó chấp nhận được sự thật. Họ đau đầu đớn vì một trái tim đang tan vỡ. Vừa đau lòng vừa không cam lòng.

Vậy nhưng cô hãy bình tâm lại và suy nghĩ, một người đàn ông mới hôm qua còn đang rất tốt, vậy mà hôm nay đã đổi thay như vậy rồi sao? Sự thay đổi của con người không phải câu chuyện hôm trước, hôm sau mà nó là cả một quá trình. Sự thay đổi diễn ra từng ngày, từ thế này sang thế khác. Tiếc rằng trong quá trình anh ta thay đổi, đến bản thân anh ta cũng không nhận ra. Có thể trong khoảng thời gian ấy, cô đang nỗ lực đánh vật với công việc nên đã không nhận ra được sự thay đổi của chồng mình.

Cô cảm thấy anh ấy như biến thành một người khác, còn tôi, tôi vẫn cho rằng bản tính là thứ rất khó thay đổi. Có lẽ trong khoảng thời gian 10 năm yêu nhau, cô và anh ấy rất ít có những trao đổi, bộc bạch một cách thành thật với nhau. Hoặc cô cho rằng bản thân mình đã rất hiểu anh ấy rồi, nhưng thực tế con người anh ta lại không như những gì cô đã hiểu. Hoặc cô đã nhìn thấy những khuyết điểm ở anh ta, nhưng lại lấp liếm cho qua vì nghĩ rằng làm gì có ai là không có khiếm khuyết, xong rồi cứ thế lơ là, bỏ qua.

Tôi cho rằng ngoại tình không tự nhiên mà đến, nó là do sự tác động của rất nhiều nguyên nhân, rất nhiều sự việc khác mới thành. Chỉ là khi cô phát hiện ra, cô lại nghĩ ngoại tình là sự việc ngoài ý muốn, vậy nên cô không thể tin vào sự thật, cũng không cách nào chấp nhận được nó, còn trong tim thì lúc nào cũng sẵn sàng tha thứ.

Tôi hi vọng rằng cô có thể đứng ở một góc độ khác mà suy nghĩ về chuyện này. Đâu phải cô từ bỏ anh ta là mãi mãi không bao giờ có được hạnh phúc nữa. Hiện giờ kể cả cô sống chết ép anh ta không được ly hôn, phải ở bên cạnh cô thì liệu cô có cảm thấy vui vẻ hơn không? Không lẽ cô định dành hết toàn bộ cuộc sống quý giá này của mình để suy nghĩ về chuyện đó? Hay cứ yêu ai là chúng ta đều có quyền làm cho bản thân mình đau đớn mỗi ngày?

Mong cô hãy suy nghĩ thật kĩ càng!"

Sau bức thư tôi gửi, không thấy cô ấy hồi âm nữa. Khoảng một tháng sau, tôi mới nhận được thư của cô: "Tôi ly hôn rồi. Mặc dù vẫn chưa xác định được mục tiêu tiếp theo là gì, nhưng trong tôi đã bình lặng hơn trước rất nhiều. Hi vọng đây sẽ là dấu hiệu của một sự khởi đầu mới."

Đọc được những dòng đó, lòng tôi thoáng nở nụ cười. Cuối cùng thì cô ấy cũng đã hiểu ra.

Trong tình yêu, có nhiều điều bản thân mình không thể dứt bỏ. Thực ra không phải vì còn yêu rất nhiều mà chỉ là không cam tâm, không nỡ từ bỏ những gì mình đã từng bỏ ra. Oán trách người không được, lại chỉ càng khiến mình thêm dần vật, khổ đau.

Có câu nói tôi muốn chia sẻ cùng mọi người.

"Bất kể đồ vật tốt đến đâu thì cũng có ngày mất đi. Kí ức sâu đậm bao nhiêu cũng sẽ có lúc hóa nhạt nhòa. Người mình yêu thật nhiều cũng có ngày quay đầu bỏ đi. Giấc mơ đẹp đến đâu cũng sẽ phải tỉnh lại. Cái gì nên từ bỏ thì đừng níu giữ, nên trân trọng thì đừng buông tay. Nếu một ngày bạn cảm thấy tình yêu của mình không còn hạnh phúc hay niềm vui nữa thì hãy buông tay đi. Còn nếu như không nỡ buông bỏ thì hãy trân trọng, giữ gìn cho thật tốt.

Sự từng trải, kinh nghiệm sống sẽ giúp chúng ta hiểu ra được nhiều điều. Khi đã tích lũy đủ những điều ấy, bạn sẽ hiểu được rằng thứ quan trọng nhất trong cuộc đời này chính là làm sao để có một trái tim bình lặng, vui vẻ và an yên."

Chương 37: LỄ NÀO EM KHÔNG ĐỦ QUAN TRỌNG?

Sáng hôm nay, có một cô gái trang điểm rất xinh đẹp tới cửa hàng tôi. Nhưng nhìn qua, gương mặt cô ấy có phần gầy guộc, hốc hác. Tiểu Ngọc thì thầm với tôi rằng: "Chị thấy không, những cô vợ lấy chồng giàu thì đời sống tinh thần đâu chẳng ra sao. Cứ nghĩ như vậy là em lại cảm thấy lòng mình thoải mái hơn hẳn. Tuy em không có nhiều tiền, nhưng đổi lại em không phải mang một trái tim trống rỗng."

Tôi cười rồi bảo Tiểu Ngọc ra đón khách. Cô gái ấy đến để mua ngọc phỉ thúy.

Tôi vừa mang miếng ngọc Phật phỉ thúy ra thì điện thoại của cô ấy reo lên. Vừa nói được một hai câu cô ấy đã bắt đầu lớn tiếng: "Anh có ý gì đây? Tuần trước nói phải đi cùng với khách hàng, tuần trước nữa thì kêu phải đi cùng mẹ anh, giờ lại nói công ty có hoạt động tập thể. Em không bằng mẹ anh đã đành, lẽ nào em còn không bằng cả khách hàng và cấp dưới của anh sao?"

Tiểu Ngọc liếc sang tôi. Ánh mắt cô ấy như thay cho lời nói: "Lại là một bà vợ không được chồng xem trọng rồi."

Sau khi tắt điện, sự tức giận vẫn chưa kịp nguôi ngoai trên gương mặt xinh đẹp ấy. Cô nhìn vào miếng ngọc Phật phỉ thúy và tự nói: Mọi người đều nói rằng phụ nữ mang theo ngọc Phật có thể khiến cho lòng mình rộng lượng hơn, vậy thì chắc mình phải mang cả chục miếng ngọc mới đủ mất.

Câu nói của cô ấy khiến tôi cảm thấy buồn cười. Hình như tôi là một người rất biết lắng nghe, vậy nên khi tôi bắt chuyện, cô ấy đã mang hết những uất ức trong lòng mà tuôn ra xối xả.

Cô ấy nói với tôi bằng giọng điệu đầy ảm ức: "Chồng tôi đã gây dựng sự nghiệp rất tốt, nhưng anh ấy lúc nào cũng bận rộn. Bận vô cùng. Rất ít khi anh ấy ở nhà một ngày trọn vẹn. Tôi vẫn luôn cố gắng nhắc nhở mình hãy

rộng lượng hơn, những người đàn ông thành đạt thì chắc chắn sẽ có trăm ngàn thứ việc phải giải quyết. Nhưng cái làm tôi cảm thấy bất công đó là hễ mẹ anh ấy gọi điện một cái, anh ấy sẽ tức tốc đi về chỗ mẹ. Rồi khi khách hàng gọi anh ấy đi hát giải khuây, anh ấy cũng luôn luôn sẵn sàng. Nhưng cho đến khi tôi muốn cùng anh ấy đi nghỉ, chỉ hai ngày yên ổn không bị bận rộn quấy rầy thôi, thì anh ấy lại cứ lần lữa mãi. Tôi chính là bà vợ chỉ có cái danh là 'vợ', chứ thật ra chẳng là cái gì, thậm chí còn không bằng cấp dưới của anh ấy. Đã có lúc tôi còn mong được là khách hàng của anh ấy nữa kìa."

Nhìn vẻ mặt ấm ức đến tội nghiệp của cô gái ấy, tôi lại nghĩ đến một bộ phim ngắn mang tên *Bóc trần cuộc sống* mà tôi mới xem cách đây không lâu. Chỉ khoảng 10 phút mỗi tập nhưng ý nghĩa truyền tải lại vô cùng thâm thúy. Tập phim để lại ấn tượng sâu sắc nhất trong tôi chính là tập kể về một người đàn ông bỗng một ngày nọ cứu được một chú chó, anh ta gọi nó là Ưu Mễ.

Ưu Mễ cảm kích ơn cứu mạng của chủ nhân, vì thế lúc nào cũng kè kè bên anh ta một cách rất trung thành. Đó cũng là một chú chó thông minh, không những có thể thấu hiểu được tâm trạng của chủ nhân mà còn biết làm một vài thứ đơn giản trong cuộc sống hàng ngày.

Sau này khi anh ta có bạn gái, cô ấy thấy anh chàng vô cùng yêu thương Ưu Mễ nên tỏ ra không mấy hài lòng. Thế rồi một lần, cô gái bị ốm và đã gọi cho anh ta. Nhưng lúc đó, anh ta đang có một cuộc họp nên chưa kịp bắt máy. Tâm trạng cô gái khi đó như rơi xuống đáy vực sâu. Ưu Mễ trông thấy nữ chủ nhân như vậy liền chạy đi tìm ông chủ của nó. Trên đường đi, suýt chút nữa nó bị xe đâm chết, tỏ ra vô cùng kinh hãi. Sau khi anh chàng biết chuyện đã lập tức về nhà đưa Ưu Mễ đến bệnh viện và ở bên cạnh nó suốt hai ngày.

Cô gái thấy vậy bèn buông lời ghen tuông, cô nói: "Em gọi cho anh thì anh không nghe, Ưu Mễ vừa xảy ra chuyện thì anh lo lắng tức tốc đến cứu nó. Trong lòng anh, em còn chẳng bằng một con chó nữa sao?"

Cho đến một ngày khi chàng trai phải đi công tác, cô gái ở nhà đã đuổi Ưu Mễ đi. Lúc trở về, không thấy Ưu Mễ đâu nữa, sau khi biết là do người yêu mình đuổi nó đi, anh chàng nhất quyết đòi chia tay với cô gái. Cô ấy khóc rồi hỏi: "Không phải chỉ là một con chó thôi sao? Lẽ nào trong lòng anh em còn không bằng nó?"

Anh chàng không nói gì cả, chỉ lẳng lặng quay đầu bỏ đi.

Sau đó, anh ta đã tìm lại được Ưu Mỹ. Rồi anh ta cũng kết hôn và sinh con. Người vợ và cả đứa con nhỏ của họ cũng đều yêu thương Ưu Mỹ. Cả gia đình sống với nhau vô cùng hòa thuận, hạnh phúc.

Tôi đã kể câu chuyện ấy cho cô khách hàng nghe. Cô ấy nghe xong chỉ ngẩng đầu nhìn mặt ra, im lặng một hồi.

Tôi nắm lấy tay cô rồi bảo: "Nếu như chồng cô yêu mẹ đến vậy, cô hãy thử cùng anh đến chăm sóc mẹ xem sao. Nếu anh ấy là người rất nhiệt tình với những hoạt động tập thể, cô hãy thử cùng anh ấy đến tham gia một lần. Chỉ cần cô vẫn còn muốn được ở bên anh ấy đến cuối đời, thì tất cả những nỗ lực đều là xứng đáng."

Một người phụ nữ hạnh phúc sẽ không bao giờ đòi hỏi vị trí cao không gì sánh bằng trong lòng người đàn ông. Một người đàn ông dù có yêu bạn đến mấy thì trong trái tim anh ta vẫn luôn tồn tại một giới hạn yêu thương mà không ai có thể chạm tới, ví như mẹ của anh ta.

Đừng bao giờ đem những câu hỏi như "Chẳng lẽ em còn không quan trọng bằng bạn bè anh hay sao?" hay "Lẽ nào em còn không quan trọng bằng sở thích của anh à?" để chất vấn một người đàn ông. Những câu hỏi như vậy chứng tỏ bạn đã tự đặt mình vào thế đối lập với một vấn đề nào đó liên quan tới anh ấy.

Nửa năm trôi qua, cô gái ấy lại ghé vào cửa hàng của tôi, nhưng không phải trong trạng thái đôi phần hốc hác như trước nữa. Lúc đó, xuất hiện trước mắt tôi là một quý phu nhân với dung mạo rạng ngời. Kể từ sau đó, chúng tôi đã trở thành đôi bạn tâm đầu ý hợp, vẫn thường hẹn nhau đi uống trà trò chuyện.

Rất nhiều phụ nữ trong đó có tôi đều hi vọng mình sẽ chiếm được vị trí độc nhất vô nhị trong lòng chồng hay bạn trai. Nhưng thực tế vẫn luôn tồn tại rất nhiều thứ mà bản thân chúng ta không tài nào vượt qua. Vậy nên, việc lúc nào cũng cạnh tranh trong lòng như vậy là công bằng hay không thì kết quả sẽ chẳng hơn gì ngoài việc tự chuốc lấy thất bại và tổn thương về mình. Hãy thử nghĩ xem, có đáng không cơ chứ? Tại sao chúng ta không thử yêu mến những điều mà anh ấy thích?

Hãy nhớ rằng, khi một người phụ nữ có tấm lòng rộng lượng cũng có nghĩa là cô ấy sẽ có được niềm hạnh phúc to lớn.

Chương 38: CÁI ĐÍCH CUỐI CÙNG CỦA TÌNH YÊU

Gần đây A Ngạn thường hỏi tôi một chuyện: "Em bắt đầu yêu anh từ khi nào vậy?"

Lần nào tôi cũng đều trả lời anh một cách đầy chân thật và nghiêm túc. Những lần đầu A Ngạn đều tỏ ra vô cùng hài lòng và sung sướng.

Nhưng đến lần thứ tư, khi tôi trả lời, anh ấy đã không còn hào hứng như vậy nữa. Anh nói: "Mỗi lần câu trả lời của em đều không giống nhau. Vậy rốt cuộc là em đã yêu anh từ lúc nào?"

Kì thực, tôi còn chẳng rõ mình đã yêu anh từ bao giờ. Mỗi lần tôi đều trả lời anh một cách ngẫu hứng, nên việc có những câu trả lời khác nhau cũng là đi đâu dễ hiểu.

Thấy vậy, A Ngạn đã đổi câu hỏi: "Vậy em yêu anh ở điểm gì?"

Tôi liệt kê ra một vài điểm khiến mình yêu anh ấy, nhưng A Ngạn vẫn chưa dừng lại mà tiếp tục truy hỏi: "Còn gì nữa không?"

Lúc đó tôi đang đọc một cuốn tiểu thuyết nên cũng muốn mau mau kết thúc chủ đề không đầu không đuôi ấy của anh. Vậy nên tôi đáp: "Hết rồi."

A Ngạn tỏ ra bất bình, giận dữ. Một lát sau tôi xích lại gần và dỗ dành anh: "Lúc này em đang đọc đến đoạn cao trào. Anh tốt với em như vậy chắc là sẽ không vì chút lời nói cón con đó mà tính toán với em, đúng không?"

A Ngạn nói: "Anh tốt với em thì em cũng phải tốt với anh. Tình yêu đòi hỏi cả hai người đều phải biết đáp trả lại nhau mới lâu bền."

Bộ dạng nhỏ nhen ấy của A Ngạn khiến tôi không nhịn được cười.

Hai ngày sau có một cô bạn kể với tôi rằng: "Tớ đã yêu hai người rồi, nhưng đều bị cả hai làm cho tổn thương. Giờ tớ chỉ muốn kiếm một ai đó tốt với mình rồi kết hôn chứ chẳng muốn đối tốt với ai nữa cả. Càng tốt

càng dễ bị tổn thương, vậy nên không tốt thì sẽ không phải chịu cảnh như vậy nữa."

Tôi hỏi: "Vậy cậu nghĩ như vậy thì cậu có hạnh phúc hay không?"

Cô ấy bắt bẻ lại câu hỏi của tôi: "Thế cậu nghĩ xem, trên đời này có được mấy người kết hôn vì tình yêu, rồi có được mấy cặp vợ chồng sau khi kết hôn mà vẫn duy trì được tình yêu? Người ta duy trì cuộc sống hôn nhân chẳng qua cũng là vì con cái. Nếu như cậu nói, những người đó đều không thể sống một cuộc đời tốt đẹp hay sao?"

Tôi suy nghĩ về quan điểm của cô ấy và nhận ra đó chính là hiện thực. Nhìn lại mới thấy rằng xung quanh mình có biết bao nhiêu cặp vợ chồng cũng đang sống những tháng ngày như vậy. Nhưng cuộc sống hôn nhân như thế, thật sự có thể nói là sống tốt được sao?

Sau một ngày đi làm vất vả chỉ mong lúc tan làm để được về nhà. Vậy mà về đến nhà cũng chẳng khiến lòng hân hoan hơn. Mỗi lần tan ca là lại như cái xác không hồn lê lét trở về. Hai vợ chồng đi qua đi lại nhìn nhau mà không có đi đâu gì để nói. Có chăng chỉ là mấy câu chuyện bố mẹ, con cái thường ngày. Cũng vì chẳng có tình yêu, lại thêm không ai thấu hiểu tâm tư nguyện vọng của ai cả. Cuộc sống trôi qua sáng đi làm, tối về nhà, ngày ba bữa cơm, thỉnh thoảng lại tụ họp bạn bè để nói với nhau dăm ba câu chuyện. Trong mắt nhiều người, việc ai đó có một cuộc sống gia đình ổn định, có vợ có chồng, có con có cái chẳng thiếu thứ gì, cuộc sống cứ bình lặng trôi qua, đó mới là một cuộc sống thực sự. Nhưng đấy chỉ là khi chúng ta - những người đứng ngoài cuộc nhìn vào. Còn những người trong cuộc thì sao? Họ có thật sự cảm thấy lòng mình yên bình, không có đi đâu gì nuối tiếc, cuộc sống như vậy có thật sự là một cuộc sống tốt đẹp?

Nhớ lại cách đây không lâu, một người bạn thân của tôi nói rằng cậu ta đã chia tay. Mặc dù người bạn gái kia đối xử với cậu ta hết lòng, tốt đến mức khiến cậu không nỡ nói ra hai từ "chia tay", nhưng đến cuối cùng trái tim vẫn quyết định thay lí trí để rồi cậu ta quyết tâm rời xa cô ấy.

Cậu ta tâm sự với tôi rằng: "Ai cũng nói tình yêu và hôn nhân là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Chỉ cần tìm được một người phù hợp, đối xử tốt với mình là được. Vì thế tớ đã thử chấp nhận cô ấy xem sao. Nhưng cuối cùng vẫn thấy chẳng thể đi tiếp được nữa. Đối với một người con gái mà tớ không yêu thì mọi đi đâu cô ấy làm có thể khiến tớ động lòng chứ chẳng thể mang lại cảm giác ngọt ngào, đắm say được. Thế nên tất cả những gì tớ có thể dành cho cô ấy chỉ là sự khách sáo và lịch sự không

hơn. Dù không nói gì nhưng tớ nghĩ trong lòng cô ấy cũng không thấy thoải mái."

Tôi hỏi cậu ta: "Có rất nhiều cuộc hôn nhân không có tình yêu hoặc tình yêu không đủ, cậu nghĩ thế nào về chuyện ấy?"

Cậu ta nở một nụ cười khổ sở rồi đáp lại tôi: "Trước kia tớ cũng đã từng nghĩ rằng sống như vậy cũng chẳng có gì to tát cả. Nhưng sau này mới nhận ra, từng ngày từng ngày trôi qua khi phải sống với một người mình không yêu. Đi đâu ấy thật khổn khổ biết bao! Con người là những cá thể sống có tình yêu, có cảm xúc, vậy nên cả đời sẽ khao khát yêu và được yêu. Nếu hôn nhân thiếu đi một trong hai đi đâu ấy thì người trong cuộc rất dễ sa ngã. Đàn ông hay đàn bà thì cả đời này cũng đều mong muốn tìm thấy bản ngã của tình yêu bất diệt."

Tôi đã kể câu chuyện của cậu ta cho một cô bạn khác của mình. Cô ấy buông một nụ cười lãnh đạm và nói: "Anh ta nói không sai. Nhưng một người đàn ông mà mình yêu rất rất nhiều, chẳng lẽ lại không thể sa ngã hay sao? Lấy một người đàn ông mình không yêu thì khi anh ta đi sai đường, mình sẽ không cảm thấy đau lòng. Ngược lại, càng yêu bao nhiêu thì khi anh ta phản bội mình lại càng đau đớn bấy nhiêu. Lúc anh ta đổ đốn mình chẳng nghĩ được gì ngoài oán trách, đến ngay cả cái chết còn có thể nghĩ đến được. Vậy cậu nói xem, lựa chọn như thế nào thì sẽ tổn thương nhiều hơn?"

Lí lẽ của cô bạn khiến tôi nhất thời không thể phản bác.

Vài ngày sau, tôi đọc được ở đâu đó một đoạn viết thế này: Tình yêu vốn là câu chuyện của hai người. Một khi nó đã trở thành chuyện của một người thì đối với người còn lại, tình yêu chính là gánh nặng. Người còn lại dù có kiên cường và cố gắng đến đâu rồi cũng sẽ có lúc phải buông tay. Bất kể là khi nào, trong trường hợp nào cũng đều phải ghi nhớ rằng tình yêu luôn luôn phải xuất phát từ hai phía. Khi tình yêu đã cạn thì câu chuyện còn lại sẽ chỉ nằm vồn vện trong hai chữ "đáp trả" mà thôi.

Bỗng chốc cảm thấy lòng mình như rộng mở hơn. Chúng ta vẫn thường chỉ biết đứng trên lập trường yêu cầu của bản thân để suy nghĩ. Hầu hết phụ nữ chúng ta đều mong muốn sẽ có được một người đàn ông yêu thương mình suốt đời, nhưng lại không chịu dành tình cảm của mình cho họ một cách xứng đáng. Chẳng ai ngốc nghếch đến độ dành cả đời để cho đi mà không cần nhận lại thứ gì. Nếu thật sự có người đàn ông như thế t

tại thì thử hỏi đếm được mấy người, có đủ để người phụ nữ nào trên thế giới này cũng được hưởng phúc phần ấy không?

Có người vì bạn đối tốt với anh ta mà anh ta cảm thấy bạn tốt. Đó là người bạn yêu.

Có người vì thấy được những điểm tốt của bạn nên cũng muốn được đối xử với bạn sao cho thật xứng đáng. Đó là người yêu bạn.1

Nếu chúng ta chỉ biết giữ khư khư lấy tình cảm của mình mà không chịu cho đi một cách tương xứng, trong khi cứ đòi hỏi đối phương sẽ dành cả đời này để đối xử tốt với bạn. Vậy thì có vẻ bạn đã quá ngây ngô rồi!

Trong tình yêu, anh không yêu tôi thì cho đến cuối cùng tôi cũng sẽ không thể tiếp tục đơn phương dành tình cảm cho anh được nữa.

Cái đích cuối cùng của tình yêu chính là vào một ngày nào đó, người mình yêu cũng trở thành người yêu mình, hoặc khi tình yêu của một ai đó đã đủ đọng đầy để khiến mình ngả lòng yêu thương lại. Khi đó, bạn đã chạm tới đích đến của tình yêu.

Trong thế giới của tình yêu, tất cả những điều nhỏ nhất của đối phương đều trở nên quan trọng. Bất kể sự cho đi nào của họ dù là nhỏ bé cũng khiến lòng mình trở nên hân hoan.

Nhưng đổi lại, trong thế giới không có tình yêu thì mọi thứ đều trở thành vô nghĩa vì dù ta có làm gì thì người cũng chẳng thể thấu hiểu. Bởi lẽ trong thế giới ấy, vốn dĩ chỉ tồn tại sự lãnh đạm đến nhạt nhòa mà thôi.

Lời cuối cùng, tôi chỉ mong tất cả chúng ta đều được trải qua một cuộc sống với tình yêu đọng đầy.

Chương 39: NGƯỜI HAI MẶT

Buổi gặp mặt đầu năm của hội bạn thân chúng tôi, Yến Tử đã trút bầu tâm sự: "Ngày trước hầu như việc nhà đầu do chồng tôi xử lý. Tôi tôi đi làm, trưa không về tối thì ăn tạm bợ gì đó bên ngoài cho xong. Ngày Tết, bố mẹ chồng thường qua ăn Tết cùng hai đứa. Lúc bố mẹ chồng ở đó, tôi chẳng làm gì thì thấy cũng không phải, lại sợ ông bà để ý. Thế là từ hôm đó mẹ chồng tới, việc nhà tôi đầu làm hết, từ đi chợ, nấu cơm, lau nhà rồi giặt giũ. Cứ quẩn quật từ sáng đến tối. Ngày nào cũng mệt đến bờ hơi tai. Trưa hôm kia, bố mẹ chồng tôi về lại nhà. Hai người vừa đi khỏi tôi đã ngủ một mạch hai ngày hai đêm. Nếu không phải vì hẹn hò với các cậu thì chắc giờ này tôi vẫn đang nằm trên giường."

Tiểu Đường vừa nghe xong đã vội vàng hưởng ứng: "Tôi cứ nghĩ chỉ có nhà tôi đón Tết khổ sở như vậy, hóa ra cậu cũng thảm hại không kém. Bố mẹ chồng tôi đầu ở dưới quê. Năm nay bảo muốn lên đây đón Tết cùng hai vợ chồng. Biết tin, tôi đã chuẩn bị biết bao nhiêu thứ."

Ngày đầu tiên bố mẹ chồng tôi lên, đang định đưa hai người ra ngoài ăn một bữa cho ra trò thì mẹ chồng tôi bảo ra ngoài ăn đất đỏ. Một bữa ở ngoài bằng mấy bữa ở nhà. Thấy mẹ nói vậy tôi cũng chủ động lo cơm nước vì không tiện để bố mẹ xuống bếp. Bố mẹ vừa đến chơi, ai lại làm thế. Vậy mà tôi vừa kéo ông chồng xuống bếp cùng thì mẹ chồng tôi bảo việc của đàn ông là ra ngoài kiếm tiền, chứ quanh quẩn trong bếp thì còn gì là tiền đồ, là tương lai nữa. Chồng tôi cũng bảo, các cụ ở quê vẫn nặng tư tưởng trọng nam khinh nữ lắm. Vậy nên mọi việc trong nhà đầu là do người phụ nữ quán xuyến.

Và thế là, một cái Tết quanh quẩn với việc bếp núc, dọn dẹp đã đến với tôi như thế đó. Tôi nói cho các cậu hay, bây giờ trong số các cậu đây chắc chắn không ai giỏi việc nhà bằng tôi. Tôi mà đi ứng tuyển làm giúp việc, tôi số hai thì không ai là số một."

Nghe xong câu chuyện của Tiểu Đường ai nấy đều không nhịn được cười. Đó chính là cái giá phải bỏ ra để có thể trở thành một nàng dâu hiền vợ thảo. Ai bảo phụ nữ chúng ta đều là kiếp hai mặt cơ chứ.

Về đến nhà tôi đã kể câu chuyện cười ấy cho A Ngạn nghe. Nghe xong, A Ngạn đáp lại với giọng điệu thản nhiên: "Diễn kịch như vậy không mệt sao? Bình thường như thế nào thì cứ vậy đi. Có diễn cũng chẳng diễn được cả đời. Sau này nếu bố mẹ anh có lên nhà mình, em hãy cứ là em một cách chân thật nhất nhé. Dù gì đây cũng là cuộc sống của chúng ta. Bố mẹ có thích hay không cũng chẳng giải quyết được gì cả."

Tôi nói: "Như vậy không được. Dù sao cũng chỉ có vài ngày, em nghỉ diễn một chút cũng đáng mà."

A Ngạn cười và nói: "Vậy sao bình thường em cũng không làm một nàng dâu hiền vợ thảo mẫu mực đi?"

Tôi bĩu môi: "Anh thấy em giống như một nàng dâu hiền vợ thảo mẫu mực sao?"

Cứ nghĩ rằng đó chỉ là lời đùa vui, ai ngờ không lâu sau đó tôi đã rơi vào hoàn cảnh tương tự.

Một lần, lúc nói chuyện với A Ngạn tôi mới biết mẹ chồng vẫn luôn mong muốn được đi Hongkong chơi một chuyến. Mấy năm gần đây, A Ngạn đầu bận rộn với sự nghiệp của mình nên chưa có thời gian để đưa bố mẹ đi. Tôi nổi một hồi rồi nói: "Vậy hôm nay mình đưa bố mẹ đi nhé. Chứ bố mẹ mỗi năm một già yếu, đến lúc không đi được nữa thì thật là đáng tiếc anh ạ."

Bố chồng tôi tuổi đã cao, mẹ thì sức khỏe cũng đa yếu hơn nhiều nên công ty du lịch vốn không muốn nhận. Ngay như lúc tôi đặt mua vé máy bay, nhân viên còn hỏi tôi rằng có cần gói chăm sóc đặc biệt không. Lúc ấy, tôi mới chạnh lòng thầm nghĩ: Bố mẹ thật sự đã già rồi.

Vậy là chúng tôi quyết định sẽ tận dụng dịp nghỉ lễ Quốc tế Lao động mừng 1 tháng 5 để đi HongKong một chuyến. Rồi sẽ từ HongKong qua Ma Cao và trở về. Nhìn bố mẹ chồng tôi vui sướng như những đứa trẻ vậy. Mẹ chồng tôi bảo muốn được đến ngắm cảnh đêm ở cảng Victoria và đi thăm núi Thái Bình. Mẹ bảo sẽ đi mua chút đồ trang sức bằng vàng rồi đếm từng ngày cho đến lúc được khởi hành.

Tôi nói với A Ngạn một cách hùng hục khí thế: "Anh thấy không? Lần này em nhất định sẽ biểu hiện thật tốt để bố mẹ có một chuyến đi trọn vẹn niềm vui."

A Ngạn nói: "Em hãy cứ là chính mình thôi. Giả vờ giả vịt sẽ mệt lắm đó."

Tôi chẳng thêm đôi co với anh ấy nữa.

Thời gian trôi qua thật nhanh. Chẳng mấy mà tháng 5 đã tới. Để chuẩn bị cho chuyến đi, tôi đã mua rất nhiều hoa quả, cháo đóng lon và một số loại thuốc dự phòng.

A Ngạn trông thấy vậy không giấu được sự ngạc nhiên, anh hỏi: "Lần nào chúng ta đi đâu em cũng chẳng bao giờ để tâm thứ gì. Lần này lại chu đáo như vậy, anh thấy không quen lắm."

Tôi ra vẻ đắc ý: "Anh cứ đợi mà xem đi."

Trong mấy ngày đó, tôi đã tỏ ra vô cùng xông xáo. Hễ có việc gì tôi cũng luôn là người xung phong đầu tiên. Không những thế, tôi còn chăm sóc cho A Ngạn từng chân tơ kẽ tóc. Tôi giặt quần áo này, xoa chân bóp vai cho anh sau khi phải đi bộ quá nhiều này. (Nhưng tất nhiên, khi cửa phòng đã đóng lại thì A Ngạn phải quay sang mà chăm sóc lại cho tôi rồi.)

A Ngạn đã lựa lúc thích hợp, thì thầm vào tai tôi: "Anh phát hiện ra em được trời phú cho khả năng diễn xuất đó."

Tôi trừng mắt nhìn anh: "Diễn cái gì? Chẳng lẽ bình thường em không tốt với anh à?"

Mẹ chồng nhìn chúng tôi rồi vẽ lên một nét cười mãn nguyện trên gương mặt: "Con xem, vợ con tốt với con như vậy, sau này con nhất định không được phụ lòng vợ đâu nhé."

Tôi tỏ ra vô cùng khiêm nhường đáp lại: "Đó là đi đâu nên làm mà mẹ! Có thời gian con còn muốn học mấy món tử của mẹ nữa. A Ngạn vẫn hay phải ra ngoài tiếp khách nên con cũng muốn làm nhiều món ăn gia đình cho anh ấy lúc ở nhà, vừa sạch sẽ lại đầy đủ dinh dưỡng mẹ ạ."

Mẹ chồng tôi vừa nghe vừa gật gù, rồi bà nắm lấy tay tôi nói: "Bình thường con cũng vất vả rồi, đừng để mình bị quá sức nhé."

A Ngạn tỏ ý khâm phục nói: "Mấy lời nịnh nọt này quá cao tay. Vừa khẳng định được tay nghề nấu nướng của mẹ, lại vừa thể hiện cho bà thấy em muốn nấu nướng cho con trai bà ăn."

Ở Hồ Kông, mẹ chồng tôi đã ngắm được một sợi dây chuyền khá thời thượng. Bà muốn mua nhưng lại nghĩ mình lớn tuổi rồi đeo không hợp, nên băn khoăn hỏi tôi lấy ý kiến.

Tôi mỉm cười và bảo: "Mẹ, đúng là sợi dây này rất thời thượng, nhưng mẹ cũng là một người thời thượng mà, hơn nữa mẹ lại đang sống ở một

thành phố lớn nên không có vấn đề gì đâu ạ."

Cuối cùng mẹ chồng tôi cũng quyết định mua sợi dây chuyền ấy. Có vẻ bà thích sợi dây đến nỗi không nỡ rời tay.

Một tuần đi du lịch trôi qua nhanh chóng. Chúng tôi ai nấy đều trở về trong niềm vui và mãn nguyện. Sau này A Ngạn từng nói nhỏ với tôi: "Mẹ bảo rằng ngày trước cứ nghĩ là em chỉ thích làm đẹp, trông lúc nào cũng điệu đà, bà sợ em không biết chăm sóc chồng con. Nhưng giờ mọi thứ đã khác rồi. Trong mắt mẹ, em không những biết làm việc nhà, chăm lo chăm sóc gia đình mà còn làm rất tốt là đằng khác."

Nghe được những lời đó, lòng tôi hân hoan đặc ý. A Ngạn đắm chiêu nói tiếp: "Những ấn tượng ban đầu của mẹ về em là rất chính xác, nhưng cả chuyến đi em thật sự đã thể hiện xuất sắc."

Cho dù là thế nhưng cuối cùng tôi cũng đã khiến cho bố mẹ chồng và cả A Ngạn vui vẻ đó thôi. Vậy nhưng lòng A Ngạn vẫn còn lẩn tẩn mãi.

Có một đi đầu anh ấy không hiểu, việc được là chính mình, được làm tất cả những thứ mình muốn là đi đầu mà ai cũng mong mỏi. Đã là phụ nữ, ai cũng muốn được yêu thương, chiều chuộng. Cho dù tính cách có tệ hại hay bướng bỉnh đến đâu thì phụ nữ vẫn mong muốn đàn ông sẽ bỏ qua hết để yêu thương họ.

Người phụ nữ khi đã yêu ai đó thì cô ấy sẽ hi vọng có được sự chấp thuận, ủng hộ từ phía người nhà và bạn bè của anh ta. Cô ấy cũng sẽ không ngừng cố gắng để khiến cho những người thân bên cạnh anh ấy được vui vẻ. Nhưng thực tế đó đầu là những đi đầu mà một người phụ nữ dù thật sự hiên lành hay giả hiên lành đầu rất khó làm được.

Bởi vì nếu như đã không yêu thì chúng ta thật chẳng thêm ai tự đi gò bó bản thân mà giả vờ giả vịt. Chỉ đến khi để ý tới ai đó ta mới muốn bộc lộ những mặt tốt của mình cho anh ta thấy, cũng xem như là giữ thể diện cho người đàn ông của mình. Nếu không thì ai còn nhìn mặt ai được nữa.

Chương 40: KHỞI NGUỒN MÂU THUẤN MẸ CHỒNG, NÀNG DÂU

Một người bạn trên mạng đã viết thư cho tôi. Trong thư cô ấy nói mình đang gặp phải câu chuyện mẹ chồng, nàng dâu vô cùng mệt mỏi và phiền lòng, cô ấy chỉ muốn chết quách đi cho xong.

Trong bức thư cô viết: "Chúng tôi chỉ là một gia đình lao động bình thường, giờ còn chưa đủ điều kiện để mua nhà riêng ở nên chúng tôi vẫn ở cùng bố mẹ chồng. Lúc mới cưới mối quan hệ giữa tôi và mẹ chồng vẫn rất tốt. Mẹ chồng tôi còn khỏe mạnh hoạt bát, lúc nào cũng nhanh chân nhanh tay, nên việc nhà hầu như đâu là mẹ chồng tôi làm hết. Tôi cũng hiểu được phần nào sự vất vả đó nên vẫn thường đưa cho mẹ chút ít tiền tiêu vặt.

Thế nhưng đến khi chúng tôi có con, câu chuyện đã trở nên khác hoàn toàn. Bởi vì khó sinh nên tôi xin nghỉ để nửa năm ở nhà. Đó thật sự là khoảng thời gian mà mâu thuẫn giữa tôi và mẹ chồng bắt đầu ùn ùn kéo đến. Mẹ trách tôi dậy muộn và lúc nào cũng nghĩ rằng toàn bộ những áp lực, mệt mỏi của cuộc sống đang dồn hết lên một mình con trai mẹ.

Sau khi sinh con, chồng tôi không đi làm nữa mà ở nhà mở một cửa hàng. Cửa hàng của chúng tôi làm ăn bình thường. Doanh thu hàng tháng cũng chỉ đủ để tranh trả cho những nhu cầu thiết yếu của cuộc sống.

Sau đợt nghỉ sinh tôi đi làm lại. Nhưng vì phụ nữ sau sinh, thân hình ít nhiều thay đổi nên quần áo trước kia của tôi gần như đều không mặc được nữa. Giờ tôi đi làm lại thì cũng phải sắm sửa từ đầu, tất cả hết khoảng 4000 tệ tiền quần áo.

Mẹ chồng tôi tỏ ra không thoải mái, nói rằng tôi chạy theo bên ngoài, tiêu hết tiền con trai bà kiếm được. Trong mắt bà, tôi là người không có trách nhiệm với chồng cũng chẳng có trách nhiệm gì với con cả, chỉ biết một

mình hưởng thụ. Nhưng sự thật là tôi không hề động vào một đồng tiền nào của chồng cho việc chi tiêu riêng.

Sau khi kết hôn, những khoản chi tiêu chung trong gia đình đầu do chồng tôi chi trả. Còn những khoản chi tiêu riêng cho bản thân đầu xuất phát từ tiền mà tôi kiếm được. Vậy nhưng lúc nào mẹ chồng tôi cũng nói bóng nói gió chuyện ấy. Thậm chí có lúc còn buông những lời vô cùng khó nghe. Có những khi tôi cãi lại vài lời, y như rằng mẹ lại ra đứng ở cửa mắng mỏ cả nửa tiếng đồng hồ mới thôi, thế mà chồng tôi cũng chẳng hé răng lấy nửa lời. Bầu không khí ấy khiến tôi cảm thấy ngột ngạt. Cứ nghĩ đến những tháng ngày như vậy sẽ còn tiếp diễn mà ngỡ như cả một bầu trời u tối đang ập đến trước mắt tôi vậy. Có những lúc tôi chỉ muốn trút hết lòng dạ mà cãi nhau với mẹ chồng một trận cho ra nhẽ."

Câu chuyện việc nhà cửa muôn đời ấy, ngoài mấy lời động viên ra thì tôi cũng chẳng có lời khuyên nào thỏa đáng.

Tôi kể cho A Ngạn nghe về câu chuyện của người phụ nữ ấy. Nghe xong anh bảo: "Trong chuyện này mẹ chồng hay nàng dâu chẳng ai là người đáng trách cả, trách nhiệm nằm ở chính người đàn ông. Rất nhiều những mâu thuẫn mẹ chồng, nàng dâu tưởng chừng không thể hóa giải, thực chất đó lại là vấn đề của người đàn ông trong gia đình. Nếu là một người đàn ông trưởng thành và quyết đoán thì nhất định sẽ không để mẹ mình bắt nạt vợ quá đáng, cũng không để cho vợ mình có những hành xử, suy nghĩ thiếu tôn trọng mẹ mình. Nhưng cũng có rất nhiều người đàn ông khi gặp mấy chuyện như thế này, hoặc là sẽ trốn vào một góc chẳng thèm quan tâm, hoặc là sẽ đổ thêm dầu vào lửa một cách ngu ngốc."

Còn nhớ trước lúc tôi và A Ngạn kết hôn, ba người chúng tôi - tôi, mẹ chồng và A Ngạn cùng ngồi nói chuyện với nhau.

Lúc ấy, A Ngạn đã nói với mẹ anh ấy rằng: "Mẹ, sau khi kết hôn, cô ấy sẽ là con dâu của mẹ. Con mong rằng người con gái mà con yêu thương cũng sẽ được mẹ thương yêu và quý mến. Có như vậy thì con trai mẹ mới sống hạnh phúc và yên tâm để chăm sóc cho mẹ được. Con người chẳng ai là hoàn hảo. Vậy nên nếu cô ấy có đi đâu gì chưa tốt, thì một người bên trên là mẹ hãy rộng lượng bỏ qua và tận tình chỉ bảo cho cô ấy, mẹ nhé. Đương nhiên, con cũng sẽ không bao giờ chấp nhận và để cô ấy có những hành động, suy nghĩ thiếu tôn trọng mẹ."

Nói rồi, A Ngạn quay sang tôi: "Mẹ anh giờ cũng đã có tuổi rồi nên những suy nghĩ hay quan điểm chắc chắn sẽ không giống chúng ta. Anh sẽ

cố gắng để mẹ can thiệp vào cuộc sống của chúng mình. Nếu mẹ có những tư tưởng mà em thấy là phong kiến, cổ hủ quá thì em có thể không làm theo, nhưng nhất định phải tôn trọng mẹ vì dù sao bà cũng là mẹ anh. Đương nhiên, anh cũng sẽ không để cho mẹ khiến em phải chịu uất ức đâu."

May mắn thay, mẹ chồng tôi là một người rất tiên bộ nên bà hiếm khi can dự vào cuộc sống của chúng tôi. Tuy là vậy nhưng khi A Ngạn mua cho tôi những món đồ trang sức đắt tiền tôi cũng vẫn cố gắng không để mẹ biết. Hay mỗi lần về thăm bố mẹ chồng, tôi cũng đều trang điểm giản dị nhất có thể.

Cứ như vậy suốt bao nhiêu năm nay, mặc dù tôi và mẹ chồng không thân thiết đến mức như mẹ con ruột thịt nhưng cũng xem như là giữ vững hòa khí. Những chuyện như gân cổ đỏ mặt mà cãi nhau thì trong nhà tôi trước giờ chưa từng xảy ra.

Bạn bè tôi người thì nói rằng vì tôi biết đi đâu, hiểu chuyện nên việc gì cũng xử lý rất tốt. Người thì cho rằng tôi may mắn khi có một người mẹ chồng thoải mái, cởi mở. Nhưng với tôi, để giữ được hòa khí gia đình như vậy, công lao của A Ngạn là lớn nhất.

Trước đây từng có một đứa bạn trai nói với tôi rằng vợ và mẹ cậu ta khắc nhau như nước với lửa, chính vì thế mà cuộc sống gia đình lúc nào cũng xảy ra bao nhiêu chuyện phiền phức.

Tôi hỏi cậu ấy, trong bầu không khí gia đình như vậy thì cậu ấy đã làm những gì. Cậu ta trả lời tôi với vẻ mặt thản: "Đương nhiên là trốn sang một bên rồi, lẽ nào đứng đó mà chịu đòn sao?"

Tôi hỏi tại sao cậu ấy không thử cố gắng hòa giải mâu thuẫn giữa họ, cậu ấy liếc quay sang nhìn tôi với ánh mắt vô cùng ngạc nhiên, nói đó chẳng phải là mâu thuẫn của cậu ta nữa à. Những lúc như thế chỉ cần bên mẹ một lời là vợ chồng cãi nhau, mà nói đỡ vợ một câu thì mẹ sẽ khóc lóc om sòm, biết hòa giải làm sao?

Thiệt nghĩ, nếu đàn ông lúc nào cũng trốn tránh trong việc giải quyết những mâu thuẫn gia đình, hoặc tránh không được thì cũng lựa chọn khép chặt miệng không hé răng để mặc cho những cãi vã giữa mẹ chồng và nàng dâu lên đến đỉnh điểm, vậy thì không thể không nói rằng anh ta chính là nguyên nhân, là thủ phạm dẫn đến những mâu thuẫn ấy.

Đối với phụ nữ mà nói, cho dù quan hệ với mẹ chồng không được thân thiết như con ruột, mẹ đẻ đi chăng nữa thì bên ngoài vẫn phải tỏ ra vui vẻ,

thoải mái. Đó chính là cách làm của những người phụ nữ thông minh.

Mẹ chồng và chúng ta là hai thế hệ, trưởng thành trong hai hệ tư tưởng khác nhau, khó mà tránh khỏi những xung đột trong quan điểm. Vậy nên mâu thuẫn là đi đâu gần như không thể tránh khỏi. Thế nhưng cãi vã cũng không phải là cách tốt nhất để giải quyết những xung đột như thế này.

Trong mắt tất cả mọi người, mẹ chồng là bề trên, là người lớn. Cho dù mẹ chồng có sai đến đâu nhưng một khi con dâu cãi nhau với mẹ chồng, về lí mà nói vốn đã là sai rồi. Chưa kể khi ấy, trong mắt mọi người cô con dâu sẽ trở thành một người không hiểu chuyện, không biết tôn trọng người lớn. Vậy nên dù có bao nhiêu lí lẽ thì cũng trở thành vô lí mà thôi.

Mặc dù nói rằng vị trí của người đàn ông trong việc giải quyết mâu thuẫn mẹ chồng, nàng dâu là vô cùng quan trọng, nhưng cũng không thể cứ chờ đợi chồng đến ra tay bảo vệ, bênh vực mình được. Trong hoàn cảnh đó, anh ấy không hòa theo mẹ mà chỉ thích mình đã là tốt lắm rồi.

Là con dâu thì nên thông minh, lanh lợi một chút. Khi được mẹ chồng khen ngợi, hãy nói lời cảm ơn từ tận đáy lòng. Khi bị mẹ chồng chê trách thì cũng đừng cãi lại, hãy chỉ cười một cái rồi tiếp tục với công việc của mình. Mẹ chồng biết mình không nghe bà nói, khi đó bà sẽ xem mình thuộc dạng hết thuốc chữa rồi. Mình không nói lại thì có muốn hai người cũng chẳng thể cãi nhau, như thế chồng cũng không thể bới móc được lỗi sai của mình.

Thật thông minh!

Chương 41: NHÀ KHÔNG PHẢI NƠI ĐỂ NÓI ĐẠO LÍ

Có một lần A Ngạn phải đi công tác ở Thượng Hải. Ngay sáng hôm sau anh ấy đã gọi điện cho tôi nói rằng sẽ về sớm. Tôi nghe được từ đầu dây bên kia là giọng điệu không mấy vui vẻ của anh nên đã hỏi xem có chuyện gì. Anh cố gắng kìm nén sự tức giận rồi kể tôi nghe đầu đuôi câu chuyện.

Thì ra lúc sáng sớm A Ngạn nhận được điện thoại của Tổng giám sát bộ phận Kinh doanh - lão Lý, anh ta nói Giám đốc bộ phận Khách hàng đề đơn xin từ chức. Lão Lý đã cố gắng để thuyết phục anh ta ở lại, nhưng anh ta thẳng thắn rằng mình đang định nhảy việc sang một công ty khác, vừa ở gần nhà, vừa được trả lương cao hơn ở đây.

Lúc này, lão Lý thấy không thể thay đổi được gì nữa đâm ra lo lắng cho những tài liệu tuyệt mật của công ty mà anh ta đang nắm giữ, vậy nên định mở một cuộc họp giữa các bộ phận để răn đe anh Giám đốc kia cũng như để giảm thiểu tối đa tổn thất cho công ty. Vậy là sáng sớm, lão Lý đã gọi điện cho A Ngạn để báo cáo tình hình.

A Ngạn kể: "Anh vừa cho lão Lý một trận. Cái người này, thật tình... Anh lúc nào cũng nhắc nhở cậu ta quản lý thì phải khéo léo và thông minh một chút, thế mà vẫn còn đi làm mấy việc vô bổ, hạ cấp ấy làm gì. Người ta muốn thôi việc không phải là câu chuyện ngày một ngày hai, giả sử anh ta thật sự muốn sao chép thông tin, chẳng lẽ lại đợi đến bây giờ mới làm sao, có mà đâm từ lâu rồi. Nếu sự đã rồi thì giờ mình làm mấy cái trò phòng hờ ấy, răn đe còn có ích gì cơ chứ. Lại còn định họp nhân viên các bộ phận để 'đánh hội đồng' người ta, đây rõ ràng là đang khiến câu chuyện đi vào ngõ cụt rồi còn gì. Vừa không giữ được tài liệu, vừa làm mất lòng nhau, còn mong gì giữ người ta lại nữa."

Tôi trấn an A Ngạn, nói: "Nếu em là người gặp phải chuyện như thế này thì chắc chắn cũng sẽ rất khổ tâm. Đúng là lão Lý giải quyết công việc còn

chưa được thấu đáo. Nhưng em nói thật, đến con thỏ lúc cuống lên còn đi cắn người nữa là. Lão Lý chẳng qua cũng là cuống quá hóa liều nên mới làm như vậy, mặc dù kết quả sẽ là đánh mất hết tình nghĩa anh em. Nhưng người bất nhân thì ta cũng bất nghĩa mà! Có thể giữ thì hãy cố gắng giữ, không thể giữ thì hãy chúc người ta may mắn, để cho người ta có một đường lui. Làm như thế, anh Giám đốc kia có nghĩ lại cũng sẽ vì những tình cảm như vậy mà không làm đi đâu gì có lỗi với công ty."

A Ngạn tức giận nói: "Thì cũng có ai bảo không đúng đâu. Nếu ngay từ đầu cậu ta nói với anh để anh ra mặt giữ tên Giám đốc kia ở lại thì có khi kết quả đã khác. Nhưng giờ thì sao, người ta đã hạ quyết tâm xin từ chức rồi. Đến em còn hiểu được những nguyên tắc quản lý, thế mà lão Lý lại không hiểu nổi. Nghiệp vụ của cậu ta rất tốt, nhưng năng lực quản lý thì lại kém xa, lúc nào cũng để anh phải đi theo sau dọn dẹp hậu quả."

A Ngạn nhà tôi rất ít khi mắng mỏ người khác như vậy, có vẻ như anh ấy đang nổi trận lôi đình thật sự.

Tôi nhẹ giọng nói: "Em biết anh đang rất tức giận, anh nói đúng. Anh Lý nghiệp vụ tốt nhưng năng lực quản lý còn hạn chế. Thế nhưng anh cũng không thể lấy tiêu chuẩn của chính mình ra để đánh giá người khác được. Anh nghĩ xem, có mấy ai qua được anh ở trình độ quản lý cơ chứ. Chính vì anh giỏi giang và xử lý mọi việc tốt như vậy nên mọi người trong công ty mới kính nể anh, thế nên nếu họ còn đi đâu gì chưa bằng anh thì anh hãy mở lòng rộng lượng mà chấp nhận sự thiếu sót ấy của họ."

Mấy lời nịnh nọt ấy của tôi cuối cùng cũng khiến cho cơn tức giận trong lòng A Ngạn nguôi ngoai phần nào.

Giọng điệu anh bắt đầu hạ xuống, anh nói: "Em nói đúng, nhưng thật sự lão Lý cần bồi dưỡng thêm năng lực quản lý của mình rất nhiều nữa mới được. Lúc sáng anh nghe cậu ta thông báo sự việc, vừa nghe vừa tức điên lên. Cậu ta làm như vậy đúng là vô tình vô nghĩa mà."

Tôi tiếp lời: "Anh Lý chẳng qua cũng là vì nghĩ cho công ty mà cố gắng hết sức để hạn chế trường hợp tổn thất, chỉ có đi đâu cách làm của anh ấy còn chưa được thỏa đáng mà thôi. Anh luôn luôn dùng tấm lòng để thu phục lòng người nhưng anh Lý sao đã đạt được đến trình độ giống như anh được! Thôi, đừng giận nữa. Xem như đây là cơ hội tốt để anh bảo ban lại anh Lý về nguyên tắc quản lý nhân sự. Còn với anh Giám đốc muốn xin thôi việc kia, anh cứ về đi rồi nói chuyện cởi mở, chân thật với anh ta xem sao. Nếu như thật sự không được thì thôi, lúc đó hãy để cho người ta đi."

Cuối cùng A Ngạn cũng không thể giữ được anh Giám đốc kia ở lại, nhưng tâm trạng cũng không còn tệ hại như lúc đầu nữa.

Hôm đó, sau khi trở về nhà, A Ngạn thủ thủ với tôi: "Em có khả năng an ủi, động viên người khác đáng nể đó. Giờ anh mới nhận ra, chuyện xảy ra cách đây mấy năm anh đã sai ở đâu."

Vài năm trước có chuyện gì xảy ra, tôi đã quên từ lâu rồi. Giờ khi A Ngạn nhắc lại tôi mới nhớ ra.

Hồi ấy, tôi và A Ngạn vẫn còn chưa kết hôn, chúng tôi đầu sống chung với bố mẹ. Có một lần, tôi nhận được một hợp đồng đề nghị hợp tác rất quan trọng. Nhưng lúc đó tôi đang vội ra ngoài nên đã để hộp bưu kiện nhận được ở trên giường. Trước lúc ra khỏi nhà tôi đã dặn dò bố mẹ rất kỹ là không cần dọn phòng của tôi, lúc về tôi sẽ tự chọn.

Ba ngày sau lúc tôi trở về, phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ và bản hợp đồng trên giường cũng đã được dọn theo đồng rác luôn rồi. Tôi lục tung căn phòng tìm mấy lần mà không thấy.

Hồi ấy, tôi vốn không thích bố mẹ tự ý vào phòng mình hay tự ý động vào đồ đạc của tôi, lại thêm đã tốt nghiệp đại học, cũng được xem như người lớn rồi nên tôi rất coi trọng vấn đề tự do cá nhân và không gian riêng tư. Thế nhưng lúc nào bố mẹ cũng xem tôi như một đứa trẻ vậy. Lúc để mất hợp đồng ấy, tôi đã buồn bực vô cùng, nhưng bố mẹ thì vẫn là bố mẹ, tôi cũng không thể nào cãi nhau với họ nên chỉ còn biết gọi điện cho A Ngạn kêu than.

Đến tận bây giờ tôi vẫn nhớ, câu nói đầu tiên mà A Ngạn nói với tôi là: "Thứ đồ quan trọng như vậy sao em không tự mình cất kỹ đi? Nếu em cẩn thận hơn một chút thì đã không xảy ra chuyện này rồi!"

Tôi vừa nghe xong trong lòng lập tức bốc hỏa: "Em đã để trong phòng của em rồi. Em đã lớn rồi, mọi người phải biết tôn trọng không gian riêng tư của em chứ không nên tự ý động vào đồ của em như vậy."

A Ngạn bắt đầu một bài diễn thuyết: "Chuyện này suy cho cùng vẫn là trách nhiệm của em. Em biết rõ hơn ai hết hợp đồng ấy quan trọng như thế nào nhưng lại không cất cẩn thận. Vậy đó không phải lỗi của em thì là của ai? Dù sao sự cũng đã rồi, em có tức giận cũng chẳng giải quyết được gì cả. Em nghĩ cứ bực tức thế thì hợp đồng của em sẽ quay lại sao? Nếu em đã không thích bố mẹ tự ý vào phòng mình sao không khóa cửa phòng lại?"

Tôi càng nghe càng thấy bức hỏa và r ấ cũng bắt đầu tranh luận: "Kể cả em có khóa cửa phòng thì bố mẹ em cũng có chìa khóa, anh hiểu chứ?"

A Ngạn vẫn cho là mình đúng r ấ nói tiếp: "Vậy thì em có thể thêm cái khóa nữa hoặc là đổi ổ khóa đi. Như thế thì ai vào phòng em được nữa?"

Tôi tức đến phát điên mà nói: "Làm gì có ai ở trong nhà mình lại đi làm như thế, nhà anh phòng nào cũng khóa cửa chặt như vậy à?"

A Ngạn đáp: "Nhà anh không có mấy chuyện như vậy xảy ra. Cuộc sống của anh khá độc lập,nên đã sống một mình từ sớm r ấ. Nếu em muốn có không gian riêng sao không dọn ra ngoài mà sống?"

Tôi bị chọc tức đến nỗi không nói thêm được lời nào, đầu óc trở nên trống rỗng, trong lòng chỉ toàn là ngọn lửa đang bùng cháy.

Thấy vậy A Ngạn nghĩ rằng mình đã nói trúng tim đen nên buông một câu kết: "Thế nên mới nói cuối cùng vẫn là lỗi của em, em không thể trách người khác như vậy được. Hơn nữa bố mẹ lại nuôi em lớn đến chừng này, nếu có lỗi vứt một cái hợp đồng của em thì đã sao. Cho dù thiếu mất một cái hợp đồng cũng chẳng ảnh hưởng gì to tát đến cuộc đời em cả!"

Tôi nhớ rất rõ, khi ấy mình đã đập máy trong cơn tức giận cực độ. Anh ấy gọi lại tôi đầu tắt máy không nghe.

Nhìn ở góc độ khách quan thì những lời A Ngạn nói đầu rất có lí. Nhưng trong lúc tôi đang buồn bực như vậy, anh ấy không những không an ủi được một lời lại còn ra sức giảng đạo nói lí. Cuối cùng câu chuyện không còn là mất hay không mất hợp đồng mà là những lời nói ấy của anh như đang thọc gậy bánh xe,khiếm tâm trạng của tôi càng trở nên bực tức, khó chịu.

Hôm sau, A Ngạn đến xin lỗi tôi. Anh ấy nói: "Thôi được r ấ, hôm qua là anh đã sai. Lúc em đang tức giận anh không những không dỗ dành em mà lại còn đi đổ thêm dầu vào lửa."

Nghe được những lời đó, lòng tôi cũng dịu hẳn đi. Vậy mà ngay lời tiếp theo, anh lại khiến tôi càng nổi điên hơn nữa: "Anh biết em không muốn nghe những lời không thuận tai thuận ý em như vậy, sau này em nói thế nào thì nó là thế ấy, anh hứa sẽ hòa theo tất cả những gì em nói,cho dù em nói sai rành rành thì anh vẫn sẽ bảo rằng em đúng."

Tôi như quát lên: "Anh như thế này mà là xin lỗi à? Em không cần anh phải hòa theo em, em chỉ cần anh có thái độ cho khách quan, công bằng."

A Ngạn vừa nghe xong không cần nghĩ gì mà nói: "Vậy thì em nghĩ mà xem, hợp đồng bị vứt đi có phải là do lỗi của em không? Hơn nữa đó là bố

mẹ em, anh cũng không thể nói là hai bác không đúng được. Lẽ nào em lại muốn anh bảo rằng đó là lỗi của hai bác, là hai bác sai hay sao?"

Tôi chẳng muốn đôi co với anh ấy thêm nữa nên đã bảo anh ấy đi về

Vì chuyện đó mà mấy ngày liền tôi chẳng thèm nói chuyện với A Ngạn, còn A Ngạn thì cứ một mực hỏi tôi mình đã làm gì sai mà chẳng nhận được lời h ồi đáp.

Cứ như vậy, A Ngạn khơi lại chuyện cũ, anh bảo: "Đáng ra cái em cần là sự thấu hiểu và chia sẻ của anh. Nhưng kết quả là anh còn làm em tức giận hơn nữa. Em không tìm anh để nghe xem ai đúng ai sai, cũng không tìm anh để giúp em giải quyết sự tình. Vậy mà khi đó anh cứ tự cho mình là thông minh r ồi mắng em một trận."

Tôi nhìn anh ấy, không dám tin vào những lời mình vừa nghe được. Không ngờ cuối cùng anh ấy cũng đã được khai sáng đầu óc. A Ngạn nói với tôi bằng giọng điệu đ ầy chân thật: "Đàn ông lúc nào cũng lí trí. Khi gặp phải vấn đề gì, cái đầu tiên anh ta nghĩ tới là làm thế nào để giải quyết sự việc, sau đó là đến đánh giá sự việc đúng sai ra sao. Sau này đối với mọi việc trong nhà, anh sẽ cố gắng để hạn chế những suy nghĩ như vậy, bởi vì nhà không phải là nơi để giảng giải đạo lí mà là nơi để thấu hiểu và yêu thương. Nếu việc gì cũng cố gắng nói đúng nói sai thì sẽ chỉ khiến cho cả hai người trở nên mệt mỏi. Mặc dù đã muộn nhưng anh vẫn muốn nói với em một lời xin lỗi!"

Khoảnh khắc ấy, tôi thấy mắt mình rung rung. Câu nói "nhà không phải là nơi để giảng giải đạo lí mà là nơi để thấu hiểu và yêu thương" đã chạm vào nơi mềm yếu nhất trong thâm tâm của biết bao nhiêu người phụ nữ.

Đúng vậy! Đừng cố gắng giảng đạo nói lí với phụ nữ làm gì, đặc biệt là trong lúc cô ấy đang tức giận. Một người đàn ông thông minh sẽ nhận ra rằng: Nói lí với phụ nữ thì cô ấy sẽ chẳng bao giờ hiểu được. Nhưng nói những lời yêu thương thì nhất định cô ấy sẽ cảm thấy vô cùng thấu tình đạt lí.

Chương 42: ĐỪNG CỐ ĐÀO BƠI MỘT LÍ LẼ

Gần đây, Tiểu Mẫn ở cửa hàng tôi hình như có tâm sự gì đó. Đi ra đi vào, lúc nào cũng thờ dài.

Thấy vậy tôi cười rĩ trên cô ấy: "Xem bộ dạng em như vậy khách mà nhìn thấy chắc đều chạy mất dép. Có phải em đang chuẩn bị đi đánh người không thể?"

Tiểu Mẫn mỉm cười, nói tôi là đáng ghét. Thế rĩ cô ấy kể tôi nghe ầm ức trong lòng.

"Chị Văn Tình, dạo này em với anh ấy đang cãi nhau. Trước ngày lễ Tình nhân, anh ấy nhắn tin nói phải đi công tác. Em hỏi khi nào về, anh bảo chắc phải đi một tuần. Em đã thấy không vui rĩ. Em hỏi anh sẽ không đón lễ Tình nhân cùng với em sao? Và rĩ chẳng thấy anh ấy trả lời tin nhắn nữa. Em tức quá nên đã cùng một người bạn gái đi đón lễ Tình nhân của những người độc thân.

Lúc kết thúc em mới để ý thấy điện thoại có ba cuộc gọi nhớ và một tin nhắn đều là của anh ấy, hỏi em đã đón lễ tình nhân như thế nào nào. Em đang định nhắn tin trả lời thì anh ấy lại gọi tới. Vừa bắt máy anh ấy đã dõn dập hỏi em đi với ai, sao không nghe điện thoại. Em nói đi cùng với một người bạn gái, anh ấy không tin rĩ vẫn tiếp tục tra hỏi em. Đáng ra người muốn phát điên lên phải là em mới đúng!

Em bảo anh ấy rằng: "Lễ Tình nhân anh đã không ở bên cạnh em thì thôi, lúc gọi điện thì đến một lời ngọt ngào tử tế cũng không có lại còn giở thái độ hung hăng, vậy nên em cũng nói để anh biết, anh hỏi em đi với ai em cũng đã trả lời rĩ. Anh tin hay không thì tùy! Không còn chuyện gì nữa em dập máy đây."

Không ngờ anh ấy còn dập máy trước cả em. Lúc ấy, em vừa tức giận vừa tủi thân. Em gửi cho anh ấy một tin nhắn bảo rằng em sẽ mãi mãi ghi nhớ thái độ hôm đó của anh. Thế mà anh ấy cũng chẳng thèm trả lời, thậm chí em gọi điện lại còn tắt máy.

Hai ngày sau, cuối cùng thì anh ấy cũng gọi điện cho em. Chúng em lại tiếp tục cãi nhau qua điện thoại. Em nói nếu ở bên nhau đã không còn vui vẻ gì nữa thì ở cạnh nhau làm gì. Anh ấy hỏi rốt cuộc em bị làm sao, em nói rằng không muốn tiếp tục ở bên một người đàn ông không còn yêu em nữa. Anh ấy cãi đâu phải anh không còn yêu em nữa. Cái trò này của anh ấy thì em còn lạ gì. Những lúc quan trọng luôn biết giả vờ ngốc nghếch. Nhưng dù sao em cũng nghĩ kĩ rồi, em phải chia tay với anh ấy thôi."

Tôi cười và hỏi lại cô ấy: "Có thật là nghĩ kĩ rồi không? Sẽ không nuối tiếc đó chứ?"

Tiểu Mẫn đắm chiêu một hồi rồi nói như thì thầm với tôi: "Thật ra em vẫn còn rất yêu anh ấy, cũng muốn tiếp tục ở bên cạnh anh. Nhưng lúc nào em cũng cảm thấy dường như anh ấy không còn yêu em, quan tâm em nhiều như trước. Chị nói xem, em nên làm thế nào?"

Nghe xong nỗi ám ức của Tiểu Mẫn, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu tôi chính là thanh xuân quả thực rất đẹp đẽ! Chúng ta của tuổi thanh xuân có thể chỉ vì chuyện con con mà giận dỗi nhau tới mức chẳng ai thèm nói với ai nửa lời. Thế nhưng vẫn cứ ngẩn chờ đợi xem người ta sẽ gọi cho mình bao nhiêu cuộc, gửi cho mình mấy cái tin. Với tôi, những tháng ngày như thế đã trôi xa lắm rồi. Nghĩ lại vẫn thấy đẹp đẽ biết bao!

Tiểu Mẫn thấy tôi lơ đãng liền huých nhẹ vào cánh tay tôi: "Nếu anh Ngạn nhà chị như vậy thì chị sẽ làm gì?"

Nói rồi cô ấy lại buông một tiếng thở dài: "Ôi trời, em đúng là hỏi thừa. Anh Ngạn chắc chắn sẽ chẳng bao giờ như vậy cả."

Tôi nói: "Tội chị cũng từ những lúc như vậy mà nên cơm nên cháo, đi đến ngày hôm nay đấy."

Tiểu Mẫn tỏ ra hoài nghi, cho rằng những lời đó là tôi đang cố gắng an ủi cô ấy.

Thật ra tôi đâu có an ủi gì. Còn nhớ lúc tôi và A Ngạn mới yêu nhau, những chuyện như thế này xảy ra với chúng tôi như cơm bữa vậy.

Hồi ấy có lần A Ngạn phải đi công tác hơn 20 trong một tháng. Thời gian đó chúng tôi chẳng được gặp nhau, cứ như biến thành một cặp đôi yêu nhau qua mạng vậy. Thế là tôi nổi giận, sau đó thì cãi nhau. A Ngạn nói anh ấy đi công tác cũng đủ vất vả lắm rồi, chỉ mong rằng tôi có thể hiểu và thông cảm cho anh ấy. Tôi nói tôi hiểu, tôi thông cảm cho anh ấy, vậy thì ai nghĩ cho tôi?

Cứ thế, những câu chuyện như vậy lặp đi lặp lại khiến cho cả hai đều cảm thấy mệt mỏi. Tất cả cũng chỉ xoay quanh vấn đề anh thì nghĩ rằng mình rất yêu tôi, nhưng tôi thì luôn cảm thấy tình yêu ấy là chưa đủ, thậm chí còn là hết yêu rồi.

Mãi về sau, có một lần A Ngạn nói với tôi: "Trong tình yêu, em đừng cố gắng mở xẻ vấn đề và chứng minh rằng người kia không còn yêu mình nữa. Nếu không thì cho dù 24 tiếng một ngày, anh ta đi đâu quanh quẩn bên cạnh em, chỉ chờ em gọi một cái là có mặt thì em vẫn sẽ cảm thấy tình yêu mà người đàn ông đó dành cho mình là chưa đủ mà thôi. Bởi lẽ trong lòng em vốn có suy nghĩ anh ta đã quên mất việc phải dốc sức vì em."

Câu nói ấy của A Ngạn đã có tác động rất lớn đến suy nghĩ của tôi. Những lúc lòng mình trầm lắng, tôi vẫn nghĩ lại từng câu từng chữ mà anh đã nói. Tôi tự hỏi, tại sao lúc nào mình cũng ra sức tìm kiếm cho bằng được những lí lẽ, bằng chứng để chứng minh rằng anh ấy không còn yêu mình nữa?

Nếu tình yêu anh dành cho tôi là thật thì những việc như vậy sẽ chỉ càng làm cho anh cảm thấy thất vọng mà thôi. Còn nếu như anh đã không còn yêu tôi nữa thì sớm muộn gì tôi chẳng nhận ra, việc gì phải vất vả đi bới móc vấn đề lên như thế. Làm vậy chỉ khiến cho cả hai hao tâm tổn sức mà thôi.

Những tháng ngày sau đó, cho dù giữa tôi và A Ngạn có xảy ra mâu thuẫn thì tôi cũng đã không còn nổi khùng lên như trước. Bởi lẽ tận sâu đáy lòng tôi ý thức được, khi hai người đến với nhau. Ở bên nhau, đi đâu mà họ hướng tới là niềm vui, là hạnh phúc. Những phiền nào của người phụ nữ đa phần đều xuất phát từ những vụn vặt trong lòng, lúc nào cũng vì mấy thứ chuyện tầm lum, vặt vãnh ấy mà tự làm cho mình bức bối, khó chịu.

Thứ khiến cho người phụ nữ dễ thất bại nhất đó chính là cái nhìn hạn hẹp và tấm lòng nhỏ bé. Họ không biết cách bao dung, tha thứ cho những vụn vặt, nhỏ nhặt trong tình yêu. Còn đàn ông thì sao? Thế giới của họ mệnh mông, rộng lớn vì thế mà tâm trạng của họ cũng trở nên rộng mở hơn.

Khi bạn không thể trở thành một người phụ nữ có trái tim cao cả, hay không thể học cách mở rộng tấm lòng để khiến cho người khác cảm thấy vui vẻ, bạn cũng không biết cách bước vào thế giới của một người đàn ông, thì cho đến cuối cùng, bạn sẽ mãi mãi chỉ là một cô gái bị bó hẹp trong chính thế giới nhỏ bé, đầy bức bối và tự oán thán của mình mà thôi.

Chương 43: HÃY LÀ "NỮ HOÀNG" TRONG CHÍNH CUỘC ĐỜI MÌNH

Có một lần A Ngạn nói rằng trong hội chị em của tôi kiểu phụ nữ nào cũng có. Anh ấy nói như vậy là bởi vì một người trong số ấy - Hoàng Hạnh Hoa. Hạnh Hoa không cho chúng tôi gọi cô ấy bằng cái tên này mà tự đặt một cái tên tiếng Anh: Angel!

Quan hệ giữa tôi và Angel không giống với những người khác trong nhóm. Hai đứa tôi dù chẳng có việc gì cũng tìm một cái cớ để gặp mặt. Nếu không gặp nhau thì cũng gọi điện qua QQ tán gẫu những câu chuyện dài bất tận. Thông thường thì cứ vài tháng chúng tôi mới gặp nhau một lần, mà lần nào cũng thế, hễ trông thấy nhau là lại tám chuyện từ trưa đến đêm muộn. Chúng tôi kể cho nhau nghe về tình hình gần đây của cả hai đứa. Cứ như thế, tôi và Angel đã bên nhau tám năm, cũng gần bằng thời gian tôi và A Ngạn quen nhau rồi.

Chơi với Angel, thứ cảm giác mà cô ấy mang lại cho tôi chính là sự bí hiểm. Cuộc sống mà cô ấy chia sẻ với tôi, mỗi lần nghe đến tôi đều hình dung như một thước phim đang chiếu ngay trước mắt mình vậy.

Angel kém tôi mấy tuổi. Cô ấy là một sinh viên xuất sắc của trường Đại học Triết Giang. Không biết đến giờ đã trải qua bao nhiêu công việc rồi, nhưng không việc nào làm được quá nửa năm cả. Có một khoảng thời gian Angel cũng làm một nhân viên công vụ. Cô ấy nói với tôi rằng: "Em cứ nghĩ đến việc cả đời này chỉ gắn bó với một công việc đã thấy bị thương làm sao! Em vẫn còn trẻ nên muốn được trải nghiệm những cuộc sống khác nhau."

Vậy là chưa đầy ba tháng cô ấy đã quyết định xin thôi việc. Vì chuyện này mà bố mẹ cô ấy suýt nữa thì cách mặt con gái.

Đó là công việc, còn chuyện tình cảm thì như cô ấy nói là: "Bạn trai cũ của em muốn tổ chức một tập thể những chàng trai bị hại, giờ mà gom lại

khéo cũng được cả một đoàn r ồi chị ạ. Những người mà em từng quen có chàng thiếu niên chưa đầy 20 tuổi, cao gần một mét chín, là người mẫu. Cũng có cả ông chú hơn 40, sự nghiệp thì rực rỡ khỏi phải bàn."

Ông chú hơn 40 mà Angel kể rất yêu cô ấy, còn cho cô ấy cả nhà lẫn xe nhưng đầu bị từ chối. Có một lần tôi cứ ngỡ Angel sắp làm cô dâu đến nơi r ồi, không ngờ hai tháng sau cô ấy gọi điện bảo tôi đi phá thai cùng cô ấy.

Bằng giọng điệu đầy thương tiếc, tôi hỏi Angel: "Sao em không giữ để sinh, anh ấy tốt với em như thế cơ mà."

Khoảnh khắc đó trong đôi mắt của Angel lóe lên một niềm tiếc nuối nhưng r ồi nhanh chóng bị gạt đi. Cô ấy nói: "Cuộc sống chăm ch ồng chăm con không phù hợp với em, ít nhất là ở thời điểm hiện tại. Cuộc đời em còn dài, có nhiều nơi em chưa đến, nhiều thứ em chưa thử, làm sao em có thể cam tâm để cho mình bị trói buộc như vậy chứ?"

Thế là cô ấy đã bỏ đứa bé một cách không hề do dự như vậy. Bạn trai cô khi biết chuyện đã đau lòng khôn xiết nhưng vẫn để cô ấy làm. Lúc chia tay, anh ta còn tặng cho Angel một cửa hàng nữa.

Từ sau lần đó, Angel không đi làm nữa. Cuộc sống khi đó của cô là nửa năm kiếm tiền và nửa năm còn lại để tiêu tiền.

Tôi cũng thấy buồn cho người đàn ông hơn 40 kia, tôi hỏi: "Có phải em chỉ yêu bản thân mình không?"

Cô ấy cười, nhưng trong nụ cười ấy lại vẽ lên một nét buồn man mác: "Em đã từng thích một người đàn ông suốt ba năm, đã từng đứng dưới nhà anh ta cả một đêm, cuối cùng anh ta ra nước ngoài và đến tận bây giờ cũng chưa từng biết thứ tình cảm ấy tồn tại. Sau này em cũng chẳng định nói cho anh ta biết."

Sáng nay, cô ấy gọi điện cho tôi bảo vừa mới về, nói chuyện một chút nhé.

Tôi nhìn ra bên ngoài thấy trời mưa như trút nước nên cũng thấy lo lắng. Tôi hỏi cô ấy vừa mới về mà không cần nghỉ ngơi một chút hay sao. Cô bảo: "Tối nay em lại có việc phải ra ngoài r ồi, chỉ rảnh bây giờ thôi, có đến hay không đây?"

Vậy là chúng tôi vẫn gặp nhau. Tôi hỏi cô ấy: "Vừa mới về sao lại phải đi đâu à?"

Cô ấy đáp: " Một người đàn ông hẹn em đi Nepal, chuyến bay tối nay, em nghĩ ba tháng r ồi chưa gặp chị nên muốn gặp nói chuyện một chút."

Tôi tiện lời hỏi: "Lại đổi bạn trai r ồi?"

Cô ấy cười đầy buông thả: "Chúng em vừa mới quen nhau trên chuyến bay tối qua đây."

Tôi há hốc miệng ngạc nhiên. Angel nhấp một ngụm trà rồi nói: "Em rất khâm phục chị. Chị có thể đi cùng một người đàn ông suốt 10 năm trời mà không hề cảm thấy chán ghét."

Tôi hỏi có phải trong thế giới quan của cô ấy hẳn rất xem thường những người phụ nữ chỉ yêu một người đàn ông mà đã quyết dành cả đời mình cho anh ta như tôi hay không, đến ngay cả một lần để so sánh cũng chẳng có. Cô ấy nói, đó không phải là một dạng của hạnh phúc hay sao? Bên nhau đến bạc đầu đúng là một câu chuyện cổ tích, và cô ấy thì đang đợi cổ tích đó xuất hiện. Tôi nói hạnh phúc đó cũng không bằng cuộc sống muôn màu mà cô ấy đang trải qua. Thế rồi, cô ấy đáp lại tôi bằng vẻ mặt đầy nghiêm túc: "Chỉ cần là một cuộc sống mà bản thân mình mong muốn thì đó đã là đẹp đẽ nhất, thú vị nhất rồi. Điều đáng sợ hơn cả chính là đến bản thân mình muốn gì cũng không biết, hay còn chẳng có đủ dũng khí mà yêu thích nữa. Những cuộc đời như vậy thật đáng buồn chị ạ."

Tôi gật đầu đồng ý. Thật may mắn là tôi cũng biết mình muốn gì. Vậy xem như là không sống một cách uổng phí rồi.

Cô ấy cười một cái rồi nâng ly lên, tôi chúc cô ấy có một chuyến đi vui vẻ. Cô chúc lại tôi một đời hạnh phúc.

Lúc chúng tôi ra khỏi cửa, đã có một người đàn ông đợi cô ấy ở trong xe. Tôi hỏi rằng, liệu có khi nào cô ấy cũng sẽ như tôi, vì một người đàn ông mà quyết định từ bỏ cả một bầu trời tự do, một lòng một dạ cùng anh đi tiếp quãng đường còn lại?

Cô trả lời cái gì cũng có thể xảy ra, nhưng chưa phải bây giờ. Có đi đâu cô ấy vẫn luôn có niềm tin vào tình yêu.

Thế rồi chúng tôi tạm biệt nhau.

Lúc về đến nhà, tôi thấy A Ngạn đang nằm trên giường xem tivi. Vừa thấy tôi bước vào anh ấy đã chỉ tay về phía bàn trà: "Anh rửa nho cho em rồi, em qua ăn đi."

Tôi vừa ăn vừa kể cho A Ngạn nghe về Angel. A Ngạn tay thì ấn điếu khiên, miệng thì nói: "Đừng có ghen tị với người ta nữa. Người ta sớm đã tôi luyện đến độ thành kim cương cứng rồi. Em chưa đạt được đến trình độ đó đâu. Vào tắm đi rồi ngủ."

Nằm một lát A Ngạn đã ngủ say. Một mình tôi thao thức, cảm giác về hiện thực thì nhau ủa đến. A Ngạn nói đúng, tôi không phải là một viên

kim cương rắn rồi, cũng không thể đạt được đến trình độ đó. Người bình thường thì chỉ có thể sống một cuộc sống bình thường. Chẳng phải Angel cũng không thể cảm nhận được cuộc sống của một gia đình bình thường hay sao?

Một người phụ nữ hạnh phúc sẽ biết cách thích nghi với mọi hoàn cảnh chứ không phải được voi đòi tiên và bao nhiêu cũng không biết đủ.

Có một đi ều tôi muốn nói là: Angel, tôi hay tất cả các bạn - những cô gái trên thế giới này, chúng ta đều là những người hạnh phúc. Bởi vì chúng ta biết cách để trở thành "nữ hoàng" trong chính cuộc sống của mình, biết yêu thương, trân trọng cuộc sống và quan trọng hơn chúng ta đều biết cách sống sao cho tốt đẹp nhất.

Chỉ cần như vậy thôi, cuộc đời đã đủ đẹp để rồi!

Chương 44: NHẬT KÍ HẠNH PHÚC

Sáng hôm đó khi thức dậy, một vài tia nắng đầu ngày đang len lỏi qua bậc cửa sổ phòng chúng tôi. A Ngạn vẫn còn đang say giấc. Ánh nắng buổi sớm hắt vào từ cửa sổ và dừng lại trên gương mặt anh. Trông A Ngạn khi đó chẳng khác nào một đứa trẻ cần người ta chở che, bao bọc cả. Thật trong trẻo làm sao! Trên người anh lúc nào cũng toát ra một làn hơi ấm áp, thật biết cách làm cho lòng người ta trở nên dịu dàng. Cũng vì thế mà những người ở bên cạnh anh đều muốn trao yêu thương cho anh, dành cho anh những đi đầu tốt đẹp nhất. Nếu có lỡ làm gì không phải với anh thì hẳn người đó cũng sẽ cảm thấy như đang làm gì có lỗi với lương tâm của chính mình vậy.

Tôi nhẹ nhàng đưa tay chạm lên gương mặt anh khiến anh tỉnh giấc ngay lúc đó. Tôi mỉm cười đắc ý, áp sát mặt mình về phía anh, anh cứ nghĩ rằng tôi đang định đặt một nụ hôn lên má nên cũng lập tức nhướn mặt về phía tôi, miệng chu lên. Nhìn bộ dạng đó của anh vừa tinh ranh, vừa đáng yêu, thật chẳng khác nào một đứa trẻ.

Tôi buông lời trêu chọc anh ấy: "Anh đang làm cái gì vậy?"

A Ngạn trợn mắt ngạc nhiên: "Không phải em định hôn anh à?"

Tôi bật cười nắc nẻ. Thấy vậy, A Ngạn nhào người về phía tôi, anh nói: "Em không hôn anh thì anh hôn em vậy."

Tôi vừa chống cự vừa nói lớn "Em còn chưa đánh răng". Thế là chúng tôi, như hai đứa trẻ, trêu đùa nhau trong một buổi sớm mai trong veo.

Bỗng nhiên tôi nhớ lại thời đại học - cái thời tôi vẫn hay đọc tiểu thuyết ngôn tình. Đi đầu khiến tôi ngưỡng mộ nhất trong tiểu thuyết chính là cảnh nam nữ chính nằm ngủ cùng nhau, khi sớm mai thức dậy, hai người quay sang nhìn nhau trìu mến, ánh mắt tràn đầy những thương yêu không nói được thành lời. Tôi đã từng nghĩ rằng cảnh tượng đó chính là đi đầu lãng mạn nhất.

Còn nhớ, tôi kể cho một người chị đã kết hôn nhiều năm nghe về cảm giác của tôi khi đọc đến những cảnh ấy trong tiểu thuyết. Nghe xong chị ấy phá lên cười và bảo: "Đợi đến lúc lấy chồng rồi em sẽ biết, đó là đi đâu không bao giờ xảy ra. Mỗi sáng ngủ dậy không phải là ánh mắt yêu thương tình tứ mà là gỉ mắt tèm nhèm, miệng đầy nước bọt. Đó mới chính là hiện thực em ạ."

Cho đến bây giờ, tôi thừa nhận, thực tế đúng như những gì người chị ấy nói. Mỗi sớm thức dậy, thay vì là một bông hoa xinh đẹp, tôi đã biến thành bà cô với mái tóc rối bù. A Ngạn cũng không giữ được vẻ tươi mát phong độ như lúc bình thường, thay vào đó lại là bộ dạng râu ria xồm xoàm. Nhưng may mắn thay, chúng tôi chưa bao giờ chán ghét bộ dạng đó của nhau. Trong hoàn cảnh không mấy đẹp đẽ ấy, chúng tôi vẫn dành cho nhau nụ hôn chào ngày mới. Đối với những người theo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ thì đó hẳn là đi đâu vô cùng khó khăn.

Trưa hôm đó A Ngạn ăn cơm ở công ty, một người bạn rất sành nấu nướng đã gọi điện bảo tôi tới nếm thử món ăn cô ấy mới nghĩ ra.

Bữa trưa hôm đó có quá nhiều món, tôi ăn đến no căng cả bụng. Lúc ăn xong, tôi đã tấm tắc khen ngợi.

Nghe được những lời đó, cô mỉm cười đầy mãn nguyện bảo rằng đợi chồng mình đi công tác về sẽ làm cho anh ấy ăn. Tôi đùa rằng mình nguyện cả đời sẽ làm chuột bạch để thử nghiệm những món ăn mới cô ấy làm.

Tôi đã cùng A Ngạn ăn biết bao nhiêu sơn hào hải vị, nhưng chính những món ăn gia đình giản dị này mới đi vào trái tim tôi. Vì khi thưởng thức chúng, tôi như đang được nếm thử tất cả yêu thương vậy..

Lúc về nhà tôi nhìn thấy một túi hạt dẻ nướng tầm đường nóng hổi để ở trên bàn cùng một tờ giấy nhắn: "Em yêu, trưa nay anh phải ra ngân hàng có chút việc, trên đường thấy một cửa hàng bán hạt dẻ nướng tầm đường, định tranh thủ thời gian dành bất ngờ cho em, không ngờ em lại vắng nhà. Chắc là có hẹn với ai rồi. Nhưng nếu là hẹn riêng với đàn ông thì phải bảo anh trước đó nhé."

Tôi nhìn túi hạt dẻ trên bàn, bỗng chốc một cảm giác ấm áp tràn về. Mặc dù tôi đã bỏ lỡ khoảnh khắc A Ngạn mang hạt dẻ về, nhưng sự bất ngờ thì vẫn vẹn nguyên ở đó.

Tôi chụp một tấm hình đang ăn hạt dẻ ngon lành gửi cho A Ngạn, để rồi bị anh ấy châm chọc: "Trông mặt em càng ngày càng tròn kìa. Nhưng không sao, tròn một chút cũng tốt, cho đỡ nhiều người thích em."

Chiều hôm đó, tôi đã dành khoảng thời gian rảnh rỗi hiếm có để ngủ một giấc đã đời. Lúc tỉnh dậy thấy đầu óc nhẹ nhàng, tinh thần sảng khoái, bỗng nhiên cảm thấy cuộc đời quá đổi tươi đẹp.

Tôi kê một chiếc ghế ra ngoài ban công, ngồi thư thả ngắm nhìn hoàng hôn dần buông xuống, trong lòng tràn ngập một cảm giác bình yên. Khoảnh khắc ấy, tôi có một định nghĩa thật khác về hạnh phúc.

Chúng ta vẫn thường nghĩ rằng, hạnh phúc là khi có thật nhiều thứ trong tay. Có một người đàn ông yêu thương mình ở bên cạnh với một cuộc sống đầy đủ về vật chất, hay có một công việc mình yêu thích cùng với thật nhiều bạn bè bên cạnh. Thế nhưng trong khoảnh khắc nhìn vầng Mặt Trời đang dần khuất bóng ấy, tôi nhận ra hạnh phúc thật ra đơn giản đến nhường nào, chỉ cần trong lòng cảm thấy bình yên, đủ đầy, đó đã chính là hạnh phúc rồi.

Lúc này, khi tôi đang ngồi trước màn hình máy tính thì ở trong bếp, nồi súp nấm mà A Ngạn thích ăn nhất vừa sôi lên vừa tỏa ra hương thơm ngào ngạt khắp cả căn phòng. Tôi đợi A Ngạn trở về sẽ múc cho anh ấy một bát súp nóng hổi và động viên anh ấy sau một ngày làm việc đầy vất vả. Tôi nghĩ trong lúc ăn chắc hẳn anh ấy cũng sẽ cảm nhận được hương vị tràn ngập yêu thương trong bát súp giản đơn ấy.

Trên đây là nhật kí hạnh phúc ngày hôm nay của tôi. Thật mong rằng mỗi người chúng ta, mỗi ngày đều sẽ viết được cho mình những trang nhật kí ngập tràn hạnh phúc.

Chương 45: LỜI MẸ DẶN CON GÁI TRƯỚC KHI LẤY CHỒNG

Tôi đưa mẹ đến dự đám cưới con gái một người bạn của mẹ. Theo phong tục ở đó thì buổi trưa sẽ tổ chức bữa tiệc gia đình ở nhà gái. Bữa tiệc ấy mang ý nghĩa là tiễn con về nhà chồng, còn buổi tối mới là hôn lễ chính thức.

Bữa tiệc gia đình ấy thực sự đã khiến tôi được mở mang tầm mắt. Dự âm đặc biệt ấy cứ lắng đọng mãi trong lòng tôi. Quả không uổng công tôi đã dành thời gian để cùng mẹ đến tham dự.

Nói vậy thật không ngoa! Bữa tiệc đặc biệt không phải vì quy mô tổ chức, cũng không phải vì cỗ bàn thịnh soạn mà bởi vì những lời căn dặn của người mẹ trước lúc gả con gái về nhà chồng.

"Yến Yến, đưa con gái mà mẹ yêu thương nhất cuộc đời này. Hôm nay là một ngày vô cùng trọng đại đối với con. Ngoài chúc con hạnh phúc ra thì mẹ cũng có vài điề​u nữa muốn nói. Mẹ hi vọng rằng những lời mẹ sắp nói ra có thể giúp cuộc sống hôn nhân ngày sau của con trở nên suôn sẻ hơn phần nào.

1. Mẹ đề​ nghị cho hai đứa đến với nhau không phải vì chồng con có bao nhiêu tiền hay điề​u kiện của nó tốt đến mức nào, mà bởi vì từ sau khi hai đứa yêu nhau, mẹ nhìn thấy trong ánh mắt con là niềm hạnh phúc ngập tràn. Con ngày càng trở nên xinh đẹp, nụ cười cũng trở nên rạng rỡ hơn. Muốn biết mình chọn đúng người hay không, chỉ cần xem từ khi yêu nhau con khóc nhiều hay cười nhiều là biết.

2. Hai người vốn được sinh ra và lớn lên ở hai gia đình, hai hoàn cảnh khác nhau nên chắc chắn ai cũng sẽ có những thói quen, tiêu chuẩn của riêng mình. Đừng đòi hỏi người ta lúc nào cũng phải chiều theo ý con. Một khi đòi hỏi như vậy thì chỉ có con là người chịu thiệt thòi thôi.

3. Trong cuộc sống hôn nhân, mâu thuẫn là chuyện bình thường, nhưng nhất định không được nói đến những chuyện chia tay hay ly hôn. Trừ khi con thực sự không còn muốn đi tiếp nữa, nếu không tới lúc chồng con làm thật thì con sẽ chẳng còn đường lui nữa đâu.

4. Nếu chồng con có về muộn, khi vừa bước vào nhà con cũng đừng vội vã trách cứ: "Anh đi đâu sai lại về muộn thế!" Thay vào đó, con hãy hỏi "Anh đã ăn cơm chưa? Để em vào bếp hâm nóng đồ ăn cho anh nhé." Và con hãy nhớ rằng, lời nói của con nhất định cũng phải tràn đầy sự quan tâm và yêu thương dành cho chồng. Những người phụ nữ như vậy mới có thể trở thành bảo bối suốt đời của đàn ông được con ạ.

5. Nhớ phải thường xuyên sắc thuốc bổ cho chồng con uống. Sức khỏe của người chồng sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến hạnh phúc suốt phần đời còn lại của con. Ngoài ra, trong từng ly thuốc bổ ấy sẽ là tất cả những lời khen ngợi và sự tôn trọng của con dành cho chồng.

6. Con nhất định phải ủng hộ sự nghiệp của chồng. Đừng làm gì để gây khó dễ cho sự nghiệp của đàn ông, vì khi sự nghiệp của chồng thành công, con sẽ là người được lợi nhiều nhất.

7. Đừng bao giờ đòi hỏi một người đàn ông thành đạt mà có thể ăn tối cùng con mỗi ngày. Trên đời này, có rất nhiều chuyện chúng ta phải đánh đổi, phải trả giá, con lại không phải Thượng đế nên không thể nào đòi hỏi và có được tất cả những thứ tốt đẹp.

8. Mỗi buổi sáng trước khi chồng con đi làm, hãy để thêm một quả táo vào trong túi xách của nó. Cho dù không ăn đến nhưng chồng con vẫn sẽ cảm nhận được sự chăm lo chu đáo của con.

9. Là vợ chồng không được giận nhau quá một ngày. Cãi nhau xong là xong, đừng bao giờ "chiến tranh lạnh". Đàn ông ghét nhất những người phụ nữ dễ dàng không được lại quay ra giận dỗi, lạnh nhạt. Kể cả con có rất giận đi chăng nữa thì vẫn phải nhớ gọi chồng cùng ăn cơm.

10. Mẹ chồng tuu không phải mẹ đẻ nhưng con hãy dùng tất cả những lời yêu thương, an ủi dành cho mẹ đẻ để nói với mẹ chồng. Và hãy nhớ, dù có bị đánh chết cũng nhất quyết không được mang những lời cãi lại chẳng mấy hay ho mà con đã từng nói với mẹ đẻ bày ra trước mắt mẹ chồng. Có như vậy thì dù tình cảm mẹ chồng, nàng dâu chưa đến mức thân thiết như mẹ con máu mủ ruột rà, nhưng chí ít cũng không phải là kiểu quan hệ đối địch với nhau.

11. Khi lựa chọn một người đàn ông trẻ tuổi thì con sẽ phải cố gắng cùng với anh ta trên suốt một chặng đường dài; còn nếu người con kết hôn là một chàng trai lớn tuổi, con có thể được hưởng cuộc sống vật chất đầy đủ sớm hơn, nhưng lại sẽ phải trải qua những năm tháng tuổi già đơn thân một mình. Không có sự lựa chọn nào là hoàn hảo cả. Con hãy làm những gì bản thân mình cho là tốt nhất, đừng chỉ biết mãi mê so sánh được mất, thiệt hơn.

12. Đừng chấp tay cầu Phật chỉ vì mong chờ được giàu sang phú quý. Thần tài thật sự vẫn luôn luôn ở bên cạnh con. Con chỉ cần thật lòng quan tâm, không ngừng cố vũ và đối xử tốt với chúng để chúng con không cần bận tâm đi đâu gì, sẽ vì con mà hăng say làm việc kiếm tiền, không bao giờ nản chí.

13. Sống trên đời con phải biết thế nào là đủ. Người có tiền thì không có nhiều thời gian ở bên cạnh con. Người có nhiều thời gian thì lại không có tiền để mua cho con những món mà con thích. Còn nếu là người không có tiền lẫn thời gian thì coi như mất con bị mù nên đã chọn nhầm người rồi, hãy mau mau rời đi thôi!

14. Hãy dọn dẹp nhà cửa cho gọn gàng, sạch sẽ chứ đừng đợi chúng con về làm. Như vậy chúng con sẽ không còn muốn về nhà nữa đâu.

15. Một người biết nịnh nọt bố mẹ vợ không hẳn đã là một chàng rể tốt. Nhưng một khi anh ta muốn lấy được con thì chắc chắn sẽ biết cách để lấy lòng bố mẹ con.

16. Mặt mày lúc nào cũng tối tăm, xám xịt thì dù con có làm gì, tốt đến thế nào đi chăng nữa, cũng sẽ không khiến cho người ta cảm kích. Hãy luôn luôn giữ nụ cười nở trên môi, thì dù ở bất cứ đâu, con cũng sẽ được yêu quý.

Chương 46: TRẢ THÙ CŨNG CHÍNH LÀ TỰ KHIẾN MÌNH TỒN THƯƠNG

Bạn tôi kể rằng, chồng của em họ cô ấy ngoại tình, nhưng cô em đó cũng không muốn ly hôn mà chỉ mong đợi ngày chồng mình và người tình sẽ chấm dứt quan hệ.

Khóc cũng đã khóc, cãi vã cũng cãi vã rồi mà vẫn chẳng ích gì. Người đàn ông đó không đủ quyết tâm để ly hôn nhưng cũng không muốn chấm dứt với nhân tình. Vậy là cô gái tội nghiệp cứ chịu đựng sự giày vò ấy suốt nửa năm qua. Tình yêu ngày nào giờ đã trở thành nỗi hận khắc khoải trong tim. Giờ lúc nào cô ấy cũng chỉ nghĩ đến chuyện làm sao để trả thù người ta chồng bội bạc. Chứng kiến cảnh đó, bạn của tôi muốn tôi có thể ra mặt giúp cô ấy khuyên nhủ người em họ của mình.

Buổi chiều hôm đó, chúng tôi đã kết bạn với nhau trên QQ. Cô ấy tỏ ra cảnh giác hỏi tôi rằng có phải tôi muốn đưa ra lời khuyên nhủ hay không. Nếu đúng như vậy thì khỏi cần nói chuyện tiếp làm gì.

Đáp lại, tôi nói rằng đúng là chị họ cô ấy muốn nhờ tôi tới để khuyên nhủ cô ấy từ bỏ ý định trả thù chồng nhưng tôi không định làm vậy.

Cô ấy tỏ ra khá ngạc nhiên hỏi tôi tại sao lại thế, tôi nói: "Nếu chị là em, cũng gặp phải một người đàn ông đáng hận như thế, chị cũng sẽ hận anh ta đến thấu tâm can. Nhưng người nói lời khuyên nhủ cũng chỉ là muốn tốt cho em, nhưng họ lại không phải em thì làm sao có thể hiểu được sự đau đớn giày vò và nỗi hận đang khắc sâu trong lòng em cơ chứ! Vậy nên những lời khuyên bảo đó có khác nào xát thêm muối vào tim em đâu!"

Sau khi nghe những lời đó, cô ấy đã không còn thái độ phòng bị như lúc đầu nữa. Cô ấy bắt đầu trải lòng: "Đến giờ chị mới là người đầu tiên hiểu được cảm giác của em. Chị nói xem, giờ em phải làm gì?"

Tôi đáp: "Chị không hiểu rõ về tình hình cụ thể của em nhưng em, nên nếu đưa ra lời khuyên, ý kiến thì không hay lắm. Chỉ bằng em nói chị nghe, em

định làm như thế nào, biết đâu chị có thể giúp gì được cho em."

Cô ấy thoáng nghĩ ngợi rồi thấy tôi nói cũng có lí, vậy là bắt đầu kể cho tôi nghe về kế hoạch trả thù.

Cô ấy bảo thứ mà chồng mình coi trọng nhất chính là sự nghiệp, vì thế cô dự định sẽ bắt đầu từ việc đi tìm lãnh đạo của anh ta.

Tôi nói: "Thông thường đàn ông đều rất coi trọng sự nghiệp. Một khi sự nghiệp của anh ta gặp trắc trở thì chắc chắn sự đả kích ấy không hề nhỏ. Nhưng những người lãnh đạo thời bây giờ chẳng mấy ai đi quan tâm những việc như vậy. Kể cả em có khiến cho anh ta mất việc đi chăng nữa, anh ta vẫn có thể kiếm được một công việc mới. Hiện tại anh ta phải đưa tiền cho gia đình, nếu như mất việc rồi anh ta lại càng có lí do để không đóng góp tiền sinh hoạt, nuôi nấng gia đình nữa. Đến lúc đó chính em mới là người chịu tổn thất kia. Em thấy có đúng không?"

Cô ấy suy nghĩ một hồi và cảm thấy tôi nói không sai, vậy là bỏ qua kế hoạch trả thù ấy. Cô tiếp tục: "Anh ta là một người rất chú trọng đến thể diện. Đi đâu anh ta sợ nhất là em đem chuyện này làm ồn ã lên, vậy nên em quyết định sẽ dùng chuyện này để khiến anh ta không còn chỗ nể nào chui xuống nữa."

Tôi nói: "Chị có một người bạn cũng gặp tình cảnh như em. Cô ấy cũng đã lựa chọn cách này. Ban đầu người chồng kia rất sợ, nhưng khi cô ấy đã làm ồn ã lên rồi thì anh ta dường như lại chẳng còn quan tâm nữa. Mọi người xung quanh không những không chỉ trích anh ta như cô ấy tưởng tượng, ngược lại, họ còn nói rằng vợ chưa ngoan, đánh đá như vậy bảo sao chồng đi ngoại tình."

Nghe đến đây, cô ấy có vẻ sốt sắng: "Thế này không được, thế kia cũng không xong, vậy tóm lại em phải làm thế nào bây giờ. Chị cho em một phương án đi!"

Tôi đáp: "Hiện giờ ngày nào em cũng chỉ vò đầu bứt tai nghĩ cách trả thù chồng, nhưng còn anh ta thì sao, anh ta vẫn đang sống rất tốt. Em càng làm cho cuộc sống của mình trở nên rối rắm, thì anh ta lại càng xem thường em. Cách trả thù tốt nhất chính là mình phải sống hơn anh ta, bước qua anh ta một cách đầy khinh bỉ rồi ném cho anh ta một câu: 'Kể từ khi rời xa anh, bà đây cứ như được đổi đời vậy.' Chỉ có cách báo thù ấy mới khiến em không phải chịu mất mát gì, ngược lại em còn nhận được nhiều hơn là mất nữa kia. Em nghĩ kĩ lại xem."

Cô ấy cũng không phải kẻ ngốc, chỉ là nhất thời bị nổi hận làm cho mù quáng. Cuối cùng đã quyết định sẽ làm theo cách của tôi, cố gắng để cuộc sống của mình luôn đầy ắp ý nghĩa và những điều mới mẻ.

Sau cùng, cô ấy hỏi tôi một câu: "Sao chị không khuyên em từ bỏ việc trả thù?"

Bởi vì tôi nghĩ, để quên một người hay vứt bỏ một mối hận thù cần cả một quá trình. Nhưng khi chúng ta khuyên bảo người khác, bản thân chúng ta chỉ mồm miệng rằng đối phương sẽ ngay lập tức lắng nghe và làm theo, vậy thì không phải là đang làm khó họ hay sao?

Cũng vì lẽ đó mà người đi khuyên lúc nào cũng nghĩ người được khuyên không biết đúng sai, còn người được khuyên lại cho rằng người đi khuyên chỉ biết nói mà chẳng biết疼 cảm.

Chuyện gì cũng vậy, đầu tiên chúng ta phải nghĩ cho thông suốt. Một khi đã nghĩ không thông thì người khác có nói gì cũng vô ích.

Cuối cùng tôi chỉ muốn nói với tất cả chúng ta một câu, trên đời này sự trả thù đẹp đẽ và ý nghĩa nhất chính là phải làm sao để mình có thể sống tốt hơn đối phương. Còn tất cả những cách trả thù khác đều sẽ khiến chính mình bị tổn thương mà thôi.

Chương 47: HÃY LÀ MỘT NGƯỜI CON GÁI TỐT "VỪA ĐỦ"

Tôi có một người bạn muốn đi phẫu thuật chỉnh hình, cô ấy hỏi tôi có biết bệnh viện thẩm mỹ nào hay không. Mặc dù nhan sắc của bạn tôi không đến mức 'chim sa cá lặn' nhưng cũng rất thanh tú, đáng yêu. Đó là một gương mặt ưa nhìn, thật sự không cần phải đi phẫu thuật làm gì cả. Nhưng lòng cô ấy đã quyết, không những thế lại còn khuyên tôi nên đi phẫu thuật, chắc chắn phẫu thuật xong, tôi sẽ trở thành một người phụ nữ đẹp hoàn mỹ.

Tôi nghĩ lại, có rất nhiều bạn đọc nghĩ rằng hẳn tôi hẳn phải đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Còn có người để lời nhắn là muốn xem một bức hình của tôi. Tôi đoán rằng mọi người nghĩ tôi xinh đẹp như vậy là bởi vì ảnh hưởng từ cuốn sách đầu tiên của tôi - *Hôn nhân rực rỡ* - nên đã đánh đồng tôi với nhân vật nữ chính - Linh Linh.

Linh Linh là một cô gái rất ưu tú. Bản thân tôi cũng muốn mình được xinh đẹp và giỏi giang xuất sắc như vậy. Nhưng đó là điều không thể. Ít nhất về ngoại hình tôi đã không bao giờ giống cô ấy được rồi.

Đến giờ cũng có người khen tôi là cô gái có khí chất, có người thì nói rằng tôi giỏi giang, nhưng duy chỉ có xinh đẹp là rất hiếm khi có người khen tôi như vậy.

A Ngạn an ủi tôi: "Đó là bởi vì khí chất và sự giỏi giang của em đã quá xuất chúng và nổi bật, thế nên mọi người chỉ nhìn vào đó mà không để tâm đến vẻ đẹp ngoại hình của em nữa. Còn trong mắt anh, em là cô gái đẹp nhất mà anh từng gặp rồi."

Nghe được những lời đó lòng tôi cảm thấy thật hân hoan. Mặc dù cũng có đôi phần khoa trương, nhưng khi được trở thành người phụ nữ đẹp nhất trong mắt người mình yêu, điều đó còn trân quý hơn nhiều so với việc mình có thật sự đẹp như vậy hay không.

Tôi hỏi mẹ là con có đẹp không? Mẹ bảo: "Nói không thì thiếu, nói có thì thừa. Như con là vừa vặn. Chỉ cần A Ngạn thấy con đẹp là được rồi."

Nghĩ lại thì ngoại là thứ chúng ta không thể quyết định được. Bố mẹ cho sao mình có vậy. Cứ cho là mình có ngoại tình xuất chúng nhưng lại không có một trí tuệ thông suốt cho tương xứng thì không những không làm tăng thêm giá trị của bản thân, mà ngược lại còn có thể mang đến tai họa cho chính mình.

Hãy nhìn vào những giai nhân tuyệt sắc thời cổ đại, không phải là kiếp hi sinh thì cũng là mệnh hẩm hiu, hồng nhan bạc phận. Nói cho cùng cứ là những cô gái bình thường, sống một cuộc đời an yên có lẽ vẫn tốt hơn.

Còn bây giờ cũng chẳng khác là bao. Những cô gái xinh đẹp có thể đạt được những thuận lợi nhất định trong cuộc sống, nhưng cùng với đó rắc rối gặp phải cũng không hề ít. Xung quanh những cô gái ấy luôn luôn đầy ắp sự sỗ kị và hoài nghi. Không những thế còn có rất nhiều người theo đuổi điên cuồng, nếu không có được đôi mắt tinh tường thì sau này sẽ chỉ còn nước rơi vào kiếp hồng nhan bạc mệnh mà thôi.

Vậy nên một cô gái có vẻ mặt đáng yêu, thanh tú, một vóc dáng vừa phải cùng với cơ thể khỏe mạnh, luôn biết cách khiến cho người đối diện cảm thấy thoải mái. Đó mới chính là cô gái đẹp vừa đủ!

Là con gái không cần quá thông minh. Những cô gái như vậy sẽ khiến cho người khác sợ không dám tới giao lưu kết bạn, hơn nữa còn dễ khiến bản thân mình bị tổn thương. Những người lúc nào cũng tường tận tâm can người khác thường rất khó có thể được hạnh phúc.

Nói như vậy không có nghĩa là con gái phải ngốc nghếch. Đơn thuần và ngốc nghếch dễ bị người khác đùa cợt.

Người con gái vừa đủ tốt chính là một người biết xử trí khôn ngoan đối với những việc cần khôn ngoan, biết bỏ qua những điều nhỏ nhặt.

Con gái khi chọn chồng không cần tìm đến những người quá đẹp trai, ngoại trừ một lý do gì đó mà bắt buộc phải lựa chọn người như vậy. Một người đàn ông vừa đủ là người có ngoại hình không tạo cảm giác đáng ghét. Anh ta không cần phải diện toàn đồ hiệu đắt đỏ nhưng chắc chắn phải sạch sẽ, thơm mát. Một người không nhất thiết phải giàu có nhưng cũng đừng suốt ngày bù đầu vì chuyện cơm áo gạo tiền, bất kể lúc nào anh ta cũng có thể mua một món đồ mà mình yêu thích.

Tôi biết, có rất nhiều cô gái ngoài kia vẫn thường ghen tị với những người con gái được trời phú cho vẻ đẹp như tiên giáng trần. Trong mắt họ,

những cô gái xinh đẹp như vậy quá đổi may mắn, chắc hẳn cuộc đời họ không bao giờ thiếu sự quan tâm, để ý của cánh đàn ông. Tất cả những gì họ muốn dường như đều nằm trong tầm với. Ngưỡng mộ, ghen tị rồi quay ra than trách bố mẹ không thể cho mình một gương mặt xinh đẹp như thế.

Vậy nhưng họ đâu biết được rằng đằng sau vẻ đẹp đó, những cô gái kia phải vất vả chăm sóc nhan sắc đến mức khổ sở. Và họ càng không biết được nỗi sợ hãi khi tuổi xuân trôi đi, tuổi già tìm đến lớn nhường nào. Nói không chừng, những cô gái xinh đẹp kia cũng đang ao ước được bố mẹ sinh ra với một gương mặt bình thường để được sống một cuộc đời bình thường như bao cô gái khác.

Bạn ghen tị với cuộc sống đầy ánh hào quang của những người nổi tiếng và tự hỏi phải làm sao để có được một cuộc đời đẹp đẽ như vậy. Thế nhưng thứ mà bạn không nhìn thấy chính là nỗi sợ hãi của họ về một ngày kia khi ánh dương tàn. Bạn cũng không thấy được những vất vả và khổ cực không quản ngày đêm và càng không biết đến những góc khuất đằng sau nghề nghiệp của họ. Nói không chừng, trong đêm tối tĩnh mịch, khi chỉ còn lại một mình, họ cũng đang thầm hoài niệm về những ngày xưa đầy tình khôi.

Bạn ghen tị với những cô cậu người mẫu vì họ có một thân hình tuyệt vời để mặc đồ gì cũng đẹp. Thế nhưng bạn không biết được rằng để giữ được thân hình và vóc dáng ấy, họ đã phải cách mặt với biết bao đồ ăn ngon, chuyện bị đói đến hoa mắt chóng mặt cũng là thường tình. Biết đâu họ cũng đang thầm ngưỡng mộ vì bạn có thể ăn uống thỏa thích mà chẳng phải lo lắng gì.

Bạn ghen tị vì xung quanh mình có những người quyền cao chức trọng, đi xe đẹp, ở nhà sang nhưng lại không thấy được những lần giặt mình thon thót của họ mỗi khi tiếng còi báo động réo vang.

Tiền bạc thì không cần phải quá nhiều, đủ ăn, đủ mặc, đủ tiêu là vừa đủ. Giàu sang phú quý, quyền cao chức trọng mà lại không có đạo đức, không hiểu lẽ sống thì tai họa sẽ còn nhiều hơn.

Trong cuộc sống hôn nhân, người chồng không cần vì chúng ta mà phải dấn thân vào biển lửa, chỉ cần người ta nguyện yêu thương mình hết lòng, như vậy là vừa đủ. Tình cảm càng nồng nhiệt bao nhiêu, thì khi phai nhòa lại càng dễ khiến cho trái tim những người trong cuộc rơi vào lạnh giá bấy nhiêu.

Sống trên đời, đừng đòi hỏi cuộc sống phải hoàn hảo đến "mười phần vẹn mười". Sống tốt, sống đẹp được chín phần là vừa đủ. Và hãy ghi nhớ rằng, thứ cuộc sống hoàn hảo kia chỉ tồn tại trong tiểu thuyết mà thôi.

Trên đời này cái gì cũng vậy, nhiều quá hóa khổ, thiếu quá hóa cùng. Vậy nên hãy trở thành một người phụ nữ có mọi thứ vừa đủ mà thôi.

Khi là một người phụ nữ với mọi thứ vừa đủ, bạn bình thường nhưng không tầm thường. Những người phụ nữ như vậy chính là những điểm tươi đẹp đang tô điểm thêm cho thế giới này.

Chương 48: CÁI "DUYÊN"

Tôi cùng với chị Nhất Học đi xem mắt. Đối phương là một chàng trai có điều kiện khá tốt. Tuổi đã 35, cao một mét tám, gương mặt thì thông minh sáng sủa, hiện đang làm việc cho một công ty nước ngoài. Nói chung, xét về mặt nào thì anh ta cũng là một anh chàng độc thân...đắt giá!

Chị Học năm nay 35 tuổi và mang tâm thế của một người ghét bỏ cuộc sống hôn nhân. Chị trải lòng với tôi: "Ở cái tuổi này rồi, chị chẳng cần một người đàn ông có điều kiện tốt, chỉ cần chị và anh ta hợp nhau, sống được với nhau qua ngày đoạn tháng và là một người có nhân phẩm. Vậy thôi là đủ, chị sẽ nhắm mắt nhắm mũi mà lấy anh ta, rồi những tháng ngày sau này sẽ yên phận chăm lo cho chồng con thật tốt."

Đối với chàng trai này, chị Học vừa mừng lại vừa lo. Mừng là vì đến lúc này rồi mà vẫn tìm được một người đàn ông như ý, lo là vì điều kiện của người ta tốt như vậy liệu có thêm để mắt đến mình hay không? Chính vì thế mà chị đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng cho lần gặp mặt đầu tiên này. Trông chị mới tình từ giày dép, quần áo cho đến việc trang điểm, tạo hình tượng. Không những thế, còn bảo tôi qua đón từ rất sớm. Lúc nhìn thấy chị ấy, tôi thật sự đã rất ngạc nhiên. Cứ như chị đang chuẩn bị đi dự một buổi tiệc vậy.

Thấy vẻ mặt của tôi, chị Học tỏ ra ngại ngùng, chị bảo lần đầu tiên gặp mặt ăn mặc lịch sự một chút sẽ thể hiện sự tôn trọng người ta. Tôi nghe rồi cũng chẳng biết phải nói thêm lời nào.

Có vẻ như đối phương cũng biết không phải chỉ có một mình chị Học đến nên đã chủ động đi cùng một người em họ. Cô ấy đã đề nghị đôi bên tự giới thiệu về mình. Chị Học ngay lập tức có một bài giới thiệu vô cùng chi tiết, từ khi còn nhỏ đến lúc trưởng thành không sót thứ gì. Bài giới thiệu của chị ấy kéo dài đến nửa tiếng đồng hồ. Thấy vậy tôi đã huých vào cánh tay chị mấy lần ra hiệu như vậy là đủ rồi, thế mà chị vẫn cứ nói liên thoảng và không thấy có dấu hiệu dừng lại.

Tôi cảm thấy có chút xấu hổ, khẽ đưa mắt nhìn về phía đối phương. Anh ta khá trầm tĩnh, cứ ngồi uống hết ly trà này tới ly trà khác rồi sau đó thì đứng lên, ngồi xuống, vào nhà vệ sinh liên tục.

Còn về cô em gái họ của anh ta, đó là một người lanh lợi, hoạt bát. Cô ấy hỏi chị Học bình thường thích làm những gì. Chị nói chị thích chăm sóc da mặt. Thật sự thì da chị Học rất đẹp, vừa trắng lại vừa mịn vì thế mà cô em gái họ tỏ ra vô cùng ngưỡng mộ và không ngừng hỏi chị Học về kinh nghiệm chăm sóc da. Hai người vừa mới gặp nhau mà cứ ngỡ như đã quen thân từ lâu rồi, càng nói chuyện càng thấy ăn ý. Họ còn kết bạn trên QQ và Wechat ngay tại chỗ.

Lúc quay lại chàng trai đã không còn bắt kịp câu chuyện nữa, mà dường như cũng chẳng còn muốn bắt nữa nữa. Tôi và anh ta nhìn nhau rồi kết thúc buổi gặp mặt đầy ngỡ ngàng đó.

Vừa ra khỏi cửa, chị Học đã than ngắn thở dài: "Chẳng còn hi vọng gì rồi. Chị thấy hình như anh ấy không có hứng thú gì với chị cả."

Tôi hỏi lại: "Thế chị nghĩ anh ta có thể hứng thú với chị được không?"

Chị Học lúc ấy mặt mày bí xị nói một câu, đại thể là duyên chưa tới nên mới thành ra như vậy!

Nói thật lòng thì chị Học là một người rất nhiệt tình và vô cùng hào hiệp. Xét về cả năng lực và ngoại hình của chị đều rất ổn. 35 tuổi rồi mà chị vẫn chưa có một mảnh tình vắt vai thì không thể không nghĩ rằng đó là chuyện ngoài ý muốn.

Trên đường về chị Học đã hỏi tôi: "Chị thấy mình không quá kém cỏi.

Nhưng tại sao những cô gái kém chị cả về năng lực lẫn ngoại hình đều đã kết hôn rồi, còn chị thì vẫn chưa? Em cũng biết đó, chị đâu có đòi hỏi gì cao sang chứ?"

Tôi và chị Học chơi với nhau khá thân, quan hệ đến nay vẫn luôn rất tốt, chính vì thế tôi không nỡ lòng nào nhìn chị suy nghĩ, dằn vặt như vậy. Thế là tôi đã lựa chọn một lần thẳng thắn để nói hết cho chị nghe.

Thứ nhất, thái độ lãnh đạm.

Tôi hỏi: "Sao chị lại trang điểm, ăn mặc trang trọng như vậy?"

Chị ấy đáp lại bằng một vẻ mặt hết sức thản nhiên: "Vì đi đâu đó thể hiện sự coi trọng anh ấy. Lẽ nào như vậy là sai sao?"

Tôi trợn mắt kinh ngạc nhìn chị: "Thế chị xem người ta có mặc áo đuôi tôm đến gặp chị không? Lẽ nào người ta lại không coi trọng chị?"

Trên đời này không phải việc gì cứ dốc lòng cố gắng cũng là tốt. Đặc biệt với chuyện tình cảm. Quá coi trọng lại thành ra hỏng việc. Khi người ta gặp được một người đàn ông phù hợp thường có suy nghĩ nhất định phải lấy được anh ta, thế là sẽ chuẩn bị rất kĩ lưỡng cho mình ngay từ về bề ngoài.

Ấn tượng đầu tiên của mình với người đàn ông lần đầu gặp mặt là vô cùng quan trọng, nhưng cũng không phải cứ ăn mặc càng hoa mỹ, trang điểm càng lộng lẫy thì ánh mắt của anh ta sẽ dừng lại ở mình càng lâu. Trái lại, một cô gái thoải mái và tự nhiên nhất lại càng dễ khiến cho đàn ông thích thú. Đàn ông không yêu mình chỉ vì mình mặc một món đồ đắt đỏ đâu.

Thứ hai, mỉm cười lắng nghe.

Tôi nói: "Buổi gặp mặt hôm nay kéo dài hai tiếng thì chị đã nói chuyện với em họ người ta những một tiếng đồng hồ rồi. Em nghe còn phát buồn ngủ lên được."

Chị Học vội vàng giải thích: "Anh ấy đã trầm tĩnh rồi, nếu chị cũng im lặng theo vậy thì buổi gặp mặt ấy chẳng phải vô cùng tẻ nhạt và lạnh ngắt hay sao? Hơn nữa, cô gái ấy cũng là em họ người ta, nếu như chị lấy lòng cô ấy rồi thì không phải chuyện sau này sẽ càng dễ thành công hơn sao?"

Thật hết chịu nổi, tôi quay sang đáp: "Chị à, hôm nay là buổi gặp mặt của chị và người ta chứ không phải với cô em họ. Đợi sau này khi xem mắt xong xuôi, hai người đã thành đôi thì lúc đó chị gặp gỡ hay lấy lòng em họ người ta cũng chưa muộn. Chị như vậy còn ra thể thống gì nữa, ai đời lại để người cần tiếp chuyện sang một bên để thao thao bất tuyệt với người chẳng mấy quan trọng như thế."

Có vẻ như chị Học đã nhìn ra chỗ sai của mình. Gương mặt chị thoáng hiện lên vẻ lúng túng, chị im lặng.

Tôi tiếp lời: "Đúng là anh ấy có vẻ trầm lắng, nhưng chị nên hiểu rằng trầm lắng hoặc là vì anh ta có tính cách hướng nội, hoặc là vì câu chuyện quá tẻ nhạt, không có gì để nói. Một người dù có ít đến mấy nhưng chỉ cần gặp được đúng người đúng chuyện lập tức sẽ nói rất nhiều. Về điểm này thì phải kể đến A Ngạn nhà em. Đã là những đi đầu mà anh ấy không hứng thú thì có khi cả câu chuyện anh chẳng góp một lời nào. Ngược lại, nếu là những chủ đề mà anh ấy thích thì thậm chí em còn chẳng có cơ hội mở lời nữa kìa."

Chị Học hỏi tôi lần sau chị nên làm thế nào cho phải. Tôi đáp: "Vốn dĩ đi đầu kiện của chị cũng khá tốt, xinh đẹp, đoan trang. Anh ta đến gặp chị mà không phải bị thúc ép, chứng tỏ người ta cũng đã có ý rồi. Chị chỉ cần phối hợp cho tự nhiên thôi, nói chuyện vừa đủ, miệng luôn mỉm cười, thỉnh thoảng hãy đặt ra một vài câu hỏi. Nếu chị không hỏi gì thì người ta cũng không có gì để nói. Nhưng hỏi nhiều quá lại giống như tra khảo, như vậy cũng không hay."

Thứ ba, tỏ ra bí ẩn.

"Chị mất cả nửa tiếng để giới thiệu về mình. Em thật sự không hiểu nổi chị định làm gì nữa." - Tôi nói.

Chị Học tròn mắt nhìn tôi: "Để người ta thấy chị thành thật chứ còn làm gì nữa. Giới thiệu như vậy chúng tỏ gốc gác, con người chị cái gì cũng minh bạch, rõ ràng. Chẳng có đi đâu gì phải giấu giếm cả."

"Trời ơi, thật muốn lao đầu vào tường mất thôi." - Tôi thầm nghĩ.

Tôi quay sang hỏi chị Học: "Đi đâu gì là động cơ sau cùng khiến chị một đôi nam nữ bước vào mối quan hệ thân mật, chị có biết không? Đó chính là vì muốn được tìm hiểu đối phương đấy! Chị thì hoàn toàn ngược lại, cái gì cũng nói toẹt ra hết rồi. Em hỏi chị, chị muốn đọc một cuốn sách đây bí ẩn mà khi đọc nó chị không biết người viết đang dẫn chị đi đâu, hay thích đọc một cuốn sách dở ra đã biết hết nó nói cái gì rồi?"

Cho dù đã là vợ chồng đi chẳng nữa thì cả hai vẫn phải giữ lại cho mình một khoảng trời riêng tư, nói gì đây mới là một buổi xem mắt. Lần đầu tiên gặp mặt chỉ cần giới thiệu sơ qua về tình hình hiện tại của mình là được rồi. Nếu như người ta muốn tìm hiểu về chị kĩ hơn thì tự khắc anh ta sẽ có cách để dẫn dắt câu chuyện. Khi một bên nói quá nhiều về mình thì cũng giống như lúc chơi cờ, hai bên vừa bày bàn cờ xong đã có bên nhận thua rồi, như vậy thì đúng là cụt cả hứng! Còn chưa kể liệu đó có phải là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng hay không còn chưa biết. Vì nếu đối phương là một kẻ không đáng tin thì ngay cả số điện thoại cũng chẳng cần để lại làm gì cho mất công."

Thứ tư, "trốn tình, tình theo".

Chị Học hỏi tôi, nếu mình thực sự thích đối phương thì phải làm thế nào? Tôi nói, vậy thì hãy chủ động tấn công thôi. Ngay lập tức chị ấy lắc đầu ngu ngậy nguậy: "Chị là con gái làm sao mà chủ động tấn công được?"

Tôi buông một tiếng thở dài ngán ngẩm nói: "Thích một người không cần chị phải ngay lập tức chạy đến trước mặt người ta mà nói rằng em thích

anh, mà là phải biết tự tạo cơ hội cho chính mình. Nếu như lần hẹn đầu tiên anh ta đưa chị về nhà thì lúc trên xe chị hãy cố ý đánh rơi một thứ đồ gì đó để có cơ hẹn người ta lần sau gặp lại."

Tôi vừa dứt lời, chị Học gật đầu tán phục.

"Có phải khi xưa em cũng đã lừa dối A Ngạn bằng cách này đúng không?"

Khoan hãy nói về chuyện ai tán tỉnh ai. Phụ nữ không cần phải quá tính toán, lúc nào cũng canh cánh nghĩ kế này bày kế kia làm gì. Nhưng trong chuyện tình cảm, nếu có một vài mảnh khoe không làm tổn hại đến ai thì đàn ông sẽ chỉ cảm thấy người ấy đáng yêu và lạnh lợi mà thôi. Cho dù anh ta có biết thì cũng chẳng bận tâm, ngược lại còn bị chính những hành động ấy làm cho động lòng.

Cái "duyên" là một thứ gì đó rất bí ẩn. Lúc tôi còn đi làm, ở công ty có một cô gái mặt mũi bình thường nhưng lại vô cùng có duyên. Cô ấy chẳng bao giờ thiếu người theo đuổi cả. Ngược lại, cũng có những cô gái xinh đẹp và đầy bí ẩn, trong đôi mắt họ luôn luôn toát lên vẻ lạnh nhạt, kiêu kì lại khiến cho đàn ông cảm thấy cô ấy quá xa vời, không thể chạm tay tới, chính vì thế mà cũng rất ít người dám tiếp cận.

Nếu phải nói làm thế nào để khiến cho mình trở nên có duyên thì tôi cũng khó mà diễn giải một cách rõ ràng. Nhưng từ thực tế tôi quan sát thì những cô gái có duyên và hay được chào đón thường là những người lạnh lợi, thông minh, đáng yêu và thú vị, thậm chí còn có chút ngốc nghếch.

Hãy khiến mình trở thành một người con gái có duyên. Khi đắm chìm trong sự yêu mến và khẳng định của người khác vì cái duyên của mình, bạn sẽ không nói những lời cay độc và cũng sẽ không có một trái tim u tối. Quan trọng hơn, những cô gái như vậy sẽ luôn luôn sống và đối với cuộc sống này bằng một thái độ rất tích cực và lạc quan.

Dĩ nhiên, chúng ta cũng đừng là những người phụ nữ đa tình.

Chương 49: Ý VỊ CỦA PHỤ NỮ

Trước giờ tôi vẫn luôn thần tượng Trầٰn Đạo Minh, còn A Ngạn là Triệu Nhã Chi. (Nữ diễn viên phim điện ảnh và truyền hình, người dẫn chương trình ca sĩ nổi tiếng Hồng Kông)

A Ngạn thắc mắc tại sao bao nhiêu người tuổi trẻ tài cao tôi không thích lại cứ thích Trầٰn Đạo Minh - một người đã đứng tuổi như vậy. Tôi nói với vì tôi cảm thấy anh ấy là một người có giọng hát rất tuyệt vời, một giọng ca trầm lắng đi vào lòng người. Tôi rất thích những người đàn ông như vậy. Đàn ông trẻ thường sẽ đẹp trai. Nhưng ngoài cái đẹp trai ra thì chẳng còn điểm gì khác thu hút tôi.

"Đàn ông không phải là giống loài giống nhau nhất hay sao? Từ 18 tuổi cho đến khi 80 tuổi vẫn chỉ thích những cô gái tuổi 24 xinh đẹp. Đúng là Triệu Nhã Chi rất đẹp, nhưng dù sao cô ấy cũng đã hết thời r ồi." - Tôi nói.

A Ngạn trả lời rất đơn giản: "Bởi vì cô ấy là một người phụ nữ rất có ý vị."

Vào một ngày khác, tôi lại hỏi anh: "Sau này khi em già r ồi, không còn xinh đẹp nữa, lúc ấy liệu anh có chán ghét em không?"

A Ngạn nghiêng đầu nheo mắt nhìn tôi. Anh nói: "Chắc chắn là không r ồi. Lúc quen em, em mới 20 tuổi đ ầu. Cho đến giờ em cũng đã đứng tuổi hơn khi đó nhi ều r ồi, nhưng em thấy đó, có phải anh còn đối xử với em tốt hơn cả h ồi xưa không?"

Tôi hỏi anh ấy tại sao lại như thế, anh bảo ngày xưa đúng là tuổi trẻ trung, xinh đẹp hơn bây giờ. Nhưng tôi của bây giờ mới bắt đ ầu toát lên nét đặc trưng của một người phụ nữ.

Không chỉ thế, A Ngạn còn đưa ra một ví dụ, tại sao có những trường hợp một người phụ nữ đã ngoài 30 mà vẫn có thể đánh bại một cô gái trẻ mới khoảng 20 tuổi đ ầu? Đó là vì những cô gái trẻ thường không có những nét đặc trưng, sự đậm thắm của một người phụ nữ trưởng thành. Phụ nữ

một khi đã có những nét riêng thì không khác nào một loại rượu ngon. Càng uống càng khiến người ta mê mẩn.

A Ngạn còn nói, nếu như người đàn ông nào đó chỉ để tâm đến nhan sắc của một người phụ nữ, thì những người này quả thực quá nông cạn và không hiểu gì về phụ nữ cả.

Đối với những người đàn ông thực thụ và trưởng thành, họ sẽ không thích một cô gái chỉ vì vẻ bề ngoài. Điều thực sự đã đánh thức trái tim họ chính là những đặc trưng của một người phụ nữ trưởng thành toát ra từ đối phương.

Khoảng mấy năm về trước có một người đàn ông rất giỏi giang và thành đạt đã nói với tôi rằng, là phụ nữ thì nhất định phải có nét riêng, nét đặc trưng của một người phụ nữ. Khi ấy, tôi chưa thể hiện một cách tường tận ẩn ý trong câu nói của anh ta.

Một dạo có người bạn từ nước ngoài về thăm tôi, câu đầu tiên mà cậu ta nói khi gặp tôi chính là: "Cô gái của tôi, cậu đã thay đổi nhiều rồi, bắt đầu trở nên đậm chất hơn rồi đó."

Lòng tôi tràn ngập một cảm giác mãn nguyện. Tôi chỉ mỉm cười thay cho lời đáp lại.

Khi người ta đã đi hết một phần ba cuộc đời, lúc đã bước sang tuổi 30, những câu chuyện mà tôi và bạn bè xung quanh nói với nhau không còn là phải trang điểm thế nào cho xinh đẹp, lộng lẫy nữa, mà chuyển sang làm sao để sở hữu và nuôi dưỡng được khí chất của một người phụ nữ. Tôi cho rằng đó là một sự chuyển hướng tích cực. Chúng ta phải khó khăn thế nào mới được sinh ra là một người phụ nữ, đương nhiên là phải có đặc trưng riêng rồi.

Từ trước đến nay, việc đánh giá một người phụ nữ có nét riêng hay không đầu dựa trên lời nói của đàn ông. Thế nhưng cũng phải hỏi lại, bao nhiêu người đàn ông có thể thật sự hiểu được ý vị của một người phụ nữ?

Có rất nhiều người khi nhắc đến đặc trưng của phụ nữ sẽ nghĩ ngay tới sự quyến rũ, nóng bỏng và phong tình. Trong mắt họ, dường như chỉ có những người ngoại hình diễm dúa và bắt mắt mới toát ra nét riêng của phụ nữ vậy. Nếu như tất cả phụ nữ chúng ta đều cố gắng để trở thành người như vậy thì tôi e rằng cả đời này các bạn sẽ chẳng bao giờ chạm tay được vào bốn chữ "hương vị phụ nữ" đâu.

Một người mang hương vị phụ nữ nhất định phải là một người có phẩm chất, có địa vị. Dĩ nhiên phẩm chất và địa vị không phải được hình thành

và nuôi dưỡng thông qua những thứ vật chất bên ngoài như trang phục đắt đỏ cỡ nào hay ăn uống sang chảnh ra sao, mà nói đòi hỏi một người phụ nữ phải biết vun đắp, bồi dưỡng cho cuộc sống của chính mình. Một người phụ nữ như vậy sẽ biết cách để tôi luyện cho bản thân một trái tim thật ôn hòa. Họ sẽ không vì những phiến toái trong cuộc sống mà có thái độ chán nản hay bức bối.

Một người phụ nữ có ý vị sẽ có một trái tim rộng lượng từ bi. Họ sẽ không đưa ra những lời bình phẩm, đánh giá chuyện của người khác một cách tùy tiện. Họ cũng không bao giờ dùng những lời lẽ giáo điều để trách mắng hay nói chuyện với người khác. Vì những người phụ nữ như vậy luôn biết lắng nghe, thấu hiểu và cảm thông cho hoàn cảnh của đối phương.

Đàn ông thích những người phụ nữ như vậy là vì họ có một trái tim đủ rộng lớn để thấu hiểu, một đầu óc đủ minh mẫn để phán đoán được lòng người chứ không phải là chuyện gì cũng tùy tiện nghe theo. Trong mọi trường hợp, mọi hoàn cảnh, họ biết cách đưa ra ý kiến của mình một cách nhẹ nhàng và dễ đi vào lòng người nhất, chứ không thẳng thắn mà tuôn ra những lời khiến người khác cảm thấy không vui.

Một người phụ nữ ý vị sẽ không cố tỏ ra thanh cao nhưng cũng sẽ không vồn vã đối với vấn đề tầm thường. Cho dù cô ấy có mê tiếu thì cũng sẽ mê theo cách khiến cho người khác phải ngả mũ thán phục. Những người phụ nữ này sẽ dùng tài năng của mình để làm đẹp cho bản thân, nhưng nhất định không vì thế mà trở thành một món đồ trang sức bên cạnh chàng. Người phụ nữ ý vị dù có yêu tiếu cũng sẽ có được tiếu một cách quang minh chính đại. Một khi đã dùng đến những thủ đoạn đen tối để đạt được mục đích thì đâu còn là một người phụ nữ có ý vị riêng nữa.

Với những người phụ nữ như vậy, cho dù chàng cô ấy có giàu cỡ nào thì cô ấy sẽ độc lập và tự chủ về tài chính của bản thân, không để cho người khác phải xem thường. Nghĩ cũng phải thôi, những cô gái chỉ biết sống trong sự chăm chút đầy nhung lụa của đàn ông thì lấy đâu ra hương vị phụ nữ cơ chứ? Đã không tự chủ được về kinh tế thì nói gì đến độc lập về tính cách? Mà ngay đến tính cách còn trở thành một vấn đề phải suy nghĩ thì ý vị hay nét riêng hẳn sẽ là một khái niệm quá xa xỉ với những người phụ nữ này. Cũng giống như một người con gái đẹp nhưng lại đánh mất đi tâm hồn thì có khác nào một cái xác vô hồn đâu.

Ý vị của một người phụ nữ không phải cứ sinh ra là có. Chúng ta nào có thấy ai đổ chỉ vào một bé gái 5,6 tuổi mà nói rằng con bé ấy thật có hương vị của phụ nữ bao giờ. Vậy mới nói, tất cả chúng ta đều được ông trời đối xử rất công bằng. Hương vị của người phụ nữ không phải là thứ một sớm một chiều mà có được, nó đòi hỏi sự bồi dưỡng, vun đắp từ ngày này sang ngày khác. Đừng ai quá nóng lòng cố gắng để được trở thành một người có ý vị riêng, cẩn thận lại biến thành trò cười cho thiên hạ!

Nếu như bạn chưa phải là người có đặc trưng riêng, vậy thì còn đợi gì mà không bắt đầu nuôi dưỡng cho mình ngay từ hôm nay.

Hãy thôi là một người phụ nữ thiếu chủ ý, ai nói gì nghe nấy.

Hãy thôi là một người phụ nữ bị tiền bạc cám dỗ để rồi dễ dàng nhận lấy thất bại.

Hãy thôi là một người phụ nữ thiếu hiểu biết đến mức ngu dốt.

Hãy thôi là một người phụ nữ mãi mãi chỉ biết sống theo những gì người khác mong muốn.

Hãy học cách tự yêu thương lấy bản thân và khiến cho mình không bị hòa lẫn giữa đám đông. Hãy trở thành một người có phẩm chất, địa vị và nhân cách tốt, đừng quên tự trang bị cho mình học thức cũng như cách kiêu chề bản thân. Khi đã thật sự học được những điều đó thì bản thân bạn đã mang một nét đẹp rất riêng mà mọi người ai cũng có thể thấy rõ. Lúc đó, ý vị của phụ nữ - thứ khiến cho người khác phải chết mê chết mệt ấy sẽ tự nhiên mà tìm đến thôi.

Chương 50: TRỞ LẠI TRƯỜNG CŨ

Mấy đêm gần đây tôi đều mơ đi mơ lại về ngôi trường đại học cũ, căn phòng trọ tập thể và bạn bè ngày xưa. Cứ như thế, cả một miền kí ức xa xôi ấy lặng lẽ ùa về.

A Ngạn thấy tôi cứ nhắc mãi về trường cũ nên nhìn tôi đầy dò xét và hỏi: "Em nói thật đi, có phải là ở trường Đại học em đã có mối tình đầu khó quên phải không?"

Tôi làm bộ ngạc nhiên đáp: "Đúng rồi đó, sao anh lại biết hay vậy? Không những yêu mà còn là yêu chết đi sống lại ấy chứ!"

A Ngạn có vẻ không vui nói: "Chuyện không có đừng đại dốt thừa nhận, cẩn thận lại lỡ lời là hết đường chối cãi đấy."

Tôi và A Ngạn quen biết, yêu thương và ở bên nhau đến tận bây giờ nhưng anh ấy chưa một lần đến thăm trường cũ của tôi, vì thế mà lúc nào cũng ấp ủ mong muốn được đến thăm nơi tôi đã từng học tập và sinh hoạt ngày đó.

Vậy là chúng tôi chọn một ngày cuối tuần rồi lái xe đến Thượng Hải.

Trên đường đi, A Ngạn tranh thủ thời cơ để dò hỏi về quãng thời gian bốn năm đại học của tôi.

"Kể ra em cũng không xấu lắm, sao cả bốn năm đại học không có người yêu nhỉ? Thật là không thể tưởng tượng nổi."

Tôi áp sát mặt mình về phía anh hỏi: "Trông em xấu thế nào?"

A Ngạn tỏ vẻ không hợp tác rồi đẩy tôi ra: "Anh đang lái xe mà. Sao em chẳng nghe đúng trọng tâm câu hỏi gì cả."

Trông thấy vẻ mặt đáng thương như một chú cún con của A Ngạn vì không khai thác được thông tin gì, tôi cũng cố gắng để nhớ lại đoạn hồi ức đó.

"Em tốt nghiệp đại học lâu lắm nên nhiều chuyện không còn nhớ nữa. Nhưng em cũng nhớ mang máng, hình như có một bạn nam bên khoa Văn đã tặng cho em một bức tranh chữ."

"Sau đó thì sao nữa?" - A Ngạn chớp thời cơ, vội vàng hỏi tôi.

Tôi trả lời với vẻ mặt đầy tiếc nuối: "Lúc ấy em cứ nghĩ chỉ là một bức tranh chữ bình thường. Sau này khi quen với một bạn mở phòng trưng bày tranh chữ em mới biết bức tranh đó ẩn chứa tình ý sâu xa. Chẳng trách sau khi tặng tranh cho em, cậu ta cứ hỏi em thấy thế nào, em chỉ nói em cũng không hay để ý đến mấy bức tranh chữ lắm. Trời ạ, bạn ấy dùng cách thức vòng vo như vậy làm gì cơ chứ. Nếu cứ thẳng tay mà tặng cho em vàng bạc châu báu có phải là em đã hiểu ra vấn đề rồi không?"

A Ngạn cười sung sướng, anh ấy xoa đầu tôi như xoa đầu một chú cún nhỏ. Anh nói: "Sao em đáng yêu thế cơ chứ, lại không để cho những người đàn ông khác theo đuổi được mình, quả đúng là viên ngọc quý của anh."

Tôi lập tức tiếp lời: "Vậy nên anh phải biết trân trọng em đó!"

Cả quãng đường tôi và A Ngạn nói cười vui vẻ, phút chốc đã tới Thượng Hải rồi.

Đứng trước cổng trường, tôi ngập ngừng nhìn A Ngạn. Đoạn nói: "Sao em lại thấy cổng trường mình có vẻ nhỏ hơn nhỉ? Em nhớ trước đây nó rộng lắm cơ."

"Bởi vì bây giờ em được đi nhiều nơi rồi nên tầm nhìn của em đã rộng mở hơn ngày trước." - A Ngạn chẳng cần nghĩ ngợi đã trả lời tôi.

Tôi dẫn A Ngạn đi dạo vòng quanh rồi chỉ cho anh từng chỗ một trong trường. Phía trước có một người đi tới, cậu ấy nhìn A Ngạn rồi lại nhìn tôi một cách đầy lịch sự.

"Bạn ơi cho mình hỏi, hội trường ở đâu nhỉ?" - Cậu ấy hỏi chúng tôi.

Sau khi niền nở chỉ đường cho cậu ấy, tôi thấy lòng mình vô cùng hân hoan. A Ngạn nhìn tôi với vẻ mặt đầy hoài nghi: "Có chuyện gì mà em vui vậy?"

"Anh thấy đó, người ta vẫn gọi em là bạn, chứng tỏ em vẫn còn rất trẻ. Ha ha!" - Tôi cười đến nỗi trời đất như quay cuồng theo.

A Ngạn không mê nổi cái vẻ mặt đắc ý ấy của tôi, anh nói: "Nhìn em kìa, người ta vừa gọi một tiếng 'bạn' mà đã sướng đến thế này, chứng tỏ em đã không còn trẻ nữa. Em xem, cả cái trường này, có ai vui sướng như vậy chỉ vì được gọi một tiếng 'bạn' không?"

Nụ cười tôi chợt tắt ngóm, nghĩ lại thì đúng là như vậy. Ngày trước tụi trẻ con trông thấy tôi đều gọi là "chị", giờ chuyển thành "cô" hết rồi. Có khi chỉ nghe được một tiếng "chị" thôi là y như rằng trong lòng sẽ sung sướng cả ngày.

Tôi ngó nghiêng xung quanh, nhìn ngắm những cô cậu sinh viên đi qua đi lại. Những gương mặt tràn đầy nhiệt huyết thanh xuân ẩn chứa những giấc mơ khờ dại. Thoáng chốc tôi thấy trái tim mình rung lên vài nhịp đầy xúc động. Dường như tôi đang được gặp lại chính mình của mười mấy năm về trước. Một tôi đã từng vô lo vô nghĩ đến vậy, đang trông chờ vào tương lai phía trước đầy ắp những đi đầu kì diệu mà tôi chưa từng được khám phá.

Tôi quay sang A Ngạn rồi nói: "10 năm trước dù có cố gắng tưởng tượng thế nào em cũng không thể hình dung ra bản thân của 10 năm sau. Hồi ấy, em cứ nghĩ mãi không biết sau này mình sẽ lấy một người chồng ra sao, không ngờ rằng 10 năm sau lại đang dẫn anh về lại thăm trường cũ. Cảm giác cứ như một giấc mơ vậy."

A Ngạn cũng bị những cảm xúc cháy bỏng ấy của tôi làm cho rung động.

"Đi đầu đáng tiếc nhất của anh chính là không được cùng em trải qua mỗi tình thời sinh viên." - Anh nói.

Tôi dừng lại trước thảm cỏ xanh rồi ngã lưng nằm xuống: "Không có gì phải tiếc nuối cả. Đợi sau này chúng mình già rồi, không cần phải làm việc nữa, em và anh sẽ lại cùng nhau học đại học. Chúng ta sẽ không để cho người khác biết mình là vợ chồng, rồi anh sẽ lại theo đuổi em một lần nữa."

Những lời nói của tôi như thế đã chạm đúng vào hứng thú của A Ngạn, anh phấn khởi đáp:

"Được, đến lúc đó anh sẽ đặt may cho em thật nhiều sườn xám. Em sẽ mặc sườn xám, đeo vòng ngọc trai, mái đầu điểm bạc, bước từng bước thật ung dung trong vườn trường, không khéo vẫn hơn đứt khối cô gái trẻ ấy chứ! Không biết chừng có cả một đám trai già phải ghen tị với anh."

Nói rồi chúng tôi nhìn nhau cùng phá lên cười.

Lời nói đùa ấy thật ra lại rất đẹp đẽ. Hãy thử tưởng tượng mà xem, còn gì tuyệt hơn khi đã đi qua biết bao thăng trầm của cuộc sống, lúc bước sang tuổi xế chiều vẫn còn cơ hội sánh bước cùng người bạn đời của mình về lại trường cũ. Ở đó, chúng ta có thể gạt bỏ hết những phồn hoa, xô bồ để cùng với người mình yêu thương đi học thêm một lần nữa. Đó hẳn sẽ là một cảm giác vô cùng viên mãn.

A Ngạn nói, nhất định sẽ thực hiện cho bằng được ước nguyện của tôi.

Mặt trời dần ngả bóng, trên đường về một khúc ca đang ngân nga trong xe của chúng tôi: "Dẫu rằng tóc xanh đã ngả sương khói, dẫu cho hoa vàng rụng cánh, màu đỏ đã phai... Tôi cũng chẳng hối tiếc vì đời này đã được

sánh bước cùng em... Tôi và em, một đời đã trải đủ niềm vui và nước mắt, vậy tháng ngày sau có còn là gì..."

Tôi lặng lẽ đưa tay mình ra đan vào từng ngón tay của A Ngạn.

Chương 51: GHI CHÉP VỀ NHỮNG CÂU CHUYỆN TRÊN MẠNG

Gần đây, các bài viết về tình tức ngoại tình đã tràn lan trong giới showbiz, trên các trang mạng như Weibo, Wechat, QQ, v.v. Ngay cả "người qua đường" như tôi đây cũng biết đến, bất luận là dùng bữa cùng ai cũng đâu sẽ thảo luận vấn đề này trên bàn ăn.

Thế là, người phụ nữ từng bị chồng mình phản bội trong chốc lát đã lấy lại sự cân bằng. Những người nổi tiếng như họ cũng không thể giữ chặt được trái tim của một người đàn ông, huống hồ là những người phụ nữ bình thường như chúng ta đây.

Người phụ nữ hay hoài nghi thì có rất nhiều sự liên tưởng. Có những cuộc hôn nhân đẹp như phim, vậy mà nhân vật nam chính trong đó cũng tồn tại những mối quan hệ ngoài hôn nhân, còn người đàn ông của mình, liệu có giống với họ không?

Người phụ nữ luôn luôn có dự cảm xấu dù đang ở trong giai đoạn tình cảm vợ chồng tốt đẹp. Trên con đường hôn nhân dài đằng đẵng, cho dù hiện tại người đàn ông được coi là có nề nếp thì cũng khó mà đảm bảo được tương lai sẽ không xảy ra chuyện gì.

Trong những câu chuyện phiếm này, tôi đã phát hiện ra những lí giải sai lầm.

Hiện tượng 1: Ngoại tình là sai lầm mà bất cứ người đàn ông nào trên thế giới cũng sẽ phạm phải.

Rất nhiều người phụ nữ cho rằng, những người đàn ông một lòng một dạ yêu vợ đã tuyệt chủng trên cõi đời này rồi. Một người đàn ông có thể tốt với vợ một chút, yêu con một chút, như vậy đã là một người đàn ông tốt rồi, còn chuyện trăng hoa thì đàn ông ai chả có? Nhất định muốn đàn ông một lòng một dạ thì cũng giống như cấm mèo ăn cá. Thật quá đổi ngây thơ!

Đối với quan điểm này tôi có chút bu ãn bức. Vì sao phụ nữ lại cho rằng đàn ông ra ngoài "trêu hoa ghẹo nguyệt" là rất bình thường, còn việc hi vọng anh ta một lòng một dạ lại là ngây thơ?

Đàn ông biện minh cho hành vi của mình như vậy đã đành, nhưng tại sao đến phụ nữ chúng ta cũng nhận định như thế? Rốt cuộc là phụ nữ Trung Quốc quá khoan dung hay tự mình không nhận thức được?

Tôi luôn hi vọng phụ nữ sẽ không thật sự nghĩ vậy, mà chỉ là một loại cảm giác bất lực thôi. Tôi nghĩ rằng, bất kể là người phụ nữ nào thì sâu thẳm trong lòng có lẽ đều ước ao bản thân sẽ là người duy nhất trong trái tim ch ãng mình.

Hiện tượng 2: Chỉ cần đàn ông nhận ra lỗi lầm mà quay đ ãu, phụ nữ có lẽ sẽ lựa chọn tha thứ

Có người hỏi: "Nếu như đàn ông sau khi bị phát hiện ngoại tình mà biết nói lời xin lỗi, ăn năn hối hận thì liệu có nên tha thứ cho anh ta không?"

Tôi nghĩ rằng tôi thích một người đàn ông có trách nhiệm hơn là một người để xảy ra chuyện rồi mới nước mắt ngắn dài, xin tôi tha thứ. Thà rằng trong hoàn cảnh đó, anh ta vẫn dũng cảm và kiên quyết theo đuổi tình yêu của mình thì ngược lại, tôi sẽ càng tán thưởng cho sự quyết tâm ấy của anh ta. Hoặc chí ít là sẽ không cảm thấy khinh thường.

Những người đàn ông vừa bị phát hiện đã van xin nhanh tội chỉ càng chứng tỏ anh ta không những không kiên định với cuộc hôn nhân của mình mà còn hèn nhát trước cả mối quan hệ ngoài hôn nhân kia nữa.

Nếu như thật sự cảm thấy bản thân mắc lỗi thì sớm đã âm thầm cắt đứt trước khi vợ mình phát hiện ra rồi. Đợi đến khi xảy ra chuyện mới nghĩ đến việc ăn năn hối hận, thì câu chuyện đã không còn là yêu hay không yêu nữa mà trở thành sự lựa chọn sau khi cân nhắc, tính toán mà thôi. Anh ta không hề quan tâm đến việc vợ mình đã phải khóc bao nhiêu, đau khổ như thế nào trong suốt khoảng thời gian mình ngoại hình, cũng chẳng hề bận tâm đến một người phụ nữ khác cũng đang vì chuyện này mà phải chịu đựng sự lạnh mặ. Một người đàn ông như thế, tôi nghĩ mình sẽ không thể nào tiếp tục chung sống với anh ta được nữa.

Có một người chị đã trách tôi thế này: "Đó là bởi vì em chưa có con chứ nếu có con rồi mà em vẫn chỉ nghĩ đến cảm nhận của mình như thế, nhất quyết không cho ch ãng một cơ hội để sửa sai. Em nghĩ xem, có phải em đã quá ích kỷ rồi không?"

Đã nhi ều hơn một lần tôi phát hiện ra một hiện tượng rất lạ lùng.

Người phụ nữ trong những trường hợp nên đảm đương trách nhiệm thì luôn luôn cho rằng bản thân mình không sai.

Ví dụ như bình thường không ân cần, không quan tâm đến chồng mình, nhưng tới khi anh ta vướng vào chuyện ngoại tình thì nhất quyết không tha thứ, không khoan dung mặc dù anh ta đã ân hận và nhận lỗi. Lúc đó sao những người phụ nữ ấy không nghĩ đến con gái, cũng không suy xét cho thấu đáo, tận cùng của sai lầm ấy, ai mới là người tạo nên?

Thậm chí còn có không ít người phụ nữ cho rằng, khi người đàn ông muốn quay đầu hối cải nghĩa là anh ta vẫn còn có trách nhiệm với gia đình, và bản thân mình khi đó đã là kẻ thắng cuộc.

Chẳng trách đàn ông vẫn cho rằng dù có chuyện gì xảy ra cũng chỉ cần nhận sai, xin lỗi vài câu là mọi thứ sẽ lại êm xuôi. Mấy chuyện chẳng mất gì như thế thử hỏi đàn ông có mấy người có thể chối từ?

Đương nhiên, chuyện tình cảm vốn không cần quan tâm đến cách nhìn nhận của người khác, chỉ cần bản thân cảm thấy ổn là được rồi. Đi đâu khó khăn nhất là vừa lựa chọn tha thứ, vừa canh cánh trong lòng, mà lại không có cách nào bắt đầu cuộc sống mới, cũng không thể quay lại cuộc sống như lúc đầu. Mà những người phụ nữ phải trải qua cuộc sống như vậy lại không hề ít.

Cũng có người phụ nữ nói rằng, sở dĩ vẫn chấp nhận người đàn ông đó là vì anh ta đã biết hối cải, đi đâu này chúng tôi người ta vẫn còn tình cảm với mình.

Suy nghĩ như vậy cũng không hẳn là sai. Tôi nghĩ rằng cho dù người vợ có kém cỏi thế nào đi nữa thì hai người cũng đã chung sống với nhau bao nhiêu năm, không thể nói là không có chút tình cảm nào.

Nhưng tình cảm và tình yêu hoàn toàn không giống nhau.

Tình cảm là thứ được sinh ra khi chung sống lâu dài với bất cứ người nào đó. Cho dù là nuôi một con chó, nếu như nó đi mất thì cũng sẽ khó chịu, buồn bã, huống hồ là con người.

Nhưng mà tình yêu thì không giống như vậy, đó là thứ tình cảm mang tính duy nhất, riêng biệt. Nó không phải là bất di bất dịch, nhưng càng không phải là thứ có thể xuất hiện đối với tất cả những người mà chúng ta từng tiếp xúc.

Hiện tượng 3: Cùng là phụ nữ, hà tất phải làm khó nhau

Trên bàn ăn có một người đàn ông ngoại quốc. Anh ta đã nói một câu khiến tôi không khỏi suy nghĩ: "Phụ nữ Trung Quốc thích nhất là đấu đá

nhau. Nếu như đàn ông ở đất nước chúng tôi gặp phải chuyện thế này thì nhất định sẽ là hai vợ chồng tự giải quyết nội bộ, đàn ông sẽ nhận sự trừng phạt thích đáng. Nhưng mà ở Trung Quốc, người thứ ba luôn luôn trở thành tấm bia chấn, còn kẻ thật sự gây ra sai lầm thì lại có thể bình an vô sự, chẳng trách đàn ông Trung Quốc lại thích ngoại tình."

Câu nói này của anh ta đã làm cho rất nhiều phụ nữ phải cúi đầu.

Ở Trung Quốc, người đàn ông ngoại tình khi đã biết hối cải sẽ lập tức trở thành một "kẻ bạt mạng biết quay đầu" đầy tốt đẹp. Một lời xin lỗi có thể đổi lấy 50 vạn lời khen ngợi; đồng thời người đàn ông đã làm tổn thương đến hai người phụ nữ ấy lại càng đáng được tha thứ hơn kẻ thứ ba. Cuối cùng thì người đàn ông ép phụ nữ đến mức đường cùng lại vẫn là phụ nữ.

Tôi không thông cảm cho kẻ thứ ba, mọi người đều là người trưởng thành thì nên có trách nhiệm với hành vi của chính mình. Tôi chỉ cảm thấy chúng ta nên công bằng một chút với phụ nữ mà thôi.

Bữa cơm đó đối với tôi không mấy vui vẻ. Trên đường về nhà, tôi vẫn luôn nghĩ rằng hầu hết phụ nữ Trung Quốc đều khá khoan dung, có tinh thần hy sinh! Họ luôn vì gia đình, vì con cái, chỉ cần người đàn ông biết hối cải thì có thể tiếp tục chung sống.

Nhưng ngoài những người đàn ông thẳng thắn, chủ động thừa nhận sai lầm và thật sự ăn năn hối hận, thì trong số những người đàn ông ngoại tình bị phát hiện và được tha thứ đó có được mấy người thật sự quyết tâm sửa đổi? Đa số không lâu sau lại tiếp diễn thói "ngựa quen đường cũ", bị phát hiện rồi lại cầu xin tha thứ.

Lúc về nhà, tôi than thở với A Ngạn, anh ấy liền nói: "Thực ra phụ nữ có chấp nhận chuyện này hay không, hoàn toàn phụ thuộc tính cách của cô ấy. Nếu như cô ấy có thể chấp nhận, thì dù em có cố gắng khuyên bảo cô ấy không nên chịu đựng thì cũng chẳng có tác dụng gì. Ngược lại, nếu cô ấy là người không bao giờ tha thứ cho những chuyện như thế thì dù em lấy gia đình và con cái ra để khuyên nhủ thì cũng vô ích mà thôi."

Buổi tối lúc tôi đang viết bài này, A Ngạn bước lại gần xem và nói: "Không phải bình thường em rất khoan dung và hiểu thấu đàn ông hay sao? Bài viết này chắc sẽ không được nhiều người đón nhận đâu."

Tôi lườm anh ấy một cái, bảo rằng: "Lôi Phong (một chiến sĩ tiêu biểu của Quân Giải phóng nhân dân Trung Quốc dưới thời chủ tịch Mao Trạch Đông) từng nói, đối đãi với đồng đội phải ấm áp như mùa xuân, còn với kẻ

địch thì hãy vô tình như mùa đông lạnh lẽo. Đàn ông tốt thì phải cố gắng yêu thương, còn đàn ông xấu xa thì tuyệt đối không nhân nhượng."

A Ngạn tiếp lời: "Trên thế giới này không có người đàn ông nào tốt hoàn toàn. Đàn ông tốt chưa chắc đã vì anh ta tốt, mà chỉ vì một người nào đó khiến anh ta nguyện cố gắng trở thành một người đàn ông tốt mà thôi."

Chương 52: NGƯỜI BẠN TÂM GIAO

Có một bài viết đã làm tôi phì ền lòng mất mấy ngày. Đối với chuyện này, A Ngạn cũng đưa ra một vài ý kiến.

Anh ấy cho rằng đây là chuyện hết sức bình thường, chẳng qua nhân vật chính là người nổi tiếng nên mới gây ền ào đến vậy. Đi ều này chứng tỏ rằng rất nhiều người có nội tâm thật trống rỗng.

Anh ấy nhắc nhở tôi đừng vì những chuyện vô vị mà lãng phí thời gian quý báu, cũng đừng để những loại tin tức này làm cho lệch lạc, cứ như thế tất cả đàn ông ều đang ngoại tình vậy.

Tôi nửa đùa nửa thật nói rằng: "Có phải phụ nữ bây giờ ều không đủ hấp dẫn nên đàn ông mới như vậy không? Hay là đàn ông bây giờ ều hành động một cách thiếu suy nghĩ? Em vẫn luôn trăn trở về vấn đề này."

A Ngạn tỏ ra hiểu biết như một chuyên gia: "Anh là đàn ông, vấn đề này em hỏi anh là được rồi."

Tôi khiêm tốn hỏi: "Anh nói xem rốt cuộc thì phụ nữ phải làm thế nào mới có thể giữ chặt được trái tim người đàn ông, khiến anh ta có khả năng chống lại tất cả sự cám dỗ và mê hoặc trên thế giới này?"

A Ngạn ngẫm nghĩ rồi nói: "Ngoài những chàng trai đào hoa, chơi bời, đùa giỡn, thiếu nghiêm túc thì đại đa số đàn ông ngoại tình ều là vì trong lòng thấy trống rỗng. Nếu như người phụ nữ có thể trở thành bạn tâm giao của anh ta thì về cơ bản sẽ không có chuyện ngoại tình."

Tôi tỏ ra hào hứng hỏi anh ấy làm thế nào mới có thể trở thành bạn tâm giao của đàn ông, A Ngạn đã tổng kết cho tôi mấy điểm sau:

Một là tìm được đúng người

Thời xưa coi trọng môn đăng hộ đối, thực ra cũng có lí lẽ nhất định. Môn đăng hộ đối không phải là yêu cầu mọi người ều phải có ti ền, mà là quan niệm và thói quen được hình thành trong hoàn cảnh tương ồng sẽ khá giống nhau.

Tìm bạn đời thì nhất định phải tìm người có lí tưởng và sở thích hợp nhau. Có người nói hai bên nam nữ tốt nhất là nên hỗ trợ, bổ sung cho nhau. Ý chỉ về mặt tính cách hoặc sở thích.

Lấy một ví dụ, đàn ông thích xem tin tức và các trận đấu bóng, phụ nữ lại thích xem phim truyền hình, đi đâu này không ảnh hưởng gì cả. Chỉ cần không phải là người ngang ngược mà làm cản thì những khác biệt này đều có thể chấp nhận được.

Hay phụ nữ thích ăn đồ ngọt, đàn ông thích ăn đồ mặn, cũng không sao cả, người thấu tình đạt lí đâu có thể chấp nhận những khác biệt như vậy.

Nhưng nếu như không thích bạn bè của đối phương, hoặc là một người thích ở nhà, một người thích đi du lịch đó đây, chứng tỏ cách sống của hai người hoàn toàn khác biệt. Quan trọng hơn là nhân sinh quan cũng khác nhau. Mà một khi nhân sinh quan khác nhau thì tốt nhất nên lựa chọn rời xa nhau.

Rất nhiều cặp vợ chồng lúc yêu thì rất tốt đẹp, nhưng khi bước vào hôn nhân thì lại nảy sinh mâu thuẫn, vì vậy mới cho rằng hôn nhân là nắm mìn của tình yêu.

Kì thực không phải như vậy, khi yêu thì ai cũng biết bao dung cho đối phương, hai người lại không ở cạnh nhau mỗi ngày nên mâu thuẫn sẽ không hiện lên rõ ràng.

Nhưng một khi kết hôn rồi, hai người sẽ ở bên nhau, trông thấy nhau hàng ngày. Trong hoàn cảnh ấy, nếu như không có một quan điểm sống đồng nhất thì rất dễ rơi vào tình trạng nhìn đâu cũng thấy những đi đâu không thuận mắt ở đối phương.

Ví dụ, một người luôn cho rằng kiếm tiền là để hưởng thụ, một người thì cho rằng kiếm tiền là để tiết kiệm, lo toan cho tuổi già. Như vậy rất dễ nảy sinh mâu thuẫn.

Thực ra nhiều người phụ nữ đã phát hiện ra sự khác biệt này khi yêu nhưng họ lại cho rằng sau khi kết hôn có thể thay đổi được chồng mình.

Đàn bà dường như rất tích cực trong việc cố gắng thay đổi, cải tạo chồng mình. Cô ấy thích cần nắn cũng là vì muốn đàn ông làm theo ý của mình.

Nhưng trong hầu hết các trường hợp, mọi nỗ lực của phụ nữ đều thất bại.

Trong cuộc hôn nhân dài đằng đẳng, có thể đàn ông sẽ thật sự thay đổi, nhưng không phải là thay đổi theo hướng đàn bà muốn, mà là thay đổi ngày càng lười biếng và trầm lắng hơn. Đi đâu phụ nữ có thể làm là chấp nhận khuyết điểm của anh ta hoặc là dứt khoát rời xa người đàn ông này.

Thật lòng yêu thương và chấp nhận người bạn đời là đi đầu vô cùng quan trọng. Rất nhiều đàn ông ngoại tình chính là vì người vợ trong nhà ngày ngày đa nghi quá mức, khiến cho anh ta cảm thấy vô cùng chán nản. Trong khi đó, người phụ nữ nào đó ngoài kia lại có thể khiến anh ta cảm thấy được ngợi khen, sùng bái.

Hai là nuôi dưỡng những sở thích chung

Khi hai người được sinh ra và trưởng thành trong hai gia đình, hai hoàn cảnh khác nhau thì sở thích và hứng thú chắc hẳn cũng sẽ không giống nhau.

Trong thời kỳ đầu của hôn nhân, hai bên sẽ có cảm giác thật mới mẻ, biết bao dung, thông cảm cho nhau. Đối với những việc mà người kia thích làm, cho dù mình không thích nhưng vẫn sẽ thực hiện cùng đối phương. Chỉ ít thì cũng không ngăn cấm. Tuy vậy, thử hỏi bao nhiêu người có thể làm những việc mà bản thân mình không thích suốt cả cuộc đời?

Rất nhiều cặp vợ chồng nảy sinh mâu thuẫn là vì không phát triển những sở thích chung mới mẻ, thậm chí còn quên đi cả lí do lúc đầu bản thân yêu mến đối phương.

Đại đa số chúng ta yêu thương ai đó chính là vì có sự đồng nhất về quan điểm, hoặc có chung hứng thú với nhiều sự việc.

Chẳng hạn như tôi và A Ngạn, chúng tôi đều thích những ca khúc thời xưa, đặc biệt là những ca khúc ở trên Đài Phát thanh và Truyền hình Hồng Kông. Chúng tôi cũng đều thích đọc sách và tản bộ.

Thế nhưng thời gian đầu quen nhau, chúng tôi có rất nhiều bất đồng trong sở thích.

Anh ấy thích đi xem phim, còn tôi thì lại thích mua đĩa phim về nhà để xem. Hay anh ấy thích du lịch đó đây, còn tôi chỉ cần động chân động tay thôi đã thấy mệt rồi. Vậy mà bây giờ xem phim đã trở thành sở thích chung của chúng tôi, hay mấy tháng mà không được đi nghỉ mát ở đâu đó, tôi sẽ lập tức giục anh ấy sắp xếp thời gian.

Ba là cùng nhau trưởng thành

Gặp được đúng người bạn tâm giao rồi cũng chưa chắc từ đây sẽ sống hạnh phúc. Bởi vì thế giới này vẫn đang thay đổi từng ngày và con người cũng vậy. Suy nghĩ và nhu cầu chẳng bao giờ đứng yên một chỗ.

Khi kết hôn, đa số mọi người đều cảm thấy hài lòng với bạn đời của mình, nhưng sau 10 năm, thậm chí là chỉ vài năm liền cảm thấy hai người

không còn tiếng nói và những mục tiêu chung nữa. Họ dần dần trở nên xa cách.

Những chuyện như vậy đa phần là do một bên thì nhanh chóng trưởng thành, còn một bên thì cứ giậm chân tại chỗ.

Hôn nhân cũng giống như là một cuộc chạy đua marathon, hai người cùng nhau chạy, khích lệ lẫn nhau thì con đường ấy sẽ trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều.

Còn nếu như một bên đã không muốn chạy, lúc nào cũng cần người kia phải nài ép, miễn cưỡng lôi kéo thì người muốn chạy đó sẽ cảm thấy hết sức vất vả. Cuối cùng anh ta sẽ chọn cách buông tay để tự mình chạy lên phía trước.

Có người nói rằng, mẫu phụ nữ mà đàn ông thích nhất nên có tính cách dịu dàng của một người vợ, sự nhõng nhẽo của tình nhân và sự tâm lý, am hiểu lòng người của h ồng nhan tri kỉ.

Nhiều người sẽ cảm thấy đây chẳng phải là cố ý làm khó phụ nữ hay sao? Phụ nữ đâu phải là "*Transformer*".

Thực ra chúng ta nên thấu hiểu và tôn trọng những yêu cầu như vậy của đàn ông. Vì sâu trong lòng người phụ nữ, họ cũng muốn người đàn ông của mình có thật nhiều vai diễn.

Họ đòi hỏi người đàn ông của mình phải có sự chi ều chuộng của một người cha, lại phải ấm áp, nhiệt tình như một người ch ồng, mà tốt nhất là lãng mạn như tình nhân. Nói cho cùng thì nhu cầu của đàn ông hay đàn bà cũng đều khá công bằng.

Nhìn chung, bạn đời thông thường chỉ có thể làm tốt vai trò của mình. Thậm chí có những người vợ, người ch ồng, đến vai trò của mình cũng làm không xong. Đổi lại nếu là bạn tâm giao thì sẽ có thể đảm nhận rất nhiều những vị trí khác nhau.

Trên thực tế, đa số các vụ ngoại tình đều bắt đầu từ việc trong lòng cảm thấy trống rỗng.

Lấy ví dụ đơn giản thế này, chỉ có người đang trong cơn đói mới phải đi tìm kiếm đồ ăn. Còn khi đã ăn no rồi thì gần như chẳng có nhu cầu gì với việc ăn uống nữa.

Nghe A Ngạn giới thiệu xong, tôi đột nhiên cảm thấy sự tương hợp giữa đàn ông và đàn bà là một môn học quá thâm sâu, sâu đến mức cả đời này chắc cũng không đủ để thấu hiểu tường tận.

Cuối cùng, A Ngạn nói với tôi rằng: "Cuộc đời này hoàn mỹ nhất là khi tìm được tri âm tri kỉ của mình, và thật may mắn nếu mình cũng được trở thành người như vậy đối với cô ấy. Đáng tiếc là những người đó thật sự rất hiếm hoi."

Vậy mới nói, người bạn tâm giao có cơ duyên mới gặp được, chứ không phải cứ c ầu là đến. Không biết, bạn đã tìm được một người bạn đời như vậy hay chưa?

Chương 53: CHUYẾN DU LỊCH NGẪU HỨNG

Một buổi sáng nọ khi vừa tỉnh giấc A Ngạn đã rủ tôi: "Chúng mình đi du lịch nào!"

"Được,lúc nào khởi hành?" - Tôi đáp.

A Ngạn vừa ng ẩ dậy vừa bảo tôi: "Ngay bây giờ, em dậy thu dọn ít đồ đi, mang một vài bộ quần áo để thay, điện thoại di động, chứng minh thư và hộ chiếu là được rồi."

Tôi đưa tay sờ lên trán A Ngạn rồi lại sờ trán mình, anh ấy đâu có sốt. Trước giờ anh ấy vẫn luôn là người sắp xếp mọi thứ rất cẩn thận, tỉ mỉ, sao bỗng nhiên hôm nay lại ngược đời thế này?

Phải đến tận khi thấy A Ngạn đặt vé máy bay và khách sạn trên Ctrip tôi mới tin rằng anh ấy thật sự muốn có một chuyến du lịch nói-đi-là-đi-ngay.

Một tiếng sau,tôi và A Ngạn đã trên đường ra sân bay. Anh ấy tỏ ra rất hài lòng với sự hưởng ứng nhiệt tình của tôi.

"Không ngờ em lại phối hợp ăn ý với anh như vậy. Anh còn nghĩ em sẽ phải lo lắng 'Công việc thì phải làm sao? A Ngai thì làm thế nào?' Anh không nghĩ rằng em nói đi là đi,còn quyết đoán hơn cả những gì anh tưởng tượng."

Tôi tròn mắt ngạc nhiên: "Đã qua cái tuổi b ồng bột rồi mà vẫn có thể trải nghiệm sự phấn khích mãnh liệt như vậy thật hiếm hoi. Công việc của em sẽ không vì em vắng mặt vài ngày mà phải đóng cửa. Còn A Ngai, cô giúp việc có chìa khóa, cô ấy sẽ đến thay mình chăm con."

A Ngạn nhìn tôi với ánh mắt đ ồng thuận,tán thưởng. Anh nói: "Em đúng là rất biết suy nghĩ, thảo nào anh lại yêu em đến vậy."

Tôi nở một nụ cười nham hiểm đáp lại anh: "Cũng chẳng còn cách nào khác. Em mà không đi cùng anh,nhỡ anh lại đưa người khác đi cùng thì không phải em lỗ to à?"

Ban đầu A Ngạn muốn đi Anh, nhưng vì thủ tục xin cấp visa Anh khá rắc rối nên cuối cùng anh ấy đã quyết định đi Maldives. Vì visa Maldives là

visa nhập cảnh sân bay nên xử lý thủ tục sẽ nhanh và thuận tiện hơn.

Mãi cho đến tận lúc máy bay cất cánh, tôi vẫn cảm thấy mình như đang nằm mơ vậy. Buổi sáng vẫn còn thức giấc trên chiếc giường ở nhà, thế mà đến chiều đã trên máy bay đến Maldives rồi. Ngày trước, mỗi lần ra nước ngoài chúng tôi đều phải chuẩn bị rất kỹ lưỡng. Nào là tìm kiếm đường sá, lên kế hoạch tỉ mỉ. Đến tận lúc đi rồi mà trong tay vẫn cầm một tập dày cộp toàn là cẩm nang hướng dẫn du lịch. Cũng chính vì chuẩn bị kỹ càng như vậy mà chuyến đi đã đánh mất khá khá sự ngóng chờ và kì thú. Thậm chí còn có những chuyến đi tôi đã chuẩn bị từ rất lâu rồi, cuối cùng lại vì vấn đề thời gian mà bị lỡ dở.

Bạn bè xung quanh tôi, nhiều người cũng lên kế hoạch du lịch này nọ. Người thì muốn đi Anh tận nửa tháng, người lại muốn đi du lịch Châu Âu một tháng rồi về. Nhưng những kế hoạch ấy hầu như đều không thực hiện được.

Lí do là gì?

Rất đơn giản: Thời gian và tiền bạc!

Vấn đề tiền bạc bao gồm tiền nhà trả góp còn chưa xong, tiền đóng học cho con chưa đủ thì lấy đâu ra tiền để đi du lịch như vậy!

Còn vấn đề thời gian thì càng không cần phải nói. Công việc bận bịu lấy đâu ra thời gian mà nghỉ nhiều như vậy. Giờ cố gắng kiếm nhiều tiền một chút, sau này về già, nghỉ hưu rồi đi chơi vẫn chưa muộn!

Cứ như thế, giấc mơ du lịch của biết bao nhiêu người vì những đấu tranh, những mâu thuẫn trong suy nghĩ như thế mà cuối cùng đành bỏ ngỏ.

Tôi hỏi A Ngạn sao tự nhiên lại muốn đi du lịch thế này?

Anh nói: "Vì anh muốn xem thử mình có còn cảm giác phấn khích như hồi trẻ nữa không, hay giờ cuộc sống chỉ còn là những tháng ngày trôi qua êm đềm như vậy?"

Chúng tôi đã từng đến thăm Maldives ba năm trước. Vào thời điểm đó, chúng tôi chọn tour du lịch tự túc vào nhà cao điểm, giá thuê nhà nổi cũng rất đắt.

Kỳ nghỉ của A Ngạn khá ngắn, vì muốn đi thăm thú càng nhiều nơi càng tốt nên đến chỗ nào cũng chỉ như cưỡi ngựa xem hoa, thậm chí ngay cả nhà nổi mà bấy lâu nay muốn được trải nghiệm cũng không được tận hưởng cho thỏa mãn. Đến khi trở về rồi, hai chúng tôi vẫn cảm thấy như mình chưa từng đặt chân đến đó vậy.

Chính vì lí do này mà A Ngạn muốn đi Maldives một lần nữa!

Chuyến đi lần này của chúng tôi hoàn toàn không có bất cứ lịch trình nào, cũng không sắp xếp kế hoạch đến hòn đảo nào, chơi ra sao. Mỗi sáng đầu ngủ ngon cho đến khi tự mình tỉnh giấc, đói thì đi ăn lười rồi thì nằm gối đầu trên những con sóng đọc sách, nghe nhạc. Nếu ở trong phòng thấy bí bách quá thì ra ngoài đi dạo và ngắm hoàng hôn.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy những ngày tháng lặp đi lặp lại khiến mình mất đi sự kì vọng và cả sự lãng mạn. Ngày nào cũng sống một cuộc đời như thế đã được lập trình sẵn, khi thì không có việc gì làm, khi thì bận tối tăm mặt mũi. Đường như chúng ta đều quên mất việc phải dừng lại và lắng nghe trái tim mình.

Nhiều người năm nào cũng đi du lịch, nhưng thân xác họ đang ở một vùng đất xa lạ còn tâm hồn thì lại treo trên những công việc dở dang ở nhà, họ không thể gạt bỏ những chuyện khác sang một bên để toàn tâm toàn ý tận hưởng một chuyến du lịch. Hoặc vì đã lên quá nhiều lịch trình, nên chỉ cưỡi ngựa xem hoa một vài công trình kiến trúc nổi tiếng hay một vài cảnh đẹp thiên nhiên. Cho đến khi trở về, thứ còn lại trong kí ức sẽ chỉ là "À...mình đã từng đến nơi đó!"

Đôi khi hãy để cho trái tim mình được nghỉ ngơi, bạn sẽ cảm nhận trong gió có một sức sống bao la, được chạm vào từng vệt nắng, cảm nhận thấy sự độc đáo của một bông hoa dại bên đường, cũng có thể sẽ bắt gặp một người thật đặc biệt, phát hiện những linh cảm thú vị, đấy mới là trải nghiệm tuyệt vời nhất.

Có những chuyện bây giờ không làm thì ngoảnh đi ngoảnh lại thấy đầu đã hai thứ tóc rồi.

Có những chuyện giờ cứ lần lữa thì sau này sẽ càng không bao giờ làm được.

Có những chuyện cho dù sau này có thực hiện được thì cũng không còn một trái tim, một tâm hồn như thuở ban đầu nữa rồi.

Chương 54: ĐẠI TRƯỞNG PHU

Bà nội tôi có ba người con trai. Có lẽ tình yêu thương vô điều kiện đối với con cái là đặc điểm chung của tất cả những ông bố, bà mẹ Trung Quốc. Bà nội tôi cũng không ngoại lệ. Bà yêu thương, chỉ âu chuông con đến nỗi có lúc còn cảm thấy đôi phần khoa trương.

Chú út là người kết hôn muộn nhất trong bậc cha chú nhà chúng tôi. Lúc biết tin chú út sắp lấy vợ, mẹ tôi còn nói: "Chú út con từ bé đến giờ lúc nào cũng được bà nội bao bọc, cưng chiều. Cô gái nào về làm vợ chú ấy thì biết mặt."

Lúc đó tôi cũng nghĩ như mẹ vậy. Nào ngờ, sau khi kết hôn chú thím lại có một cuộc sống vô cùng ngọt ngào. So với chú thì hai bác kia còn phải thua xa.

Cả nhà bà nội tôi sống ở một khu tập thể cũ, vì hệ thống cách âm không được tốt nên nhà nào có chuyện là hàng xóm láng giềng nghe được hết. Hầu như ngày nào cũng có đôi vợ chồng cãi nhau, không nhà này thì nhà khác, vậy nhưng riêng nhà chú út tôi thì chưa thấy bao giờ.

Ngày nào cũng như ngày nào, mỗi sớm chú thím tôi đều cùng nhau đi làm, tay trong tay rất hạnh phúc. Buổi chiều tan tãn thì đường ai nấy về. Thông thường, thím tôi sẽ về sớm hơn một chút, còn chú út sẽ mua đồ ăn thức uống rồi mới trở về nhà.

Thế rồi đến một hôm, bà nội không thể chịu đựng nổi nữa, bà lên gọi chú ra ngoài và bảo: "Con xem, đường đường là một đấng nam nhi lại suốt ngày chợ búa. Người ta nhìn thấy lại cười cho, nói có vợ cũng như không."

Chú tôi tròn mắt ngạc nhiên hỏi lại mẹ: "Con đường đường là một đại trượng phu, sao có thể giương mắt nhìn vợ mình vất vả đi làm cả ngày rồi chiều về lại còn phải đi chợ nữa chứ."

Bà nội tôi lộ rõ vẻ xót con: "Mấy việc này đâu là việc của đàn bà phụ nữ, con lại đi làm hết thì vợ con còn làm cái gì nữa?"

"Con lấy cô ấy về là để cho cô ấy được sống thoải mái, vui vẻ hơn chứ đâu phải lấy về để sai bảo việc này việc khác đâu mẹ." - Chú tôi trả lời.

Câu chuyện cứ thế nói qua nói lại, và rồi tới hôm ấy, khu nhà của bà nội tôi lại có biết bao nhiêu cặp vợ chồng tiếp tục đại chiến... (Hơi quá rồi nhỉ?)

Có lần trong một buổi tiệc tôi đã kể câu chuyện của chú mình cho mọi người nghe. Ai nấy đều tỏ ra ngưỡng mộ, nói rằng chú tôi thật là vĩ đại.

Cho đến khi tôi kể cho thím nghe. Cũng một lời nói, cùng một thái độ, nhưng câu đầu tiên mà thím tôi nói lại là: "Đó chẳng phải là đi đầu nên làm hay sao?? Mình lấy chồng đầu muốn chồng đối xử với mình thật tốt để cuộc sống trở nên hạnh phúc hơn chứ đâu phải lấy chồng về để bị ức hiếp?"

Lời nói đó cứ ám ảnh mãi trong đầu tôi. Trước nay, mọi người đều nói rằng tôi may mắn vì lấy được một người chồng tốt và tôi cũng cảm thấy mình may mắn thật. Cho đến khi nghe được những lời lẽ đó của thím, tôi mới như hiểu ra vấn đề.

Vốn dĩ chồng tốt với mình đâu phải là câu chuyện may mắn hay không, mà đó là một yêu cầu hết sức cơ bản. Một khi chồng đã không tốt với mình thì mình còn cần anh ta để làm gì cơ chứ?

Trong cuộc sống, có rất nhiều cô gái ngưỡng mộ những người đàn ông đối xử tốt với vợ mình. Tốt hơn chút nữa thì sẽ được họ liệt vào danh sách "những người đàn ông đã tuyệt chủng" hay "những người đàn ông vĩ đại". Nhưng có một đi đầu rất hay đó là "những người đàn ông đã tuyệt chủng" hay "những người đàn ông vĩ đại" kia lại chẳng hề mấy may để ý xem mình đã làm được đi đầu gì tuyệt vời đến thế. Đối với họ, việc yêu thương và chăm sóc vợ con, để cho vợ con mình có một cuộc sống tốt đẹp hơn là bổn phận và trách nhiệm của người trụ cột trong gia đình, nếu không thì còn gọi gì là trượng phu nữa?

Ở thời đại mà địa vị của người phụ nữ trong gia đình và xã hội ngày càng được đề cao thì họ càng đòi hỏi nhiều hơn những thứ vật chất bên ngoài của một người đàn ông.

Họ đòi hỏi một người đàn ông phải có nhà, có xe, có sự nghiệp ổn định hay một khoản tích lũy nào đó. Thế mà họ lại vô tình quên mất những yêu cầu về bản chất bên trong của một người đàn ông, trong khi đó mới chính là những đi đầu cốt lõi.

Trong mắt mọi người, dường như đàn ông cứ không tốt với vợ, làm đi đâu bất chính mới là chuyện thường tình, còn những người ân cần chu đáo với vợ con, gia đình lại trở thành hiếm có. Thậm chí, còn có những tư tưởng đàn ông ở trong nhà giúp đỡ vợ con là không có tí tiền đồ, thay vào đó phải ra ngoài xã giao nhiều thì mới trưởng thành được.

Chính vì những suy nghĩ kì lạ như vậy nên đàn ông luôn nghiêm nhiên cho rằng việc phụ nữ là ở trong nhà, gặp chuyện gì cũng chỉ biết đổ lỗi cho cuộc hôn nhân chán nản, tẻ nhạt. Thế nhưng, đi đâu đáng nói là không chỉ riêng đàn ông có ý nghĩ này mà bản thân phụ nữ chúng ta cũng thế.

Phụ nữ thời xưa có câu: "Lấy chồng thì theo chồng, mọi thứ đều phải phụ thuộc vào chồng."

Ngày nay khi xã hội đã rộng mở hơn, mọi người đều hướng đến chủ nghĩa nam nữ bình đẳng, những cô gái có khả năng độc lập tài chính cùng với nhân cách tốt đẹp đều dễ dàng có được sự mến mộ của người khác hơn.

Về lí mà nói, lẽ ra phụ nữ nên yêu cầu nhiều hơn, cao hơn về nhân cách và nội tâm của một người đàn ông, thế nhưng thực tế lại hoàn toàn ngược lại.

Nếu chẳng may gặp phải một người đàn ông không tốt lắm, phụ nữ thường sẽ tự an ủi mình rằng: "Ôi giới, trên đời này còn có đàn ông tốt hay sao? Ngoài kia còn khối kẻ tệ hơn anh ta nữa, thôi thì mình cứ nhắm mắt mà chọn đi."

Rồi trong hôn nhân, khi người đàn ông ngoại tình, phụ nữ cũng lại tự mê hoặc mình bằng mấy lí lẽ: "Có người đàn ông nào mà không háo sắc? Chỉ cần anh ta không đòi ly hôn là được rồi. Giờ kiếm một người khác chắc gì đã tốt hơn? Trên đời này, 10 ông thì có đến 9 ông ngoại tình. Trong hoàn cảnh ấy thì sao có thể không tha thứ cho anh ta được?"

Có một đi đâu chúng ta không biết rằng, khi những giới hạn mà yêu cầu chúng ta đặt ra càng thấp thì những thứ mình có được cũng sẽ càng ít.

Một người nổi tiếng đã từng nói thế này: "Nếu như tất cả phụ nữ đều không tha thứ cho việc đàn ông ngoại tình thì tỉ lệ ngoại tình tối thiểu sẽ giảm đi một nửa và chỉ số hạnh phúc của phụ nữ Trung Quốc sẽ theo đó mà tăng lên ít nhất là gấp đôi."

Tôi đã từng đọc lời ca thán của một cô gái được viết trên mạng như sau: "Tại sao tôi đã cho anh ta cơ hội hết lần này đến lần khác mà anh ta vẫn không thay đổi, cứ làm tôi chịu tổn thương như vậy?"

Để đáp lại cho câu hỏi này, có lẽ tốt nhất là cô ấy nên đứng ở một góc độ của một người đàn ông mà suy nghĩ thì câu trả lời hẳn sẽ tự nhiên mà đến. Chính vì anh ta biết kiêu gì cô ấy cũng cho mình cơ hội, hết rồi lại có, vậy có gì mình phải trân trọng?

Các cô gái của tôi có hiểu không nhỉ?

Khi một người phụ nữ có nguyên tắc và biết đặt ra giới hạn thì đàn ông sẽ càng coi trọng cô ấy. Cho dù có một ngày anh ta đem lòng yêu một cô gái khác thì anh ta cũng sẽ chẳng bao giờ dám xem thường bạn.

Chương 55: NHẬT KÝ GIẢM CÂN

Dịp Tết Thanh minh tôi về nhà mẹ đẻ một chuyến.

Mẹ ngó nghiêng tôi một hồi rồi nói: "Trông con béo lên một chút rồi, có vẻ A Ngạn chăm sóc con tốt đấy."

Nghe mẹ nói xong tôi vô cùng kinh ngạc, vội vàng chạy vào phòng lấy cái gương rồi ngó bên này nhìn bên kia. Càng nhìn càng thấy hình như mình béo lên thật rồi.

Lúc về nhà, tôi hỏi A Ngạn, anh ấy nhìn tôi một hồi rồi cũng gật gật đầu: "Hình như cũng béo lên một chút, mặt em trông có da có thịt hơn rồi."

"Thật à? Anh không lừa em đấy chứ?" - Tôi hỏi lại A Ngạn.

A Ngạn bị tôi làm phiền đến mức không chịu nổi nữa, anh nói: "Em đi cân thử là biết ngay thôi mà."

Câu nói vừa dứt, tôi mới chợt bừng tỉnh, chạy vội ra khỏi phòng sách để đi cân, đúng là tôi đã lên được một cân rưỡi.

Thấy vậy A Ngạn cũng không quên châm chọc tôi: "Em thử nghĩ xem, mua về cân rưỡi thịt đặt lên thớt thì sẽ như thế nào nhỉ?"

Tôi thật sự đã bị lời châm chọc của A Ngạn trêu tức. Tôi đi quanh phòng vài vòng, vừa đi vừa nghĩ, cuối cùng đã hạ quyết tâm. Tôi quay sang nói với A Ngạn bằng giọng điệu chắc như đinh đóng cột: "Em sẽ giảm cân. Anh nhất định phải giám sát em."

A Ngạn nhìn vẻ mặt đầy kiên quyết của tôi, anh đáp: "Thôi khỏi cần giảm cũng được, dù sao em cũng mới 46 cân, như vậy là quá gầy rồi. Mà kể cả em có béo lên đến 100 cân thì anh cũng không chán ghét em đâu."

Tôi còn chưa kịp động lòng với lời động viên của A Ngạn thì anh ấy đã nói tiếp: "Có đi đâu người xưa đã nói, con gái đừng quá 50 cân. Nếu mỗi tháng em tăng cân rưỡi, thì sau một năm sẽ tăng 18 cân, vậy thì chỉ cần hai năm thôi là em đã trở thành một bà mập rồi."

Trong đầu tôi ngay lập tức hiện lên bộ dạng của mình lúc 80 cân, rồi không cần suy nghĩ, tôi tuyên bố chắc nịch: "Từ ngày mai em sẽ bắt đầu"

tuyệt thực. Không! Là ăn kiêng!"

Tối hôm đó, tôi đã bê cái cân vào trong phòng ngủ để tiện theo dõi.

Ngay ngày hôm sau, tôi bắt đầu chiến dịch quyết tâm không ăn cơm, cũng sẽ không ăn quà vặt một cách tùy tiện. Thay vào đó mỗi bữa đều có hai món rau, thêm một chút hoa quả.

Quả nhiên sau hai ngày đã đạt hiệu quả rõ rệt. Tôi sung sướng khi thấy mình đã giảm được một cân.

Đến ngày thứ ba, tôi bắt đầu cảm thấy bụng đói cồn cào. Trong khi một mình A Ngạn ngồi tận hưởng bữa cơm với đủ sáu món và một bát canh thì tôi ngồi bên cạnh chỉ biết nuốt nước miếng ừng ực.

Thấy vậy, A Ngạn không đành lòng, anh nói: "Đây đều là những món em thích, ăn một chút đi."

Lòng tôi giằng xé, đấu tranh một hồi, cuối cùng gật đầu: "Cũng được, em sẽ ăn một chút vậy."

Chẳng biết có phải vì hai ngày nay đều không được ăn uống no nê hay không mà sao tôi thấy mấy món này ngon quá. Thấy tôi ăn uống ngon lành, A Ngạn đánh tiếng: "Không phải em nói chỉ ăn một chút thôi sao?"

Vậy là cuối cùng tôi đã ăn hết một bát cơm. Thức ăn trên bàn chắc cũng phải vào bụng tôi đến quá một nửa. Cuối cùng chỉ còn biết ngồi trách móc A Ngạn đã dụ dỗ tôi ăn uống.

Cứ như thế, quá trình giảm cân của tôi bữa đực bữa cái. Sau một tháng chẳng những không giảm được cân, đã vậy lại còn tăng lên một cân nữa.

Nhìn bộ dạng đau lòng của tôi, A Ngạn động viên: "Em đừng giảm cân nữa, chỉ cần em duy trì được cân nặng hiện tại là ổn rồi."

Không hiểu sao tôi cảm thấy trong lời nói của A Ngạn chứa đựng sự lo lắng rằng tôi càng giảm cân lại càng béo.

Ngay sáng hôm sau, khi tôi vẫn còn đang vui mình trên giường, A Ngạn đã kéo tôi dậy.

"Nhịn ăn để giảm cân sẽ không tốt cho sức khỏe, hiệu quả lại không cao, bắt đầu từ hôm nay em hãy dậy và tập thể dục cùng anh." - A Ngạn nói.

Trong những thứ tôi ghét nhất trên đời thì tập thể dục chắc chắn sẽ đứng hàng đầu. Nhưng vì tương lai có một thân hình thật đẹp, tôi đã phải đấu tranh tư tưởng rất quyết liệt để quyết định có tập thể dục hay không.

Thấy tôi còn lưỡng lự, A Ngạn tiếp thêm động lực cho tôi: "Tập thể dục không những giúp em giảm cân mà còn giúp em sở hữu một làn da khỏe"

mạnh, h ồng hào mà không một loại mĩ phẩm nào có thể làm được."

Nghe vậy, tôi bỏ dậy khỏi giường nhanh như chớp r ồi cùng A Ngạn ra ngoài chạy bộ.

A Ngạn chạy phía trước, ngoái đầu lại nhìn tôi: "Anh thật không hiểu nổi con gái bọn em, vì vóc dáng, vì gương mặt mà khổ thế nào cũng cố chịu đựng. Nếu bọn em mà đi làm với tính th ần như thế thì anh đảm bảo rằng, ở bất cứ lĩnh vực gì các em cũng sẽ luôn là người đứng đầu."

Tôi lắng nghe nhưng chẳng đáp nổi lời nào, vì hiện giờ chạy bộ đến thở còn chẳng ra hơi nói gì tiếp chuyện nữa.

Cứ như thế tôi đã cố gắng chạy được năm ngày, thật vô cùng khổn khổ. Sáng nào tỉnh dậy cũng chỉ mong trời mưa. Cuối cùng, đến ngày thứ bảy thì trời mưa thật. Kể từ sau ngày hôm ấy,kế hoạch dậy sớm chạy bộ của tôi cũng bị bỏ dở giữa chừng. Mặc kệ A Ngạn có lôi kéo thế nào tôi cũng sống chết không chịu rời khỏi giường.

Kết quả là kế hoạch giảm cân của tôi đã thất bại thảm hại. Nhưng có một đi ều kiện tôi vừa ngạc nhiên vừa vui sướng đó là ít lâu sau, tôi bước lên cân thử thì phát hiện ra cân nặng của mình v ề lại như cũ r ồi. Thật kì lạ!

Từ câu chuyện giảm cân này tôi rút ra được một số bài học như sau:

Một là,đàn ông đ ầu thích những cô gái có thân hình chuẩn mực, kể cả có yêu mình đến mức nào, bởi vì không ai muốn đi cùng một cái "thùng phuy di động" ra ngoài cả.

Hai là, những người ngay cả cân nặng của mình cũng không kiểm soát được thì nói gì đến việc kiểm soát cuộc đời mình cơ chứ. Từ đó có thể thấy, cho dù mình là người thiếu nghị lực thì ít nhất việc giảm cân cũng phải thật kiên trì.

Ba là, nếu chúng ta quá bận tâm vào một đi ều gì đó sẽ chỉ khiến mình khổ sở vô ích. Có khi chẳng chú ý đến nó nữa thì đi ều mình muốn tự nhiên sẽ tới.

Cuối cùng là đừng có bắt đàn ông phải cai thuốc,cai rượu. Đi ều ấy thật quá tàn nhẫn. Hãy thử nghĩ đến lúc mình đang giảm cân mà bụng mình lại sôi ùng ục xem.

Chương 56: ĐIỀU TÔI HỌC ĐƯỢC TỪ NHỮNG CÔ GÁI ĐÓ

A Ngạn thích nhất là được lái xe đưa tôi đi vòng vèo mấy khu lân cận để nghỉ ngơi. Trong một chuyến đi như vậy, khi tôi vừa lên xe thì A Ngạn bắt đầu mở chỉ dẫn đường sá, ngay sau đó là một giọng nói vang lên: "Xin chào, tôi là Chí Linh, chào mừng bạn đến với bản đồ Cao Đức."

Đó là một giọng nói vô cùng ẻo lả, khác hẳn với giọng nói dứt khoát, đồng dục của những cô gái khác. Tôi liền hỏi A Ngạn: "Giọng ai vậy anh? Sao mà ỏn a ỏn ẻn vậy?"

A Ngạn tỏ ra ngạc nhiên hỏi lại tôi: "Là Lâm Chí Linh đó! Rất thích đàn ông thích cô ấy."

Tôi tỏ vẻ nghi ngờ: "Em thấy cái giọng này nghe ghê chết đi được, vậy mà anh cũng thích à?"

A Ngạn gật đầu đáp lại. Nói rồi tôi nhanh chóng lôi chiếc điện thoại ra lên mạng tìm kiếm thông tin về Lâm Chí Linh. Thì ra cô ấy xuất thân là một người mẫu, còn được mệnh danh là "người mẫu số một Đài Loan".

Tôi cố gắng kiềm chế lắm để hỏi A Ngạn: "Vậy anh thích cô ấy ở điểm gì?"

A Ngạn trưng một vẻ mặt hết sức cợt nhả hỏi tôi: "Em muốn nghe lời nói thật hay lời nói dối đây?"

"Nói thật." - Tôi chau mày, nheo mắt rồi thở hắt ra.

A Ngạn thành thật trả lời: "Đàn ông mà, ai cũng thích những người con gái mềm dẻo và phong tình. Chắc em sẽ không để bụng đâu nhỉ?"

Lúc đó, cảm giác của tôi về Lâm Chí Linh chính là một cô người mẫu chỉ dựa vào vóc dáng, ngoại hình mà có được sự ái mộ. Mãi cho đến khi tôi vô tình xem được một bài phỏng vấn, lúc đó mới hiểu ngoài vóc dáng, ngoại hình ra cô ấy còn có chỉ số cảm xúc và chỉ số thông minh cực kỳ cao.

Đứng trước những câu hỏi dẫn dắt không mấy hay ho của cánh phóng viên, cô ấy luôn có nhiều cách trả lời rất linh hoạt để né tránh. Câu nào câu nấy đều rất thú vị, điệu bộ thì vô cùng uyển chuyển. Trong suốt buổi phỏng vấn, có lẽ chẳng ai tìm được điểm sơ hở nào của cô ấy cả.

Khi bị mọi người gọi là "bình hoa di động", cô ấy mỉm cười đáp lại: "Bình hoa sao? Được ví như bình hoa thật là tốt quá. Đó chính là một cách nói khác của việc khẳng định ngoại hình mà. Tôi sẽ coi đó là một lời khen ngợi, và xin gửi lời cảm ơn đến sự khen ngợi ấy. Nếu bạn là người thật sự có hứng thú với 'bình hoa' này, thì theo sự thay đổi của thời gian, bạn cũng sẽ thấy được một Lâm Chí Linh chân thật nhất."

Không nổi giận chưa hẳn là đang cố tỏ vẻ bình tĩnh, cô ấy chỉ ngọt ngào nói vài câu, cộng thêm điệu bộ thật khéo léo, vậy là vấn đề về một bình hoa đã được xử thật tài tình và tự nhiên.

Vài năm trước, chủ đề về hai "Đệ nhất mỹ nhân Đài Loan" Tiêu Tường và Lâm Chí Linh đã trở thành một vở kịch lớn trong ngành giải trí. Lúc phỏng vấn Tiêu Tường, chắc chắn sẽ động đến Lâm Chí Linh. Ngược lại, cứ phỏng vấn Lâm Chí Linh là y như rằng không thể không nhắc đến Tiêu Tường. Hễ ấy, dưới sự đưa đẩy của dư luận, hai người một tung một hứng, vở kịch vì thế mà được đẩy lên cao trào.

Mỗi lần cánh phóng viên hỏi Tiêu Tường về Lâm Chí Linh, cô ấy đều không giấu giếm sự ghen tị của mình trong từng lời nói. Nếu không phải là "Lâm Chí Linh mà nổi tiếng được như thế thêm 10 năm nữa thì tôi lại phục cô ấy quá", thì sẽ là "trước kia cô ấy là một người mẫu giúp tôi chỉnh sửa trang phục". Mặc dù Tiêu Tường cũng miễn cưỡng thêm vào vài câu khẳng định và khen ngợi Lâm Chí Linh, nhưng vẫn không thể giấu được giọng điệu có phần ghen tức của mình.

Vậy nhưng hãy xem Lâm Chí Linh đã đối phó thế nào với cơn bão ấy?

"Nếu tôi nói rằng Tiêu Tường là một người con gái đẹp, chắc hẳn mọi người sẽ nghĩ rằng tôi đang giả tạo. Nhưng tôi thật sự thấy cô ấy rất đẹp."

- Lâm Chí Linh trả lời phỏng vấn với một giọng điệu vô cùng chân thành.

Từ hai cách trả lời trên có thể tự hai thái độ hoàn toàn trái ngược nhau. Sự khéo léo và đầy nghĩa hiệp của Lâm Chí Linh khác hẳn với bản chất thật sự của Tiêu Tường.

Đã 10 năm trôi qua, đến nay tên tuổi của Lâm Chí Linh vẫn chưa hề bị mai một.

Với một người bỗng nhiên nổi tiếng thì có thể là vì cô ấy may mắn, nhưng nếu nổi tiếng nhiều năm liền thì hai từ "may mắn" sẽ không còn đúng nữa. Khi đó, thành công mà người ta có được không còn là vận may mà chính là dựa vào con người và sự nổi trội thật sự của họ.

Vài ngày trước, có một người bạn gọi điện cho tôi. Lúc chuẩn bị gác máy, cô ấy nói với tôi rằng: "Bạn là một người dịu dàng nhưng lại biết cách thể hiện quan điểm của mình thật rõ ràng và thẳng thắn, tôi thực sự rất khâm phục cậu. Đến khi nào tôi mới được như vậy chứ?"

Sự thật là, trước năm 24 tuổi, tôi vô cùng bộc trực và thẳng thắn, không một hạt sạn nào có thể qua nổi mắt tôi. Hồi ấy cái gì tôi cũng nói thẳng, nói thật, dame làm dám chịu, yêu ghét rõ ràng. Không những thế, lúc nào tôi cũng tự hào với tính cách thẳng thắn ấy của mình, hề thấy ai nói chuyện vòng vèo, đon đả là tôi sẽ cảm thấy thật giả tạo.

Vậy nhưng càng trưởng thành tôi càng hiểu được rằng sự thẳng thắn, bộc trực ấy của mình không phải đi đâu gì hay ho. Đó là biểu hiện của sự thiếu tế nhị và một tố chất thấp kém.

Hiện thực cuộc sống đã dạy tôi một điều, đừng tự cho mình là đúng rồi đi đánh giá, bình phẩm về cuộc đời người khác. Đó chính là biểu hiện của sự vô giáo dục, sống hẹp hòi và thiếu cảm thông. Việc chăm chăm nhìn vào điểm yếu của người khác mà soi mói, đánh giá cũng chính là hành vi thể hiện sự thất lễ.

Những cô gái cứng nhắc thường sẽ chịu nhiều tổn thương hơn so với những cô gái khéo léo, mềm dẻo. Đã sinh ra là phận con gái thì hãy cố gắng để phát huy hết tư chất vốn có của mình. Đó là bản chất mềm dẻo và khéo léo. Thế nên những cô gái càng cứng nhắc thì càng dễ hỏng việc.

Trong cuộc sống vợ chồng, đàn bà vốn đã chiếm ưu thế hơn đàn ông, chẳng qua có những người không biết cách tận dụng tư chất vốn có của một người phụ nữ mà lúc nào cũng muốn phân cao thấp, thắng thua với đàn ông. Làm vậy để được gì chứ?

Là con gái, mình chỉ cần đứng yên một chỗ, nở nụ cười dịu dàng, đôi khi phải biết cách làm nũng và nói những lời ngọt ngào. Chỉ vậy thôi đã đủ khiến cho đàn ông sẵn sàng nhảy vào biển lửa vì mình rồi, hà có gì phải thể hiện mình là một người thật mạnh mẽ, cứng cỏi?

Điều khiến tôi hâm mộ Lâm Chí Linh nhất chính là tâm lòng và sự biểu hiện của cô ấy.

Tần tuổi 24,nếu như có ai cố ý khiêu khích hay làm tổn hại đến tôi, tôi nhất định sẽ tận dụng hết tài ăn nói của mình để đấu lại cho đến khi đối phương không còn lời nào để nói nữa. Còn bây giờ tôi chỉ thấy những hành động như vậy thật là ấu trĩ.

Thật ra,khi có ai đó cố ý dùng lời lẽ hay hành động để khiêu khích mình, cái mà họ cần chính là khiến cho mình nổi trận lôi đình mà đánh mất hết lí trí. Lúc ấy, nếu như mình thật sự tức giận đến tím mày tím mặt và phản kháng đậy kích động thì không phải đã giúp người ta đạt được mục đích rồi hay sao?

Còn nhớ lần đầu tiên khi tôi đăng cuốn *Cuộc hôn nhân hào hoa* lên diễn đàn Thiên Nhai, trong vòng một tuần đã có đến hơn một triệu lượt truy cập. Trong đó có những ý kiến ủng hộ, khích lệ nhưng cũng không tránh khỏi những lời đả kích và mỉa mai. Nếu tôi lập tức đáp trả lại những lời lẽ đó hay cảm thấy tức giận thì sẽ chỉ thể hiện một điều là tôi đang chịu thua chính mình mà thôi. Tốt nhất là không để tâm,không giải thích, không phản hồi.

Một cách hữu hiệu để đối mặt với những sự công kích liên tục của ai đó chính là đừng quan tâm đến họ, hãy cứ ung dung sống thật tốt cuộc đời của mình. Mỗi ngày đều khiến cho những người thân thương càng có thêm lí do để yêu quý mình hơn nữa. Còn với những người đã không có thiện chí với mình thì hãy bỏ ngoài tai, đừng nghĩ tới làm gì. Mình có sống vì những người ghét mình đâu.

Đó cũng chính là cách khiến cho những kẻ không ngừng khiêu chiến ấy phải im lặng trong sự cụt hứng vô độ.

Phụ nữ mềm mỏng một chút vừa để bảo vệ chính mình lại vừa thể hiện sự tôn trọng người khác. Ông trời đã dành nhiều đặc ân cho chỉ riêng phái yếu nên đừng lãng phí nó!

Chương 57: NHÀ LÀ GÌ?

Lúc tôi và A Ngạn quen nhau, anh ấy đã ngoài 30, đã có nhà, có xe riêng rồi. Thế nên chúng tôi không có được cảm giác cùng nhau mua nhà và sắp xếp mọi thứ từ đầu đến cuối.

Nhiều người nói rằng tôi thật thông minh khi lựa chọn một người đàn ông có đủ điều kiện về kinh tế, sau này tôi sẽ không phải chịu khổ sở. Đáp lại, tôi chỉ có thể nói rằng đó là một sự trùng hợp mà thôi.

Sau khi kết hôn với A Ngạn, tôi cứ thế mà dọn vào nhà anh ấy. Trước kia tôi cảm thấy như thế thật tốt vì mình sẽ chẳng phải lo lắng về vấn đề nhà cửa. Nhưng sau một khoảng thời gian, điều này đã trở thành một lỗ hổng trong lòng tôi. Chính là cảm giác không được cùng người mình yêu thương xây dựng nên một mái nhà.

Năm ngoái, A Ngạn đã có quyết định vô cùng trọng đại, đó là chuyển tới một thành phố khác để sống. Vậy là cuối cùng tôi cũng có cơ hội để bù đắp lại lỗ hổng ấy.

Chúng tôi đã mua một căn hộ dự án, trong năm nay mới giao nhà.

Tôi nói với A Ngạn: "Anh đã từng mua hai căn hộ, việc lắp đặt trang thiết bị chắc chắn am hiểu hơn em rồi."

A Ngạn bật bạch: "Ngày trước việc lắp đặt trang thiết bị đều là thuê dịch vụ trọn gói, việc giám sát thì có bố mẹ lo, anh không phải bận tâm cái gì cả. Phụ nữ thường vẫn dành nhiều tâm sức và tình cảm hơn đàn ông trong việc sắp xếp, bài trí nhà cửa nên lần này cứ theo ý của em đi."

Nghe A Ngạn nói xong lòng tôi cũng gợn lên một vài suy nghĩ. Nếu như để tôi lo liệu hết việc lắp đặt, sắp xếp căn nhà mới thì vấn đề tốt hay không chưa vội bàn đến, cái đáng nói ở đây là tình cảm A Ngạn dành cho căn nhà mà tất cả mọi thứ đều do tôi xử lý sẽ còn lại được bao nhiêu?

Nghĩ vậy tôi đã thấy không ổn, nên kiên quyết bảo A Ngạn phải tham gia cùng với tôi, hơn nữa còn phải là người đưa ra chủ ý và quyết định mọi thứ.

Ban đầu A Ngạn không đồng ý, anh ấy viện cớ rằng công việc của mình rất bận. Thấy vậy, tôi liền buông lời dọa nạt: "Nếu anh không sợ em sẽ biến nó thành căn nhà điếm lệ nhất, thì cứ để đó giao hết cho em. Anh biết thừa em là người làm gì cũng rất bay bổng mà."

A Ngạn lưỡng lự một hồi rồi cũng miễn cưỡng chấp nhận sẽ cùng tôi xây dựng căn nhà.

Lúc mới bắt tay vào công việc, A Ngạn không mấy nhiệt tình, thậm chí còn có phần lơ là, không quan tâm. Cái gì tôi cũng phải chủ động gọi điện hỏi ý kiến anh ấy, thậm chí còn phải ra sức khuyến khích để anh tưởng tượng ra một không gian mà mình thích nhất. Dần dần, A Ngạn cũng bắt đầu quan tâm tới việc này. Anh ấy quyết định tiến hành bài trí căn nhà của chúng tôi theo phong cách sang trọng và phải thật "chất".

Anh ấy muốn ban công không được phơi đồ mà sẽ đặt một bộ bàn trà nhỏ để tối mùa hạ có thể ngồi đó uống trà thưởng trăng; anh ấy cũng không muốn lắp bồn tắm trong nhà vệ sinh của phòng ngủ chính mà thích có một phòng tắm riêng thật lớn; quần áo, giày dép của chúng tôi đều rất nhiều nên ngoài phòng để đồ ra, anh ấy muốn có thêm một phòng thay đồ riêng nữa. Trong căn phòng ấy không được lắp đèn quá lung linh. Ánh đèn như vậy sẽ đánh lừa đôi mắt của mình khi nhìn vào gương. Cuối cùng là toàn bộ mọi thứ trong nhà đều phải được sắp xếp và bài trí theo hướng cổ điển.

Vì sợ tôi không bằng lòng chỗ này chỗ khác mà cản trở ý định của anh ấy, nên A Ngạn đã kiên quyết tự mình đứng ra giám sát. Cứ mỗi cuối tuần anh lại kéo tôi ra công trường rồi lang thang ở đó.

Cứ như vậy, anh ấy còn tỏ ra nhiệt tình hơn cả tôi nữa. Quá nửa công lao sắp xếp, xây dựng căn nhà mới này là của A Ngạn. Anh nói: "Việc sửa sang nhà cửa ấy mà, một khi đã bắt tay vào làm thì không thể nào rút ra được. Càng làm càng thấy muốn làm."

Vậy là chúng tôi mất đến nửa năm để sửa sang lại căn nhà. Mặc dù cả quá trình ấy cũng có những việc khiến chúng tôi không mấy hài lòng, nhưng cuối cùng nhìn lại cả một căn nhà được sửa sang, sắp xếp theo ý của mình, trong lòng dâng lên cảm giác vô cùng khó tả. Chỉ hận một nỗi không thể ngày nào cũng tan làm rồi ở mãi trong nhà khỏi cần ra ngoài.

Hôm chúng tôi dọn đến nhà mới, A Ngạn bỗng ôm chầm lấy tôi và nói: "Trước kia anh đã từng thấy những cô gái không chịu kết hôn nếu chưa có nhà, anh cảm thấy thật khó hiểu. Nhưng bây giờ anh đã thông suốt, căn

nhà tự mình bỏ công xây dựng đã khác hẳn với căn nhà mà người khác làm cho, nói gì đến những căn nhà đi thuê chứ? Nhà của mình, nhà do mình xây dựng nên, cảm giác nó thuộc về mình mới trở nên mãnh liệt."

Khoảng thời gian đó, A Ngạn rất ít khi ra ngoài tiếp khách, ngày nào cũng chỉ quanh quẩn trong nhà.

Vào một lần khác tôi cùng A Ngạn đến dự tiệc của một vị khách hàng, lúc mọi người nói đến vấn đề sửa sang nhà cửa, một người đàn ông lên tiếng: "Nhắc đến việc sửa sang này khiến tôi lại thấy sôi máu. Vợ tôi thích màu hồng nên cái gì cũng màu hồng. Từ rèm cửa, đến ga trải giường, ngay cả đèn ngủ cũng đều màu hồng cả. Mỗi lần bước vào phòng ngủ, tôi lại có cảm giác như đang lạc vào khuê phòng của ai đó vậy. Thật là hết sức kì quặc!"

Mọi người nghe xong câu chuyện đều phá lên cười. Cười hết rồi tôi bắt đầu suy nghĩ, đàn bà luôn trách vì sao đàn ông không thích về nhà. Nhưng có lẽ họ không hiểu, thật ra tình cảm mà đàn ông dành cho căn nhà của mình không thua kém gì phụ nữ, chỉ là cách thể hiện của họ không giống chúng ta mà thôi. Ngôi nhà trong suy nghĩ của một người đàn ông chính là nơi để cho anh ta được thư giãn tinh thần và thả lỏng cơ thể.

Thật may vì khi bắt tay vào sửa sang căn nhà, mọi thứ tôi đều tôn trọng nghe theo ý kiến của A Ngạn. Thế nên cho đến tận bây giờ, tình cảm mà A Ngạn dành cho căn nhà của mình có khi còn hơn cả tôi nữa. Nếu không phải đi công tác thì dù có muộn đến mấy anh ấy cũng phải về nhà ngủ. Anh bảo ngủ ở nhà mang lại cảm giác bình yên và chân thật.

Một hôm, A Ngạn nói với tôi: "Thật ra đàn ông không hề có ý niệm thích ở ngoài hay thích ở nhà, cơ bản là ở đâu thoải mái thì anh ta sẽ ở đó thôi."

Tôi nghĩ rằng câu nói này của A Ngạn cũng đủ khiến phụ nữ chúng ta phải bỏ công mà suy ngẫm.

Thực chất nhà là gì? Đó là một tên gọi khác của lòng mong muốn có được tình yêu trong cuộc sống hôn nhân; đó cũng chính là nơi để chúng ta trở về sau mỗi ngày lang bạt đầy mệt mỏi ngoài kia.

Chương 58: TÌNH BẠN GIỮA NHỮNG NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Tôi và A Ngạn có sở thích chung đó là mát xa. Tuần nào cũng vậy, dù có mệt hay không cũng phải đi mát xa một lần, nó đã trở thành thói quen rồi. Đi nhiều đến mức còn trở thành bạn với người mát xa nữa.

Người mát xa cho A Ngạn là một người đàn ông trung niên rất thích trò chuyện. Hay vì công việc mát xa này quá nhàm chán, thế nên ông ấy lúc nào cũng kiếm những câu chuyện thú vị để kể cho chúng tôi nghe.

Có một lần ông ấy cười cười rồi hỏi A Ngạn: "Đây thật sự là vợ của cậu à?"

A Ngạn tròn mắt ngạc nhiên: "Đương nhiên là vợ của tôi rồi, không lẽ tôi lại dẫn vợ người khác đi sao?"

Ông ấy có vẻ không tin. Thấy vậy, tôi cười và bảo: "Chúng tôi thật sự là vợ chồng đó, nếu không tin tôi cho chú xem đăng kí kết hôn nhé."

Nghe tôi nói vậy dường như mới làm ông ấy tin một chút. Tôi cười rồi nói đùa rằng lần sau nếu thấy A Ngạn dẫn người con gái khác đến thì nhất định phải nói cho tôi biết.

Ông ấy vừa nghe xong đã vội vàng lắc đầu và đáp lại rất quả quyết: "Chắc chắn tôi sẽ không nói với cô đâu. Sao tôi có thể bán đứng khách hàng của mình như vậy được. Mà kể cả không phải khách hàng thì giữa đàn ông với nhau cũng không nên vạch trần nhau như vậy."

Tôi cười cười hỏi lại: "Có phải đàn ông các anh đều che giấu cho nhau như vậy không?"

Ông ấy dương dương tự hào: "Chắc chắn rồi!"

Ông ấy khiến tôi nhớ lại một câu chuyện. Có một lần A Ngạn bảo tôi đứng ra tổ chức một chuyến đi chơi Hoàng Sơn cho mọi người. Mãi không sao, đến khi mọi thứ đã sắp xếp ổn thỏa thì anh ấy lại báo thêm một người vào danh sách, đó là người anh em rất thân thiết của A Ngạn.

Tôi không mấy hài lòng vì người bạn đó của A Ngạn nổi tiếng với bà vợ quản lí rất nghiêm ngặt. Mà vợ anh ta thì lại nổi tiếng là một người rất khó chi tiêu. Tôi chưa bao giờ thích đi chơi chùng với họ cả, quá đối phì ền phức.

Biết tôi nghĩ gì, A Ngạn bảo rằng lần này chỉ có một mình người anh em đó thôi, không có vợ đi cùng. Thật ngạc nhiên! Anh ta đã thuyết phục vợ mình thế nào mà cô ấy đồng ý để cho chồng một mình tham gia vào đoàn du lịch Hoàng Sơn của chúng tôi thế nhỉ?

Hôm đó, anh ta xuất hiện trong bộ dạng rất hào sảng và thoải mái. Về chuyện nhà anh ta chẳng ai là không biết cả. Một người trong đoàn đã giúp tôi giải đáp sự tò mò vẫn giấu trong lòng, người đó hỏi: "Anh Thắm, sao anh lại ở đây rồi?"

Anh ta lớn tiếng cười: "Bí mật, khỏi nói đi!"

A Ngạn lén lút nói với tôi: "Anh ấy nói với vợ rằng lần này phải cùng sếp đi công tác, chuyến đi này mà biểu hiện tốt thì sẽ được thăng chức."

Thật ra trong lòng tôi vốn cũng đoán ra, chỉ có lí do kiểu này mới khiến cô vợ để anh ta một mình tung hoành như vậy!

Trong chuyến đi này, anh Thắm là người quấy tung bừng nhất. Một người đàn ông đã ở vào tuổi 40 rồi còn chơi hết mình hơn cả những cô cậu 20 tuổi. Tôi không giấu nổi sự ngạc nhiên, A Ngạn thấy vậy liền cười và bảo tôi: "Thông cảm cho người ta nhé. Bị đè nén lâu rồi nên mới thành ra như vậy!"

Bữa tối hôm đó, anh Thắm mời rượu hết người này đến người kia đến nổi say khướt, dường như muốn gục đến nơi rồi, vậy mà anh ta vẫn cứ luôn miệng gọi phục vụ mang thêm rượu. Đúng lúc đó, điện thoại của anh ta reo lên, trên màn hình sáng quắc hiện lên tên của vợ.

Nhìn thấy tình hình, A Ngạn nhanh chóng kêu hai người đỡ anh Thắm ra chỗ khác, cùng lúc nhờ một người đàn ông mà vợ anh Thắm không quen biết bắt máy hộ: "A lô, xin hỏi ai thế nhỉ? Anh Thắm tiếp chuyện cùng với lãnh đạo, uống hơi quá chén rồi."

Trong lúc đó, A Ngạn ngồi bên cạnh lấy tay bịt mũi giả giọng nói: "Tửu lượng của anh Thắm sao mà tệ thế chứ, như vậy thì làm sao tôi dám để anh gánh vác những trọng trách lớn hơn đây?"

Ở đầu dây bên kia, vợ anh Thắm tỏ ra sốt sắng: "Bình thường tửu lượng anh Thắm nhà tôi tốt lắm, chắc tại hôm nay anh ấy hơi mệt thôi. Anh giúp anh nhà tôi nói đỡ với sếp vài lời nhé."

Lúc dập điện thoại rồi mọi người ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm. Nhìn bộ dạng hợp tác hết sức ăn ý của mấy gã đàn ông này khiến tôi nhớ tới một câu chuyện cười:

Một người đàn ông nọ có một buổi tối không về nhà. Ngày hôm sau, anh ta nói với vợ là mình đã ngủ ở nhà một người bạn. Vợ anh ta liền gọi điện cho 10 người bạn thân nhất của chồng thì có đến 8 người nói anh ta ở nhà mình tối qua. Hai người còn lại thì bảo rằng: "Giờ cậu ấy vẫn đang ngủ chưa dậy nữa."

Một ông chồng kể cho vợ mình nghe về câu chuyện ấy. Không ngờ nghe xong cô vợ hứng chí, lấy điện thoại gọi thử cho vài người bạn của chồng hỏi xem tối hôm qua chồng cô ấy có ở đó hay không. Kết quả chẳng cần phải nghĩ tiếp, diễn biến hoàn toàn giống với câu chuyện trên. Thậm chí, còn có người nhiệt tình nói rằng chồng cô ấy ở nhà anh ta uống say quá, giờ còn chưa tỉnh, rồi còn hỏi xem có cần gọi dậy hay không.

Vừa gác máy, người bạn kia đã vội vàng gọi điện cho chồng cô. Anh chồng bắt máy còn chưa kịp nói gì thì anh bạn đã vội vã lên tiếng: "Mày đang ở đâu rồi, về nhà nhanh lên, vợ mày tìm mày đấy. Tao nói mày uống say ở nhà tao, trước lúc về đừng có quên uống ít rượu nữa."

Kết thúc cuộc trò chuyện, anh ta quay sang nhìn vợ im lặng.

Về phòng rồi, lòng tôi vẫn dấy lên suy nghĩ gì đó không vui. Tôi hỏi A Ngạn: "Mọi người đều nói tình bạn giữa đàn ông các anh chắc như vàng. Hóa ra là thế này à? Các bạn thông đồng với nhau để lừa gạt vợ người ta."

A Ngạn cười trừ nói: "Anh Thẩm là trường hợp đặc biệt, chứ anh chưa bao giờ nói dối em như vậy cả."

Thấy tôi vẫn chưa hài lòng, anh ấy thành thật giải bày: "Bản chất của việc nói dối là để né tránh phiền phức và thoát khỏi những hình phạt. Một khi người phụ nữ bỏ được hai thứ đó thì đàn ông nhất định sẽ chẳng bao giờ nói dối cả. Thực tình có ai muốn nói dối bao giờ."

Tôi vừa nghe vừa nghĩ, đây hẳn là tiếng lòng của tất cả đàn ông trên đời này.

Phụ nữ chúng ta khi luôn miệng nhắc nhở chồng mình phải thành thật, thì cũng xin hãy nhớ rằng mặt khác của sự thật thà chính là thiếu hiểu lòng người.

Còn đàn ông khi đòi hỏi vợ mình khoan dung, độ lượng, tin tưởng mình vô điều kiện thì hãy cùng nhớ rằng mặt khác của lòng tin chính là không làm điều gì hổ thẹn với lương tâm.

Chương 59: CUỘC TRANH LUẬN ĐẦY Ý NGHĨA

Không biết các bạn đã nghe chưa? Hai người đàn bà và một con vịt sẽ thành cái chợ. Mấy người phụ nữ mà ở cạnh nhau thì tránh sao được lời thôi, rắc rối.

Một buổi chiều nọ, có hai cô bạn đến cửa hàng rủ tôi đi uống trà nói chuyện. Hai người đều 30 tuổi, trong đó, một cô đã có con, cô còn lại thì chưa. Cuối cùng chỉ vì câu chuyện có nên sinh con hay không mà tranh luận đến nỗi ai nấy đều ra vẻ trong tâm trạng chẳng mấy vui vẻ.

Cô bạn có con rồi thì mặt mày hớn hở, tràn đầy hạnh phúc kể về những điều đáng yêu và thú vị của con mình. Nhìn cô ấy như vậy tôi cũng thấy vui lây, tôi cười và chúc cho đứa trẻ lớn lên thật thông minh và khỏe mạnh.

Còn cô bạn chưa có con thì vô cùng hào hứng kể về những chuyến đi, những vùng đất mà mình đã đặt chân đến. Tôi cười và chúc cho cô ấy có một cuộc sống thật nhiều màu sắc.

Nghe vậy cô đã có con khuyên cô chưa có con rằng: "Tuổi mình không còn trẻ, cũng nên có con đi thôi. Sinh con sớm mới tốt. Sau này già rồi còn có người phụng dưỡng, mà sinh con sớm thì sức khỏe của mình hồi phục cũng nhanh hơn."

Cô bạn chưa có con đáp lại: "Tớ con đang nghĩ không biết có nên sinh con hay không. Dù sao thì mấy năm nay tớ vẫn chưa có ý định đấy."

"Sinh con để cái là chuyện không thể đợi chờ được. Đợi đến lúc cậu muốn có con biết đâu lại chẳng sinh được nữa. Lúc đó hối hận cũng muộn rồi." - Cô bạn có con nói.

"Nếu thật sự không sinh được con thì tớ sẽ cùng chồng đi chu du khắp thế giới. Có gì mà phải hối hận cơ chứ." - Cô bạn chưa có con nở nụ cười lãnh đạm trả lời.

Nghe đến đây, cô bạn đã có con tỏ vẻ không vừa ý, cô bảo: "Cậu đừng vội nói thế. Giờ cậu vẫn chưa già nên mới nói vậy, chứ đợi 10 năm nữa xem, đảm bảo cậu sẽ thấy hối hận."

Nghe hai người tranh luận khiến tôi không khỏi bật cười: "Quan điểm sống của mỗi người không giống nhau. Thay vì tranh luận như vậy chúng ta hãy cố gắng tìm ra điểm chung giữa muôn vàn những điểm khác đó có phải hay hơn không."

Cô bạn có con cảm thấy ý tốt của mình đã bị người ta phụ lòng. Cô nói: "Con cái chính là sợi dây gắn kết trong gia đình. Nếu không có con thì vợ chồng rất dễ dẫn đến ly hôn. Hơn nữa, chỉ có những người phụ nữ đã sinh con mới là một người phụ nữ trọn vẹn. Cậu nghĩ xem, nếu tất cả phụ nữ trên thế giới này đều không muốn sinh con thì chẳng phải là con người sẽ tuyệt chủng sao? Sinh con để cái không những là trách nhiệm đối với gia đình mà còn là trách nhiệm đối với xã hội. Chúng ta sống trên đời này sao có thể trở thành một người thiếu trách nhiệm cơ chứ?"

Lúc này, trên gương mặt cô bạn chưa có con lộ rõ vẻ không vui. Cô cất lời phản bác: "Chúng ta ai cũng thích việc nhàn lương cao thì ai sẽ là người làm ruộng?? Thế nhưng cậu có thấy là tất cả mọi người đều làm những công việc trí óc không? Chúng ta, mỗi người đều có những suy nghĩ khác nhau, chẳng ai giống ai cả. Còn về vấn đề tuyệt chủng? Cậu có cảm thấy mình đang lo bò trắng răng không?"

Không chịu thua, cô bạn có con tiếp tục: "Bây giờ cậu vẫn còn trẻ nên thấy việc không có con là bình thường, nhưng đến khi già rồi mà không có một đứa con trong nhà, cậu mới thấm thía được nỗi cô đơn. Lúc đó cũng chỉ biết ngậm ngùi chứ còn làm gì được nữa?"

Cô bạn không có con ngay lập tức đáp lời: "Cái này thì cậu yên tâm, tớ đã nghĩ từ lâu rồi. Nếu tụi tớ không có con thì khi về già sẽ tìm một viện dưỡng lão uy tín, sẽ cùng với những người bạn già khác ở đó vui chơi qua ngày, không cần quá náo nhiệt làm gì."

Sau cùng thì cuộc đấu khẩu ấy cũng dừng lại vì đã đến giờ đi đón con tan trường. Hai người rời đi mà trong lòng đầy hậm hực.

Trước lúc ra về, cô bạn chưa có con vẫn cố nói với tôi vài lời: "Con gái có tuổi rồi mà chưa kết hôn, ai gặp cũng khuyên bảo rằng lấy chồng sớm đi. Đến khi lấy chồng rồi mà không có con thì lại là vô vàn những lời 'quan tâm' khác. Đó là vì cậu đã đi ngược lại với quỹ đạo của xã hội. Mà quỹ đạo ấy là gì? Thật ra cũng chỉ là lấy nhau đẻ ít mà thôi."

Lúc hai cô gái ấy đầu đã ra về, tôi nhấc điện thoại gọi cho A Ngạn hỏi xem tối nay anh ấy có đi tiếp khách không? Nếu không thì sẽ ra ngoài hàng ăn.

A Ngạn bảo tôi cứ đến quán ăn trước, anh ấy sẽ đến ngay.

Trong quán ăn, tôi chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ. Trong lúc đợi A Ngạn, lòng tôi quanh quẩn biết bao suy nghĩ. Câu nói khi nãy của cô bạn vẫn lảng vảng trong đầu tôi: "Cậu cứ đợi thêm 10 năm nữa mà xem, tớ đảm bảo cậu sẽ hối hận."

Câu nói khiến tôi nhớ lại mình của 10 năm về trước. Hồi đó so với bây giờ, suy nghĩ của tôi đã khác đi rất nhiều. Thật chẳng biết 10 năm sau sẽ còn thay đổi đến thế nào nữa. Không biết lúc đó tôi sẽ hối hận hay cảm thấy may mắn với một vài quyết định bây giờ của mình?

Lúc A Ngạn đến, tôi đã nói cho anh nghe về những nghi vấn trong lòng mình. A Ngạn nghĩ một hồi rồi nói: "Cuộc đời là một quá trình không ngừng lựa chọn và từ bỏ. Thứ chúng ta có thể quyết định đó là hiện tại ta không có gì phải hối tiếc. Còn sau này có hối hận hay không, chẳng ai nói trước được. Có thể có mà cũng có thể không, trường hợp nào cũng có thể xảy ra mà."

Bữa tối kết thúc, trên đường về A Ngạn thủ thủ khuyên tôi: "Trên đời này có vô vàn kiểu người, thế nên cũng sẽ có vô vàn cách sống khác nhau. Quan trọng là bản thân em biết cách sống như thế nào cho phù hợp với mình. Còn người khác lựa chọn một cuộc đời ra sao chúng ta không cần bàn tán nhiều lời, phải biết tôn trọng người ta. Một người có hiểu biết thật sự sẽ sống cho tốt cuộc đời của mình và tôn trọng sự lựa chọn của người khác. Chẳng ai có thể sống hộ ai được cả."

Sau tất cả, tôi chỉ mong rằng thế giới này sẽ ngày càng trở nên rộng lượng để mỗi chúng ta, ai cũng có thể sống theo cách mà mình mong muốn.

Chương 60: 20 - 20 - 60

A Ngạn có hai người bạn, một là người Ôn Châu, một là người Quảng Châu. Anh bạn người Ôn Châu đã bắt tay vài công việc kinh doanh từ rất sớm. Anh ta là một người chăm chỉ và có đầu óc, thế nhưng tài sản kiếm được trong suốt bao nhiêu năm làm kinh doanh cũng chỉ dừng lại ở con số hơn 30 tỉ. Bởi vì anh ta đã luôn hi vọng mình sẽ ngày càng thành công, ví dụ như có thể trở thành một tỉ phú, nên anh ta càng khổ tâm hơn khi công việc làm ăn mãi không thấy tiến triển.

Hi vọng là vậy, nhưng cho dù anh ta có cố gắng thế nào, nỗ lực mở rộng mạng lưới khách hàng ra sao thì suốt bao năm vẫn cứ giậm chân tại chỗ. Thậm chí mấy năm trở lại đây công việc còn ngày càng xuống dốc, lượng khách thì ít đi từng ngày, anh ta phải oằn mình vất vả chống đỡ.

Thế nhưng câu chuyện của anh bạn người Quảng Châu lại hoàn toàn khác.

10 năm trước anh bạn này vẫn chỉ là một nhân viên kinh doanh mỗi tháng đều phải vật vã với việc chạy doanh số. Theo lời anh ta kể thì lúc bắt đầu khổ cực biết bao, đến độ chẳng muốn nhắc đến nữa. Ngày nào cũng phải 2,3 giờ chiều mới được ăn trưa. Thậm chí, có những ngày hè nóng nực, vì ăn cơm muộn mà phải nuốt cả cơm thiêu. Để tiết kiệm chút tiền phòng, anh ta đã lấy hai cánh cửa trong nhà kho ghép vào nhau làm giường nằm, thế là cũng nhắm mắt qua được một đêm. Vì ngủ trong nhà kho bên thường xuyên bị muỗi đốt đến nổi sưng vù chân tay.

Thế nhưng đến giờ anh ta đã trở thành một doanh nhân rất nổi tiếng, sở hữu tài sản lên tới vài nghìn tỉ. Cuộc khủng hoảng kinh tế hồi năm 2008, trong khi rất nhiều doanh nghiệp, xí nghiệp khác đều lao đao thì anh ta vẫn làm ăn như diều gặp gió. Thời điểm đó mọi người đều nói rằng cả thị trường đều đang biến động xấu, lần ăn ắt sẽ gặp khó khăn. Nhưng dường như tình thế đó chẳng mấy may ảnh hưởng gì đến anh ta cả, công việc kinh doanh của anh ta vẫn cứ phất lên như thường.

A Ngạn đã kể cho tôi câu chuyện về hai người bạn đó trước lúc tôi thành lập thương hiệu phở thúy Vân Ý Hiên. Trước khi tôi bắt tay vào kinh doanh ngọc phở thúy, A Ngạn đã sử dụng những mối quan hệ của mình để dẫn tôi đến thỉnh giáo, học hỏi những kinh nghiệm thành lập doanh nghiệp của rất nhiều nhà kinh doanh. Nhưng chính câu chuyện về hai người bạn này của A Ngạn lại có ảnh hưởng đến tôi sâu sắc nhất.

Lúc đó A Ngạn nói với tôi: "Rất nhiều người khi nghe câu chuyện về họ đều cho rằng, sở dĩ có sự khác biệt như vậy trong sự nghiệp của hai người là vì ngành nghề mà họ lựa chọn không giống nhau. Một người gặp vận may, một người thì đen đui. Nhưng anh lại không nghĩ như vậy. Với anh sự khác biệt ấy là do 'tâm' và 'tâm' của hai người họ khác nhau."

A Ngạn nói rằng, người bạn Ôn Châu kia thật sự rất biết tính toán, ai mà có ý lừa anh ta thì có lẽ nên dập tắt ngay từ đầu vì đó là đi đầu không thể. Đối với tất cả những mối hợp tác làm ăn anh ta đều tự mình tìm hiểu rất kỹ càng. Bất kể thương vụ nào anh ta cũng đều dành được những đi đầu kiện thuận lợi hơn về phía mình. Trong kinh doanh, trước giờ chưa bao giờ thấy anh ta phải chịu thiệt cả.

Nói về sự nhanh trí trong lĩnh vực kinh doanh, anh bạn người Quảng Châu chắc chắn còn thua xa anh bạn người Ôn Châu. Cứ thỉnh thoảng lại nghe thấy tin anh ta bị thua lỗ, thậm chí còn bị người khác lừa gạt. Thế nhưng sau nhiều năm lăn lộn, giờ đây anh ta đã tích lũy cho mình những mối quan hệ vô cùng quý giá, bởi vì mọi người đều biết anh ta là một người hiền lành, chịu được khổ, chịu được thiệt.

Có một dịp tôi may mắn được cùng người bạn Quảng Châu kia của A Ngạn ăn một bữa cơm. Trong bữa ăn tôi hỏi dựa vào cái gì mà anh ta có thể mở được một doanh nghiệp lớn như vậy?

Lúc này anh ta nở một nụ cười mộc mạc rồi đáp lại tôi: "Học vấn của tôi không cao nên cũng không dám nói nhiều. Chỉ là bao nhiêu năm nay tôi vẫn cứ kiên trì như thế. Trước mỗi mối hợp tác làm ăn, tôi muốn mình kiếm được tiền thì người khác cũng phải kiếm được tiền."

Nghe tôi và anh bạn kia nói chuyện, A Ngạn có vẻ cũng nóng lòng muốn được truyền lại kinh nghiệm xương máu của mình cho tôi. Anh nói: "Bất kể em kinh doanh cái gì thì trên hết vẫn phụ thuộc vào nhân phẩm của em. Nếu người khác có thể kiếm được 100 đồng thì em chỉ kiếm 60 là đủ rồi. 20 đồng em hãy dành cho khách hàng của mình bằng một dịch vụ hoàn hảo hoặc để nâng tầm chất lượng sản phẩm, 20 đồng còn lại em hãy dành cho

đối tác làm ăn của mình. Có thể khi mới bắt đầu em sẽ cảm thấy mình đang chịu thua thiệt, nhưng sau một thời gian nhất định em sẽ nhận ra rằng con đường làm giàu đang trải dài trước mắt. Trên thương trường muốn thắng nhỏ thì dựa vào trí, muốn thắng lớn phải dựa vào đức. Cứ chịu khó tích lũy chứ đừng chỉ chăm chăm vào lợi ích trước mắt, khi thời thế đến, thời vận cũng theo đó mà lên theo. Tìm kiếm lợi ích lớn nhất là suy nghĩ của những con người bình thường; biết chia sẻ lợi ích với người khác mới là tư duy của những con người hiểu biết."

Lời nói ấy của A Ngạn đã tác động rất lớn đến tôi. Những việc xảy ra sau này càng chứng minh rằng những gì A Ngạn nói thật đúng đắn. Trong khi có biết bao nhiêu người cứ than trách rằng sao mình không lấy được hàng tốt, thì rất nhiều nhà cung ứng cứ ra sản phẩm mới là gọi tôi đến để chọn trước. Hay có những khi doanh thu bán hàng của họ ngày một giảm thì lượng khách hàng của Vân Ý Hiên vẫn cứ d ã ã dào.

Thật ra làm người không phải là như thế sao? Trong bất kể chuyện gì, khi chúng ta chỉ chăm chăm làm đ ầy cho lợi ích bản thân, rất có thể trong khi mình đang đắc ý với những lợi ích của bản thân có được, thì lợi ích của một ai khác đã bị xâm hại. Đi ều đó đ ồng nghĩa với việc chúng ta đang tự thu hẹp lại tương lai của chính mình.

Dù ở bất cứ đâu, bất cứ lúc nào, chúng ta cũng phải biết dành cho người khác một con đường, đó mới chính là cảnh giới cao nhất của việc làm người.

Nghĩ cho cùng, cuộc đời con người cũng chỉ có trăm năm là nhi ều, chúng ta làm sao có thể tận hưởng được hết tất cả những vinh hoa trên thế gian. Biết chia sẻ lợi ích với người khác, cũng chính là giúp cho mình có thể đứng vững.

Chương 61: TÔI Ở TRONG MẮT A NGẠN

Có một lần tôi hỏi A Ngạn: "Chúng mình biết nhau đến giờ cũng gần 10 năm rồi, không nói là đi guốc trong bụng nhau nhưng cũng xen như quá đổi thân thuộc. Vậy anh nói xem, trong mắt anh em là người như thế nào?"

A Ngạn có vẻ sợ tôi đang gài bẫy gì nên cứ vòng vo chẳng muốn trả lời. Và tất nhiên không thể qua mắt tôi được, tôi nhất quyết bắt anh ấy phải trả lời thật lòng.

"Em á, nhìn đâu cũng toàn ưu điểm, đơn giản mà nói em là một người hoàn hảo!" - Anh ấy buông lời nịnh nọt.

Tôi đáp: "Nếu thật sự là thế thì em còn hỏi làm gì. Anh phải nói rõ những ưu, nhược điểm của em để em biết đường sửa chỗ sai và phát huy những điểm tốt. Anh mà không nói ra, sau này xảy ra cãi vã hay mâu thuẫn gì thì tất cả là do anh. Ai bảo em là người hoàn hảo? Người hoàn hảo thì làm sao mà mắc sai lầm được, đúng không?"

Thấy tôi nói có lí, A Ngạn suy nghĩ một hồi rồi bảo: "Nói về những khuyết điểm của em thì thật sự bình thường anh không để ý lắm. Nhưng giờ nghĩ lại, khách quan mà nói thì cũng có vài điểm cần sửa."

Trong khi tôi im lặng chờ đợi những lời tiếp theo của A Ngạn thì anh còn phải xác định lại với tôi một điếu trước khi vào vấn đề chính: "Em phải hứa là không giận thì anh mới dám nói."

Nghe đến đây thôi là tôi đã biết được những lời A Ngạn sắp nói kiểu gì cũng khiến tôi nổi giận. Nhưng để dụ anh ấy nói ra, tôi đã gạt đầu đồng ý.

"Đầu tiên, em là một người có cái tôi rất lớn. Ví dụ, có những việc anh không cho em làm, nhưng nếu lòng em đã quyết thì đảm bảo sẽ không nghe lời anh. Mặc dù thực tế nhiều lần đã chứng minh là em đúng, nhưng em vẫn nên vâng lời chồng một chút."

Nghe đến đây tôi phải cố gắng nhịn cười để A Ngạn nói tiếp. Quả nhiên chủ nghĩa đàn ông của A Ngạn đã ăn sâu bám rễ rồi.

"Thứ hai, em quá tàn nhẫn, quá tuyệt tình." - A Ngạn nói tiếp.

Tôi hỏi lại với giọng điệu đầy hoài nghi: "Em tuyệt tình chỗ nào cơ chứ? Em đã bao giờ như vậy với anh chưa?"

A Ngạn tỏ ra oan ức: "Em nói nếu như anh ngoại tình, em sẽ không bao giờ níu kéo mà lập tức viết đơn ly hôn rồi sẽ mang tất cả bỏ đi, quá tuyệt tình còn gì nữa! Cứ xem như em không giống những người phụ nữ khác cho chồng cơ hội hết lần này đến lần khác, thì cũng không thể đến một cơ hội sửa sai cũng không cho như vậy. Em làm thế anh sẽ đau lòng lắm đấy."

Tôi "hừ" một tiếng đầy lạnh lùng rồi đáp lại: "Anh mà ngoại tình thì em mới là người phải đau lòng. Dù sao nếu chuyện xảy ra thật thì em vẫn quyết không bỏ qua."

Đến đây A Ngạn không nói gì về chủ đề này nữa mà tiếp tục liệt kê khuyết điểm của tôi: "Thứ ba, em quá thông minh. Đôi khi đứng trước em anh cảm thấy mình chẳng có đất để thể hiện nữa. Người ta thường nói phụ nữ có thể học được rất nhiều từ đàn ông, nhưng hình như anh thì ngược lại, anh đã học được rất nhiều thứ từ em. Còn nữa, anh luôn nghĩ rằng cả đời này sẽ là của em, nhưng hình như em lại có chút gì đó không chắc chắn. Nhiều khi anh không thể hiểu được em. Em nói xem, có phải em nên thể hiện cho anh thấy nhiều hơn nữa rằng cả đời này sẽ ở bên cạnh anh không?"

"Bởi vì em sợ nếu để anh thấy hết được tâm tư tình cảm của mình rồi anh sẽ dần chán ghét em. Khi ấy anh sẽ không còn cảm giác được thử thách và mất đi ham muốn được chinh phục. Đến hôm nay, em đã hiểu tại sao mọi người đều nói làm phụ nữ thật khó!"

A Ngạn đang định tiếp lời, tôi đã lập tức cau mày hỏi: "Còn nữa... Em có nhiều khuyết điểm đến vậy sao?"

A Ngạn thật thà gạt đầu: "Tất nhiên rồi, khuyết điểm của em không chỉ có vậy đâu. Ví dụ, em không thể chịu được khổ cực. Lần trước, khi chúng mình không may bị lạc đến một ngôi làng và phải ở nhờ lại đó. Mặc dù em không nói gì nhưng cứ nhất định phải mặc quần áo ngủ. Lúc đó anh đã nghĩ, lỡ đâu đến lúc sự nghiệp của anh phá sản thì liệu em có chịu được khổ cực không đây?"

Tôi nhớ lại ngày hôm đó rồi đáp trả A Ngạn: "Anh không nghĩ được cái gì hay ho hơn à, cứ nghĩ đến phá sản làm gì? Nếu như anh thật sự rơi vào bước đường ấy thì em đảm bảo vẫn sẽ duy trì mức sống như hiện nay cho cả nhà mình."

Nghe vậy A Ngạn thở hắt ra một cách bất lực. Anh nói: "Để em gánh vác việc duy trì gia đình mình thì còn đâu là tôn nghiêm của anh nữa. Đã vậy thà chết đi cho xong."

Tôi bảo anh rằng: "Đã là đại trượng phu thì phải linh hoạt trong mọi chuyện, biết ứng phó, thích nghi với tình hình để chờ đợi cơ hội phục thù chứ không thể cứng nhắc như vậy được."

A Ngạn không thêm quan tâm đến những gì tôi nói, vẫn cứ thao thao bất tuyệt: "Mặc dù bình thường em là một người rất rộng lượng và ngay thẳng, nhưng một khi đã rơi vào tằm ngấm của em thì em sẽ cẩn thận đề phòng hơn ai hết. Còn nữa, lúc em dịu dàng thì rất dịu dàng, nhưng một khi đã nhanh thì cũng ngang ngược lắm."

Tôi âm ức bảo anh ấy rằng có gì thì lần này hãy nói cho bằng hết đi. Thế rồi anh ấy bảo nếu nói hết một lần thì nhiều quá, tôi sửa cũng đủ mệt rồi, nên tạm thời nói đến đây thôi!

Tôi giận đến mức không nói nên lời.

Nhưng A Ngạn cũng không để câu chuyện kết thúc như vậy, một lúc sau anh ấy nói tiếp: "Nhưng em có một ưu điểm đủ để làm lu mờ hết tất cả những khuyết điểm trên. Đó là trong mọi hoàn cảnh em đều biết cách suy nghĩ. Nếu có phạm phải chuyện gì không đúng em cũng biết kịp thời hối cải chứ không phải kiêu đã quyết là sẽ mặc kệ tất cả, cắm đầu cắm cổ lao vào đến nỗi không rút ra được. Đây là phẩm chất đáng quý hiếm người có được."

Ngoài ra, em vẫn còn một ưu điểm rất lớn khác đó là luôn luôn suy nghĩ lạc quan và tích cực. Em chưa bao giờ oán trách đi đâu gì cả. Ở bên em lâu như vậy, anh cũng dần trở nên tích cực hơn. Anh nhận ra được một đi đâu đó là dù có chuyện gì xảy ra đi chăng có thì cũng chẳng có gì to tát cả.

Còn nữa, anh thích nhất chính là tấm lòng tràn đầy yêu thương của em. Em không theo đạo Phật, nhưng lại vô cùng từ bi, lúc nào cũng thật lòng mong người khác được hạnh phúc. Vậy nên, em chính là người con gái mà anh thích nhất."

Được nghe A Ngạn nói ra những lời đó đầy thành thật, lòng tôi vô cùng hạnh phúc, nhưng vẫn cứ giả vờ giả vịt: "Lúc này anh vừa tuôn ra một tràng khuyết điểm của em cơ mà."

"Anh nói một khi em đã đề phòng cái gì thì sẽ cẩn thận hơn bất cứ ai. Thật ra anh vẫn nghĩ, trừ những việc như phóng hỏa giết người ra thì tốt hay xấu đâu rất khó phân định. Trong mắt người yêu em sẽ không có

khuyết điểm mà chỉ là những điểm khác biệt mà thôi. Chính những đặc điểm ấy mới khiến em trở thành một con người đa diện đầy thú vị."

Thực tình trong chúng ta không có ai hoàn hảo, chỉ bởi vì người mình yêu mà cố gắng hoàn thiện bản thân để ngày càng tốt đẹp hơn. Bạn đời của chúng ta cũng vậy, không phải cái gì hoàn mỹ, nhưng cũng vì yêu mà ta biết biến khuyết điểm của anh ấy thành ưu điểm mà thôi.

Trong cuộc sống chắc hẳn chúng ta đều đã gặp phải tình huống này: Đối với người mình thích thì người ta làm gì cũng là tốt, là đẹp. Ngược lại, một khi đã ghét ai rồi thì cho dù họ làm gì mình cũng sẽ cảm thấy chướng tai gai mắt.

Trong tình yêu, tình huống này trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết.

Nếu trong mắt ai đó bạn là một người chỉ có ưu điểm thì không phải do con người bạn thật sự tốt đến thế đâu, mà chỉ vì anh ấy yêu bạn nên thấy vậy thôi.

Còn nếu như trong mắt ai đó bạn chỉ có toàn khuyết điểm, thì cũng không phải là bạn thật sự tệ đến thế, mà chỉ là vì anh ta không yêu bạn mà thôi.

Chương 62: THANH XUÂN CỦA PHỤ NỮ KÉO DÀI BAO LÂU?

Dạo gần đây có ba chuyện xảy ra đã khiến tôi phải suy nghĩ.

Câu chuyện thứ nhất:

Tôi có một người bạn năm nay đã 49 tuổi, vừa mới kết hôn với một người đàn ông rất giàu có. Họ còn có ý định ra nước ngoài định cư nữa. Chẳng cô ấy không phải là một ông già, cũng không phải là một người có ngoại hình xấu xí.

Ngày đến dự hôn lễ chúng tôi mới thấy anh ta là một người đàn ông đầy khí phách, có lẽ còn vượt xa tất cả đàn ông có mặt trong lễ đường lúc ấy.

Lúc ôm và chúc mừng cô dâu, tôi mới đùa rằng: "Mau mau ra nước ngoài đi thôi. Từng tuổi này rồi mà vẫn còn kiếm được của bấu như vậy, ở trong nước quá nhiều mối đe dọa, đi nhanh nhanh kéo mất."

Có người còn thẳng thừng hơn rằng: "Nói cho chúng tôi biết đi, làm thế nào mà đến tuổi này rồi vẫn vọt được ông chồng 'xịn' thế?"

Cô bạn của tôi nở một nụ cười rất vô tư, cô nói: "Tuổi tác quan trọng lắm sao? Tôi chưa bao giờ nghĩ mình là người có tuổi rồi, tôi vẫn còn trẻ chán!" Lúc cô nói như vậy, cả gương mặt tràn đầy sự tự tin. Chẳng trách cô ấy lại lấy được một người chồng tốt như vậy. Đến cả bản thân tôi cũng bị chính sự tự tin ấy làm cho mê hoặc.

Câu chuyện thứ hai:

Vào ngày Tết của mẹ, tôi đã cùng mẹ lên phố đi mua sắm quần áo. Mẹ ngắm được một chiếc áo màu đỏ tím nhưng cứ do dự mãi chưa mua, luôn miệng lầm bầm: "Nếu mẹ mà trẻ hơn khoảng 10 tuổi thì chắc chắn mua luôn chẳng cần suy nghĩ."

"Mẹ giờ cũng đã già đâu." - Tôi nói.

Mặc dù mẹ hãy còn do dự, nhưng tôi vẫn cứ nằng nặc đòi mua tặng mẹ chiếc áo ấy. Thế nhưng đến tận bây giờ tôi vẫn chưa thấy mẹ mặc nó lần

nào. Tôi hỏi sao mẹ không mặc thì mẹ ngại ngần đáp: "Con xem, mẹ đã gần này tuổi rồi, ăn mặc lòa lẹt như thế người ta cười cho."

Tôi phản đối quyết liệt: "Có cái gì đáng cười cơ chứ? Quần áo mặc trên người mẹ, chỉ cần mẹ thấy đẹp là được rồi, còn phải để ý người khác thấy thế nào để làm gì? Nếu có ai đó nói gì mẹ, chứng tỏ người ấy chưa bao giờ được trẻ trung như thế."

Mẹ tròn mắt ngạc nhiên nhìn tôi và bảo: "Mẹ nào có được mạnh bạo như con."

Cuối cùng thì mẹ vẫn không mặc chiếc áo ấy mà đem tặng cho một cô kém mẹ gần 10 tuổi.

Câu chuyện thứ ba:

Đạo gần đây, Tiểu Đường của cửa hàng chúng tôi thường hay than thở với tôi rằng thanh xuân thật quá ngắn ngủi, chớp mắt một cái đã thấy mình già rồi. Tôi vô cùng ngạc nhiên, Tiểu Đường sinh năm 89, tính cả tuổi mẹ thì năm nay cũng mới có 26. Đối với tôi, đây chính là độ tuổi hào hoa, đậm thắm nhất của một người phụ nữ. Lúc ở độ tuổi này, tôi cảm thấy như thanh xuân vừa mới bắt đầu, không hề cảm thấy già cả. Mặc dù giờ đây lòng tôi cũng đã biết buồn vì thấy thời gian trôi nhanh quá, nhưng tuyệt đối chưa bao giờ nghĩ rằng mình đã già.

Nghe Tiểu Đường nói vậy, tôi trêu cô ấy: "Từng này tuổi mà em đã thấy mình già, thì chắc chị thành lão còn anh Ngạn thì đã là một lão già lắm lắm rồi!"

Tiểu Đường tỏ ra bối rối: "Chị Văn Tình, em không có nói chị. Chị đâu gì ông như em. Chị sống ở một thành phố lớn lại rất văn minh, chứ như ở quê em tuổi này phải lấy chồng từ lâu rồi, con cái cũng phải lớn rồi cơ. Lần này về nhà, mẹ em cứ giục em mãi chuyện lấy chồng, sinh con."

Nhìn bộ dạng sần nảo của Tiểu Đường khiến lòng tôi cũng thấy nặng nề thay.

Thanh xuân của phụ nữ Trung Quốc hình như đâu rất ngắn ngủi, ngắn đến nỗi nhiều người còn chưa kịp nếm trải hương vị ấy thì thanh xuân đã vội vã vụt khỏi tầm tay. Còn nói đến thanh xuân trong tư tưởng, trong tiềm thức thì chắc hẳn rất nhiều người không hề biết đến hai từ "thanh xuân" ấy trong cuộc đời.

Cuộc sống của chúng ta cứ đi theo một quỹ đạo, đa phần đâu là tuổi chưa già nhưng tâm đã già. Hay như nói đến các bậc phụ huynh, trước khi con em mình đỗ đại học thì ai cũng cấm con cái trang điểm, cấm yêu đương,

phải học hành chăm chỉ để thi được vào một trường Đại học tốt rồi sau này còn kiếm được một công việc tốt.

Có lẽ trong suy nghĩ của người Trung Quốc chúng ta, chắc chỉ có ba năm đại học được xem là quãng thời gian thanh xuân mà thôi. Sở dĩ nói là ba năm là vì đến năm thứ tư hầu hết mọi người đều đã bị gánh nặng lập nghiệp đè lên vai rồi. Khi ấy, thứ tình yêu mà hai người chỉ cần nắm tay nhau cùng nhìn về một phía, trao cho nhau những lời lẽ ngọt ngào mà chẳng cần suy nghĩ gì có lẽ đã trở thành mong ước quá đỗi xa xôi.

Rồi sau khi đi làm, hầu hết chúng ta lại bị chuyện nhà cửa đè bẹp đến mức không thở nổi. Lướt trên Weibo, tôi có đọc được một bài viết thế này:

"Giá nhà đất đỏ của Trung Quốc đã hủy hoại tình yêu và trí tưởng tượng của những người trẻ tuổi. Ở độ tuổi đó lẽ ra họ có thể ngâm vịnh thơ ca, giao lưu kết bạn và cùng nhau du lịch, hay mở những hội nhóm học tập. Nhưng giờ thì sao? Thanh niên vừa tốt nghiệp đại học đã trở thành trung niên hết, họ đâu vì chuyện nhà cửa, phòng ốc mà tính toán chi li. Cuộc sống của họ kể từ khi ra trường đã chỉ toàn là vật chất, là toan tính, là những thứ lỗi đời chứ không hề được sống cho trọn vẹn quãng thời gian tươi đẹp, cũng chẳng thể có được lối sống đầy an nhiên.

Nhưng trên thực tế, những áp lực mà người phụ nữ phải gánh chịu cũng chẳng thua kém gì đàn ông cả.

Về vấn đề tuổi tác, xã hội luôn luôn tồn tại một sự ép buộc nào đó đối với phụ nữ. Nhưng đáng buồn hơn là giữa những người phụ nữ lại cũng ép buộc nhau như vậy, hoặc tự dằn ép chính bản thân mình.

Đàn ông Trung Quốc khi lấy vợ thường đòi hỏi sự trẻ trung. Nhưng bao nhiêu tuổi thì được coi là trẻ? Dưới 25 tuổi à? Những người phụ nữ trên 35 tuổi mà chưa kết hôn, chắc chắn sẽ phải chịu áp lực vô cùng lớn từ phía xã hội.

Tôi còn nhớ một cô bạn thời đại học đã kể cho tôi nghe một câu chuyện thế này. Lúc cô ấy đi công tác Hồng Kông, đối tác biết cô ấy 29 tuổi kết hôn đã bảo rằng cô kết hôn sớm.

Cô ấy bảo: "Nếu ở nước mình tớ đã bị coi là kết hôn muộn rồi đó. Người ta bao nhiêu người 35 tuổi vẫn chưa kết hôn mà cũng chẳng ai nói lời nào."

Có khi nào xã hội này đã trở nên quá nông nổi khiến cho đàn ông đánh mất sự kiên nhẫn. Đối với phụ nữ, họ chỉ cần xem cô ấy có trẻ trung hay

không, xinh đẹp hay không chứ không hề quan tâm đến lí tưởng sống, đến sở thích hay kinh nghiệm của cô ấy. Cũng chẳng cần biết đó có phải là một người có tri thức, có cùng tiếng nói với mình hay không.

Vậy nên về điểm này phụ nữ chúng ta cũng phải hiểu cho rõ.

Đại đa số mọi người đều muốn kết hôn trước 30 tuổi. 27, 28 tuổi rồi mà chưa lấy chồng là cảm thấy lo lắng, hoang mang, sợ rằng sẽ không tìm được cho mình một người đàn ông tốt. Hơn nữa xung quanh lúc nào cũng vang vọng những lời nhắc nhở, kiểu như: "Thanh xuân của phụ nữ chỉ có mấy năm này thôi. Trước 25 tuổi mình chọn đàn ông. Sau 25 tuổi đàn ông chọn mình. Đến khi ngoài 30 thì có ai để ý đã là tốt lắm rồi."

Trước tình thế như vậy, người phụ nữ trở nên vô cùng tự ti về tuổi tác của mình. Gặp đàn ông thì không cần biết mình có thật sự yêu anh ta hay không, tính tình anh ta có ôn hòa hay không, thích chơi môn thể thao nào, thích đọc sách gì, mà chỉ cần biết người đàn ông đó có nhà, có xe hay chưa. Còn lại tất cả những thứ khác đều có thể bỏ qua.

Vậy mới nói, biết bao người trong chúng ta đang hoài niệm và thêm khát một mối tình như thời đại học. Bởi vì tình yêu sau khi đi làm chỉ toàn là những câu chuyện yêu cầu này khác, đi đâu kiện nọ kia. Nhất là khi phụ nữ càng có tuổi thì càng nóng lòng muốn được kết hôn, khi đó còn đâu tâm thế để mà hưởng thụ những đẹp đẽ, nên thơ của một mối tình nữa.

Ngược lại với chúng ta, phụ nữ nước ngoài ung dung hơn nhiều. Đợt nghỉ lễ Quốc tế Lao động, tôi và A Ngạn bắt gặp một cặp vợ chồng già người Pháp, họ đang tay trong tay, cử chỉ trao nhau vô cùng ân ái.

Tôi ngưỡng mộ lắm, quay sang bảo A Ngạn: "Anh xem, ở tuổi đó là họ phải kết hôn lâu lắm rồi. Đến khi chúng mình bước vào độ tuổi ấy, nếu anh vẫn còn yêu thương, trân trọng em như bây giờ thì em có chết cũng cam lòng."

Tôi cứ nghĩ cặp vợ chồng người Pháp nọ sẽ không hiểu những gì chúng tôi nói, ai ngờ người vợ lên tiếng: "Chúng tôi yêu nhau được 6 năm rồi, còn chưa kết hôn. Yêu đương là một chuyện vô cùng đẹp đẽ."

Tôi lại nghĩ về những người phụ nữ Trung Quốc. Họ vừa phải đối mặt với áp lực tuổi tác từ phía xã hội, vừa phải chịu đựng gánh nặng tâm lí từ phía gia đình. Lúc đi học thì nhất quyết không cho yêu đương, vậy mà vừa đi làm lại không ngừng giục già phải dẫn bạn trai về nhà. Các bậc phụ huynh Trung Quốc dường như đều chưa già đã lẫn rồi.

Còn nhớ hồi tôi mới yêu A Ngạn, A Ngạn cẩn trọng nói với tôi: "Mẹ anh bảo nếu chúng mình có con, mẹ sẽ không chăm con mình đâu, mẹ còn phải sống cuộc đời của mẹ nữa. Em đừng đẻ bụng nữa."

Tôi ngạc nhiên nói: "Em thích nhất là những người phụ nữ có tuổi rồi nhưng vẫn có thể sống vì chính bản thân mình. Bác cũng có cuộc sống của riêng bác, nuôi dưỡng anh đến khi trưởng thành như thế này xem như đã hoàn thành nghĩa vụ rồi, làm gì có lí lẽ nào để bác phải giúp anh nuôi con anh nữa."

Nhưng nhìn xung quanh mình cũng có biết bao nhiêu bậc phụ huynh lúc nào cũng tất bật giục giã con mình kết hôn, sinh con, thậm chí còn ra tay giúp con tìm đối tượng. Vô hình trung, họ đã biến con cái mình trở thành những "đứa con ngoan".

Các cô gái không những thúc ép nhau, mà còn thích tự thúc ép mình nữa. Tôi vẫn thường nghe được những lời ca than kiểu thế này: "Tôi già mất rồi" hay "Thêm hai năm thôi, mấy em sau 2000 lớn hết rồi, sẽ chiếm đất của chúng mình, mọi người nói xem, tôi phải sống thế nào đây?"

Nghe những lời nói đó, đến ngay cả bản thân tôi đôi khi cũng phải giả vờ kêu ca vài câu.

Có một lần tôi bảo với Dương Dương - một người chị rất thân của tôi: "Thời gian trôi đi nhanh quá, thoáng cái em đã ngoài đầu ba rồi. Già rồi! Già mất rồi!"

Dương Dương hơn tôi hai tuổi, nghe tôi nói vậy cô ấy lập tức nhảy dựng lên nói cho tôi một tràng: "Vừa mới 30 tuổi đầu, già cái khỉ gió gì. Nhưng nếu em thật sự nghĩ như thế chứng tỏ em chưa già nhưng tâm đã già rồi đấy."

Lời nói như xối xả của Dương Dương đã khiến tôi tỉnh ngộ.

Hồi trước tôi đã từng hỏi A Ngạn: "Đến khi em già rồi, anh có còn thích em như bây giờ nữa không?"

"Đương nhiên rồi, nhưng anh hi vọng rằng cho dù em 80 tuổi nhưng vẫn sẽ giữ được tâm thái trẻ trung như bây giờ."

Lúc đó, tôi thấy lời nói của A Ngạn không lọt tai lắm vì cảm giác anh ấy quá thiếu thực tế. Khi 80 tuổi, đời người đã đi qua trăm ngàn bể dâu thì còn gì để mà chờ đợi, mà mong ngóng nữa. Thế nhưng giờ thì tôi đã hiểu rồi!

Nếu ai đó nghĩ hai từ "thanh xuân" chỉ dành để nói đến một độ tuổi nhất định nào đó thì suy nghĩ ấy thật quá đổi hạn hẹp. Chỉ cần ta luôn giữ được

cho mình một tâm thái lạc quan, phấn chấn thì thanh xuân sẽ kéo dài vô tận...

Chương 63: GỬI CÔ, TÌNH ĐỊCH CỦA TÔI

Một người em gái h ấ tiểu học của tôi g ần đây rất khổ tâm vì gặp phải một đối thủ vô cùng nặng kí.

Cô ấy và bạn trai làm cùng một công ty nhưng khác bộ phận. Hai người yêu nhau đã được một năm r ấ, nhưng vì cùng công ty nên không công khai mối quan hệ đó. Họ định đợi đến lúc chín mu ấ sẽ gửi thiệp h ồng đến các đ ồng nghiệp khác.

Thế nhưng năm nay có một người vừa mới tốt nghiệp đã xin vào bộ phận của bạn trai cô ấy làm.

Cô ta khá xinh xắn, nói chuyện cũng rất khéo léo nên đã khiến cho đàn ông ở đó chết mê chết mệt, thậm chí còn được tung hô thành "nữ th ần", mà làm gì có ai không thích nữ th ần cơ chứ. Khổ một nỗi, cô ta nhắm trúng bạn trai của cô em tôi, vì thế mà cô ấy rất lo lắng, lửa g ần rơm lâu ngày cũng bén, nhớ đến một ngày anh ấy cũng nảy sinh tình cảm với cô gái kia thì sao?

Cô em h ấ tiểu học hỏi tôi: "Chị đã từng gặp phải tình địch nào như vậy chưa? Và chị đã làm gì những người như thế?"

Câu hỏi của người em ấy đã khiến tôi nhớ lại một đoạn kí ức sớm đã phủ bụi. Nếu như tôi nói rằng A Ngạn rất có sức hút thì không thể tránh khỏi việc người khác sẽ nghi ngờ rằng tôi đang tự khen ch ồng mình. Nhưng thật sự thì đến tận bây giờ, bên cạnh A Ngạn vẫn có rất nhiều những cô gái trẻ đem lòng ngưỡng mộ anh ấy, chỉ là tôi chưa bao giờ xem họ là tình địch mà thôi.

Trên đời này, chỉ duy nhất một l ần có một người mà tôi thật sự xem là tình địch.

H ấ ấy tôi mới tốt nghiệp đại học, cũng quen A Ngạn chưa lâu, mối quan hệ của chúng tôi khi ấy đang ở giai đoạn ngập ngừng chớm nở.

Có một l ần chúng tôi tham gia một Hội nghị Thượng đỉnh của ngành. Hôm đó A Ngạn đã chăm sóc tôi rất ân c ần. Sau bữa tối là thời gian hoạt

động tự do, rồi có một đôi nam nữ xuất hiện trước mắt A Ngạn.

Anh ấy rất nhiệt tình giới thiệu qua lại. Người đàn ông kia là khách hàng, còn cô gái là Giám đốc công trình mới tới. Tôi và cô ấy nhìn lướt qua nhau nhưng một cảm giác gì đó khang khác đã len lỏi trong tâm trí tôi. Phải chăng đó là giác quan thứ sáu của người phụ nữ? Trong ánh mắt cô ấy nhìn tôi, có lịch sự và cũng có chút để ý.

Thật lòng mà nói thì cô ấy vô cùng xinh đẹp. Nếu xét về ngoại hình tôi chẳng có nổi một ưu thế nào. Hôm đó tôi nói với A Ngạn: "Cô ấy thật xinh đẹp, anh cũng có mắt nhìn người đó chứ!"

Nói rồi chính tôi cũng thấy trong giọng điệu của mình có mùi vị ghen tị.

A Ngạn hiểu ý, quay sang nhìn tôi: "Không phải là người anh tuyển vào. Anh cũng không để tâm lắm."

Nói thì nói vậy nhưng lòng tôi vẫn thấp thoáng đi đâu gì đó không đúng thoải mái.

Hồi ấy, tôi và A Ngạn mặc dù chưa có mối quan hệ chính thức, nhưng việc A Ngạn đối xử với tôi bằng một thái độ đặc biệt hơn thì ai cũng biết. Không lâu sau đó, tôi đã cảm nhận được ý định đối đầu của cô gái kia. Chẳng phải tôi đa nghi, nhưng tôi nghĩ đó không còn là cảm nhận nữa mà nó đang thực sự hiện hữu rồi. Cứ mỗi lần tôi đến công ty tìm A Ngạn là y như rằng cô ta xuất hiện. Không phải là tài liệu thì sẽ là báo cáo. Sao lại đúng lúc thế chứ?

Vậy là tôi bắt đầu âm thầm nghe ngóng về cô gái đó. Thật sự thì việc tìm hiểu về một người đẹp như vậy quá dễ dàng. Rất nhanh chóng, tôi đã biết được cô ta hơn mình một tuổi, tốt nghiệp cao đẳng. Sau khi biết về học lực của cô ta, lòng tôi nhen nhóm một cảm giác sung sướng. Chỉ ít thì về học hành tôi đã hơn cô ta rồi. Giờ nghĩ lại thấy suy nghĩ của mình lúc đó thật quá trẻ con, nhưng vào thời điểm ấy, hoàn cảnh ấy thì đó là tâm trạng thực tế hơn bao giờ hết.

Không lâu sau, A Ngạn đưa cho tôi xem một tin nhắn, chính là tin nhắn tỏ tình của cô gái kia. Tôi thẳng thắn mà nói: "Anh không nên mang tin nhắn của người ta cho người khác xem như vậy. Làm thế thật chẳng chân thành chút nào."

A Ngạn biểu cảm oan ức nói: "Anh không có ý gì khác. Chỉ là cảm thấy văn chương rất tốt. Thật sự không ngờ cô ấy còn là một tài nữ như vậy."

Có lẽ chính hai từ "tài nữ" đã kích động tôi. Khi đó hẳn có việc gì liên quan đến văn chương, chữ nghĩa là tôi sẽ ôm hết vào mình. Tôi đã bỏ hơn nửa

năm để một mình biên soạn một bộ sách. Biên soạn bộ sách ấy, ngoài tài hoa thì còn cần rất nhiều phương diện và những kiến thức khác.

Ngày bộ sách hoàn thành, rất nhiều người đã hết lời khen ngợi tài giỏi, nhưng chỉ có tôi biết rằng đó là để cho bố tức mà thôi.

Khi ấy, để vượt mặt cô ta tôi đã lao đầu vào học hỏi để trau dồi thêm tri thức, đọc biết bao nhiêu sách, nhặt nhanh, học hỏi lại từ đầu cần, kì, thi, họa. Giờ nghĩ lại mới thấy buồn cười làm sao.

Có lẽ những cô gái đẹp đầu cao ngạo như vậy. Cô ta rõ ràng đang tỏ ra không hề thân thiện với tôi, thậm chí những lần thiếu thiện chí ấy còn được thể hiện qua lời nói. Những lúc như vậy, tôi đầu tức giận đến xì khói mũi.

Còn nhớ có một lần, cô ta nói với tôi: "Mọi người đều nói đa phần mấy người xuất thân từ những trường đại học danh giá đầu không có thực lực, chỉ dựa vào vị thế, quan hệ. Hơn nữa lúc nào cũng đòi hỏi cao siêu dù chẳng có khả năng. Cô thấy thế nào?"

Chỉ vì một câu nói ấy của cô ta mà tôi ra sức thể hiện hết năng lực của mình, chỉ là để cho cô ta thấy rằng: Tôi không phải kiểu người như cô nói.

Hồi ấy, việc so đo hơn thua, cao thấp với cô ta đã trở thành một đề tài rất lớn trong cuộc sống của tôi. Về diện mạo thì tôi không bằng người ta nên quyết sẽ bồi dưỡng, rèn giũa để nâng cao khí chất của mình; trong vấn đề xử lý công việc, tôi không được chu đáo như cô ta, nên tôi luôn cố gắng để nâng cao năng lực của bản thân.

Cuối cùng tôi nhận ra, mấy thứ so đo hơn thua ấy hoàn toàn không phải vì A Ngạn, có lẽ đó chỉ là một thói quen mà thôi.

Sau đó tôi biết tin cô ta đã chuyển sang làm công việc khác, thế nhưng cứ thỉnh thoảng nghe được đâu đó tin tức gì về tình hình của cô ta là tôi đầu dòng tai lên nghe ngóng. Thế mới thấy, tôi vẫn quan tâm đến cuộc sống của cô ta nhiều hơn so với sự quan tâm tôi dành cho người khác.

Nói vậy nhưng lạ một lẽ là tôi chưa bao giờ mong cô ấy sống không tốt cả, cũng giống như việc tôi chưa bao giờ hi vọng cô ta sẽ trở thành đối thủ không đội trời chung với mình. Nhưng tôi cũng chẳng mong cô ta sống quá tốt, chí ít thì không thể tốt hơn tôi. Thật là mâu thuẫn!

Một thời gian sau, tôi nghe nói cô ta đã kết hôn, rồi sau ấy lại nghe nói cô ta đã ra nước ngoài. Sau đó nữa thì tôi đã không còn nghe được tin tức gì của cô ta nữa rồi.

Nhiều năm trôi qua, mỗi lần nhớ về chuyện ấy, trong lòng đã không còn những sự sôi, quyết liệt như hồi đầu, cũng không còn những tiếng than trách "sao đã có tôi rồi còn có cả cô ta" như ngày ấy nữa rồi.

Có một lần A Ngân tỏ ra bí hiểm nói với tôi bằng giọng điệu như đang tiết lộ điều gì ghê gớm lắm: "Tuy Mỗ Mỗ rất xinh đẹp nhưng không phải túp con gái anh thích. Anh nói với em tình cảm ái mộ mà cô ấy dành cho anh, chỉ là để khiêu khích tình cảm trong lòng em thôi. Em thấy anh có thông minh không?"

Giờ chuyện có phải A Ngân đã giở chiêu trò vật vãnh ấy hay không chẳng còn quan trọng nữa. Quan trọng là tôi biết sự tấn tị tại của cô gái ấy đã khiến tôi phải cố gắng để hoàn thiện bản thân mình. Tôi ra sức học hỏi những ưu điểm của cô ta và còn hi vọng sẽ vượt mặt cô ta nữa. Giữa chúng tôi không hề có những âm mưu đen tối. Đó là một cuộc chiến đậm chất quân tử.

Trong cuộc đời những cô gái trẻ và tài năng đầu sẽ xuất hiện một, thậm chí là rất nhiều tình địch. Tình địch là người mà mình không nhất thiết phải đánh bại mà là người khiến mình ngày trở nên tốt đẹp hơn. Giờ xem ra người có đối thủ đầu là những người hạnh phúc. Sự tấn tị tại của họ như một hồi chuông cảnh tỉnh, lúc nào cũng nhắc nhở bạn phải trở thành một người tốt hơn và tốt hơn nữa.

Thật cảm ơn cô, tình địch của đời tôi!

Chương 64: ĐÀN ÔNG ĐỀU MUỐN ĐƯỢC TÔN SÙNG

Lần đó A Ngạn tham dự một diễn đàn Thượng đỉnh, anh ấy đã có cơ hội đối thoại với một nhân vật cấp cao. Ông ấy là người mà A Ngạn vô cùng kính trọng, nổi tiếng là có kiến thức uyên thâm và tài năng xuất chúng.

Hôm ấy A Ngạn đã chuẩn bị cả một buổi tối.

Ngày hôm sau, A Ngạn đã gửi tôi một bức ảnh chụp chung và hỏi tôi thấy thế nào. Tôi nói: "Chờ em phong thái hiên ngang, biết ăn biết nói, còn hơn cả ông Mỗ nữa." (Nhân vật cấp cao)

A Ngạn có vẻ không tin: "Ông Mỗ là nhân vật tai to mặt lớn, hơn nữa ông ấy là một người có tài năng thật sự, sao anh có thể vượt mặt ông ấy được chứ?"

Tôi vẫn tỏ ra kiên quyết: "Dù sao thì trong mắt em, anh vẫn là người tuyệt nhất."

A Ngạn giơ tay ra hiệu cố gắng rồi nói thêm: "Anh phải phấn đấu làm tốt hơn nữa!"

Mấy ngày sau, một người anh em của A Ngạn đến nhà chúng tôi uống rượu giải sầu. Nói ra nói vào rồi cũng lộ ra câu chuyện gia đình anh ta có vẻ như sắp đến hồi ly hôn.

A Ngạn vô cùng ngạc nhiên hỏi: "Không phải vẫn sống rất tốt sao? Sao tự nhiên lại muốn ly hôn vậy?"

Anh bạn đó nhấp một ly rượu rồi nói: "Tôi vẫn luôn có suy nghĩ muốn ly hôn, nhưng nhìn mấy đứa nhóc còn nhỏ, hận một nỗi chẳng thể hạ quyết tâm. Nhưng sống như thế này thì thật sự quá ức chế."

Tiếp sau đó anh ta kể cho chúng tôi nghe về cuộc sống hôn nhân suốt 10 năm qua của mình.

Anh ta thuộc vào hệ những người tuổi trẻ thành đạt, sớm đã trở thành nhân vật quan trọng, giống như một cái phao cứu cánh ở nơi anh ta làm.

Hồi ấy lương của anh ta cứ tăng vùn vọt, đến giờ thu nhập cũng phải đến hơn 7 tỷ một năm. Với mức thu nhập và địa vị như vậy thì lẽ ra cuộc sống của anh ta phải rất thoải mái mới đúng.

Ban đầu thì quả là như vậy, nhưng thứ làm hỏng cuộc sống ấy của anh ta lại xuất phát từ một người hàng xóm.

Bọn họ vốn là người quen cũ của nhau, quan hệ giữa hai gia đình đều rất ổn, có thể nói là những người hàng xóm tốt. Vốn dĩ cuộc sống của gia đình người hàng xóm kia thua xa nhà anh bạn này, nhưng hai bên gia đình vẫn rất hòa thuận, vui vẻ.

Nhưng mấy năm trước khi thị trường bất động sản trở nên vô cùng "hot", người hàng xóm ấy đã nắm bắt được thời cơ, nên nhanh chóng từ một tiểu thương nay đã trở thành tỉ phú.

Người anh em của A Ngạn chứng kiến mọi sự, mặc dù trong lòng cũng mừng thay cho bọn họ nhưng không thể tránh khỏi sự huyệt hắng.

Thế nhưng đi đâu mà anh bạn không ngờ tới đó chính là sự giàu có ấy của nhà hàng xóm đã khiến cho vị trí của anh ta trong chính gia đình mình thay đổi 180 độ. Trước kia vợ anh ta vẫn luôn hài lòng với công việc và thu nhập của chồng mình, nhưng từ khi thấy anh nhà hàng xóm làm bất động sản, lòng cô ấy đã dậy sóng. Mỗi lần anh bạn kia về nhà, cô ấy đều nói bóng nói gió: "Ôi chao, xem nhà anh Ngô kế bên kia, mới có mấy năm mà đã trở thành tỉ phú rồi. Nhìn lại mình, bao nhiêu năm nay cũng chẳng có gì thay đổi cả. Tuổi trẻ thành công thì ích gì chứ. Trung niên thành công mới mở mày mở mặt được!"

Anh bạn nghe xong cũng không lấy gì làm thoải mái nhưng vẫn im lặng cho qua. Thế mà người vợ không những không biết đường dừng lại, mà còn ngày càng trở nên tệ hơn. Đỉnh điểm là có một buổi tối lúc chồng đi tiếp khách về trên mặt cô ấy không có nổi một nụ cười chào đón thì thôi, lại còn châm lời khiêu khích: "Em nói này, anh có cần phải dốc sức đến mức như vậy không? Một năm họ trả cho anh được bao nhiêu tiền vậy? Chao ôi, anh có làm tốt hơn nữa thì cũng chỉ là phận đi làm thuê thôi. Nếu muốn mở mày mở mặt thì hãy học hỏi anh Ngô kia kia. Anh nhìn vợ người ta xem, cách đây không lâu vừa mới đổi xe mới đó, cũng mấy tỉ rồi! Nhìn lại mình, chắc cả đời này em không có cái phúc ấy rồi!"

Ngày trước cô vợ chẳng bao giờ can dự vào chuyện tiêu xài của chồng. Nhưng kể từ khi thấy nhà hàng xóm trở nên giàu có, mỗi lần anh bạn bỏ tiền mua thứ gì đó đắt đỏ một chút là cô vợ lại bắt đầu càu nhàu.

"Trong mắt anh còn có cái nhà nữa không vậy? Một năm anh kiếm được bao nhiêu tiền cơ chứ? Chúng ta có tư cách để lãng phí tiền của mua mấy thứ như thế này hay sao? Nếu anh mà giống như anh Ngô thì em chẳng nói làm gì, tiền nông tui anh tiêu xài."

Anh bạn này là một người rất biết nhẫn nhịn, vì thế mà cứ lặng lẽ nhẫn nhục suốt mấy năm nay. Nhưng dù có tốt hơn nữa cũng sẽ có lúc không thể nhẫn tiếp được.

Tôi và A Ngạn đã khuyên anh ấy cả một buổi tối, bảo anh ấy hãy về nói hết những tâm tư trong lòng với vợ xem sao.

Vài tháng sau, không thấy có tin tức gì của anh bạn. Đến mãi nửa năm sau đó, anh ta mới lại xuất hiện trước mặt chúng tôi. Lần này anh ta nói, mình đã ly hôn rồi.

Tối hôm ấy anh ta cùng với A Ngạn uống say đến nỗi chẳng biết gì. Trước lúc bất tỉnh, anh ta nói với tôi: "Lúc tôi đề nghị ly hôn, cô ấy vừa khóc vừa van xin nói rằng bản thân đã biết lỗi. Nhưng lòng tôi sớm đã chết rồi. Đàn ông ai cũng muốn được tôn sùng. Câu nói này chính là chân lí. Nếu chị không muốn đánh mất một người đàn ông thì đừng bao giờ động vài sự tự tôn của anh ta."

Tôi biết đó là những lời từ tận đáy lòng, mượn rượu nói ra của anh ấy.

Ngày hôm sau, lúc tôi tỉnh giấc thì anh bạn đó đã rời đi. A Ngạn ngồi trên giường nhìn tôi. Tôi bỗng nhiên cất lời: "Trong mắt em, anh mãi mãi là người tốt nhất."

A Ngạn vòng tay ôm lấy tôi, anh chân thành thủ thỉ: "Bao nhiêu năm rồi, anh vẫn tự nguyện toàn tâm toàn ý mà đối xử thật tốt với em, không phải vì em xinh đẹp thế nào hay em giỏi giang bao nhiêu mà vì trước giờ em vẫn luôn dành cho anh sự khẳng định, cổ vũ và tôn sùng. Anh biết mình cũng có những thói quen không tốt, nhưng em chưa bao giờ để bụng. Anh rất trân trọng tấm lòng đó của em."

Tôi nở một nụ cười lém lỉnh: "Bên cạnh em chẳng còn ai tốt hơn nữa đâu, anh chính là người tốt nhất rồi. Mà cho dù có đi chẳng nữa thì cũng là của người khác, chẳng liên quan gì đến túi tiền của em cả."

Lúc yêu nhau, chúng ta luôn cảm thấy người bên cạnh mình mới là người tốt nhất. Cho dù là ai đi chẳng nữa thì cũng không bằng cái móng chân của người yêu mình.

Nhưng sau khi kết hôn thì sao? Chúng ta lại cảm thấy những người khác xung quanh mình đều tốt hơn anh ấy, vậy là cứ oán trách bản thân tại sao lúc đầu lại nhắm mắt đưa chân như vậy.

Thật ra, cho dù khẳng định và luôn cổ vũ cho người đàn ông của mình hay cứ khiêu khích, kích động đến anh ta thì mong muốn đầu tiên của người phụ nữ cũng chỉ là người đàn ông của mình có thể công thành danh toại và được mở mày mở mặt mà thôi.

Chỉ có đi đầu, nếu dựa vào việc khiêu khích, đả kích để làm dấy lên tinh thần phấn đấu của một người đàn ông, thì khi anh ta thật sự có được thành công rồi, anh ta sẽ chỉ muốn thể hiện đi đầu đó trước mặt người phụ nữ đã khiêu khích mình rồi nói: "Tôi đã thành công rồi. Lúc đầu cô chán ghét tôi, giờ thì đến lượt tôi chán ghét cô."

Sau đó thì sẽ quay đầu bỏ đi và tìm một người phụ nữ biết tôn sùng anh ta.

Chương 65: Full

HẸN ƯỚC 50 NĂM

A Ngạn bàn với tôi, vào ngày kỉ niệm tròn 10 năm chúng tôi quen nhau, anh ấy muốn tiến hành một nghi thức thật long trọng. Năm đó hôn lễ của chúng tôi đơn giản quá nên A Ngạn vẫn luôn cảm thấy tủi thân thay cho tôi.

Anh ấy đưa tôi xem kế hoạch của mình. Anh định mời người nhà và bạn bè thân thiết hai bên, bao vé máy bay đưa tất cả đi Tam Á một chuyến, rồi sẽ tổ chức nghi lễ tròn 10 năm ấy trên bãi cát của một khách sạn năm sao nào đó.

Giương mặt A Ngạn tràn đầy yêu thương, anh nói: "Anh muốn nói với tất cả mọi người rằng chúng ta đã sống với nhau hạnh phúc như thế nào suốt những năm qua, cũng muốn để cho mọi người phải ngưỡng mộ em. Đến lúc ấy, anh sẽ đưa em đi Thượng Hải và đặt may cho em một bộ sườn xám thật đẳng cấp. Anh cũng còn một món quà bí mật khác muốn tặng cho em nữa."

Niềm xúc động dâng đầy trong lòng tôi, nhưng tôi vẫn từ chối đề nghị của A Ngạn. A Ngạn tỏ ra khó hiểu hỏi lại: "Em không thích à? Đó chẳng phải là đi đầu mà cô gái nào cũng mong muốn sao? Hay là em không thích kế hoạch, cách sắp xếp của anh? Em nói xem, em thích như thế nào?"

"Em nghĩ mình chỉ cần tìm một nơi nào đó không khí ổn một chút rồi hai đứa mình vui vẻ cùng nhau kỉ niệm ngày đó là được rồi anh ạ." - Tôi đáp.

A Ngạn có vẻ không bằng lòng lắm, cho rằng tôi đã phụ lòng anh ấy.

Chẳng trách vì sao A Ngạn lại không vui. Năm đó anh ấy muốn làm cho tôi một hôn lễ thật hoành tráng, cuối cùng lại phải theo đề nghị của tôi, chỉ đơn giản là cùng nhau ăn một bữa cơm.

Năm đó tôi không muốn làm hôn lễ long trọng thật ra cũng vì một lí do đặc biệt.

Tôi và A Ngạn kết hôn cũng khá muộn, bạn bè xung quanh đầu đã lần lượt kết hôn cả rồi nên hôn lễ lớn nhỏ tôi đều đã tham dự không biết bao

nhieu lần. Lễ đường nào cũng rất náo nhiệt và khiến người ta cảm động, nhưng không ít cặp đôi chẳng được bao lâu đã ly hôn. Cứ mỗi lần nghĩ lại về cảnh tượng ngày kết hôn của họ mà lòng tôi không khỏi bùi ngùi.

Chính vì thế mà tới lượt mình, tôi đã chẳng còn tha thiết gì với việc tổ chức một đám cưới thật hoành tráng nữa. Tôi cho rằng chỉ cần hai người có thể sống thật tốt cũng nhau, yêu thương lẫn nhau, cuộc sống hòa thuận, đó mới chính là hạnh phúc lớn lao nhất.

Tôi của bây giờ còn coi trọng thực tế hơn cả ngày xưa nữa. Việc tổ chức một nghi thức thật long trọng đối với tôi mà nói giống như đang bày ra cho người khác xem vậy. Sau tất cả những hào nhoáng ấy, trong lòng sẽ chỉ còn sự hụt hẫng. Tôi mong A Ngạn cũng có thể thông cảm cho suy nghĩ của mình.

Nói về hạnh phúc tôi là một kẻ vô cùng tham lam. Hạnh phúc 10 năm với tôi chẳng bao giờ là đủ, chỉ ít phải là 50 năm. Vậy nên tôi đã nói với A Ngạn rằng: "10 năm cũng chỉ là một mốc thời gian trong cả chặng đường dài mà thôi. Nếu thật sự cần tổ chức một nghi lễ trọng đại như vậy, thì em hi vọng rằng vào ngày kỉ niệm 50 năm khi mái đầu anh đã bạc, làn da em nhăn nheo, anh vẫn tuyên bố chắc nịch rằng sẽ cùng em đi hết cuộc đời này. Lúc đó cho dù là ai nghe những lời như vậy cũng sẽ mỉm cười chúc phúc cho chúng mình. Hạnh phúc cứ để thời gian chứng minh đi."

A Ngạn vẫn không đồng tình, anh nói: "Chúng mình tổ chức kỉ niệm 10 năm trước, rồi đến 50 năm lại tổ chức lần nữa, có liên quan gì nhau đâu."

Tôi phải làm sao để có thể nói cho anh ấy hiểu được sự kiên kì đang ẩn náu trong lòng mình. Tôi sợ rằng mọi chuyện sẽ không được như ý muốn, có càng nhiều sẽ mất càng nhiều.

Cuối cùng thì A Ngạn vẫn quyết định tôn trọng ý kiến của tôi. Chúng tôi đã giao hẹn đến ngày kỉ niệm 50 năm nhất định sẽ mời bạn bè, người thân để chứng giám cho tình yêu của chúng tôi.

Món quà bí mật mà A Ngạn dành tặng tôi chính là một chiếc nhẫn kim cương vô cùng hoàn mỹ, bên trên còn khắc bốn chữ: "Bạch đầu giai lão". Ban đầu anh ấy định khắc bốn chữ "Đến chết không đổi", nhưng lại cảm thấy sự xuất hiện của chữ "chết" không mấy may mắn, nên mới đổi thành "Bạch đầu giai lão".

Lúc A Ngạn tặng chiếc nhẫn cho tôi, anh bảo: "Tặng em một chiếc nhẫn kim cương hoàn mỹ không phải vì giá trị tiền bạc của nó mà bởi vì anh hi

vọng rằng tình yêu của chúng mình cũng sẽ mãi mãi bền chặt, vững vàng như kim cương vậy."

Sau đó tôi chỉ đeo nó vài hôm rồi cất vào trong két sắt.

A Ngạn thấy vậy liền cười bất lực, anh lắc đầu nói: "Cái tính giữ của thành thên ấy của em sao chẳng thay đổi được thế, chỉ cần là đồ đắt tiền thì y rằng sẽ cất vào két sắt."

Tôi bĩu môi đáp lại: "Cuộc đời dài lắm, anh cũng biết thừa em là người hậu đậu hay quên. Nếu không cất đi thì em cũng không dám đảm bảo rằng đến ngày kỉ niệm 50 năm của chúng mình nó vẫn còn hay đã mất tích ở đâu rồi."

Mong rằng 50 năm sau cả hai vẫn còn sống, vẫn còn yêu thương nhau, tình yêu sẽ mãi vẹn nguyên từ khi trái tim biết rung động cho tới tận lúc về già. Đó mới là đi đầu đẹp đẽ nhất.

Cuộc sống còn chưa viên mãn, hạnh phúc còn nên kéo dài, đó là đi đầu trân quý nhất!